Marian
KEYES

Sushi pentru începători

Colecția

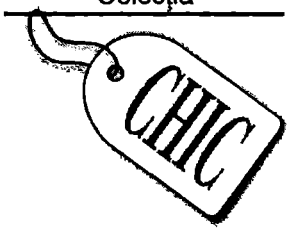

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Marian Keyes, *Sushi for Beginners*

Copyright © Marian Keyes, 2000
All rights reserved
© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33 , O.P. 37 ;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

KEYES, MARIAN

Sushi pentru începători / Marian Keyes ; trad. de Ioana Mihaela Cârstea. – Iaşi : Polirom, 2007

ISBN : 978-973-46-0806-5

I. Cârstea, Ioana Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Marian
KEYES

Sushi pentru începători

Traducere din limba engleză
de Ioana Mihaela Cârstea

POLIROM
2007

Deşi a început să scrie absolut accidental, în urmă cu aproape cincisprezece ani, **Marian Keyes** este în prezent una dintre cele mai apreciate romanciere irlandeze. A studiat Dreptul şi Finanţele, iar în 1993 a început să scrie „dintr-odată" o serie de povestiri ce s-au transformat în romanul său de debut, *Pepenaşul* (Polirom, 2007). De atunci a publicat neîntrerupt, cărţile sale devenind imediat bestselleruri. Feministă convinsă, Marian Keyes şi-a donat adesea drepturile de autor unor fundaţii caritabile. Romanele sale sunt traduse în peste 30 de limbi. Dintre acestea, la Editura Polirom au mai apărut *Lucy Sullivan se mărită* (1997; Polirom, 2006) şi *Vacanţa lui Rachel* (1998; Polirom, 2006).

Cu *Sushi pentru începători*, pătrundem în lumea strălucitoare a revistelor *glossy*, împreună cu Lisa Edwards, un redactor de modă dur şi răsfăţat de soartă din Londra. Atunci când obţine o avansare, Lisa îşi închipuie că asta se va concretiza în şi mai multe invitaţii la petreceri exclusiviste, fotografii la rubricile mondene şi acces nelimitat la marile prezentări de modă. În schimb, se trezeşte „exilată", cu tot cu garderoba ei Prada, tocmai la Dublin, unde va trebui să lanseze o nouă revistă, cu ajutorul asistentei sale, Ashling, care este absolut încântată de slujba ei proaspăt dobândită până când îşi dă seama ce înseamnă să lucreze alături de Lisa. În plus, vechea amică a lui Ashling, Clodagh, traversează o criză existenţială: deşi visul ei de fericire casnică suburbană s-a împlinit, simte nevoia irezistibilă de a rupe vraja. Pare aproape imposibil ca trei femei atât de diferite să ajungă să se înţeleagă, dar să nu uităm că ne aflăm la Dublin...

Pentru Niall, Caitríona, Tadhg și Rita-Anne

Mulţumiri

Doresc să-i mulţumesc extraordinarei mele editoare, Louise Moore, şi tuturor celor de la Michael Joseph şi Penguin, pentru toată munca şi entuziasmul de care au dat dovadă.

Mulţumesc tuturor celor de la Poolbeg.

Mulţumesc lui Jonathan Lloyd şi celor de la Curtis Brown.

Le mulţumesc lui Caitríona Keyes, mămicii Keyes, lui Rita-Anne Keyes şi lui Louise Voss, cea care a citit cartea pe parcursul creării ei şi m-a îndemnat întotdeauna la mai mult.

Îi mulţumesc lui Eileen Prendergast, în special pentru faptul că mi-a sugerat titlul cărţii!

Îi mulţumesc lui Siobhan Coogan, care mi-a dat informaţii despre viaţa de mămică.

Mulţumesc comunităţii Simon, pentru că mi-a acordat timpul şi informaţiile necesare despre oamenii fără adăpost.

Îi mulţumesc lui Morag Prunty şi tuturor celor de la *Irish Tatler*, pentru că mi-au dezvăluit adevărata lume a revistelor.

Le mulţumesc tuturor comedianţilor pe care îi cunosc, cu care nu se compară nici unul din carte.

Mulţumesc hotelului Clarence.

Următorii oameni m-au ajutat, de asemenea, cu sfaturile şi entuziasmul lor. Îmi cer scuze dacă am uitat pe cineva: Suzanne Benson, Jenny

Boland, Susie Burgin, Ailish Connelly, Gai Griffin, Suzanne Power şi Annemarie Scanlan.

Ca întotdeauna, îi mulţumesc pentru tot iubitului meu, Tony.

Prolog

— La naiba, realiză ea. Cred că am o cădere nervoasă.

Se uită în jurul ei, la patul în care stătea. Corpul ei, care avea nevoie disperată de o baie, zăcea letargic pe nişte aşternuturi care ar fi trebuit schimbate de urgenţă. Şerveţele umede şi mototolite murdăreau plapuma. Un arsenal neatins de ciocolată aduna praf pe comoda ei cu sertare. Pe podea stăteau răsfirate revistele la care nu fusese în stare să se concentreze. Televizorul din colţ îi furniza necruţător informaţii direct către pat. Da, teritoriu propice pentru o cădere nervoasă.

Dar ceva era în neregulă. Ce anume?

— Eu am crezut mereu..., încercă ea. Ştii, eu m-am aşteptat mereu să... Eu am crezut întotdeauna că va fi mai bine *de atât, îşi dădu ea seama dintr-odată.*

1

De câteva săptămâni ceva plutea în aer la redacţia revistei *Femme*, sentimentul că stăteau pe o falie tectonică. Speculaţiile au explodat într-un final când s-a confirmat că redactorul-şef din Statele Unite, Calvin Carter, fusese văzut bântuind ultimul etaj, căutându-i pe oameni. Se pare că abia ajunsese la Londra de la sediul din New York.

Se întâmplă. Lisa îşi încleştă încântată pumnii. *Chiar se întâmplă drăcia asta, în sfârşit.*

Mai târziu, în aceeaşi zi, a venit şi apelul telefonic. Poate Lisa să urce să se întâlnească cu Calvin Carter şi cu directorul britanic de marketing, Barry Hollingsworth?

Lisa a trântit receptorul.

— Bineînţeles că pot, ţipă ea către telefon.

Colegii ei abia dacă au ridicat privirile. Oameni care trântesc receptoare şi apoi urlă se găsesc cu duiumul în lumea revistelor. În plus, ei erau prinşi în Iadul Termenului Limită – dacă nu terminau numărul din luna respectivă până la căderea serii, îşi pierdeau locul în tipografie şi ar fi fost din nou depăşiţi de rivalii de la *Marie-Claire*. Dar ce îi păsa Lisei, se gândea ea, ţopăind către lift, ea nu va mai lucra aici după ziua de azi. Va avea o slujbă mult mai bună în altă parte.

Lisa a trebuit să aştepte în faţa sălii de şedinţe timp de douăzeci şi cinci de minute. Până la urmă, Barry şi Calvin erau oameni importanţi.

— Ar trebui să o lăsăm să intre? l-a întrebat Barry pe Calvin, când a simţit că au lăsat să treacă destul timp.

— Nu au trecut decât douăzeci de minute de când am chemat-o, anunţă Calvin, plictisit.

Evident, Barry Hollingsworth nu îşi dăduse încă seama exact *cât* de important era el, Calvin Carter.

— Scuze, credeam că a trecut mai mult timp. Poate îmi mai arăţi o dată cum să îmi îmbunătăţesc lovitura.

— Desigur. Ţine capul plecat şi stai nemişcat. Stai *nemişcat*! Picioarele ferme, braţul stâng întins şi loveşte!

Când Lisa a primit într-un final permisiunea să intre, Barry şi Calvin stăteau în spatele unei mese din alun, lungă de un kilometru. Păreau înfricoşător de puternici.

— Ia loc, Lisa, înclină graţios din capul său ca un glonţ de argint Calvin Carter.

Lisa s-a aşezat. Şi-a aranjat părul de culoarea caramelului, lăsând să se vadă şuviţele blonde gratuite care o avantajau atât de bine. *Gratuite* pentru că se ocupa de rubrica celor mai interesante saloane de coafură.

Aşezându-se pe scaun, şi-a lipit picioarele încălţate cu o pereche de Patrick Cox. Pantofii erau cu un număr mai mici – indiferent de câte ori se rugase de biroul de presă de la Patrick Cox să trimită unii numărul şase, aceştia trimiteau întotdeauna numărul cinci. Dar pantofii cu toc cui primiţi gratis de la Patrick Cox erau pantofi cu toc cui primiţi gratis de la Patrick Cox. Ce mai conta un detaliu lipsit de importanţă precum durerea incredibilă?

— Îţi mulţumesc că ai urcat, zâmbi Clavin.

Lisa luă decizia că ar fi bine să răspundă la zâmbet. Zâmbetele erau o monedă de schimb ca oricare alta, oferită pentru a obţine ceva folositor, şi ea se gândea că în cazul ăsta merita efortul. Până la urmă, nu în fiecare zi i se oferea să meargă la New York pentru a deveni redactor-şef adjunct al revistei *Manhattan*. Aşa că şi-a dezvelit albul dinţilor. (Menţinut impecabil de proviziile pentru un an de pastă de dinţi Rembrandt care fusese donată pentru un concurs pentru cititori, dar pe care Lisa a considerat-o mai potrivită în propria baie.)

— Lucrezi la *Femme* de... spuse Calvin aruncându-şi privirea peste paginile capsate din faţa lui. Patru ani.

— Se împlinesc patru ani luna viitoare, murmură Lisa, cu un amestec bine calculat de indiferenţă şi încredere.

— Şi ai lucrat ca editor aproape doi ani?

— Doi ani minunaţi, confirmă Lisa, luptându-se cu dorinţa de a-şi băga degetele pe gât şi de a vomita.

— Şi ai abia douăzeci şi nouă de ani, se minună Calvin. Ei bine, după cum ştii, aici, la Randolph Media îi răsplătim pe oamenii care muncesc mult.

Lisa dădu naiv din gene în faţa acestei minciuni absolute. La fel ca multe alte companii occidentale, Randolph Media îi răsplătea pe oamenii care muncesc din greu cu un salariu mic, sarcini din ce în ce mai multe, retrogradări şi eliberări din funcţie fără preaviz.

Dar Lisa era diferită. Îşi făcuse datoria la *Femme* şi făcuse sacrificii pe care nici măcar *ea* nu crezuse vreodată că avea să le facă: începea ziua de lucru la ora şapte şi jumătate dimineaţa, lucra douăsprezece, treisprezece, paisprezece ore

pe zi, după care seara, când îşi părăsea într-un final computerul, participa la diverse evenimente mondene. Câteodată venea la muncă sâmbăta, duminica, şi chiar lunea, deşi era sărbătoare naţională. Portarii o urau, deoarece, de fiecare dată când ea voia să vină la muncă, unul dintre ei trebuia să apară pentru a deschide şi să renunţe deci la meciul de fotbal de sâmbătă sau la ieşirea la iarbă verde la Brent Cross.

— Avem un post liber la Randolph Media, spuse Calvin cu un aer de importanţă. Ar fi o provocare minunată pentru tine, Lisa.

Ştiu, se gândi ea, nervoasă. *Termină odată cu introducerea.*

— Ar însemna să te muţi peste hotare, ceea ce ar putea fi o problemă pentru partenerul tău.

— Sunt singură, spuse Lisa brusc.

Barry şi-a încreţit fruntea surprins şi s-a gândit la bancnota de zece lire pe care o făcuse cuiva cadou de nuntă în urmă cu câţiva ani. Putea să jure că fusese pentru Lisa, dar poate că nu, poate nu mai era el atât de pus la curent cum era înainte...

— Căutăm un editor pentru o revistă nouă, continuă Calvin.

O revistă *nouă*? Lisa era evident zdruncinată. *Dar Manhattan se publică de şaptesprezece ani.* În timp ce ea încerca să cuprindă implicaţiile acestor lucruri, Calvin lansă bomba:

— Ar însemna să te muţi la Dublin.

Şocul provocă un bâzâit surd în capul ei, de parcă urma să îi pocnească urechile. O senzaţie amorţită şi difuză de alienare. Singura realitate palpabilă era agonia degetelor sale amorţite de la picioare. Poate... poate... poate au vrut să spună Dublin, New York.

— Dublin, Irlanda, spuse Calvin Carter ca ecoul unui tunel lung, spulberând şi ultima ei picătură de speranţă.

Nu îmi vine să cred că mi se întâmplă mie asta.

— Irlanda?

— Locul acela mic şi umed de pe partea cealaltă a Mării Irlandei, explică generos Barry.

— Unde se bea mult, spuse Lisa leşinată.

— Şi unde oamenii nu se mai opresc din vorbit. Acela este locul. Economie în dezvoltare, mulţi tineri. Cercetările de piaţă arată că locul este propice pentru o nouă revistă dedicată publicului feminin. Iar noi dorim ca tu să o pui pe picioare pentru noi, Lisa.

Se uitau la ea, aşteptând. Era conştientă de faptul că în mod normal ar fi trebuit să schiţeze sunete de bâlbâială şi să lase să curgă câteva lacrimi în semn de apreciere pentru cât de multă încredere au în ea şi să bolborosească despre cum şi-ar dori să le justifice aceste sentimente.

— Păi, bun... mulţumesc.

— Portofoliul nostru din Irlanda este unul impresionant, plusă Calvin. Avem *Hibernian Bride, Celtic Health, Gaelic Interiors, Irish Gardening, The Catholic Judger...*

— Nu, *The Catholic Judger* e pe cale să se închidă, întrerupse Barry. Vânzările au scăzut mult.

— ...*Gaelic Knitting* – Calvin nu era câtuşi de puţin interesat de veştile proaste. *Celtic Car, Spud* – asta este revista noastră de bucătărie din Irlanda – *DIY Irish-Style* şi *The Hip Hib.*

— *The Hip Hib*? bâigui Lisa.

Era important să continue să vorbească.

— *Hip Hib,* confirmă Barry. Prescurtarea de la *Hip Hibernian.* Revistă pentru tinerii bărbaţi. O combinaţie între *Loaded* şi *Arena.* Tu vei pune la punct versiunea feminină.

— Nume?

— Ne gândeam la *Colleen.* Tineresc, festiv, la modă, sexy, aşa vedem noi lucrurile. Mai ales

sexy, Lisa. Şi nimic foarte inteligent. Uită de articolele despre circumcizia la femei sau despre lipsa de libertate a femeilor din Afganistan. Astea nu vizează publicul nostru ţintă.

— Vreţi o revistă pentru proşti?

— Exact, străluci Calvin.

— Dar eu nu am fost niciodată în Irlanda, nu ştiu nimic despre locul acela.

— Exact, aprobă Calvin. Exact asta ne şi dorim. Fără prejudecăţi, doar o abordare proaspătă şi sinceră. Acelaşi salariu, ofertă generoasă de transfer şi începi de luni în două săptămâni.

— *Două săptămâni?* Dar asta înseamnă că nu o să am deloc timp...

— Am înţeles că ai capacităţi organizatorice minunate, rânji Calvin. Impresionează-mă. Întrebări?

Nu se putea abţine. În mod normal ar fi zâmbit în timp ce cuţitul se răsucea, şi asta pentru că vedea cadrul general. Dar era şocată.

— Dar cum rămâne cu postul de redactor-şef adjunct la revista *Manhattan*?

Barry şi Calvin s-au uitat unul la celălalt.

— Tia Silvano de la *The New Yorker* a fost candidatul care a avut cel mai mare succes, recunoscu Calvin plictisit.

Lisa dădu din cap. Simţea că-i fuge pământul de sub picioare. S-a ridicat ţeapănă să plece.

— Până când trebuie să mă decid? întrebă ea.

Barry şi Calvin mai schimbară un rând de priviri.

Calvin a fost cel care, în cele din urmă, a vorbit:

— Am numit deja pe altcineva în postul tău curent.

Lumea începu să se mişte cu încetinitorul, în timp ce Lisa înţelegea că totul era un *fait accompli.* Nu avea nici cel mai mic cuvânt de spus. Cu figura îngheţată într-o grimasă, a durat câteva

secunde bune până să înţeleagă că nu putea face nimic în afară de a părăsi încăperea.

— Ţi-ar plăcea o partidă de golf? îl întrebă Barry pe Calvin după ce ea plecă.

— Mi-ar plăcea, dar nu pot. Trebuie să ajung la Dublin pentru a intervieva candidaţi pentru celelalte posturi.

— Cine este redactor-şef la Dublin acum? întrebă Barry.

Calvin se încruntă. Barry ar trebui să ştie asta.

— Un tip pe nume Jack Devine.

— A, el. Un pic cam independent.

— Eu nu cred.

Calvin nu era deloc de acord cu rebelii.

— Cel puţin, ar face bine să nu fie.

Lisa încerca să dea culoare situaţiei. Nu ar fi recunoscut niciodată că era dezamăgită. Mai ales după câte sacrificii făcuse.

Dar nu poţi face o poşetă de mătase dintr-o ureche de scroafă. Dublin nu era acelaşi lucru cu New York, indiferent cum priveşti lucrurile. Iar oferta „generoasă" de transfer intra la categoria baliverne. Şi mai rău era că trebuia să renunţe la mobil. La *mobilul* ei! Era ca şi cum i se amputa una dintre mâini.

Nici unul dintre colegii ei nu era tocmai devastat de plecarea ei. Nu lăsase niciodată pe nimeni să se apropie de vreo pereche de pantofi de la Patrick Cox, nici măcar pe fetele care purtau numărul cinci. Iar generozitatea ei în ceea ce priveşte comentariile personale nefondate şi răutăcioase îi adusese porecla Calomnica. Totuşi, în ultima zi a Lisei la revistă, echipa de la *Femme* a fost adunată cu forţa pentru petrecerea obişnuită de plecare – pahare de plastic cu vin alb călduţ care putea să treacă neobservat pe post de diluant de vopsea, o tavă cu o ofertă bogată de

Hula Hoops şi Skips şi zvonul – care nu se adeverea niciodată – că pateurile urmează să sosească.

Când toată lumea era la al treilea pahar de vin şi deci putea să manifeste ceva entuziasm, s-a făcut un apel la tăcere şi Barry Hollingsworth şi-a început discursul de manual, mulţumindu-i Lisei pentru tot şi dorindu-i tot binele. Opinia general valabilă a fost că discursul i-a reuşit. Mai ales datorită faptului că reuşise să nimerească numele. Ultima dată când a plecat cineva, a ţinut un discurs lacrimogen de douăzeci de minute, lăudând talentele unice şi contribuţia inestimabilă a cuiva pe nume Heather, în timp ce Fiona, persoana care pleca, asculta împietrită.

Apoi i s-au înmânat Lisei cupoane în valoare de douăzeci de lire pentru Marks & Spencer şi o felicitare imensă cu un hipopotam şi cu inscripţia „Ne pare rău că pleci". Ally Benn, fosta adjunctă a Lisei, alesese cadoul de plecare cu grijă. Se gândise îndelung la ce anume ar detesta Lisa cel mai mult să primească şi a concluzionat că nişte cupoane M&S i-ar provoca dezgustul maxim. (Ally Benn purta numărul cinci la pantofi.)

— Pentru Lisa! concluzionă Barry.

La acel moment toţi erau îmbujoraţi şi ameţiţi, aşa că ridicară paharele albe de plastic, stropind cu vin şi cu bucăţi din dop pe hainele lor în timp ce chicoteau şi îşi dădeau coate, strigând „Pentru Lisa!".

Lisa a stat exact atât cât a fost necesar. Şi ea aştepta de mult plecarea aceasta, dar credea mereu că va pleca în glorie, văzându-se deja la New York. Asta în loc să fie deportată în Siberia revistelor pentru femei. Era un coşmar absolut.

— Trebuie să plec, spuse ea către o duzină de femei care lucraseră ca subalternele ei timp de doi ani de zile. Trebuie să termin de împachetat.

— Sigur, sigur, aprobară ele la unison, bâlbâind ameţite urări de bine. Păi, mult noroc, să te distrezi, să te bucuri de Irlanda, să ai grijă, nu munci prea mult...

Exact când Lisa a ajuns la uşă, Ally scrâşni:

— Ne va fi dor de tine.

Lisa dădu din cap şi închise uşa.

— Ca de dracu', spuse Ally fără să clipească. Mai e vin?

Au rămas până au scurs şi ultima picătură de vin, până au lins tava cu ultimele firimituri de Hula Hoop, apoi s-au uitat unii la alţii şi s-au întrebat: „Şi acum?".

Au coborât pe Soho, bântuind barurile şi dând iama în tequila, într-o escapadă de vineri seara tipică clasei muncitoare. Plăpânda Sharif Mumtaz (redactor-şef adjunct) s-a despărţit de grup şi a fost ajutată să meargă acasă de un om bun cu care de altfel s-a şi căsătorit, nouă luni mai târziu. Jeanie Geoffrey (asistenta editorului de modă) a primit o sticlă de şampanie de la un bărbat care i-a declarat că e „o zeiţă". Lui Gabbi Henderson (sănătate şi frumuseţe) i s-a furat poşeta. Iar Ally Benn (recent numită editor) s-a suit pe o masă dintr-un pub mai colorat de pe strada Wardour şi a dansat ca nebuna până a căzut şi şi-a fracturat piciorul drept în mai multe locuri.

Cu alte cuvinte, a fost o noapte minunată.

2

— Ted, ai venit la fix!

Ashling a trântit uşa de perete şi pentru prima dată nu a rostit fraza ei obişnuită, care se întâmpla să fie: „Of, rahat, e Ted!"

— Pe bune?

Ted păşi precaut în apartamentul lui Ashling. Nu avea parte prea des de o primire atât de călduroasă.

— Trebuie să îmi spui cu care jachetă îmi stă cel mai bine.

— O să fac tot ce pot.

Faţa întunecată şi slabă a lui Ted părea chiar mai concentrată ca de obicei.

— Dar, ştii, *sunt* bărbat.

Nu chiar, se gândi Ashling cu regret. Ce păcat că cel care se mutase în apartamentul de deasupra în urmă cu şase luni şi care se decisese imediat că Ashling este prietena lui cea mai bună nu era un bărbat drăguţ, masiv, care să îi provoace palpitaţii. Acesta era, în schimb, Ted Mullins, un amărât de funcţionar civil, comediant diletant, deţinător sfrijit şi agitat al unei biciclete.

— Mai întâi, cea neagră.

Ashling îşi trase jacheta peste cămaşa de mătase „de interviu" şi pantalonii ei negri magici care făceau să dispară două kilograme într-o secundă.

— Care-i treaba?

Ted s-a aşezat pe un scaun şi i-a luat spătarul în braţe. Era doar piele şi os, avea umeri ascuţiţi, genunchi la fel, arăta ca o caricatură a lui însuşi.

— Un interviu pentru o slujbă. La nouă şi jumătate în dimineaţa asta.

— Altul! Pentru ce, de data asta?

Ashling aplicase pentru mai multe joburi pe parcursul ultimelor două săptămâni, de la muncitor într-o fermă din Mullingar de genul celor din vestul sălbatic până la telefonistă la o firmă de PR.

— Redactor-şef adjunct la o revistă nouă care se numeşte *Colleen*.

— Ce? Un job adevărat?

Faţa până atunci gravă a lui Ted s-a luminat.

— Chiar mă depăşeşte de ce ai aplicat pentru celelalte slujbe, eşti mult peste ceea ce se cerea.

— Încrederea mea în mine e deficitară, i-a reamintit Ashling cu un zâmbet larg.

— A mea e şi mai şi, replică Ted, hotărât să nu se lase mai prejos. O revistă pentru femei, totuşi, spuse el. Dacă ai prinde jobul, le-ai putea spune celor de la *Woman's Place* să se ducă dracu'. Răzbunarea e atât de dulce!

Şi-a aruncat capul pe spate şi a simulat o rafală chinuită de râs în stilul lui Vincent Price.

— Nnnnyyyywwwwahwahwahwahwahwah!

— De fapt, răzbunarea nu e bună deloc, îl întrerupse Ashling. Este o emoţie. Sau ceva de genul ăsta. Şi nu merită să îţi pierzi timpul cu ea.

— Dar după felul în care s-au purtat cu tine... spuse Ted, mirându-se. Nu a fost vina ta că femeii aceleia i-a fost distrusă canapeaua.

Timp de mai mulţi ani decât ar fi dorit să îşi amintească, Ashling lucrase pentru *Woman's Place*, o revistă irlandeză elitistă care apărea săptămânal. Ashling fusese editor de modă, de literatură, de sănătate şi frumuseţe, de lucru manual, de

gătit, copyrighter şi sfătuitor spiritual, toate la un loc. Nu era tocmai onorabil, deoarece *Woman's Place* funcţiona după o formulă foarte strictă, testată şi încercată în prealabil.

Fiecare ediţie avea un tipar de tricotaj – aproape mereu pentru o husă de capac de toaletă. Apoi mai exista o pagină gastronomică ce conţinea sfaturi legate de locurile de unde se pot cumpăra bucăţi ieftine de carne şi despre cum se pot transforma acestea într-o mâncare „cu stil". Fiecare număr conţinea o scurtă povestioară în care un băiat tânăr şi bunica lui erau inamici feroce la început, dar deveneau prieteni de nedespărţit la final. Mai era şi Pagina de Probleme, bineînţeles – invariabil cu o scrisoare în care se aflau plângeri legate de vreo noră obraznică. Paginile doi şi trei erau pline de povestioare „nostime" despre nepoţii cititorilor şi lucrurile simpatice pe care le spuseseră sau făcuseră. Coperta interioară conţinea o scrisoare sforăitoare care se presupunea că era din partea unui cleric, dar care era de fapt scrisă de Ashling cu cincisprezece minute înainte ca revista să intre la tipar. Apoi mai erau şi sfaturile cititorilor. Iar unul dintre acestea fusese instrumentul care provocase căderea lui Ashling.

Sfaturile cititorilor erau trimise de oameni de genul celor pasionaţi de telenovele şi se adresau celorlalţi cititori. Majoritatea erau despre cum să faci bani din nimic şi cum să îi investeşti mai departe. Premisa de la care se pleca în general era că nu trebuie să cumperi nimic, deoarece poţi fabrica absolut orice cu ce se găseşte în casa ta. Sucul de lămâie apărea des în discuţie.

De exemplu, de ce să cumperi un şampon scump când îl poţi fabrica tu însuţi din suc de lămâie şi lichid de vase. Dacă îţi doreşti şuviţe, tot ce trebuie să faci este să storci două lămâi peste păr şi să stai la soare. Timp de aproximativ un an. Şi

cum se scoate sucul de mure de pe o canapea bej? Un amestec de suc de lămâie şi oţet va rezolva problema.

Numai că nu s-a întâmplat aşa. Nu şi cu canapeaua doamnei Anna O'Sullivan din Waterford. Totul a decurs cum nu se poate mai rău – sucul de mure a devenit şi mai vizibil, astfel încât nu a mai putut fi scos nici cu produse speciale. Şi, în ciuda faptului că s-au folosit cantităţi industriale de Glade, întreaga cameră duhnea a oţet. Deoarece era o catolică ferventă, doamna O'Sullivan era o femeie care credea în răsplata păcatelor. Aşadar a ameninţat că dă revista în judecată.

Când Sally Healy, editorul de la *Woman's Place*, a început o investigaţie, Ashling a recunoscut că sfatul fusese o invenţie de-a ei. Contribuţiile cititorilor veniseră în cantităţi destul de mici în acea săptămână.

— Nu mi-am imaginat că există oameni care chiar le cred, şoptise Ashling în apărarea sa.

— Mă surprinzi, Ashling, spusese Sally. Mi-ai spus întotdeauna că nu ai imaginaţie. Iar scrisoarea de la părintele Bennett nu se pune, ştiu că o copiezi din *The Catholic Judger*, care – şi asta rămâne între noi pentru moment – este pe punctul să se ducă pe copcă.

— Îmi pare rău, Sally, nu se va mai întâmpla niciodată.

— Mie îmi pare rău, Ashling. Va trebui să renunţăm la tine.

— Din cauza unei mici greşeli? Nu-mi vine să cred!

Şi avea dreptate să nu o creadă. Adevăratul motiv era că cei de la conducerea *Woman's Place* erau îngrijoraţi în legătură cu cifrele de vânzări care scădeau încontinuu şi deciseseră că revista arăta cam „obosită"; căutau deci un ţap ispăşitor. Greşeala lui Ashling nici că putea veni la un

moment mai oportun. În felul ăsta puteau pur şi simplu să o dea afară în loc să plătească pagubele.

Sally Healy era distrusă. Ashling era cel mai de încredere şi cel mai muncitor angajat pe care îl avusese. Ţinea totul pe picioare când Sally venea târziu, când pleca devreme sau când dispărea în după-amiezile de marţi şi joi pentru a-şi lua fiica de la lecţiile de balet şi pe fiii ei de la antrenamentele de rugby. Dar consiliul director fusese clar în privinţa concedierii: fie pleca Ashling, fie ea.

Ca răsplată pentru anii de muncă grea depusă la revistă, lui Ashling i s-a permis să îşi păstreze slujba până când îşi găsea altceva. Ceea ce, sperau ei, va fi cât mai curând.

— Ei bine?

Ashling îşi netezi partea din faţă a jachetei şi se întoarse către Ted.

— Merge.

Ted ridică din umeri.

— Sau e mai bine cu asta?

Ashling scoase o jachetă care lui Ted i se păru identică cu prima.

— Merge, repetă el.

— Care dintre ele?

— Oricare.

— Care dintre ele îmi face talie?

Ted se strâmbă.

— Nu începe iar cu asta. Eşti obsedată de talia ta.

— Dacă aş avea talie, aş avea şi de ce să fiu obsedată. Dar eu nu am.

— De ce nu te poţi plânge şi tu de dimensiunile fundului, ca orice altă femeie normală?

Ashling ştia prea puţin despre cum ar fi trebuit să aibă talia, dar, ca de obicei, în ceea ce priveşte veştile proaste, ea fusese ultima care aflase. Abia la cincisprezece ani a făcut şocanta descoperire,

când prietena ei cea mai bună, Clodagh, oftase: „Ești atât de norocoasă că nu ai talie. A mea e micuță și îmi face fundul să arate mai mare".

În timp ce orice altă fată de pe strada ei și-a petrecut adolescența în fața oglinzii, întrebându-se dacă unul dintre sâni este mai mare decât celălalt, atenția lui Ashling era concentrată mai jos. Până la urmă și-a luat un cerc și s-a apucat să exerseze în grădina din spatele casei. Timp de vreo două luni s-a rotit și s-a învârtit, zi și noapte, cu limba scoasă entuziast în colțul gurii. Toate mămicile din vecini se uitau peste gardurile grădinilor, cu mâinile încrucișate, dând din cap atotștiutoare una către cealaltă: „O să se rotească până o să intre de tânără în mormânt".

Nu că învârtirea disperată și de-a dreptul obsesivă ar fi făcut cea mai mică diferență. Chiar și acum, după șaisprezece ani, silueta lui Ashling își menținea caracteristica de a fi dreaptă de sus până jos.

— Lipsa taliei nu este cel mai rău lucru care i se poate întâmpla cuiva, o încuraja Ted de pe margine.

— Într-adevăr, nu este, aprobă Ashling cu o falsă jovialitate. Poți avea picioare oribile. Și, după cum mi-e norocul, fix așa le am.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Le-am moștenit de la mama... dar atâta timp cât astea sunt singurele lucruri pe care le-am moștenit de la ea, adăugă Ashling veselă, mă gândesc că se putea și mai rău.

— Eram în pat cu prietena mea seara trecută... schimbă Ted rapid subiectul. I-am spus că Pământul e plat.

— *Care* prietenă? Și care e faza cu Pământul?

— Nu, n-ai înțeles, mormăi Ted doar pentru el. Seara trecută stăteam întins în pat alături de

prietena mea... I-am spus că Pământul e plat. Bum bum!

— Ha-ha, foarte tare, spuse Ashling stins.

Cel mai chinuitor lucru pe care trebuie să-l înduri atunci când eşti persoana favorită a lui Ted este că trebuie să fii cobaiul său pentru materialele noi.

— Dar pot să fac o sugestie? Ce zici de, seara trecută stăteam în pat cu prietena mea. I-am spus că o voi iubi mereu şi că nu o voi părăsi niciodată. Bum bum! adăugă ea, agitată.

— Sunt în întârziere, spuse Ted. Te las undeva?

Deseori o ducea la muncă pe locul din spate al bicicletei sale, în drum spre slujba lui de la Ministerul Agriculturii.

— Nu, mulţumesc, merg în altă direcţie.

— Baftă la interviu. Trec să te văd în seara asta.

— Nu mă îndoiam nici o secundă de asta, aprobă Ashling printre dinţi.

— Hei, ce-ţi mai face infecţia de la ureche?

— Mai bine. Pot din nou să mă spăl singură pe cap.

3

Ashling s-a decis într-un final să aleagă jacheta numărul unu. Putea să jure că a sesizat o mică denivelare la jumătatea distanţei dintre sâni şi şolduri, ceea ce era destul pentru ea.

După criza legată de machiaj a decis să nu exagereze, ca nu cumva să pară frivolă. Dar, în eventualitatea că ar putea părea prea ştearsă, a luat cu ea poşeta ei preferată din piele de ponei, în contraste de alb şi negru. Apoi a frecat statueta lui Buddha care îi purta noroc, şi-a strecurat piatra norocoasă în buzunar şi s-a uitat cu regret la pălăria ei roşie norocoasă. Dar *cât* de norocoasă putea fi o pălărie imensă şi roşie la un interviu de angajare? Oricum, nu avea nevoie de ea – horoscopul spunea că va avea o zi bună, la fel şi oracolul îngeresc.

Când a ieşit în stradă, a trebuit să treacă peste un bărbat care sforăia la uşa de la intrare. Apoi s-a îndreptat în direcţia biroului din Dublin al Randolph Media şi, trecând grăbită prin traficul din centrul oraşului, repeta din nou şi din nou în minte, după sfaturile lui Louise L. Hay, *Voi obţine această slujbă, voi obţine această slujbă, voi obţine această slujbă...*

Dar dacă nu o voi obţine? Ashling nu putea să nu se gândească la asta.

Păi, atunci nu o să mă supăr, atunci nu o să mă supăr, atunci nu o să mă supăr...

S-a gândit să afişeze o mină curajoasă, deşi era terminată din cauza evenimentelor care au pornit de la canapeaua doamnei O'Sullivan. Atât de terminată încât i se declanşase una dintre infecţiile de la ureche care apăreau de fiecare dată când era stresată.

Faptul că îşi pierduse slujba era o chestie juvenilă şi ruşinoasă, şi nu ceva ce ar trebui să i se întâmple unei femei de treizeci şi unu de ani cu o ipotecă la activ. Nu ar fi trebuit oare să fi trecut peste asta?

Pentru a opri evenimentele din a curge după bunul lor plac, vâna slujbe cu pasiune şi se făcea disponibilă pentru orice era cu putinţă. Nu, nu ştia să arunce cu lasoul, recunoscuse la interviul pentru ferma din Mullingar – ea crezuse de fapt că postul disponibil era unul administrativ –, dar era *dispusă să înveţe.*

La fiecare interviu la care ajunsese repetase faptul că *era dispusă să înveţe.* Dar, dintre toate la care aplicase, jobul de la *Colleen* era cel pe care *chiar* şi-l dorea cu disperare. Îi plăcea la nebunie să lucreze la o revistă, iar astfel de joburi erau rare în Irlanda. În plus, Ashling nu era un jurnalist propriu-zis: era pur şi simplu un bun organizator, cu un puternic simţ al detaliilor.

Departamentul de reviste al Randolph Media se afla la etajul trei al unei clădiri de birouri de pe chei. Ashling aflase că Randolph Media deţinea şi un post de televiziune micuţ, dar din ce în ce mai apreciat, denumit Channel 9, şi un mare post de radio comercial, dar se părea că acestea operau în altă locaţie.

Ashling a coborât din lift şi a înaintat pe coridor, către recepţie. Locul părea să zumzăie de oamenii care se grăbeau într-o parte şi în alta, cu hârtii în mână. Ashling era atât de emoţionată

încât simţea o senzaţie acută de greaţă. Chiar în faţa recepţiei, un bărbat înalt, cu părul răvăşit, discuta aprins cu o asiatică mititică. Îşi vorbeau în şoaptă, dar ceva din felul în care o făceau i-a lăsat lui Ashling impresia că şi-ar fi dorit să poată urla. Ashling a trecut grăbită mai departe: nu îi plăceau scandalurile. Nici măcar ale altora.

Şi-a dat seama cât de mult greşise în privinţa machiajului când a dat cu ochii de recepţioneră. Trix – aşa scria pe ecusonul său – avea aspectul strălucitor şi lucios al unei devotate adepte a şcolii de aplicare masivă a fardului. Sprâncenele ei erau pensate până la limita existenţei, conturul buzelor era atât de gros încât arăta ca şi cum ar fi avut mustaţă, iar întregul arsenal de păr blond era prins cu agrafe în formă de fluturaşi micuţi şi sclipitori, aşezaţi ordonat. Probabil că s-a trezit cu trei ore mai devreme pentru a face chestia asta, se gândi Ashling impresionată.

— Bună, spuse Trix cu o voce care suna de parcă ar fi fumat patruzeci de ţigări pe zi, ceea ce se întâmpla să fie adevărat.

— Am un interviu la nouă şi jumă..., scânci Ashling la sunetul unui strigăt ascuţit care venea din spatele ei.

S-a uitat peste umăr şi l-a surprins pe bărbatul cu părul răvăşit oblojindu-şi degetul mare.

— M-ai muşcat! exclamă el. Măi, mi-a dat sângele!

— Sper că eşti cu antitetanosul la zi, râse asiatica satisfăcută.

Trix plescăi din limbă, îşi dădu ochii peste cap şi şopti:

— Ăştia doi nu se opresc niciodată. Ia un loc, îi spuse ea lui Ashling. Îl voi anunţa pe Calvin că ai sosit.

A dispărut printre uşile duble şi Ashling s-a aruncat pe o canapea, lângă o măsuţă de cafea pe

care se aflau împrăştiate cele mai recente titluri. La vederea lor, nervii i-au intrat în vrie – îşi dorea cu disperare slujba asta. Inima îi bătea cu putere, iar stomacul o ustura. Uitându-se în gol, rostogolea piatra norocoasă între degetul mare şi cel arătător. Cuprinsă de anxietate, abia dacă era conştientă de omul muşcat care se lovea de colegi şi de fata care se grăbea către lift, cu perdeaua de păr lung şi negru balansându-se într-o parte şi-n alta.

— Domnul Carter spune să intraţi.

Trix se întorsese şi nu se putea preface prea bine că nu era surprinsă. Pe parcursul ultimelor două zile era asaltată de intervievaţi nervoşi care aşteptau lângă biroul ei şi o jumătate de oră. Timp în care Trix trebuia să se abţină să nu îşi sune prietenele şi amicii şi să răspundă la întrebările insistente ale intervievaţilor în legătură cu şansele lor de a primi postul. Şi, colac peste pupăză, ea ştia *cu siguranţă* că tot ce făceau Calvin Carter şi Jack Devine în sala de şedinţe era să joace cărţi.

Dar Calvin Carter fusese părăsit de Jack Devine şi era plictisit şi singuratic. Mai bine lua un interviu decât să stea degeaba.

— Intră! porunci el când Ashling a bătut timid la uşă.

A aruncat o singură privire brunetei îmbrăcate cu costum cu pantalon închis la culoare şi a decis imediat că nu o plăcea. Pur şi simplu nu era destul de strălucitoare pentru *Colleen*. Nu se pricepea foarte bine la coafura feminină, dar era sigur că ar fi trebuit să fie mai elaborată decât aceasta. Nu ar fi trebuit să aibă un look mai *incitant*? Doar nu era posibil să atârne pur şi simplu acolo, pe umerii ei, aşa maro cum era. Şi o faţă naturală e foarte indicată dacă eşti lăptăreasă, dar nu şi când doreşti să devii redactor-şef adjunct al unei reviste sexy pentru femei.

— Ia loc.

Se gândea că ar putea să treacă prin paşii de rigoare în cinci minute.

Emoţionată de dorinţa de a se descurca bine, Ashling s-a aşezat pe fotoliul din mijlocul camerei, cu faţa la bărbatul care stătea în capul mesei lungi.

— Jack Devine, directorul pentru Irlanda, va veni în curând, explică el. Nu îmi imaginez ce îl reţine. În primul rând, spuse, întorcându-şi atenţia către CV-ul ei, ar trebui să îmi spui cum se pronunţă numele ăsta al tău.

— Ash-ling. Ash ca la ţigări[1] şi ling, care rimează cu sing.

— Ash-ling. Ashling. Bun, pot pronunţa asta. În regulă, *Ashling*, pe parcursul ultimilor opt ani ai lucrat la reviste...

— La *o* revistă, mai exact.

Ashling a auzit un chicot nervos şi şi-a dat seama disperată că era al ei.

— E vorba despre o singură revistă.

— Şi de ce pleci de la *Woman's Place*?

— Caut o nouă provocare, explică Ashling agitată, urmând sfaturile lui Sally Healy.

Uşa se deschise şi intră omul muşcat de deget.

— Ah, Jack, se încruntă Calvin Carter. Dânsa este *Ashling* Kennedy. Ash ca scrumul de la ţigări şi ling care rimează cu sing.

— Cum merge?

Jack avea alte probleme pe cap. Era prost dispus. Petrecuse jumătate de noapte negociind cu tehnicieni şi cu posturile de televiziune, simultan discutase şi cu reţelele din Statele Unite pentru a le convinge să nu vândă serialul care câştigase numeroase premii către RTE, ci către Channel 9. Şi, de parcă sarcinile lui nu erau deja destul de

1. *Ash* înseamnă cenuşă, scrum.

numeroase, fusese însărcinat şi cu punerea pe picioare a acestei reviste stupide. Ultimul lucru de care mai avea nevoie lumea asta era încă o revistă pentru femei! Dar, dacă era să fie sincer, adevărata sursă a supărării lui era Mai. Îl înnebunea. O *ura*! O ura atât de mult. Cum şi-a putut imagina vreodată că era înnebunit după ea? În nici un caz nu îi va mai răspunde la telefoane. Niciodată, aia a fost ultima dată, ultima şi cea din urmă...

S-a plasat în spatele mesei, încercând din răsputeri să se concentreze la interviu – dragul de Calvin se agita enorm pentru interviurile astea. Ştia că în câteva momente se aşteaptă ca el să pună nişte întrebări cât de cât relevante, dar el nu se putea gândi decât că ar putea să sângereze până la moarte. Sau să turbeze. Oare cât timp durează până încep să îi apară spume în colţul gurii, se întreba el.

Balansându-şi scaunul pe cele două picioare din spate, îşi ţinea degetul rănit în faţă, zgâindu-se la el. Nu îi venea să creadă că îl muşcase. *Din nou.* Şi doar promisese ultima dată... Apăsă mai tare pe bucata de hârtie igienică înfăşurată în jurul rănii şi sângele roşu aprins trecu prin stratul subţire.

— Spune-mi care sunt atuurile şi slăbiciunile tale, o invită Calvin pe Ashling.

— Va trebui să fiu sinceră şi să recunosc că cel mai slab punct al meu este munca de editorialist. Deşi mă descurc excelent cu rubricile, titlurile şi materialele de mici dimensiuni, nu am foarte multă experienţă în ceea ce priveşte articolele mari.

Nu avea deloc, dacă ar fi fost să fie sinceră în totalitate.

— Punctul meu forte este că sunt meticuloasă, organizată şi muncesc mult. Sunt un adjunct bun,

spuse Ashling cu sinceritate, citând-o cuvânt cu cuvânt pe Sally Healy.

Apoi se opri pentru o secundă şi spuse:

— Scuzaţi-mă, nu aţi dori un plasture pentru deget?

Jack Devine îşi ridică privirea, speriat.

— Cine, eu?

— Nu mai văd pe nimeni altcineva în jur sângerând, încercă Ashling să zâmbească.

Jack Devine dădu violent din cap.

— Nu, nu... Mulţumesc, adăugă el hotărât.

— De ce nu? interveni Calvin Carter.

— Sunt bine, gesticulă Jack cu mâna sănătoasă.

— Ia plasturele, spuse Calvin, pare o idee bună.

Ashling ridică geanta pe genunchi şi, cu un minim de efort de căutare, scoase o cutie de plasturi. Desfăcând capacul, căută unul şi i-l întinse lui Jack.

— Încercaţi-l pe acesta.

Jack se uita de parcă nu avea nici cea mai vagă idee ce trebuie să facă cu el. Calvin Carter nu era nici el de mare ajutor.

Ashling şi-a înăbuşit un oftat, s-a ridicat de pe scaun, a luat plasturele din mâna lui Jack şi a îndepărtat plasticul protector.

— Sus degetul.

— Da, mami, spuse el sarcastic.

Degetul sângerând a fost bandajat cu rapiditate şi eficienţă. Sub pretextul că se asigura că plasturele era bine poziţionat, l-a strâns puţin de deget şi a simţit o satisfacţie vinovată când a văzut cum faţa lui roşeşte uşor de durere.

— Ce altceva mai ai? întrebă Calvin Carter curios. Aspirine?

Ea dădu din cap cu precauţie.

— Doriţi una?

— Nu, mulţumesc. Pix şi carneţel?

Ea dădu din nou din cap.

— Dar ce zici de – şi asta e cam trasă de păr, recunosc – un set cu ac şi aţă de cusut?

Ashling făcu o scurtă pauză, apoi întreaga expresie i se lumină şi aproape că izbucni în râs.

— De fapt, chiar am.

Avea un zâmbet larg pe faţă.

— Eşti foarte organizată, întrerupse Jack Devine, făcând vorbele să pară insulte.

— Cineva trebuie să fie.

Calvin Carter îşi schimbase părerea pe care şi-o făcuse mai devreme despre ea. Era fermecătoare şi, chiar dacă avea ruj pe dinţi, cel puţin *purta* ruj.

— Îţi mulţumim, Ashling, păstrăm legătura.

Ashling dădu mâna cu amândoi, având grijă să strângă din nou rana lui Jack Devine.

— Hei, mi-a plăcut de ea, râse Calvin Carter.

— Mie nu, spuse Jack Devine, plictisit.

— Am spus că mi-a plăcut, repetă Calvin Carter, nefiind obişnuit să fie contrazis. E de încredere şi are potenţial. Dă-i postul.

4

Clodagh s-a trezit devreme. Nu era nimic nou în asta. Clodagh se trezeşte mereu devreme. Asta fac copiii din tine. Dacă nu plâng să fie hrăniţi, se înghesuie în pat, între tine şi soţul tău, iar dacă nu fac nici asta, îi găseşti în bucătărie la ora şase şi jumătate sâmbătă dimineaţa, ciocnind oale şi castroane cu îndârjire.

În această dimineaţă erau la capitolul dat iama în oale. Clodagh descoperise ulterior că Craig, care avea cinci ani, îi arăta lui Molly, surioara lui de doi ani şi jumătate, cum se face omleta. Din făină, apă, ulei de măsline, ketchup, sos, oţet, cacao, lumânări pentru tort şi, bineînţeles, ouă. Nouă la număr, cu tot cu coji. Clodagh ştia din felul în care se propaga gălăgia că lucruri de neimaginat se întâmplă în camera de sub ea, dar era mult prea obosită sau mult prea sătulă de toate astea pentru a se ridica şi a interveni.

Privind în gol, stătea pe spate şi asculta cum scaunele erau târâte pe gresia nouă, cum dulapurile achiziţionate cu o lună în urmă de la Sie Matic se deschideau şi se trânteau la loc şi cum vasele Le Creuset primeau ultimele lovituri din existenţa lor.

Lângă ea, încă adâncit în somn, Dylan se muta de pe o parte pe alta, după care îşi aruncă braţul peste ea. S-a cuibărit la pieptul lui pentru un moment, căutând linişte. Apoi a împietrit într-o

stare de dezgust familiar şi s-a îndepărtat încet, simţindu-i excitaţia din ce în ce mai puternică pe stomacul ei.

Fără sex. Asta n-o mai putea îndura. Ea îşi dorea afecţiune, dar, de fiecare dată când îşi apropia corpul de al lui, căutând mângâiere, el se excita. Mai ales dimineaţa. Se simţea vinovată de fiecare dată când se îndepărta de el. Dar nu destul de vinovată încât să se conformeze.

Dylan avea şanse mai mari seara, mai ales după ce ea băuse câteva pahare. Nu îl refuza niciodată mai mult de o lună deoarece îi era prea frică de ce ar putea însemna asta. Aşa că în momentul în care se apropia termenul-limită regiza mereu o formă de beţie şi îi dădea bice, entuziasmul şi inventivitatea sa fiind direct proporţionale cu numărul paharelor de gin pe care le consumase.

Dylan s-a întins din nou după ea, dar Clodagh s-a strecurat astfel încât să nu o poată ajunge, cu o îndemânare născută din multe luni de antrenament.

O rafală zgomotoasă de chicoteli s-a ridicat din camera de dedesubt.

— Afurisiţi mici, mormăi Dylan somnoros. Vor dărâma casa peste noi.

— Mă duc să ţip la ei.

Era mai bine dacă se ridica.

Până când Ashling a sosit, ceva mai târziu în aceeaşi dimineaţă, dezastrul cu omleta era o amintire îndepărtată ce fusese depăşită de atrocităţile care avuseseră loc la micul dejun.

Când Ashling a sunat la uşă, Clodagh era prinsă într-un fel de negociere cu angelica Molly cu părul bălai, în legătură cu un pulover. Molly insista să îl poarte pe cel portocaliu.

— Bună, Ashling, spuse Clodagh absentă, după care îşi îndreptă privirea către Molly şi

insistă, exasperată. Dar eşti prea mare pentru el, Molly. Nu l-ai mai purtat de când erai bebeluş. De ce nu vrei să îl iei pe ăsta roz, care e atât de drăguţ?

— Nuuuuuuuuu! încercă Molly să se elibereze.

— Dar o să-ţi fie frig.

Clodagh o ţinea strâns de braţ.

— Nuuuuuuu!

— Hai în bucătărie, Ashling.

Clodagh o târa pe Molly după ea pe hol.

— CRAIG! DĂ-TE JOS DIN CARUSEL!

Craig, la fel de angelic şi bălai, se urcase pe dulapul din colţ din bucătărie şi se balansa înainte şi înapoi, aşezat pe pungile de orez şi paste.

Ashling se îndreptă spre ibric şi aprinse focul sub el. Ashling şi Clodagh crescuseră la două case una de cealaltă şi fuseseră cele mai apropiate prietene din momentul în care era mai sigur pentru Ashling să se afle în casa lui Clodagh decât în a ei.

Clodagh era cea care îi dăduse lui Ashling vestea că nu avea talie. Tot ea era cea care îi deschisese ochii în privinţa altor aspecte care o priveau, spunând: „Eşti atât de norocoasă că ai personalitatea asta. Eu nu am decât aspectul fizic".

Nu că Ashling s-ar fi supărat vreodată. Clodagh nu era răutăcioasă, era doar sinceră, şi ar fi fost o pierdere absolută de timp să-i negi frumuseţea. Micuţă şi cu forme, cu ten scandinav şi păr blond, lung şi ondulat, era în stare să oprească traficul. Nu că asta ar fi însemnat ceva în Dublin, unde traficul era aproape inexistent.

Ashling avea veşti monumentale.

— Am primit postul.

— Când?

— Am aflat în urmă cu o săptămână, recunoscu Ashling. Dar am muncit în fiecare zi până

la miezul nopţii ca să las totul în ordine pentru noua angajată de la *Woman's Place.*

— Mi s-a părut mie ciudat că nu ne-am mai auzit. Hai, povesteşte-mi tot.

Dar, de fiecare dată când Ashling încerca să vorbească, Craig insista să îi citească dintr-o carte pe care o ţinea invers. Când lumina reflectoarelor se muta de pe el chiar şi pentru o secundă, el o trăgea cu forţa înapoi.

— Du-te afară şi joacă-te la leagăn, îl rugă Clodagh.

— Dar plouă.

— Eşti irlandez, obişnuieşte-te! Haide. Du-te!

De îndată ce a plecat Craig, Molly a devenit centrul atenţiei.

— Vreau! declară ea, arătând cu degetul către ceaşca de cafea a lui Ashling.

— Nu, este a lui Ashling, spuse Clodagh. Nu e voie.

— Poate, dacă vrea, simţi Ashling că ar trebui să spună.

— VREAU! insistă Molly.

— Te superi? întrebă Clodagh. Îţi torn alta.

Ashling împinse cana pe masă, dar Clodagh a interceptat-o până să ajungă la Molly, ceea ce stârni proteste grave.

— Nu fac decât să suflu în ea, explică Clodagh. Ca să nu îţi ardă limba.

— VREAU! VREAU! VREAU!

— Dar este prea fierbinte. O să te arzi.

— O VREAU! O VREAU ACUM!!

— Bine, atunci. Încet, să nu o verşi.

Molly şi-a pus gura pe marginea cănii, apoi a tras-o înapoi şi a început să scâncească.

— Frige! Doare! Oaaaaa!

— E, să mă fut! bombăni Clodagh.

— Mă fut! pronunţă Molly, cu o claritate perfectă.

— Exact, spuse Clodagh cu o precizie care o şocă pe Ashling. Să mă fut!

Dylan dădu buzna în cameră, ca răspuns la urletele lui Molly.

— Ashling! zâmbi el, folosindu-şi mâna imensă pentru a-şi da la o parte părul blond de pe frunte. Arăţi minunat! Ceva veşti de pe frontul slujbelor?

— Am una!

— Arunci cu lasoul după armăsari sălbatici în Mullingar?

— La o revistă. Una pentru tinerele femei.

— Frumos. Mai mulţi bani?

Ashling dădu mândră din cap. Nu era o creştere imensă, dar era mai bine decât suma de doamne-ajută pe care o primise pe parcursul ultimilor opt ani la *Woman's Place*.

— Şi gata cu scrisorile de la părintele Bennett – mai bine, ai văzut că *The Catholic Judger* a dat faliment? A scris ceva în ziar despre asta.

— Deci tot răul a fost spre bine, de fapt, zâmbi Ashling. Doamna O'Sullivan din Waterford este probabil cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla vreodată.

Dylan părea amuzat – apoi alarmat, odată cu larma nebună care a izbucnit în grădină. Craig căzuse din leagăn şi, judecând după scârţâitul puternic şi după bocetele asurzitoare, avea dureri considerabile. Ashling scotocea deja în geantă după leacul salvator.

Pentru ea însăşi.

— Te duci tu? Clodagh aruncă o privire rugătoare către Dylan. Eu îi am toată săptămâna. Şi spune-mi doar ce trebuie să ştiu în legătură cu rănile lui.

Dylan se retrase.

— Vrei să văd eu ce e cu Craig...? întrebă Ashling nerăbdătoare. Am pansamente.

— Şi eu am, spuse Clodagh exasperată. Spune-mi despre slujba ta. *Te rog*!

— Bine, spuse Ashling, aruncând o ultimă privire tristă către grădină. E o revistă de fiţe. Mult mai pretenţioasă decât *Woman's Place*.

Când a ajuns la partea cu Jack Devine care se certa de zor, pentru ca apoi să fie muşcat de asiatică, Clodagh s-a înseninat.

— Haide, imploră ea, cu ochi strălucitori. Spune tot! Nimic, da' nimic nu mă înveseleşte mai mult decât să-i aud pe oameni cum se ceartă de mama focului. Săptămâna trecută ieşeam de la sală şi într-o maşină parcată erau o femeie şi un bărbat care *răgeau* unul la celălalt. Dar chiar răgeau! Chiar şi cu ferestrele ridicate şi tot îi auzeam. M-a binedispus pentru tot restul zilei.

— Urăsc chestia asta, recunoscu Ashling. Este foarte deranjant.

— Dar de ce? A, poate pentru cineva cu trecutul tău... Dar pentru majoritatea oamenilor e plăcut. Simt că nu sunt singurii care au probleme.

— Da' cine are probleme? spuse Ashling agitată.

Clodagh părea încurcată.

— Nimeni. Dar chiar te invidiez! explodă ea dintr-odată. Eşti singură, începi o nouă slujbă, toată agitaţia aia.

Ashling a amuţit. Pentru ea, viaţa lui Clodagh era raiul pe pământ. Un soţ arătos, devotat, care conduce o afacere de succes, o casă frumoasă din cărămidă roşie în Donnybrook, nimic altceva de făcut toată ziua în afară de a băga nişte paste la microunde, să faci planuri de a redecora nişte camere care sunt deja perfecte şi să aştepţi să se întoarcă Dylan acasă.

— Şi pun pariu că ai ieşit în club aseară, spuse Clodagh pe un ton care friza reproşul.

— Da, dar doar în Sugarclub şi la ora două eram acasă. *Singură*! spuse ea, accentuând puternic.

Clodagh, dar tu ai totul. Doi copii superbi, un soţ superb...

— *Este superb?*

Surprinsă, Clodagh îşi dădu seama că nu era ceva ce îi trecuse prin minte în ultima vreme. Recunoştea că, pentru un bărbat la treizeci şi ceva de ani, corpul lui Dylan nu era rău. Diafragma lui nu se transformase într-un recipient de băutură ca la majoritatea contemporanilor săi. Încă se mai interesa de felul în care se îmbracă – dacă se gândea bine, mai mult decât o făcea ea în ultimul timp. Şi se ducea la un frizer ca lumea, nu la prietenul din colţ care te făcea să arăţi de parcă erai taică-tu.

Ashling continua să protesteze:

— ... iar *tu* arăţi fantastic. Ai doi copii şi tot ai un corp mai frumos ca al meu – iar eu nu am copii şi nici nu cred că sunt şanse să îi fac, dacă bafta mea la bărbaţi nu se va schimba în curând. Ha-ha-ha.

Ashling îşi dorea mult s-o facă pe Clodagh să zâmbească, dar ea nu a putut să spună decât:

— Totul pare atât de prăfuit, mai ales în ceea ce îl priveşte pe Dylan.

Ashling scorni repede nişte sfaturi.

— Trebuie doar să redescoperiţi magia. Încearcă să îţi aminteşti cum era când v-aţi cunoscut.

De unde le scotea? A da, le scrisese chiar ea în *Woman's Place* unei femei care înnebunea din cauză că soţul ei ieşise la pensie şi era mereu lângă ea.

— Nici măcar nu îmi mai amintesc unde l-am întâlnit, recunoscu Clodagh. A, ba da, bineînţeles că îmi amintesc. Ai venit tu cu el la petrecerea de douăzeci şi unu de ani a lui Lochlan Hegarty, îţi aminteşti? Dumnezeule, parcă a trecut o veşnicie de atunci.

— Trebuie să încerci să păstrezi relaţia proaspătă, cită Ashling. Ieşiţi la cine romantice, poate chiar să plecaţi pentru un weekend. Stau eu cu copiii oricând vrei.

Se alarmă puţin odată cu această promisiune necugetată.

— *Îmi doream* să mă mărit, spuse Clodagh, vorbind mai mult pentru ea. Dylan şi cu mine păream potriviţi unul pentru celălalt.

— Puţin spus.

Ashling îşi aminti momentul emoţionant de la petrecere când Clodagh şi Dylan s-au văzut pentru prima dată. Dylan era cel mai arătos bărbat din grupul în care se afla, iar Clodagh era fără dubii cea mai frumoasă fată din gaşca ei, iar oamenii au mereu tendinţa de a gravita către corespondenţii lor. Când Dylan şi Clodagh au schimbat acea primă privire fatală, Ashling se afla de fapt la întâlnire cu Dylan – prima şi, după cum s-au desfăşurat evenimentele, ultima. După acea primă privire, era terminată. Nu că ar fi purtat pică vreunuia dintre ei. Erau făcuţi pentru a fi împreună, aşa că era cazul să fie corectă şi să recunoască asta.

Clodagh scoase un chicot obosit:

— Serios, totul e în regulă. Sau cel puţin va fi când voi schimba paleta de culori din sufragerie.

— Alte decoraţiuni!

Abia trecuse ceva vreme de când Clodagh redecorase bucătăria. De fapt, nu trecuse atât de mult timp nici de când redecorase sufrageria.

După-amiază, pe când se întorcea de la Clodagh, Ashling a intrat la Tesco să cumpere ceva de mâncare. Arunca în coş pachet după pachet de pungi de floricele pentru cuptorul cu microunde, apoi s-a îndreptat spre casă.

Femeia care stătea la coadă în faţa ei avea un look atât de rafinat, încât Ashling a simţit nevoia

să se dea înapoi pentru a o admira mai bine. Purta pantaloni de trening, la fel ca Ashling, şi un hanorac micuţ, dar, spre deosebire de hainele ei, totul părea strălucitor şi frumos, în felul în care arată hainele înainte de a fi spălate pentru prima dată şi de a-şi pierde strălucirea de haină nouă.

Pantofii sport erau o pereche roz de la Nike pe care Ashling o văzuse într-o revistă, dar care nu se găsea încă în Irlanda. Rucsacul ei roz din fâş se asorta cu banda de pe talpa pantofilor. Iar părul ei era încântător, strălucitor şi lejer, des şi lucios, în felul în care nu ai cum să îl faci cu mâna ta.

Fascinată, Ashling a verificat conţinutul coşului femeii. Şapte conserve cu formulă pentru slăbit de căpşuni, şapte cartofi, şapte mere şi patru... cinci... şase... *şapte* bucăţele de ciocolată ambalate individual. Nici măcar nu pusese ciocolăţelele într-o pungă, ci lăsa impresia că le tratează ca pe şapte articole diferite pentru care urmează să plătească separat.

Un gând pe care nu şi l-a putut reprima îi spuse lui Ashling că acest coş reprezintă cumpărăturile săptămânale ale femeii. Ori asta, ori făcea aprovizionarea pentru Mofturici, Somnorici, Zâmbărici şi cum i-o mai fi chemând pe ceilalţi patru.

5

Ploua cu găleata când avionul Lisei a aterizat pe aeroportul din Dublin, într-o sâmbătă după-amiază. Când avionul decola din Londra, Lisa a presupus cu naivitate că nu avea cum să se simtă mai rău, dar, după o primă privire aruncată Dublinului îmbibat de ploaie şi-a dat seama cât de eronată fusese bănuiala ei.

Dermot, şoferul de taxi care o ducea până în centru, nu făcuse altceva decât să-i sporească proasta dispoziţie. Era vorbăreţ şi amabil, iar Lisa numai de asta nu avea chef. Se gândea cu jind la psihopatul ţăcănit care ar fi condus taxiul dacă s-ar fi aflat la New York.

— Ai familie aici? întrebă Dermot.

— Nu.

— Un iubit, ceva?

— Nu.

Deoarece ea nu era dispusă să vorbească despre ea, vorbea el în schimb.

— Ador să conduc, se confesă el.

— Iuhuhu, spuse Lisa urâcioasă.

— Ştii ce fac în ziua mea liberă?

Lisa ignoră întrebarea.

— Ies să conduc. Asta fac. Şi nu doar până la Wicklow, fac o plimbare lungă. Până la Belfast, poate la Galway sau la Limerick. Într-o zi am ajuns şi până la Letterkenny, care e în Donegal, ştii tu... Îmi *ador* slujba.

Îi dădea înainte, în timp ce înaintau pe străduțele umede și înguste. Când au ajuns la hotelul de pe strada Harcourt, a ajutat-o cu cele câteva bagaje pe care le avea și i-a urat ședere plăcută în Irlanda.

Malone's Aparthotel era o specie nouă și ciudată de hostelărie – nu avea nici bar, nici restaurant, nici room-service și nici nimic altceva, cu excepția a treizeci de camere, fiecare cu o bucătărioară atașată. Lisa făcuse rezervare pentru două săptămâni, perioadă în care spera că își va găsi unde să locuiască.

Amețită, a despachetat câteva lucruri, a aruncat o privire afară la priveliștea gri și aglomerată, apoi a ieșit pe străzile jilave pentru a inspecta orașul care tocmai ce-i devenise casă.

Acum, că ajunsese cu adevărat acolo, șocul a lovit-o cu o forță neașteptată. Cum de era posibil ca viața ei să se fi schimbat atât de mult în rău? Ar trebui să se plimbe pe Fifth Avenue în momentul ăsta și nu în *sătucul* ăla ud.

Ghidul preciza că nu durează decât o jumătate de zi să te plimbi prin Dublin pentru a vedea cele mai importante puncte turistice – de parcă ăsta era un lucru bun! Cert era că două ore erau de ajuns pentru a verifica cele mai importante puncte – adică magazine – atât la nord, cât și la sud de râul Liffey. Era mai rău decât se așteptase: nu se găseau nicăieri produse La Prairie, pantofi Stephane Kélian, Vivienne Westwood sau Ozwald Boeteng.

— Numai pantaloni! Un oraș cu un singur cal! se gândi ea, în pragul isteriei. Și calul poartă Hilfiger de sezonul trecut.

Își dorea să se întoarcă acasă. În timp ce jelea din greu după Londra, zări prin ceață ceva ce o făcu să se simtă mai bine – un magazin Marks & Spencer!

În mod normal nici nu se apropia de ele: hainele erau prea comune, mâncarea prea tentantă, dar

în acea zi a zburat prin uşile de la intrare ca un refugiat politic care caută azil la o ambasadă străină. A rezistat dorinţei de a se lipi de partea din interior a uşii, şi asta doar pentru că uşa era automată. Apoi s-a cufundat în departamentul alimentar, deoarece acesta nu avea ferestre şi deci nu îi perturba fanteziile.

Sunt în magazinul Kensington de pe High Street, îşi spunea. *Voi pleca imediat şi voi ajunge la Urban Outfitters.*

Visa în faţa raionului de fructe proaspete. *Nu. M-am răzgândit,* se decise ea. *Sunt în magazinul de la Marble Arch. Imediat cum termin aici, pornesc către strada South Molton.*

Se simţea mai bine ştiind că salata de pepene din faţa ei făcea parte din diaspora salatelor de pepene din magazinele londoneze. Apăsând uşor pe ambalajul din celofan, simţi ceva familiar – slab, dar real.

Când s-a mai calmat, s-a dus la un supermarket şi şi-a făcut cumpărăturile pentru întreaga săptămână. Rutina o va menţine pe linia de plutire – cel puţin aşa se întâmplase până atunci. În drum spre casă şi-a ridicat gluga hanoracului pentru a-şi proteja părul de ploaia care reîncepuse să cadă. A despachetat cele şapte conserve de slăbit şi le-a ordonat în dulap, a pus cartofii şi merele în frigider, iar cele şapte bucăţi de ciocolată au fost plasate într-un sertar. Şi acum? Sâmbătă seara. Singură-singurică într-un oraş străin. Nimic altceva de făcut decât să stai în casă şi să te uiţi... Abia atunci a observat că în camera ei nu exista televizor.

Era o lovitură atât de puternică încât a izbucnit într-o repriză isterică de plâns. *Acum* ce-o să facă? Citise deja numerele de luna asta din *Elle, Red, New Woman, Company, Cosmo, Marie-Claire, Vogue, Tatler* şi revistele irlandeze cu care urma

să concureze. Ar putea să citească o carte, presupunea ea. Dacă ar fi avut una. Sau un ziar, doar că ziarele sunt atât de plictisitoare şi de deprimante... Măcar avea haine de despachetat. Deci, în timp ce străzile de sub ea se umpleau de tineri ce mărşăluiau către o seară în oraş, Lisa fuma şi scutura rochii şi fuste şi jachete pentru a le aşeza pe umeraşe, împăturea hanorace şi bluze pentru a le pune în sertare, aranja pantofi şi ghete ca la o paradă militară desăvârşită, atârna poşete... Sunetul telefonului o făcu să tresară din ritmul ei calm.

— Alo?

Şi în următoarea secundă a regretat că a răspuns.

— Oliver!

Rahat!

— ... de unde... cum ai făcut rost de numărul ăsta?

— De la mama ta.

Vacă bătrână şi băgăcioasă.

— Lisa, când aveai de gând să îmi spui?

Ăăh, niciodată.

— În curând. Când îmi găseam unde să stau.

— Ce ai făcut cu apartamentul nostru?

— L-am închiriat. Nu îţi face griji, o să îţi primeşti partea din chirie.

— Şi de ce Dublin? Credeam că îţi doreşti să pleci la New York.

— Se pare că asta a fost o mişcare mai inteligentă pentru cariera mea.

— Iisuse, da' ştiu că eşti puternică. Păi, sper că eşti fericită, spuse el de parcă şi-ar fi dorit exact opusul. Sper că a meritat totul.

Apoi a închis.

Ea s-a uitat în jos la străzile Dublinului şi a început să tremure. Meritase? Păi, ar face bine să se asigure că da. Va face din *Colleen* cea mai de succes revistă publicată vreodată.

A tras un fum puternic din ţigară, apoi a vrut să o aprindă din nou, deoarece crezuse că s-a stins. Nu se stinsese, dar asta n-o încălzea cu absolut nimic. Avea nevoie de *ceva*. O ademenea ciocolata din sertar, însă a reuşit să-i reziste. Faptul că se simţea ca dracu' nu era o scuză pentru a îngurgita 1 500 de calorii pe zi.

Într-un final, a cedat. S-a ghemuit în fotoliu, a îndepărtat încet ambalajul şi şi-a trecut uşor dinţii peste marginea ciocolatei, o dată şi încă o dată, până n-a mai rămas nimic din ea.

Toată treaba a durat o oră.

6

Sunetul de sticle care se ciocneau în dreptul uşii lui Ashling anunţa sosirea lui Joy.

— E şi Ted pe drum, lasă uşa deschisă.

Joy plasă una dintre sticlele de vin alb pe dulapul din bucătăria lui Ashling.

Ashling se pregătea sufleteşte. Nu era deloc dezamăgită.

— Phil Collins, spuse Joy cu o sclipire în ochi, Michael Bolton şi Michael Jackson, şi *trebuie* să te culci cu unul dintre ei.

Ashling strâmbă din nas.

— Păi, în mod sigur nu cu Phil Collins, evident că nu cu Michael Jackson şi *clar* că nu cu Michael Bolton.

— Trebuie să alegi pe unul dintre ei, spuse Joy, luptându-se cu dopul sticlei.

— Iisuse! spuse Ashling, revoltată. Îl aleg pe Phil Collins, cred, nu l-am mai ales de ceva vreme. Bun, e rândul tău. Benny Hill, Tom Jones sau... să vedem, cine ar fi chiar mai dezgustător? Paul Daniels.

— Sex cu de toate sau doar...

— Cu de toate, spuse Ashling hotărâtă.

— Tom Jones atunci, oftă Joy, oferindu-i lui Ashling un pahar cu vin. Acum, arată-mi cu ce te-mbraci.

Era sâmbătă seara, iar Ted testa un număr de comedie. Era prima dată când făcea numărul

pentru altcineva în afară de prieteni şi familie, iar Ashling şi Joy mergeau să-l susţină şi să o facă lată la petrecerea de după.

Joy, al cărei nume de familie era, memorabil, Ryder, locuia în aparatamentul de sub cel al lui Ashling. Era micuţă de statură, plinuţă, avea părul creţ şi era periculoasă – în special datorită apetitului său uluitor pentru băutură, droguri şi bărbaţi, asta pe lângă dorinţa ei misionară de a o transforma pe Ashling în partenera sa de viciu.

— Hai la mine în dormitor, o invită Ashling şi amândouă intrară în cameră. O să port pantalonii crem şi topul ăsta.

Ashling s-a întors prea brusc dinspre dulap şi o călcă pe Joy pe picior, după care Joy a sărit în sus şi şi-a lovit cotul de televizorul portabil.

— Auuu! Înghesuiala asta nu te scoate din sărite niciodată? oftă Joy, masându-şi cotul.

Ashling dădu din cap.

— Îmi place să stau în oraş şi chiar pe toate nu le poţi avea.

Ashling s-a schimbat rapid în hainele de ieşit în oraş.

— Eu aş arăta ca un bărbăţoi în hainele astea, o admiră Joy. E oribil să ai un corp în formă de pară.

— Dar măcar tu ai talie. Acum, mă gândeam să îmi fac ceva la păr...

Ashling îşi cumpărase mai mulţi fluturaşi coloraţi de prins părul, asta după ce admirase felul în care îi folosise Trix, dar în momentul în care şi-a înfipt unul în bretonul ei, dând la o parte două şuviţe de pe frunte, a constatat că efectul nu era acelaşi.

— Arăt pur şi simplu ridicol!

— Aşa e, o aprobă generos Joy. Ia zi, crezi că Jumătate-om-jumătate-bursuc va veni la petrecerea de după?

— S-ar putea. Tu nu l-ai întâlnit tot la o petrecere de după un număr de comedie de-al lui Ted? Doar e prieten cu câţiva dintre comedianţi, parcă.

— Mmmmm, dădu Joy din cap, visătoare. Dar asta se întâmpla în urmă cu câteva săptămâni şi de atunci nu l-am mai văzut. Unde putea să fi dispărut acest om misterios pe jumătate bursuc? Scoate cărţile de tarot ca să tragem cu ochiul la ce urmează să se întâmple.

Au trecut în living şi Joy scoase o carte din pachet, după care i-o arătă lui Ashling.

— Zece de inimă neagră. Nu e de bine, nu?

— De rahat, aprobă Ashling.

Joy apucă pachetul de cărţi şi le răsfoi rapid până găsi una care să îi convină.

— Damă de inimă roşie. E, asta mai merge. Alege şi tu una acum.

— Trei de romb, spuse Ashling ridicând cartea. Începuturi.

— Asta înseamnă că vei cunoaşte şi tu pe cineva.

Ashling râse.

— Au trecut secole de când a plecat Phelim în Australia, nu? o interogă Joy. E timpul să îl uiţi.

— Dar *chiar* l-am uitat. Eu am fost cea care a încheiat relaţia, îţi aminteşti?

— Doar pentru că nu a avut el bunul-simţ. Oricum, e foarte bine pentru tine. Eu nu pot să le dau papucii nici dacă nu sunt în stare să facă nimic ca lumea. Dar tu eşti o persoană foarte puternică.

— Nu e vorba de putere. E vorba de faptul că nu mai suportam tensiunea pe care o simţeam aşteptând ca el să se hotărască. Credeam c-o să am o cădere nervoasă.

Phelim fusese, cu intermitenţe, prietenul lui Ashling timp de cinci ani. Petrecuseră momente frumoase şi momente mai puţin frumoase,

deoarece Phelim se enerva mereu când venea vorba de un angajament serios.

Pentru a face relaţia să meargă, Ashling îşi petrecea timpul evitând capacele de canal, luând bănuţi de pe jos şi consultând atât horoscopul ei, cât şi pe cel al lui Phelim. Buzunarele ei erau mereu îngreunate de pietricele norocoase, cristale de cuarţ şi monede miraculoase, iar statueta lui Buddha aproape că-şi pierduse culoarea aurie de cât fusese frecată.

De fiecare dată când se împăcau speranţa se diminua şi, până la urmă, dragostea lui Ashling a dispărut cu totul din cauza acestei lupte continue. Ca fiecare despărţire, cea din urmă fusese monumentală. Ashling spusese:

— Spui mereu că urăşti să fii captiv în Dublin şi cât de mult ţi-ar plăcea să călătoreşti prin lume. Aşa că fă-o. Du-te.

Chiar şi acum, ceva vag şi aproape imperceptibil îi unea, chiar dacă se aflau la douăsprezece mii de mile distanţă. Venise acasă în februarie, pentru nunta fratelui său, şi prima persoană pe care a căutat-o fusese Ashling. Se luaseră în braţe şi stătuseră aşa minute în şir, strângându-se, cu lacrimi în ochi.

— Nenorocitul, spuse Joy indignată.

— Nu este, insistă Ashling. Nu îmi putea oferi ceea ce îmi doream, dar asta nu înseamnă că îl urăsc.

— Eu îmi urăsc toţi foştii iubiţi, explodă Joy. Abia aştept ca omul-bursuc să devină unul dintre ei, pentru că atunci n-o să mi se mai aprindă călcâiele după el. Dacă va fi acolo în seara asta? Trebuie să par inabordabilă. Poate dacă... nu, un inel de logodnă ar fi prea de tot. Dar o vânătaie pe gât ar fi ceva...

— Şi cum o să faci rost de una?

— De la tine, desigur, spuse Joy, dând la o parte o claie impresionantă de bucle. Uite, dacă nu te deranjează.

— Dar mă deranjează.

— Te rog.

Şi pentru că era genul de om care se conforma, Ashling şi-a înăbuşit dezgustul, şi-a plasat fără nici o tragere de inimă dinţii pe gâtul lui Joy şi i-a aplicat o vânătaie.

Cam pe la jumătatea procesului de făcut vânătăi, cineva a spus „Oh!". Au ridicat ochii, cu o expresie împietrită de vinovăţie. Ted stătea în picioare, uitându-se la ele. Părea supărat.

— Uşa era deschisă... Nu mi-am dat seama... Sper să fiţi fericite împreună, adăugă el după ce se mai adună cât de cât.

Ashling şi Joy se uitară una la cealaltă, după care izbucniră în râs, până când lui Ashling i se făcu milă de el şi-i explică toată povestea.

Ted zări pachetul de cărţi pe masă şi ridică din sprânceană.

— Opt de treflă. Ashling, ce înseamnă asta?

— Succes în afaceri, spuse Ashling. Numărul tău va avea un succes fulminant în seara asta.

— Da, dar va avea succes şi la gagici?

Ted devenise comediant dintr-un singur şi unic motiv – ca să-şi facă o prietenă. Văzuse felul în care se aruncau femeile la comedianţii care lucrau în circuitul din Dublin şi s-a gândit că şansele să atragă pe cineva aşa erau mai mari decât dacă apela la o agenţie matrimonială. Nu că ar apela la una *adevărată*. Singura la care avea acces era agenţia de lipeli condusă de Ashling Kennedy – Ashling încerca mereu să îşi cupleze prietenii apropiaţi. Dar singura prietenă de-ale lui Ashling pe care Ted chiar o plăcuse era Clodagh, iar aceasta nu era disponibilă. Deloc.

— Trage altă carte, îl invită Ashling.

A tras-o pe cea a omului spânzurat.

— În mod sigur o să ai noroc în seara asta, spuse Ashling.

— Dar este omul spânzurat!

— Nu contează.

Ashling ştia un singur lucru: că dacă urci un bărbat pe o scenă, indiferent cât de urât ar fi, fie că zdrăngăne la o chitară, că ţopăie în pantaloni mov sau că se preface că aşteaptă autobuzul, era garantat că femeile îl vor găsi atractiv. Chiar dacă ar sta pe o platformă prăfuită de treizeci de centimetri într-o cameră de câţiva metri pătraţi, tot ar căpăta o strălucire ciudată şi seducătoare.

— M-am decis să îmi schimb numărul, să trec uşor în ireal. Să vorbesc despre bufniţe.

— Bufniţe?

— Bufniţele s-au arătat folositoare pentru mulţi oameni, spuse Ted în defensivă. Uită-te la Harry Hill, la Kevin McAleer.

Oh, Dumnezeule! Ashling simţea că i se înmoaie picioarele.

— Haide, să mergem.

Când să iasă din apartament, în hol s-a produs o ambuscadă, deoarece toată lumea se înghesuia să îl atingă pe Buddha cel norocos.

Numărul urma să aibă loc într-un club mic şi aglomerat. Ted era programat la mijlocul spectacolului şi, deşi comedianţii profesionişti erau inteligenţi şi şmecheri, Ashling nu putea să se detaşeze şi să se simtă bine. Era prea îngrijorată în legătură cu felul în care va decurge momentul lui Ted.

Dacă ar fi fost la fel ca numărul celuilalt comic începător, momentul urma să explodeze ca un balon cu heliu. Cel dinainte era un băieţel ciudat şi păros al cărui număr era alcătuit aproape în totalitate din imitaţii din Beavis şi Butthead.

Audienţa fusese neiertătoare. În timp ce urlau „Huo, dă-te jos de pe scenă" şi huiduiau, inima lui Ashling se strângea pentru Ted.

Apoi a venit rândul lui. Ashling şi Joy şi-au strâns mâinile ca nişte părinţi mândri, dar, în mod firesc, emoţionaţi. În câteva secunde, mâinile lor au devenit atât de alunecoase din cauza transpiraţiei, încât au fost nevoite să îşi dea drumul.

În lumina reflectoarelor, Ted părea fragil şi vulnerabil. Se masa absent pe stomac, ridicându-şi tricoul şi lăsând să se vadă marginea chiloţilor săi Calvin Klein şi părul de pe diafragmă. Ashling era de acord cu mişcarea. Asta ar putea atrage atenţia fetelor.

— O bufniţă intră într-un bar, începu Ted.

Feţele spectatorilor erau pline de nerăbdare.

— Comadă o halbă de lapte, o pungă de chipsuri şi zece ţigări. La care barmanul se îndreaptă spre prietenul său şi spune: „Ia uite, o bufniţă care vorbeşte".

S-au auzit una sau două chicoteli leşinate, dar în rest s-a păstrat o linişte totală. Publicul aştepta încă poanta.

Nervos, Ted a lansat o nouă glumă:

— Bufniţa mea nu are nas, anunţă el.

Tăcere în continuare. Ashling aproape că îşi înfigea unghiile în palmă din cauza tensiunii.

— Bufniţa mea nu are nas, repetă Ted, vădit disperat.

Apoi Ashling înţelese.

— Şi cum miroase? întrebă ea, cu vocea tremurându-i.

— Îngrozitor!

Oamenii erau în mod clar nelămuriţi. Se întorceau către cei de lângă ei cu o privire care parcă spunea „ce-mama-dracu'..."

Ted continua.

— M-am întâlnit cu un prieten care m-a întrebat: „Cine era doamna alături de care mergeai pe strada Grafton?". Şi eu i-am răspuns: „Nu era nici o doamnă, era bufniţa mea!"

Şi, dintr-odată, păreau că s-ar fi prins. A început cu un râset slab, dar care s-a extins şi a căpătat amploare, până când s-a ajuns la un zumzet general. Până la urmă, era sâmbătă seara şi *toţi* erau ameţiţi.

În spatele ei, Ashling îi auzea pe oameni comentând:

— E tare, omu'. Complet nebun.

— Ce e galben şi înţelept? continuă Ted cu un zâmbet pe buze.

Avea audienţa în palmă. Îşi ţineau respiraţia, aşteptând poanta. Ted zâmbi, rotindu-şi privirea prin încăpere.

— Cremă infestată cu bufniţă.

Spectatorii mai aveau puţin şi ieşeau prin acoperiş.

— Ce e gri şi are o valiză?

O pauză cu chicoteli.

— O bufniţă care merge în vacanţă. O bufniţă gri, evident.

Şi au reînceput rafalele de râs.

— Să zicem că faci recrutări pentru un post, spuse Ted, care era pe val şi a cărui audienţă râdea în hohote. Intervievezi trei bufniţe şi le întrebi pe fiecare în parte care este capitala Romei. Prima spune că nu ştie, a doua spune că este Italia, iar a treia spune că Roma *este* o capitală. Cărei bufniţe îi dai postul?

— Bufniţei cu ţâţele cele mai mari! strigă cineva din spate şi din nou rafalele de râsete şi de aplauze se ridicară în aer ca un stol de păsări.

Comedianţii cu mai multă experienţă, care îl lăsaseră pe Ted să îşi facă numărul doar ca să nu

ii mai bată întruna la cap, se uitau unii la alţii agitaţi.

— Dă-l jos de pe scenă pe bolovanul ăsta mic, mormăi Bicycle Billy.

— Trebuie să plec, spuse Ted grăbit în timp ce Mark Dignan îi făcea semne disperate să încheie.

— Ooooooooofffffffffff, se plânse toată sala, cu o dezamăgire amară.

— Am dat naştere unui afurisit de monstru! şopti Bicycle către Archie Archer (pe numele său adevărat Brian O'Toole).

— Eu sunt Ted Mullins, un comic care spune multe glume cu sule, spuse Ted, dând din gene. Sau poate ar trebui să spun cu *bufniţe*[1]? Iar voi aţi fost o audienţă de bufniţe!

Fluierături, aplauze isterice, bătăi din picior şi chiuieli se dezlănţuiră în timp ce el îşi făcea ieşirea.

Mai târziu, în timp ce toată lumea se îndrepta spre ieşire, Ashling auzea oameni care vorbeau despre Ted.

— Ce e galben şi înţelept? Am crezut că o să mor de râs.

— Tipul ăla, Ted, a fost fantastic. Şi sexy pe deasupra.

— Mi-a plăcut felul în care şi-a ridicat...

— ... tricoul. Da, şi mie.

— Crezi că are prietenă?

— Mai mult ca sigur.

Petrecerea avea loc într-o clădire modernă de pe chei. Deoarece era apartamentul lui Mark Dignan, şi mulţi dintre oaspeţi erau şi ei comedianţi, Ashling se aştepta să râdă isteric toată noaptea.

---

1. Joc de cuvinte, prezent în toate glumele lui Ted Mullins, bazat pe omofonia dintre cuvintele *awl* (sulă) şi *owl* (bufniţă).

Dar, deşi camera era aglomerată şi zgomotoasă, o atmosferă bizară şi întunecată plutea în aer.

— Tac toţi chitic, doar să nu le fure cineva replicile şi ideile, explică Joy, care era o veterană a acestui gen de evenimente. Dacă nu au o audienţă în faţă, nu îi poţi face pe ăştia să fie nostimi nici dacă viaţa lor ar depinde de asta. Acum, unde este *el*?

Joy a plecat într-o expediţie de căutare a bărbatului jumătate-om-jumătate-bursuc, în timp ce Ashling îşi turna un pahar cu vin în bucătărie, în compania lui Bicycle Billy. Deoarece acesta era scund şi aducea cu un spiriduş, Ashling a simţit nevoia să-i zâmbească şi să spună:

— Ai fost foarte nostim în seara asta. Cred că ceea ce faci îţi oferă satisfacţii enorme.

— Eh, nu chiar, spuse el plictisit. Vezi tu, eu scriu un roman. Asta este de fapt ce vreau să fac cu viaţa mea.

— Minunat, îl încurajă Ashling.

— A, nu, nu este, spuse Billy, nerăbdător să dezvolte subiectul. Este foarte realist, foarte deprimant. *Foarte* ciudat. Ah, unde îmi este bricheta?

— Permite-mi, spuse Ashling aprinzând un chibrit pentru ţigara lui, căci i se părea că are mare nevoie de asta.

Printre oamenii adunaţi în sufragerie, l-a zărit pe Ted tronând pe un fotoliu în dreptul unui rând de fete care păreau că stau la coadă pentru a se prezenta. O figură ciudată se uita pe fereastră către apele negre şi lucioase ale râului Liffey, având o şuviţă grizonată în partea din faţă a părului său negru. Aha, se gândi Ashling, binecunoscutul şi misteriosul Jumătate-om-jumătate-bursuc, presupun. Joy se afla în apropiere, ignorându-l ostentativ.

Luând în considerare circumstanţele legate de personajul Jumătate-om-jumătate-bursuc, Ashling

a decis să o lase în pace. Plimbându-se şi bucurându-se de vinul său, l-a descoperit pe Mark Dignan. Deoarece avea aproape doi metri înălţime şi cei mai bulbucaţi ochi pe care îi văzuse vreodată la un om care nu fusese recent strangulat, Ashling era capabilă să poarte şi cu el o conversaţie.

Dar el i-a ignorat laudele aduse numărului său de comedie cu un gest plictisit din mână.

— Aha, deci şi tu scrii un roman. Despre ce e vorba?

— Este vorba despre un om care vede toată *putreziciunea* care există pe lume, spuse Mark, bulbucând şi mai mult ochii, în timp ce Ashling se gândea că în curând o să-i cadă pe covor. E foarte deprimant, plusă Mark. Adică, *incredibil* de deprimant. Urăşte viaţa mai mult ca pe însăşi... viaţa.

Mark îşi dădu seama că spusese ceva vag inteligent şi se uită curios în jur, pentru a se asigura că nu l-a auzit nimeni.

— Păi, mult noroc!

Imbecil mizerabil. Ashling s-a îndreptat în altă parte, pentru a fi oprită de un om cu ochii deschişi la culoare care afirma cu entuziasm că Ted era un comic anarhist, un adept ironic al postmodernismului şi al deconstructivismului acestui gen.

— A luat un număr clasic şi l-a transformat complet. Ne-a provocat prejudecăţile despre comic. În fine, vrei să dansezi?

— Poftim? Aici?

Ashling era complet surprinsă. Trecuse multă vreme de când un necunoscut o invitase la dans. Mai ales că era vorba de sufrageria cuiva. Deşi acum, că se uita în jur, observă că invitaţii – în special femeile, desigur – se cam bâţâiau pe Fat Boy Slim.

— Eh, nu, mulţumesc, se scuză ea. E prea devreme, sunt încă prea inhibată ca să încep să dansez.

— Bine, te mai întreb o dată peste o oră.

— Perfect! exclamă ea mirată, uitându-se la figura lui entuziastă.

Nu îi ajungea o oră pentru a se îmbăta destul. De fapt, o *viaţă* întreagă nu ar fi fost de ajuns.

Peste puţin timp, spre deliciul ei, o văzu pe Joy sărutându-se cu Jumătate-om-jumătate-bursuc.

A mai rămas puţin. Deşi era o petrecere destul de nasoală, se simţea fericită că se află în acea mulţime, şi încă mai fericită că stă pe margine. Asemenea mulţumire era rară: tot ce ştia Ashling era că aproape niciodată nu se simţea împlinită. Chiar şi în momentele ei cele mai fericite ceva lipsea în continuare, şi asta o simţea undeva chiar în centrul fiinţei ei. E ca punctul acela mic şi alb care rămâne pe ecranul televizorului când îl stingi noaptea.

Dar în seara aceea era calmă şi împăcată, era singură, însă nu însingurată. Chiar dacă un singur bărbat – care nu era deloc genul ei – se dăduse la ea, nu se simţea deloc ca o ratată atunci când s-a decis să plece acasă.

La uşă a dat din nou peste Dl Entuziasm.

— Pleci deja? Aşteaptă puţin.

A scris ceva pe o bucată de hârtie pe care i-a înmânat-o lui Ashling.

A aşteptat până a ajuns afară înainte de a desface hârtia. Era un nume – Marcus Valentine – un număr de telefon şi instrucţiunea: „Bellez moi!".

A fost cel mai amuzant lucru pe seara asta.

Drumul până acasă a durat zece minute – cel puţin se oprise ploaia. Când a ajuns la uşa de la intrarea în blocul ei, a dat peste un bărbat care dormea în prag.

Acelaşi om care fusese acolo şi zilele trecute. Doar că era mai tânăr decât îşi imaginase ea. Palid şi slab, strângând în braţe pătura lui portocalie ponosită, părea aproape un copil.

A căutat prin rucsac şi a scos o liră, pe care a pus-o uşor lângă capul lui. Dar poate îi va fi furată, se îngrijoră ea şi o mută sub pătură. Apoi, păşind peste el, intră în bloc.

În timp ce uşa se închidea în spatele ei, a auzit un „Mulţumesc" atât de slab încât nu îşi dădea seama dacă nu cumva fusese doar în capul ei.

În timp ce Ted făcea furori la Ferma Veselă, Jack Devine deschidea uşa din faţă de la casa lui sinistră, cu vedere spre mare, din Ringsend.

— De ce nu m-ai sunat? îl interogă Mai. Nu ai niciodată timp şi pentru mine.

L-a dat la o parte şi a urcat scările. Deja îşi desfăcea nasturii blugilor.

Jack se uita în gol către mare, la apa care în lumina nopţii părea la fel de întunecată ca şi privirea sa. Apoi a închis uşa şi a urmat-o încet pe scări.

În acelaşi timp, într-o casă în stil edwardian din cărămidă roşie din Donnybrook, Clodagh dădea pe gât cel de-al patrulea pahar cu gin şi se pregătea sufleteşte. Trecuseră deja douăzeci şi nouă de zile.

7

Duminică, Ashling s-a trezit la prânz foarte odihnită şi doar puţin mahmură. A stat pe canapea şi a fumat până s-a terminat *The Dukes of Hazzard*. Apoi a ieşit şi a cumpărat pâine, suc de portocale, ţigări şi ziare – o porcărie de ziar şi unul serios, ca să îl anuleze pe cel de nimic.

După ce s-a îndopat până la dezgust cu poveşti înflorite la maxim despre infidelitatea în cuplu, s-a decis să facă curăţenie în apartament. Asta consta în principal în căratul a aproximativ douăzeci de farfurii cu firimituri şi pahare de apă pe jumătate goale din dormitor până la chiuveta din bucătărie, în scoaterea unei cutii goale de Haagen Daz de unde căzuse pe sub canapea şi în deschiderea ferestrelor. A renunţat la ştersul prafului, dar a pulverizat Mr. Sheen prin cameră, iar mirosul a făcut-o instantaneu să se simtă harnică. Şi-a adulmecat atentă aşternuturile de pe pat. Minunat, mai mergeau pentru încă o săptămână.

Apoi, deşi ştia că nu avea unde să plece, a verificat dacă recent curăţatul costum nu-i fusese cumva furat. Atârna încă în dulapul ei, alături de o bluză curată. A doua zi era una importantă. Una foarte importantă. Nu în fiecare luni începi o nouă slujbă. De fapt, trecuseră opt ani şi se simţea îngrozitor de nervoasă. Dar şi încântată, se autosugestiona ea, încercând să ignore golul din stomac.

Acum ce mai urma? Datul cu aspiratorul, se decise ea, pentru că, dacă o faci cum trebuie, treaba asta reprezintă un exerciţiu minunat pentru talie. Aşa că a scos al său Dyson, galben cu verde. Nici acum nu îi venea să creadă cât cheltuise pe un aparat electrocasnic. Bani pe care ar fi putut atât de bine să îi cheltuiască pe poşete sau pe sticle cu vin. Singura concluzie pe care o putea trage era că, în cele din urmă, se maturizase. Ceea ce era comic, deoarece în mintea ei avea încă şaisprezece ani şi încă încerca să se decidă ce va face când va termina şcoala.

A apăsat butonul şi, contorsionându-şi energic talia, a traversat muncitoreşte podeaua holului. Spre bucuria mult-prea-mahmurei sale vecine din apartamentul de dedesubt (Joy) nu a durat mult – apartamentul lui Ashling fiind ridicol de mic.

Dar cât îl mai *adora*. Cea mai mare teamă pe care o avea în legătură cu pierderea slujbei era că nu avea cum să mai plătească ipoteca. Cumpărase apartamentul cu trei ani în urmă, când înţelesese într-un final că Phelim şi cu ea nu vor depune împreună actele pentru cumpărarea unei căsuţe cu tufe de trandafiri în grădina din faţă. Fusese şi un mic complot la mijloc. Ea se gândise că Phelim se va agita şi va fi de acord să contribuie la achiziţionarea unui apartament cu trei dormitoare, localizat într-o suburbie îndepărată. Dar, spre imensa ei dezamăgire, el nu a ridicat un deget, iar achiziţia a mers înainte. Pentru moment, a fost ca o recunoaştere a eşecului. Dar nu şi acum. Apartamentul acesta era paradisul ei, cuibul ei şi primul său cămin adevărat. Locuise în garsoniere închiriate de la vârsta de şaptesprezece ani, dormise în paturile altor oameni, pe saltele noduroase pe care proprietarii le luaseră pentru că erau ieftine, nu şi confortabile.

Nu avusese nici un fel de mobilă când s-a mutat. În afară de strictul necesar, cum ar fi un fier de călcat şi un set de prosoape, aşternuturi şi feţe de pernă care nu se asortau, totul a trebuit cumpărat. Ceea ce a făcut-o pe Ashling să se crizeze cum rar se întâmplă. Se umplea de furie când se gândea câţi bani alocaţi în mod normal pentru haine se duceau lunar pe tot felul de lucruri stupide. Precum scaunele.

— Dar nu putem sta pe podea, urlase Phelim.

— *Ştiu*, recunoscuse Ashling. Doar că nu mă gândeam că va fi aşa...

— Dar eşti incredibil de organizată, spunea el uimit. Mă gândeam că te vei descurca de minune cu astfel de lucruri. Cum i se spune? *Gospodărie.*

Părea atât de pierdută şi de tristă, încât Phelim spusese încet:

— Hai, iubito. Lasă-mă să te ajut. O să îţi cumpăr eu ceva mobilă.

— Un pat, pun pariu, spusese Ashling printre dinţi.

— Păi, că tot veni vorba...

Lui Phelim îi plăcea la nebunie să facă sex cu Ashling. Deci era motivat să cumpere un pat pentru ea.

— Mi-l permit?

Ashling luă în considerare propunerea. Acum, că Ashling îi reorganizase finanţele, lui Phelim îi mergea mult mai bine.

— Cred că da, spuse ea serioasă. Dacă îl cumperi cu cardul de credit.

Supărată şi amărâtă, a făcut cerere pentru un împrumut bancar, după care şi-a cumpărat o canapea, o masă, un dulap şi câteva scaune. Şi cu asta, se gândea ea, se termina toată treaba. Pentru mai bine de un an, a refuzat să îşi cumpere jaluzele.

— Pur şi simplu nu voi spăla geamurile, spusese ea. Astfel nu o să se vadă înăuntru.

Şi şi-a luat perdea pentru duş abia când băltoaca pe care o făcea în fiecare zi în baie a început să se scurgă la Joy. Dar undeva, pe drum, priorităţile ei se schimbaseră. Deşi nu era deloc o decoratoare înfocată, cum era Clodagh, începuse în mod sigur să îi *pese*. Până în punctul în care nu deţinea doar unul, ci *două* seturi de aşternuturi (unul din denim viu colorat şi încă unul alb, gofrat în stil Zen). Recent, aruncase patruzeci de lire pe o oglindă de care nici măcar nu avea nevoie, doar pentru că i se păruse drăguţă. Concluzionase că suferise de sindromul premenstrual şi că nu fusese în totalitatea facultăţilor mintale, dar totuşi. Iar schimbarea a fost definitivă în ziua în care a cedat două sute de lire pe o sugativă de praf.

S-a auzit o bătaie la uşă. Joy, albă la faţă ca o fantomă, se împletici înăuntru.

— Scuze, am cam exagerat cu curăţenia, realiză Ashling. Te-am trezit?

— E în regulă. Trebuie să ajung în Howth să o văd pe mami, spuse Joy cu o figură disperată. Nu pot să o amân din nou, am făcut-o în ultimele patru duminici. Dar cum mă voi descurca? Va fi gătit o cină imensă pe care o să încerce să mi-o bage pe gât cu forţa şi o să petreacă întreaga după-amiază interogându-mă, încercând să îşi dea seama dacă sunt fericită. Ştii tu cum sunt mamele.

Păi, da şi nu, se gândi Ashling. Întrebările de genul „Eşti fericită?" îi erau cunoscute. Singura diferenţă era că Ashling era cea care încerca să monitorizeze nivelul de fericire al mamei sale, şi nu invers.

— Măcar dacă ar ţine şi ea masa de duminică la o oră mai civilizată, se plânse Joy.

— Cum ar fi marţi seara, rânji Ashling. Spune-mi, presupun că nu l-ai văzut încă pe Ted pe ziua de azi, nu?

— Nu încă. Presupun că a dat norocul peste el aseară şi încă trage de timp în dormitorul bietei fete.

— Chiar a fost surprinzător de bun aseară. Şi? Ai de gând să îmi spui ce s-a întâmplat cu Jumătate-om-jumătate-bursuc sau va trebui să te bat până obţin informaţia?

Faţa lui Joy s-a luminat instantaneu.

— Ne-am petrecut noaptea împreună. Nu am făcut sex, dar i-am supt-o şi a spus că mă va suna. Mă întreb dacă o va face.

— Dacă i-o înghiţi o dată nu înseamnă că aveţi o relaţie, spuse Ashling îngrijorată, vorbind din experienţă.

— Tu cu cine crezi că vorbeşti? Ia dă-mi alea, spuse ea şi se întinse către cărţile de tarot. Împărăteasa. Ce înseamnă asta?

— Fertilitate. Vezi să nu uiţi să iei pastila.

— Drace. Da' *tu* cum te-ai simţit aseară? Ai întâlnit pe cineva drăguţ?

— Nu.

— Va trebui să te străduieşti mai mult. Ai treizeci şi unu de ani, toţi bărbaţii buni vor dispărea în curând.

Nici nu am *nevoie* de o mamă, se gândi Ashling. Nu când o am pe Joy prin preajmă.

— Şi *tu* ai douăzeci şi opt de ani, replică Ashling.

— Da. Şi mă culc cu o *târlă* de bărbaţi. Nu te simţi niciodată singură? întrebă Joy pe un ton mai blând.

— Abia am terminat o relaţie care a durat cinci ani – e nevoie de ceva vreme până să depăşeşti un astfel de moment.

Phelim nu fusese o persoană crudă, dar imposibilitatea sa de a se implica într-un angajament avusese efecte dezastruoase asupra atitudinii lui Ashling în privinţa dragostei. De când

plecase, singurătatea o învăluia ca un vânt rece şi aspru, dar nu era deloc pregătită să se implice într-o relaţie cu un alt bărbat. Nu că ar fi fost tocmai copleşită de oferte.

— A trecut aproape *un an*, ai depăşit de mult momentul cu Phelim. O nouă slujbă, un nou început. Am citit undeva că 150% din oameni şi-au cunoscut partenerul la locul de muncă. Ai văzut vreun bărbat arătos când ai dat interviul?

Ashling s-a gândit imediat la Jack Devine. O adevărată bucată. Un sucitor de minţi cu acte în regulă.

— Nu.

— Trage o carte, se rugă Joy.

Ashling a împărţit pachetul în două şi a scos o carte.

— Opt de inimă neagră. Ce înseamnă asta? întrebă Joy.

— Schimbare, recunoscu Ashling reţinută. Nelinişte.

— Bun, era şi timpul. Dar eu trebuie să plec. Va trebui să îl ating pe Buddha ca să fiu sigură că nu vomit în autobuz... De fapt, dă-l dracu' pe Buddha. Îmi împrumuţi bani de taxi?

Ashling i-a dat lui Joy una de zece şi două pungi cu gunoi care făceau un zgomot îngrozitor de cioburi şi sticle sparte.

— Aruncă-le la gheenă, te rog. Mulţumesc.

La jumătate de kilometru depărtare, în Malone's Aparthotel, duminica îi pica greu Lisei. Citise ziarele irlandeze, sau cel puţin paginile mondene. Şi erau varză! Conţineau doar poze cu politicieni graşi şi terminaţi. Ei bine, în revista *ei* ăştia nu aveau ce căuta.

Şi-a mai aprins o ţigară şi şi-a aruncat privirea prin cameră. Oare ce fac oamenii când nu muncesc? Se văd cu prietenii, merg în baruri sau

la sală, sau la cumpărături, sau redecorează, sau îşi petrec timpul cu iubiţii lor. Atâta lucru îşi amintea până şi ea.

Tânjea după un umăr pe care să plângă şi se gândea să o sune pe Fifi, singura cunoştinţă care se apropia cât de cât de statutul de cea mai bună prietenă. Făcuseră practică împreună la *Sweet Sixteen* în urmă cu ceva ani. Când Lisa a trecut să facă *feature*-uri pentru *Girl,* a adus-o pe Fifi ca redactor-şef adjunct pe frumuseţe. Când Fifi a ajuns editor la *Chic,* a anunţat-o pe Lisa că se caută un redactor-şef adjunct. Când Lisa a plecat pentru a ocupa postul de editor adjunct la *Femme,* Fifi a devenit editor adjunct la *Chic,* în locul Lisei. La zece luni după ce Lisa a ajuns editor la *Femme,* Fifi a devenit editor la *Chic.* Lisa se putea plânge mereu lui Fifi – ea înţelegea suişurile şi coborâşurile lumii lor aşa-zis strălucitoare, în momentele în care toţi cei din jurul ei erau orbiţi de invidie.

Dar ceva o oprea pe Lisa să ridice receptorul. Şi-a dat seama că îi era ruşine. Şi era şi puţin ranchiunoasă. Deşi carierele lor merseseră aproape în paralel, Lisa fusese mereu cu un pas înainte. Cariera lui Fifi fusese o luptă continuă, pe când Lisa se ridicase fără probleme pe cele mai înalte culmi. Ajunsese editor aproape cu un an înainte ca Fifi să ocupe un astfel de post şi, deşi *Chic* şi *Femme* erau aproape în competiţie directă, tirajul revistei *Femme* era cu aproape o sută de mii de exemplare mai mare. Lisa presupusese că promovarea la *Manhattan* o va propulsa atât de departe încât va fi imposibil de ajuns din urmă. În schimb, a fost trimsă la Dublin, iar Fifi devenise, de departe, mai importantă.

Oliver, realiză Lisa fericită. *Îl voi suna pe el.* Dar valul cald şi dulce de sentimente plăcute se întunecă aproape instantaneu. Uitase pentru un moment. *Nu îmi e dor de el,* se autosugestionă

ea. *Sunt pur şi simplu plictisită şi fără nici un chef.*

Până la urmă şi-a sunat mama – probabil dintr-un impuls tradiţionalist, de vreme ce era duminică, dar s-a simţit ca dracu' după aceea. Mai ales din cauză că Pauline Edwards murea de curiozitate să afle de ce Oliver o sunase să-i ceară numărul Lisei din Dublin.

— Ne-am despărţit.

Stomacul Lisei s-a strâns într-un nod plin de emoţii ciudate. Nu dorea să vorbească despre asta – şi de ce nu o sunase mama ei dacă tot era atât de preocupată? De ce trebuia întotdeauna să o sune ea?

— Dar de ce v-aţi despărţit, scumpa mea?

Lisa nu ştia încă răspunsul exact.

— Se mai întâmplă, spuse ea grăbită, disperată să încheie subiectul.

— Aţi încercat ceva consiliere? întrebă Pauline reţinută, cu teama de a nu dezlănţui furia Lisei.

— Sigur, spuse ea nerăbdătoare.

Ei bine, fuseseră o singură dată, dar Lisa era prea ocupată pentru a repeta experienţa.

— Veţi divorţa?

— Cred că da.

De fapt, Lisa habar nu avea. În afară de lucrurile pe care le urlaseră unul la celălalt la mânie – „Divorţez!", „Nu, nu poţi, pentru că divoţez *eu* de tine!" – nu se discutase nimic serios. De fapt, ea şi Oliver abia dacă îşi mai vorbiseră de la despărţire, dar, în mod inexplicabil, dorea să îşi supere mama spunând asta.

Pauline oftă tristă. Fratele mai mare al Lisei, Nigel, divorţase şi el cu cinci ani în urmă. Ea făcuse copiii la o vârstă destul de înaintată şi nu înţelegea felul în care funcţiona lumea în care trăiau ei.

— Se spune că două din trei căsnicii se încheie cu divorţ, recunoscu Pauline, în timp ce Lisei îi

venea dintr-odată să urle că nu se va ajunge la divorţ şi că mama ei era o hoaşcă bătrână doar pentru că se gândea la aşa ceva.

Îngrijorarea lui Pauline pentru fiica ei se lupta cu frica pe care o resimţea în faţa reacţiilor acesteia.

— S-a ajuns aici pentru că tu eşti... diferită?

— Cum adică diferită, mamă? întrebă Lisa şocată.

— Păi, pentru că el este... colorat?

— *Colorat*!

— E un cuvânt greşit, se redresă rapid Pauline, după care întrebă timid, negru?

Lisa dădu ochii peste cap şi oftă puternic.

— Afro-american?

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, e englez!

Lisa ştia că e nedreaptă, dar era dificil să schimbi concepţiile de-o viaţă ale cuiva.

— Afro-american englez atunci? întrebă Pauline disperată. Orice ar fi, arată foarte bine.

Pauline spunea asta deseori pentru a demonstra că nu are prejudecăţi. Deşi prima dată când l-a cunoscut pe Oliver a suferit un adevărat şoc. Măcar dacă ar fi fost *prevenită* că prietenul fiicei sale era un negru dur de doi metri. Colorat, afro-american sau care o fi fost apelativul corect. Nu avea nimic împotriva lor, doar că nu se aştepta la aşa ceva.

Şi, odată ce se obişnuise cu el, a putut să vadă dincolo de culoarea lui şi să observe că el *chiar* arăta bine. Şi asta era puţin spus.

Era un prinţ impunător din abanos, cu piele fină şi lucioasă, întinsă peste nişte pomeţi oblici, ochi migdalaţi şi şuviţe împletite subţire care se opreau deasupra maxilarului. Mergea de parcă dansa şi mirosea a soare. Pauline mai bănuia – deşi nu fusese niciodată capabilă să articuleze asta conştient – că era foarte bine dotat.

— A întâlnit pe altcineva?

— Nu.

— Dar ar putea, Lisa, scumpo. Un băiat aşa arătos ca el.

— Bravo lui, din partea mea.

Se gândea că, dacă îşi spune asta destul de des, până la urmă va ajunge să şi creadă.

— Şi nu o să te simţi singură, iubire?

— Nu o să am timp de asta, se enervă Lisa. Trebuie să mă gândesc la cariera mea.

— Nu înţeleg ce nevoie ai de carieră. Eu nu am avut una şi nici nu mi-a lipsit.

— O, da, spuse Lisa sarcastic. Ţi-ar fi prins bine una după ce tata s-a lovit la spate şi a trebuit să trăim toţi din pensia lui.

— Dar banii nu sunt totul. Eram atât de fericiţi.

— Eu nu eram.

Pauline a tăcut. Lisa îi auzea respiraţia prin telefon.

— Mai bine închid, spuse Pauline într-un final. Cred că te costă mult.

— Îmi pare rău, mamă, oftă Lisa. Nu am vorbit serios. Ai primit pachetul acela pe care ţi l-am trimis?

— A, da, spuse Pauline nervoasă. Cremele pentru faţă şi rujurile. Foarte frumoase, mulţumesc.

— Le-ai folosit?

— Păăăăi... începu Pauline.

— Nu le-ai folosit, spuse Lisa pe un ton acuzator.

Lisa o bombarda pe Pauline cu parfumuri şi cosmetice scumpe pe care le primea datorită postului pe care îl ocupa. Era disperată să îi ofere un pic de lux. Dar Pauline refuza să renunţe la produsele ei Pond's sau Rimmel. Odată spusese chiar:

— Of, lucrurile de la tine sunt prea bune pentru mine, iubire.

— Nu sunt prea bune pentru tine, explodase Lisa.

Pauline nu înţelegea furia Lisei. Tot ce ştia era că detesta ziua în care poştaşul îi suna la uşă şi îi spunea:

— Încă un pachet de la fiica ta din Londra.

Mai devreme sau mai târziu, urma mereu şi telefonul de verificare.

Asta dacă nu era vorba de un pachet cu cărţi. Lisa obişnuia să îi trimită mamei sale copii care veneau pentru cronici ale cărţilor lui Catherine Cookson sau Josephine Cox, având credinţa stupidă că i-ar plăcea să citească poveşti de dragoste siropoase. Asta până când Pauline spusese:

— Ce carte minunată mi-ai trimis, dragoste, despre criminalul acela din East End care îşi lega victimele de masa de biliard.

Lisa şi-a dat seama că asistenta ei pusese o carte nepotrivită în pachet, însă acest moment a marcat o schimbare în lecturile lui Pauline Edwards. Acum se delecta cu biografii de gangsteri şi cu thrillere americane care, cu cât aveau mai multe scene de tortură, cu atât erau mai bune. Pe de altă parte, Catherine Cookson era trimisă către mama altcuiva.

— Aş vrea să vii să ne vezi, iubito. Au trecut secole.

— Păi, da, spuse Lisa evaziv. O să trec în curând.

Nici o grijă! Cu fiecare vizită, casa în care crescuse devenea din ce în ce mai mică şi mai urâcioasă. În camerele mici şi prăfuite, ticsite cu piese ieftine de mobilier, Lisa se simţea strălucitoare şi străină, cu unghiile ei false şi cu pantofii ei strălucitori din piele, conştientă de faptul că poşeta pe care o ţinea în mână costase probabil mai mult decât canapeaua pe care stătea. Dar, deşi mama şi tatăl ei erau copleşiţi de strălucirea

Lisei, erau totuşi cuprinşi de o nervozitate ciudată când erau în preajma ei.

Ar fi trebuit să se îmbrace mai puţin extravagant când îi vizita, pentru a mai domoli din diferenţă. Dar avea nevoie de cât mai multe lucruri, de toată acea armură, astfel încât să nu fie trasă înapoi, înghiţită de trecutul ei.

Ura toată treaba asta şi până la urmă ajungea să se urască pe sine.

— De ce nu veniţi voi să mă vizitaţi pe mine? întrebă Lisa.

Dacă ei nu făceau drumul de o jumătate de oră cu trenul de la Hemel Hempstead până la Londra, era puţin probabil că vor fi de acord să ia avionul până la Dublin.

— Dar tatăl tău nu se simte bine şi...

Când Clodagh s-a trezit duminică dimineaţa era pe jumătate mahmură, dar se simţea minunat. Era liberă să se cuibărească alături de Dylan, ignorându-i erecţia fără mustrări de conştiinţă.

Când au apărut Molly şi Craig, Dylan i-a expediat somnoros:

— Mergeţi jos şi mai spargeţi câte ceva şi lăsaţi-ne pe mine şi pe mami să mai dormim.

Uimitor, au plecat, iar Dylan şi Clodagh au aţipit la loc.

— Miroşi minunat, mormăi Dylan adulmecând părul lui Clodagh. Ca un biscuit. Dulce şi... dulce...

Peste câteva minute ea îi şopti lui:

— Îţi dau un milion de lire dacă-mi aduci micul dejun.

— Ce ai dori?

— Cafea şi fructe.

Dylan plecă şi Clodagh s-a lăfăit în pat, întinzându-se ca o stea de mare, până când el a reapărut cu o cană într-o mână şi cu o banană în

cealaltă. A pus banana în dreptul şliţului, îndreptată în jos, apoi, când Clodagh s-a uitat către el, s-a prefăcut surprins şi a ridicat banana.

— Vai, doamnă Kelly, exclamă el. Sunteţi atât de frumoasă!

Clodagh râse, dar simţi cum un firicel de vinovăţie începe să se strecoare.

Ceva mai târziu, au ieşit să ia prânzul în unul dintre acele locuri în care nu se simţeau prost pentru că veniseră cu doi copii mici după ei. Dylan a plecat să aducă o pernă pentru Molly, iar în timp ce Clodagh încerca să îi ia micuţei un cuţit din mână, l-a văzut pe Dylan pălăvrăgind încântat cu o chelneriţă – o adolescentă slăbănoagă – care roşea din cauza proximităţii faţă de un bărbat atât de arătos.

Dar acel bărbat arătos era soţul ei, realiză Clodagh şi, dintr-odată, în mod bizar, abia dacă îl mai recunoştea. I se părea că îl cunoaşte atât de bine încât nu îl cunoaşte deloc. Familiaritatea cu el diminuase impactul părului său blond ca soarele şi zâmbetul care îi desena perechi de paranteze în jurul gurii, ochii căprui care erau mai tot timpul puşi pe glume. Era surprinsă şi totodată neliniştită de frumuseţea lui.

Ce spusese Ashling ieri? *Redescoperiţi magia.*

În mintea ei prindea contur o imagine: ea gâfâia de dorinţă, cu pântecele umflat de plăcere, cu spatele întins pe nisip... *Nisip?* Nu, stai aşa puţin, ăla nu era Dylan, ăla era Jean-Pierre, francezul seducător care-i sucise minţile şi cu care îşi pierduse virginitatea. Doamne, oftă ea, fusese genial. Avea optsprezece ani şi lucra într-un hotel pe Riviera Franceză, iar el era cel mai sexy bărbat pe care pusese ochii în viaţa ei. Ea avea standarde foarte ridicate, nici măcar nu se săruta cu vreunul dintre băieţii cu care pierdea vremea acasă. Dar, în momentul în care a

întâlnit privirea intensă a lui Jean-Pierre, gura lui frumos conturată şi limbajul său corporal galic, lejer, a decis că el va fi cel care va primi darul nepreţuit al virginităţii ei.

Înapoi la Dylan şi la magia primelor lor întâlniri. A, da. Îşi amintea cum aproape îi dăduseră lacrimile rugându-se de el să i-o tragă.

— Nu mai pot aştepta, te rog, bag-o acum!

Se prelingea pe bancheta din spate a maşinii lui, îndepărtându-şi uşor genunchii... Nu, *stai*, nici acela nu fusese Dylan. Acela era Greg, jucătorul de fotbal american care venise cu o bursă de un an la Trinity. Păcat că l-a întâlnit cu doar trei luni înainte ca el să se întoarcă acasă. Era un atlet musculos, frumos şi sigur pe el, pe care, nu se ştie din ce motiv, ea îl găsise absolut irezistibil.

Bineînţeles că la fel simţise şi în ceea ce îl privea pe Dylan. A scotocit prin amintiri şi a scos-o la lumină pe preferata ei. Prima dată când îl văzuse. Ochii lor se întâlniseră, la propriu, într-o cameră aglomerată şi, înainte să afle orice despre el, ştia tot ce avea nevoie să ştie.

Era cu cinci ani mai în vârstă decât Clodagh şi în prezenţa lui ceilalţi băieţi păreau nişte adolescenţi mucoşi. Era sigur pe el şi avea un rafinament specific, ceea ce îl făcea absolut fermecător. Zâmbea, fermeca pe toată lumea, simpla lui prezenţă era călduroasă şi plină de energie. Şi o făcea să se simtă în siguranţă: chiar dacă era abia la început cu afacerea, ea era sigură că Dylan s-ar descurca perfect în orice situaţie. Şi era atât de delicios!

Ea avea douăzeci de ani şi era ameţită de frumuseţea lui şi încântată de norocul pe care îl avusese să dea peste el. Era atât de potrivit pentru ea încât nu avea nici un dubiu că el era cel cu care se va căsători. Chiar şi atunci când

părinţii ei insistaseră că era prea tânără pentru a lua asemenea decizii, le-a ignorat sfaturile. Dylan era jumătatea ei, iar ea era jumătatea lui.

— Uite, Molly!

Se întorsese cu o pernă pentru care se bătuseră să i-o aducă trei adolescente. Abia atunci observă că Molly vărsase jumătate din solniţă în bolul cu zahăr.

După masă, au mers cu maşina la plajă. Era o zi frumoasă şi luminoasă, destul de caldă încât copiii să poată merge prin apă cu picioarele goale. Dylan l-a rugat pe un om care se plimba cu câinele să le facă o poză pe nisipul pustiu şi curat. Toţi patru zâmbeau în timp ce vântul le răvăşea părul blond, iar Clodagh trăgea de o parte a fustei pentru a nu lăsa vântul să i-o lipească de picioarele ude.

8

Luni, Lisa a ajuns la serviciu la ora opt dimineaţa. Fiecare începe aşa cum vrea să continue. Dar, spre dezgustul ei, clădirea era închisă. A stat o vreme în aerul umed şi, până la urmă, a plecat să bea o cafea. Însă până şi asta a necesitat ceva efort. Nu se afla în Londra, unde cafenelele se deschideau odată cu venirea zorilor.

La ora nouă, când a părăsit cafeneaua, începuse să plouă. Protejându-şi părul cu mâna, se grăbea înapoi, alunecând cu tocurile de zece centimetri pe asfaltul umed. Dintr-odată se opri şi se trezi răţoindu-se la un trecător:

— Chiar *mereu* plouă în ţara asta anostă?

— Nu ştiu, răspunse el nervos. Eu nu am decât douăzeci şi şase de ani.

La intrare, Lisa fusese întâmpinată de o fată pe nume Trix. Era plină de coşuri pe faţă, purta o rochiţă transparentă şi ţopăia de pe un picior pe altul ca să se încălzească. Când a văzut-o pe Lisa, faţa i s-a luminat şi a aruncat rapid ţigara.

— Ce'aci? mârâi ea, lăsând să scape ultimul fum din ţigară. Mortali pantofi. Eu sunt Trix, asistenta ta personală. Înainte să întrebi, numele meu este Patricia, dar nu are rost să mă strigi aşa pentru că nu voi răspunde. Mi se spunea Trixie până când cei care locuiesc cu două etaje deasupra mea şi-au luat un câine cu acelaşi nume, aşa că acum sunt Trix. Până acum eram

recepţioneră, dar am fost promovată, mulţumită ţie. Ca să vezi, nu m-au înlocuit... Pe aici, liftul e în direcţia asta. Recunosc că nu stau foarte bine la capitolul tastat, se confesă Trix în timp ce urcau. Dar la minţit mă descurc de minune. Pot să mint cu şaizeci de cuvinte pe minut. Pot să spun că eşti în şedinţă oricui şi garantez că nimeni n-o să se prindă că nu-i adevărat. Decât dacă nu cumva *vrei tu* ca ei să suspecteze ceva. Mă descurc şi la intimidări, vezi?

Lisa o credea.

Deşi avea douăzeci şi unu de ani şi era frumuşică, Trix avea o conştiinciozitate pe care Lisa o recunoscuse imediat. Din *propriile* tinereţi.

Primul şoc al zilei a fost că Randolph Media Irlanda nu ocupa decât un etaj – în timp ce sucursala din Londra ocupa un turn de douăsprezece etaje.

— Trebuie să te conduc să te întâlneşti cu Jack Devine, spuse Trix.

— El este directorul pentru Irlanda, nu? întrebă Lisa.

— Da? spuse Trix, părând surprinsă. Presupun că el este. El e şeful, oricum, sau cel puţin aşa crede. Dar eu nu accept tâmpenii de la el. Ar fi trebuit să îl fi văzut săptămâna trecută, spuse ea pe un glas mult mai scăzut. Era ca un urs morocănos. Dar astăzi e binedispus, ceea ce înseamnă că s-a împăcat cu prietena lui. La cum se poartă ăştia doi, Pamela şi Tommy Lee par doi copii de grădiniţă.

Pe Lisa o aşteptau încă şi mai multe lovituri: Trix a condus-o într-o încăpere unde erau aproximativ cincisprezece birouri. Cincisprezece! Cum poate un asemenea trust să fie ţinut pe picioare de cincisprezece birouri, o sală de consiliu şi o chicinetă?

Un gând oribil o făcu să se cutremure:

— Dar... unde este departamentul de modă?

— Acolo.

Trix făcu un gest din cap pentru a indica un cuier bătut în perete, undeva în colţ, pe care atârna un hanorac portocaliu oribil, care evident avea ceva de-a face cu *Gaelic Knitting*, o rochie de domnişoară de onoare şi câteva articole vestimentare pentru bărbaţi.

Iisuse Hristoase! Departamentul de modă de la *Femme* ocupa o cameră întreagă. Era plină cu mostre de la cele mai importante magazine, ceea ce însemna că Lisa nu mai era nevoită să-şi cumpere haine noi timp de câţiva ani. Ceva trebuia făcut în privinţa asta! Capul ei deja se umpluse cu planuri să contacteze cunoştinţele sale din lumea modei – dar Trix îi făcea cunoştinţă cu cei doi membri ai personalului care ajunseseră deja la muncă.

— Aceştia sunt Dervla şi Kelvin, ei lucrează la alte reviste, deci nu sunt subalternii tăi. Nu ca mine, spuse ea mândră.

— Dervla O'Donnell, încântată de cunoştinţă.

O femeie masivă, îmbrăcată elegant, strânse mâna Lisei şi zâmbi.

— Eu sunt de la *Hibernian Bride, Celtic Health* şi *Gaelic Interiors.*

Lisa îşi dădu seama dintr-o singură privire că femeia era o fostă hipioată.

— Iar eu sunt Kelvin Creedon.

Un bărbat exagerat de aranjat, oxigenat, dotat cu ochelari cu rame negre de la Joe Ninety, apucă mâna Lisei. Ea îşi dădu seama imediat că ochelarii erau doar de fiţe şi că sticla din ei nu avea dioptrii. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi ceva de ani. Radia energie şi tinereţe.

— Eu sunt de la *Hip Hib, Celtic Car, DIY Irish-style* şi *Keol,* revista noastră de muzică.

Multele lui inele de argint o răneau pe Lisa la mână.

— Cum adică? întrebă Lisa confuză. Editaţi toate aceste reviste?

— Facem şi documentarea şi le şi scriem.

— De unii *singuri*?

Lisa nu se putea controla. Se uita când la Kelvin, când la Dervla.

— Cu ajutorul câtorva colaboratori liber-profesionişti, spuse Dervla. Tot ce trebuie să facem noi este să prelucrăm comunicate de presă.

— E mult mai bine de când *The Catholic Judger* s-a dus pe copcă, se adresă Dervla Lisei, interpretând greşit îngrijorarea ei. Asta îmi permite să lucrez la altceva joi după-amiaza.

— Şi sunt publicaţii lunare sau săptămânale?

Dervla şi Kelvin se uitară unul la celălalt cu gurile căscate, dar abţinându-se să nu izbucnească într-un hohot de râs penibil. Nu mai auziseră niciodată ceva atât de nostim.

— Lunare! spuse Dervla neîncrezătoare.

— Săptămânale! se controlă Kelvin ceva mai bine.

Apoi Dervla observă felul în care se încrunta Lisa şi se grăbi să calmeze spiritele:

— Nu, bianuale, în principal. *The Catholic Judger* era săptămânal, dar toate celelalte apar primăvara şi toamna. Doar dacă nu intervine vreun dezastru.

— Îţi aminteşti toamna din 1999? se întoarse ea către Kelvin.

În mod clar, Kelvin îşi amintea, deoarece l-a bufnit râsul instantaneu.

— Un virus în computer, explică el. A şters totul.

— Pe moment, nu era deloc nostim...

Dar acum era, clar.

— Uite!

Dervla o aşează pe Lisa lângă un raft unde erau aranjate mai multe reviste *glossy*. I-a întins un număr subţire pe care scria *Hibernian Bride,* primăvara 2000.

Asta nu e o revistă, se gândi Lisa. *Asta e o broşură. Un pliant, de fapt. O scrisoare. Rahat, e cât un post-it.*

— Şi asta este *Spud,* revista noastră culinară, spuse Dervla, înmânându-i Lisei altă broşură. Shauna Griffin editează revista asta, pe lângă *Gaelic Knitting* şi *Irish Gardening.*

Tocmai sosise un alt membru al personalului. Prea plicticos pentru a se spune ceva despre el, se gândea Lisa cu dezgust – înălţime medie, început de chelie şi verighetă. Tapet uman. Abia dacă merita să se obosească să îl salute.

— El este Gerry Godson, directorul de design. Nu vorbeşte prea mult, spuse Trix tare. Nu-i aşa, Gerry? Clipeşte o dată pentru da, de două ori pentru duceţi-vă dracu' şi lăsaţi-mă-n pace.

Gerry clipi de două ori şi păstră o figură împietrită. Apoi zâmbi larg, strânse mâna Lisei şi spuse:

— Bine ai venit la *Colleen.* Eu am lucrat la alte reviste aici, dar de acum înainte voi lucra în exclusivitate pentru tine.

— Şi pentru mine, îi aminti Trix. Eu sunt asistenta personală, să ştii, eu voi da ordinele.

— Iisuse, spuse Gerry printre dinţi.

Lisa încerca din răsputeri să zâmbească.

Trix bătu uşor la uşa lui Jack şi apoi o deschise. Jack ridică privirea. Figura lui era tristă, ca şi cum ar fi fost în doliu, iar ochii lui negri păreau să ascundă secrete. Apoi a văzut-o pe Lisa şi a schiţat un zâmbet de recunoaştere, deşi nu se întâlniseră niciodată. Atmosfera se dezmorţi.

— Lisa?

Felul în care îi rostise numele i-a stârnit o senzaţie ciudată de căldură.

— Intră, ia loc.

Ocoli grăbit biroul şi veni lângă ea să îi strângă mâna. Lisa îl întâmpină aplecându-se în faţă, lăsându-şi astfel spaţiu să respire. Îi plăcea aspectul acestui Jack. Înalt? Bun! Brunet? Bun! Bine plătit? Bun! Era până la urmă redactorul-şef, chiar dacă era vorba de o companie din Irlanda.

Şi era ceva uşor neortodox la el ce o atrăgea pe Lisa. Deşi purta costum, simţea că nu era genul lui, iar părul era ceva mai lung decât ar fi fost considerat acceptabil în Londra.

Şi ce dacă avea prietenă? Când fusese ăsta un impediment pentru ea?

— Suntem toţi foarte încântaţi de planurile pentru *Colleen,* insistă Jack.

Dar Lisa simţea ceva putred la baza declaraţiei sale. Zâmbetul îi dispăruse şi era din nou serios şi abătut.

Apoi a trecut la a-i descrie Lisei echipa cu care va lucra.

— Este Trix, asistenta ta personală, apoi este editorul tău adjunct, o femeie pe care o cheamă Ashling. Pare foarte eficientă.

— Aşa am auzit, spuse Lisa plictisită.

Cuvintele exacte ale lui Calvin Carter fuseseră: „Tu doar vii cu ideile, ea va face munca".

— Mai e şi Mercedes, care va fi în principal editorul pentru frumuseţe şi modă, dar va contribui şi la editarea generală. Vine de la *Ireland on Sunday...*

— Asta ce e?

— Un ziar care apare duminica. Mai este Gerry, directorul de design, care a lucrat şi la celelalte publicaţii. La fel şi Bernard, care se va ocupa de problemele administrative, de contabilitate şi de alte cele la *Colleen.*

Apoi Jack se opri. Lisa aştepta să înceapă să îi povestească şi de restul personalului ei. Dar Jack tăcea în continuare.

— Asta e? Cinci oameni? Cinci?

Îi venea să râdă de toată nebunia asta. La *Femme* până şi secretara ei avea o secretară.

— Ai, de asemenea, şi un buget generos pentru colaboratori, promitea Jack. Vei putea să acorzi comisioane membrilor personalului şi să foloseşti consultanţi, fie că sunt cei obişnuiţi, fie că sunt noi.

Lisa simţea că o apucă isteria. Cum de ajunsese aici, în situaţia asta infectă? *Cum?* Avusese planuri mari cu viaţa ei. Ştia mereu unde vrea să ajungă şi îşi atinsese întotdeauna scopurile. Până în acest moment, când fusese deviată atât de brusc în mizeria asta...

— Cui... cui aparţin atunci restul de birouri?

— Dervla, Kelvin şi Shauna, cei care editează toate celelalte reviste ale noastre. Mai este şi asistenta mea personală, domnişoara Morley, Margie de la publicitate – e minunată, un adevărat rottweiler! –, Lorna şi Emily de la vânzări şi cei doi Eugene de la contabilitate.

Lisa încerca din răsputeri să-şi revină, dar trebuia să reziste impulsului de a fugi la baie şi de a urla, deoarece Ashling, editorul adjunct, era şi ea condusă în birou.

— Bună, din nou, zâmbi Ashling timid către Jack Devine.

— Bună, dădu el din cap fără nici o urmă din entuziasmul cu care o întâmpinase pe Lisa. Nu cred că v-aţi cunoscut. Lisa Edwards – Ashling Kennedy.

Ashling păru surprinsă pe moment, apoi o privi pe Lisa din cap până în picioare, admirându-i fără jenă pielea impecabilă, costumul cambrat pe talie şi picioarele fine şi uşor bronzate.

— Sunt încântată să te cunosc, spuse ea admirativ şi puţin emoţionată. Şi sunt foarte încântată de revista asta.

Lisa, pe de altă parte, nu era deloc impresionată de Ashling, care excela în a nu ieşi cu absolut nimic din comun. De ce să nu ne lăsăm toate părul să atârne pur şi simplu, chiar dacă nu e nici creţ, nici drept, dacă aşa avem chef, se gândea Lisa plictisită. Nimeni nu se naşte cu păr frumos şi aranjat, este ceva pentru care trebuie depus puţin efort. În ceea ce o privea pe Trix, deşi machiajul ei nu se putea numi tocmai subtil, măcar se arăta dispusă să depună efortul.

Apoi a ajuns şi Mercedes, iar Lisa nu s-a arătat mulţumită nici de ea. Era tăcută şi slinoasă şi avea o mină întunecată şi ciudată.

Singurul pe care Lisa nu îl cunoscuse încă era Bernard, iar acesta s-a dovedit a fi cel mai rău dintre toţi. Vesta roşie pe care o purta peste cămaşă şi cravată era evident de pe vremea când asemenea lucruri erau la modă pentru prima dată şi, sincer, mai mult de-atât nu îşi dorea să ştie despre el.

La ora zece, echipa de la *Colleen*, Jack şi asistenta sa personală, domnişoara Morley, s-au adunat în sala de şedinţe pentru o sesiune de hai-să-ne-cunoaştem-mai-bine. Lisa a fost surprinsă să afle că domnişoara Morley nu era genul de femeie rece şi eficientă, ci una cam la şaizeci de ani, cu o figură de dragon. Jack o moştenise, aflase Lisa ulterior, când a preluat postul fostului redactor-şef. Ar fi putut să angajeze pe cineva nou, dar nu se ştie din ce motive a decis să nu o facă şi, până la urmă, domnişoara Morley s-a dovedit a fi foarte devotată. Poate un pic *prea* devotată, după cum comentau gurile rele.

În timp ce domnişoara Morley citea notiţele, Jack şi-a început discursul – *Colleen* trebuia să

fie sexy, să aibă atitudine şi să se adreseze femeilor irlandeze cu vârste cuprinse între optsprezece şi treizeci de ani. Ar trebui să nu aibă prejudecăţi, să fie deschisă către sexualitate şi să fie distractivă. Toată lumea trebuia să se gândească bine la elaborarea articolelor.

— Ce spuneţi de o rubrică permanentă despre cum să agăţi bărbaţi în Irlanda, interveni Ashling, timidă. Poate luna asta despre o fată care merge la o agenţie matrimonială, luna viitoare o facem să caute pe Internet, după aceea o punem să ia lecţii de călărie...

— Nu e o idee rea, spuse Jack reţinut.

Ashling zâmbi veselă. Nu era sigură cât va mai putea să se poarte aşa – ideile nu erau punctul ei forte. Aceasta fusese sugestia lui Joy – doar pentru că ea spera să fie cobaiul experimentului.

— Oricum, eu mereu încerc să cunosc bărbaţi, spusese ea. Măcar să fiu plătită pentru asta.

— Alte idei? întrebă Jack.

— Ce spuneţi de scrisori de la celebrităţi? încercă Lisa. Găsim o celebritate din Irlanda, cum ar fi...

Apoi descoperi că e complet pe dinafară, deoarece nu ştia nici o celebritate irlandeză.

— Bono, sugeră Ashling binevoitoare. Sau una dintre fetele de la The Corrs.

— Exact, spuse Lisa. O mie de cuvinte despre cum e să zbori la clasa întâi, să mergi la petreceri cu Kate Moss şi cu Anna Friel. Strălucire şi celebritate.

— Foarte bună ideea.

Jack era mulţumit. Dar Lisa era din nou îngrozită. Se lovise dintr-odată de dimensiunile sarcinii care o aştepta. Să pui la punct o revistă complet nouă într-o ţară străină.

— Şi ce spuneţi de o scrisoare de la o *ne*celebritate? sugeră Trix cu vocea ei răguşită. Ştiţi

chestiile astea – sunt o fată obişnuită, m-am enervat rău de tot aseară, îl înşel pe prietenul meu, îmi urăsc slujba, aş vrea să am mai mulţi bani, am furat o sticlă de acetonă de la Boots...

Toată lumea dădea din cap cu entuziasm, până la momentul în care a ajuns la partea cu furatul acetonei din magazin, apoi mişcarea din cap a încetinit şi într-un final s-a oprit. Toată lumea făcuse asta, dar nimeni nu avea de gând să recunoască.

Trix observă imediat şi reluă cu aplomb:

— Mama îmi urăşte prietenul – pe amândoi – mi-am oxigenat părul şi mi-am ars pielea capului, chestii de genul ăsta.

— Bună idee, spuse Jack. Mercedes, tu ai ceva?

Mercedes mâzgălea distrată pe o bucată de hârtie, cu ochii ei negri şi opaci privind în gol.

— Eu vreau să prezint cât mai mulţi designeri irlandezi cu putinţă. Să particip la spectacolele de modă ale colegilor de breaslă...

— Prea *domestic*, spuse Lisa sarcastic. Trebuie să prezentăm designeri internaţionali ca să fim luaţi în serios.

Nu avea de gând sub nici o formă să poarte haine făcute acasă, în dormitor, de prietenele diletante ale lui Mercedes. Revistele adevărate ca *Femme* făceau şedinţe foto pentru haine nemaipomenite trimise de departamentele de presă ale unor case de modă internaţionale. Hainele erau doar de împrumut, dar nu numai o dată s-a întâmplat să se „piardă" după o şedinţă foto. Bineînţeles, modelele erau cele pe care cădea vina – să fim serioşi, că doar toate erau dependente de heroină şi căutau modalităţi să îşi întreţină moftul. Şi dacă hainele lipsă apăreau în dulapul Lisei, nimeni nu avea cum să îşi dea seama. Bine, de fapt, toată lumea îşi dădea seama,

dar nimeni nu avea ce face în privinţa asta. Şi era un avantaj la care Lisa nu avea nici cea mai mică intenţie să renunţe acum.

Mercedes îi aruncă Lisei o privire suspicioasă şi atotştiutoare. Spre surprinderea ei, aceasta nu era mulţumită.

— Asta e tot? întrebă Jack.

— Ce spuneţi de...? spuse Ashling încet, abia făcându-şi curaj să vorbească.

Bănuia că are o idee originală, dar nu era sigură.

— Ce spuneţi de o rubrică lunară semnată de un bărbat? Ştiu că este o revistă pentru femei, dar am putea face un compendiu al felului în care funcţionează creierul unui bărbat. Ce vrea el să spună *de fapt* când spune „O să te sun!". De fapt, ce ar fi dacă am pune şi punctul ei de vedere alături de al lui? Un articol de genul „ea şi el".

Jack ridică o sprânceană către Lisa, suspicios.

— Este un subiect epuizat, spuse Lisa scurt.

— Da? spuse Ashling umilă. OK.

— Suntem în data de 12 mai astăzi, încheie Jack şedinţa. Consiliul vrea ca primul număr să apară pe piaţă la sfârşitul lui august. Ăsta poate părea un termen lung pentru cei care vin de la publicaţii săptămânale, dar de fapt nu este. Va fi o perioadă de muncă grea. Dar va fi şi distractiv, adăugă el, pentru că ştia că trebuie să o facă, încercând să-i convingă pe ceilalţi, pentru că pe el însuşi nici nu ar fi avut cum. Dacă apare orice problemă, uşa mea este mereu deschisă.

— Ceea ce nu ne prea e de folos dacă nu eşti în birou, spuse Trix veselă. Adică, ezită ea, în timp ce faţa lui se întuneca, eşti mereu la studiourile de televiziune, încercând să ţii lucrurile sub control.

— Din păcate, se adresă Jack Lisei, posturile noastre de radio şi de televiziune operează din

locaţii diferite, care se află la doi kilometri depărtare de aici. Din cauza lipsei de spaţiu, biroul meu este aici, dar eu tot trebuie să petrec o perioadă mare de timp acolo. Dar, dacă ai nevoie de mine şi nu sunt aici, mă poţi suna oricând.

— OK, dădu Lisa din cap. Şi ce tiraj ar trebui să avem în minte pentru *Colleen*?

— Treizeci de mii. S-ar putea să nu aveam atâta iniţial, dar sperăm să ajungem acolo în şase luni.

Treizeci de mii. Lisa era bulversată – dacă tirajul revistei *Femme* scădea sub trei sute cincizeci de mii, se tăia în carne vie.

Apoi Jack i-a arătat Lisei bugetul ei pentru colaboratori, dar ceva era în neregulă cu el, părea că îi lipseşte un zero. Cel puţin unul.

Asta era prea de tot. S-a trezit că se scuză politicos, că părăseşte camera şi, ca prin vis, intră la baie şi se închide în una dintre cabine. Spre surprinderea ei, a început să suspine şi să lăcrimeze. Plângea de dezamăgire, umilinţă, singurătate, pentru tot ceea ce pierduse. Nu a durat mult, nu era chiar o plângăcioasă, dar când a ieşit într-un final din cabină, inima era să îi sară din piept văzând că cineva stătea lângă chiuvete. Amărâta de Ashling, cu mâinile la spate. Vacă băgăcioasă!

— Alege o mână, spuse Ashling.

Lisa nu înţelegea.

— Alege o mână, mai spuse Ashling o dată.

Lisei îi venea să îi dea o palmă. Toţi erau nebuni aici.

— Dreapta sau stânga? întrebă Ashling.

— Stânga.

Ashling îi arătă Lisei ce avea în mâna stângă. Un pachet de şerveţele. Apoi ce conţinea mâna dreaptă. O sticlă cu leac salvator.

— Scoate limba.

Ashling lăsă să cadă două picături pe limba înţepenită a Lisei.

— E pentru şocuri şi traume. Ţigară?

Lisa dădu furios din cap, apoi flutură din mână şi o lăsă pe Ashling să îi bage o ţigară în gură şi să i-o aprindă ea.

— Dacă vrei să îţi refaci machiajul, se oferi Ashling, am loţiune demachiantă şi mascara, probabil nu la fel de bune ca produsele cu care eşti tu obişnuită, dar merg.

Deja scotocea în geantă.

— Te-a trimis cineva aici?

Lisa se gândea la Jack Devine.

Ashling scutură din cap.

— Nu şi-a dat nimeni seama în afară de mine.

Lisa nu ştia dacă să fie sau nu dezamăgită. Nu voia ca Jack să creadă despre ea că e o plângăcioasă, dar ar fi fost drăguţ să ştie că îi pasă...

— De obicei nu sunt aşa, spuse Lisa cu o figură dură. Nu vreau să mai vorbim despre asta.

— Am şi uitat.

9

La finalul primei zile, Ashling era gata să se prăbuşească. Fericită că nu mai trebuia să se înghesuie într-un autobuz sau microbuz, s-a împleticit pe jos până acasă. Era norocoasă. Măcar avea o casă unde să se ducă – Lisa trebuia să meargă să îşi caute una.

Ashling a intrat mulţumită în apartamentul ei, s-a descălţat şi şi-a verificat mesajele de pe robotul telefonic. Luminiţa roşie clipea ademenitor şi lasciv, aşa că Ashling apăsă *play*. Era nerăbdătoare să aibă companie şi să comunice cu lumea, pentru a putea digera prima ei zi de muncă, provocatoare şi oarecum ciudată. Dar, spre dezamăgirea ei, nu avea decât un mesaj de la un anume Cormac, care urma să aducă luni dimineaţă o tonă de bălegar. Greşeală.

Tolănită pe canapea, a apucat telefonul şi a sunat-o pe Clodagh. Dar imediat ce a răspuns, Clodagh izbucni.

— Am avut o zi de rahat!

Ignorând ţipetele din jur, şi-a ridicat glasul şi a spus:

— Craig are o durere de burtică şi tot ce a mâncat la micul dejun a fost o jumătate de felie de pâine prăjită cu unt de arahide. Apoi la prânz nu a vrut să mănânce nimic şi mă gândeam să îl ademenesc cu un biscuit cu ciocolată, deşi devine superagitat de fiecare dată când mănâncă ceva dulce, şi până la urmă i-am dat ceva cu cremă de

vanilie, pentru că m-am gândit că e mai bine decât să mănânce ciocolată...

— Aham, aprobă Ashling, empatizând, în timp ce ţipetele din spatele lui Clodagh nu mai conteneau.

— ... şi asta a mâncat. Aşa că am mai încercat cu una, dar a lins doar glazura şi, deşi nu are febră, e palid şi TĂCEŢI DIN GURĂ! LĂSAŢI-MĂ SĂ VORBESC CINCI SECUNDE LA TELEFON, VĂ ROG! Of, dracu' să mă ia, nu mai rezist mult în felul ăsta!

Pledoaria lui Clodagh era agresivă şi zbieretele nu se opreau de nici un fel.

— Craig face aşa? întrebă Ashling. Trebuie să fie o superdurere de stomac. Face de parcă i s-au scos maţele afară.

— Nu, e Molly.

— Ea *ce* mai are?

Ashling a reuşit să desluşească ceva din văicăreala lui Molly. Aparent, mami era răutăcioasă. De fapt, se părea că mami era îngrozitoare. Iar Molly nu o plăcea pe mami. Un urlet isteric îi aduse la cunoştinţă lui Ashling că Molly o URA pe mami.

— Îi spăl păturica preferată, spuse Clodagh în defensivă. E în maşina de spălat.

— Vai, Dumnezeule mare!

Molly înnebunea când era despărţită de păturica ei magică. La un moment dat era flauşată, până când dinţişorii lui Molly au transformat-o într-o cârpă mirositoare fără formă.

— Era împuţită, spuse Clodagh disperată.

Apoi se întoarse de la telefon.

— Molly, încercă ea. Era murdară. Bleach, urâtă, puh!

Ashling asculta răbdătoare în timp ce Clodagh scotea sunete de scuipat şi de dezgust.

— Era un pericol pentru sănătate. Te-ai fi îmbolnăvit din cauza ei.

Strigătele s-au intensificat şi Clodagh reveni pe fir:

— Vaca aia bătrână de la creşă a spus că Molly nu va mai avea voie să o mai aducă dacă nu este spălată în mod regulat. Ce puteam să fac? Oricum, nu cred că e vorba de apendicită...

A durat o secundă ca Ashling să îşi dea seama că vorbeau din nou despre Craig.

— ...pentru că nu a vomitat şi enciclopedia medicală spune că ăsta este un semn sigur. Dar trebuie să te gândeşti la toate, nu?

— Bănuiesc, spuse Ashling neîncrezătoare.

— Variolă, vărsat de vânt, meningită, poliomielită, îi dădea Clodagh înainte, necăjită. Stai puţin, Molly vrea să se aşeze pe genunchiul meu. Poţi să stai pe genunchiul lui mami dacă promiţi că faci linişte. Promiţi?

Dar, deşi Molly nu făcea nici o promisiune, o serie de zgomote ciudate îi lăsa de înţeles că primise oricum voie să se suie pe genunchiul lui mami. Din fericire, zbieretele s-au domolit până la scâncete şi oftaturi.

— Şi de parcă nu ajunsesem deja la capătul puterilor, idiotul de Dylan sună să îmi spună nu numai că ajunge *din nou* târziu acasă, dar că săptămâna viitoare va trebui să meargă la o altă conferinţă pentru care va trebui să rămână peste noapte.

— Idiotul de Dylan, o auzi Ashling pe Molly îngânând cu o dicţie perfectă. Idiotul de Dylan, idiotul de Dylan.

— ... *plus* că e plecat vinerea asta la nu ştiu ce cină de afaceri în Belfast.

Alte plânsete porniră pe fundal. Voce masculină. Idiotul de Dylan – ajuns acasă mai devreme şi supărat de faptul că este înjurat de fiica şi de soţia sa? se întreba Ashling îngrijorată. Nu, judecând după scâncetele slabe şi

miorlăite legate de durerea de burtică, trebuia să fie Craig.

— Vin eu la tine vineri seara, se oferi Ashling.

— Minunat, ar fi... LAS-O! VREI SĂ O LAȘI DRACULUI ACOLO! Ashling, trebuie să închid, spuse Clodagh și convorbirea se întrerupse.

Așa se încheiau de obicei conversațiile telefonice cu Clodagh. Dezamăgită, Ashling stătea și se uita la telefon. Simțea nevoia să vorbească cu *cineva*. Din fericire, Ted urma să sosească dintr-un minut în altul. Își putea potrivi ceasul după ora lui de sosire. Șase cincizeci și trei.

Dar la șapte și zece, când mâncase deja jumătate de pungă de chipsuri Kettle și Ted nu apăruse încă, Ashling începu să se îngrijoreze. Spera să nu fi avut vreun accident. Mergea ca un nebun când era pe bicicletă și nu voia sub nici o formă să poarte cască. La și jumătate l-a sunat. Spre surprinderea ei, era acasă.

— De ce nu ai trecut pe la mine?

— Vrei să vin?

— Păi... da, cred. Azi a fost prima zi la noul meu job.

— Aoleu, rahat, am uitat! Cobor imediat!

Ted apăru peste câteva secunde și arăta diferit. Nu putea spune cât de diferit, dar era ceva evident. Ashling nu îl mai văzuse de sâmbătă seara – oricât de uimitor era acest lucru –, dar fusese prea ocupată cu noua ei slujbă ca să observe asta până acum. Cumva, părea mai puțin delicat, devenise ceva mai robust. De obicei, invada spațiul altuia cu o forță imposibil de oprit, dar era ceva în felul în care stătea acolo, cu spatele drept și serios, care era nou pentru el.

— Felicitări pentru sâmbătă seara, spuse Ashling.

— Cred că am o nouă prietenă, recunoscu el, rânjind larg. Cel puțin una, de fapt, continuă el

în timp ce Ashling holba ochii. Am petrecut ziua de ieri cu Emma, dar mâine seară mă văd cu Kelly.

Atunci își făcu apariția și Joy.

— Un ibric supravegheat nu fierbe niciodată. Jumătate-om-jumătate-bursuc nu va suna niciodată dacă aștept lângă telefon. Acum! Bill Gates, Rupert Murdoch sau Donald Trump – mă gândeam să aleg veterani în industrie ca să sărbătorim noua ta slujbă.

— Dar e simplu, spuse Ashling, nevenindu-i să creadă cât de ușor scapă. Donald Trump, bineînțeles.

— A, da? spuse Joy mofturoasă. Eu cred că este un pic cam umflat și bătut de vânt. Mi se pare greu să respecți un bărbat care își petrece mai mult timp decât tine aranjându-și părul. Mă rog, fiecare cu ale lui.

Apoi băgă mâna în geantă și scoase la iveală o sticlă de Asti Spumante pe care o învârti în aer.

— Pentru tine. Felicitări pentru noua slujbă!

— Asti *Spew*-mante[1], exclamă Ashling. Mulțumesc.

— *Spew*-mante? exclamă admirativ Ted.

— *Spew*-mante, confirmă Joy. Tot ce este mai bun.

Când s-au săturat de râs din a spune *spew*-mantului, Joy deschise ochii mari și aşteptă nerăbdătoare veştile bune.

— Deci? Cum a fost prima ta zi în calitate de persoană importantă în lumea revistelor?

— Am un birou drăguț, un calculator Apple Mac drăguț...

— Un șef drăguț? întrebă Joy cu subînțeles.

Ashling încercă să își articuleze gândurile. Era fascinată de strălucirea Lisei, de felul ei de

1. Joc de cuvinte: *to spew* înseamnă „a vomita".

a fi atrăgătoare, dar şi curioasă în legătură cu nefericirea care o stăpânea. O recunoscuse pe femeia din supermarket care luase câte şapte produse din fiecare şi era interesată şi de acest aspect. Dar fusese o greşeală să o urmeze la baie. Era hotărâtă să o ajute, dar până la urmă ajunsese să fie indiscretă şi insensibilă.

— E foarte frumoasă, spuse Ashling, păstrând regretele pentru ea. Este slabă şi deşteaptă şi are haine superbe.

Ted, proaspăt afemeiat, se înveseli, dar Joy spuse ofticată:

— Nu *aia*. Cel care arată bine, a cărui prietenă l-a muşcat de deget.

Ashling nu se simţea mai bine gândindu-se la Jack Devine. Abia ce începuse noua slujbă şi nici unul dintre cei doi şefi ai ei nu păreau prea încântaţi de ea.

— De unde ştii că arată bine? întrebă ea.

— Aşa pare. Bărbaţii urâţi nu sunt muşcaţi de deget.

— E-adevărat, interveni Ted. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată.

Dar asta era pe punctul de a se schimba, se gândea Ashling.

Joy o zgâlţâi.

— Şeful tău?

— Păi... este... foarte serios, se gândi Ashling să spună. Nu prea pare să mă placă, recunoscu ea, simţindu-se apoi deopotrivă bine şi rău.

— De ce nu? o interogă Joy.

— Da, de ce? era şi Ted curios să afle.

Cum să nu o placă cineva pe Ashling?

— Cred că din cauză că i-am dat plasturele ăla atunci.

— Şi ce e în neregulă cu asta? Nu ai făcut decât să încerci să îl ajuţi.

— Mai bine nu o făceam, îşi dădu Ashling seama. Haideţi să luăm ceva de mâncare.

Au sunat la restaurantul tailandez care făcea livrări la domiciliu şi, aşa cum se obişnuiseră, au comandat mult prea mult. Chiar şi după ce mâncaseră de le pocneau burţile, mai rămăsese o grămadă.

— Mereu exagerăm cu Pad Thai-ul, spuse Ashling cu regret. OK, în ce frigider punem resturile până le aruncăm peste două zile?

Joy şi Ted dădură din umeri şi apoi se uitară la Ashling.

— Păi, să fie al tău.

— Sunt îngrijorată, spuse Joy. Prăjiturica mea cu răvaş spune că o să sufăr o dezamăgire. Hai să ne citim horoscopul.

Apoi au scos I-Ching-ul şi s-au jucat cu el o vreme, făcând cu rândul, până au găsit soluţia optimă. După încercări eşuate de a găsi ceva la televizor la care să se uite cu toţii, Joy privi pe fereastră înspre Snow, clubul de peste drum. Cei de la uşă îi lăsau să intre pe gratis pentru că stăteau în zonă.

— Are cineva chef să treacă strada pentru un dans? sugeră ea din obişnuinţă. *Foarte* din obişnuinţă

— NU! spuse Ashling înspăimântată. Trebuie să fiu în cea mai bună formă când mă duc la muncă mâine dimineaţă.

— Şi eu am o slujbă, să ştii, spuse Joy. Cea mai mare companie de asigurări din Vest. Haide, doar un pahar.

— Tu nu ştii noţiunea asta. Mă surprinde până şi faptul că o poţi articula. Dacă ies cu tine la „un singur pahar", o să se sfârşească totul la cinci dimineaţa, cu capul cât casa, dansând pe ABBA şi privind răsăritul din apartamentul unor bărbaţi ciudaţi pe care nu i-am mai văzut până atunci în viaţa mea şi pe care nu vreau să îi mai văd vreodată.

— Nu te-am mai auzit plângându-te până acum.

— Îmi pare rău, Joy. Probabil că sunt puţin nervoasă din cauza noii slujbe.

— Vin eu cu tine, se oferi Ted. Dacă nu-ţi e teamă că îţi sperii bărbaţii.

— Tu! râse Joy batjocoritor. Nu cred.

Dylan ajunse acasă puţin înainte de ora nouă. Clodagh reuşise să îi bage în pat şi pe Molly, şi pe Craig, ceea ce era aproape miraculos.

— Salut, spuse Dylan obosit, sprijinindu-şi servieta de perete şi desfăcându-şi nodul la cravată.

Înghiţindu-şi furia la vederea servietei care zgâria *din nou* vopseaua de pe perete, Clodagh s-a pregătit pentru sărutul lui. Ea ar fi preferat ca el să nici nu se deranjeze. Nu era ca şi cum însemna ceva, era doar un obicei enervant.

A deschis gura pentru a se lansa într-o povestire despre ziua ei oribilă, dar el i-a luat-o înainte.

— Iisuse, ce zi am avut! Unde sunt?

— În pat.

— *Amândoi?*

— Da.

— Ar trebui să sunăm la Vatican să spunem că s-a întâmplat un miracol? Mă duc să îi văd, apoi cobor imediat.

Se schimbase de costum şi când a coborât era îmbrăcat cu pantaloni de trening şi tricou.

— Ceva nou? întrebă ea, nerăbdătoare să audă veşti din exterior.

— Nu. Ceva de mâncare?

Ah, cina.

— Cu durerea lui Craig de stomac şi crizele lui Molly...

Deschise frigiderul în căutare de inspirație. Nici un ajutor. Congelatorul nu era nici el de vreun folos.

— Alphabetti Spaghetti pe pâine prăjită?

— Alphabetti Spaghetti pe pâine prăjită. E bine că nu m-am însurat cu tine pentru calitățile tale culinare.

I-a aruncat un zâmbet. Își imagina ea sau era ceva ciudat acolo?

— Chiar că e bine, aprobă ea, luând o cană din dulap.

Nu-și dădea bine seama dacă era supărat sau nu. Întotdeauna era senin, chiar și atunci când turba de furie. Nu că o deranja, chiar îi ușura viața.

— Cum a fost la muncă? încercă ea din nou. Ce te-a ținut atât de târziu acolo?

El oftă trist.

— Știi vânzarea aia mare cu compania americană? Aia care s-a tărăgănat la nesfârșit?

— Da, minți ea, băgând pâinea în toaster.

— Nu îmi mai amintesc în ce stadiu se ajunsese ultima dată când am vorbit cu tine despre asta. Luaseră vreo decizie?

— Cred că erau pe punctul să ia una, încercă Clodagh.

— OK. Deci, după ce au deliberat la nesfârșit, au rămas la trei pachete. Apoi spun că vor să le testeze. Ceea ce știi și tu că este o pierdere imbecilă de timp, așa că le-am oferit rapoartele de la testările preliminare. Întâi au spus OK, acceptă asta. Apoi s-au răzgândit și au trimis doi tehnicieni din birourile lor din Ohio să facă testările...

Clodagh amesteca în tigaie și se gândea aiurea. Era dezamăgită. Rahatu' ăsta era al dracu' de plictisitor.

Întins peste masă, Dylan îi dădea înainte:

— ...apoi primesc un telefon în după-amiaza asta că au cumpărat un pachet de la Digiware şi că nici măcar nu le mai testează pe ale noastre.

În punctul ăsta, Clodagh reluă ascultarea.

— Dar e minunat! Dacă nici măcar nu o să le mai testeze pe ale voastre!

10

Lisa încerca să doarmă în patul rece şi gol din camera ei dezolantă de pe strada Harcourt, simţindu-se deja în lumea viselor. În mijlocul unui coşmar oribil.

După prima ei zi, cu adevărat şocantă, în biroul diletanţilor, era încredinţată că lucrurile nu puteau decurge mai rău. Asta înainte să plece în căutarea unei case de închiriat.

Credea că va putea apela la o agenţie imobiliară, dar taxa de înregistrare era exorbitantă. Iar oferta ei, pusă la cale cu tact prin telefon, cum că va menţiona numele agenţiei în revistă dacă renunţă la taxă, fusese respinsă vehement.

— Nu avem nevoie de publicitate, îi spusese un tânăr. Avem mai multe cereri decât putem face faţă datorită Tigrului Celtic.

— Datorită *cui*?

— Tigrului Celtic, explică tânărul, observând că accentul Lisei nu era unul irlandez. Vă amintiţi că în perioadele când economiile ţărilor precum Japonia sau Coreea se dezvoltau, fenomenul purta numele de Tigrul Asiatic?

Bineînţeles că Lisa habar n-avea de asta. Cuvinte precum „economie" o lăsau rece.

Tânărul a continuat:

— Şi acum, că economia Irlandei explodează, i s-a spus Tigrul Celtic. Ceea ce înseamnă, spuse el cu cât mai mult tact posibil, lucru nu tocmai

uşor de făcut, că nu avem nevoie de publicitate gratuită.

— Bun, spuse Lisa plictisită şi închise telefonul. Mulţumesc pentru lecţia de economie.

Urmând sfatul lui Ashling, a cumpărat ziarul de seară, a scanat ofertele pentru apartamente şi case din zona 4 a Dublinului, cartierul modei, şi a făcut programări să vadă câteva locuinţe după serviciu. Apoi a chemat un taxi pe cheltuiala Randolph Media care să o ducă acolo.

— Scuze, drăguţo, spusese şoferul de taxi. Nu îţi ştiu numele.

— Nu îţi face griji, răspunse Lisa mândră. Îl vei afla.

Trecuseră ani de zile de când nu mai mersese cu un mijloc de transport în comun sau de când nu mai plătise un taxi din propriul buzunar. Şi nu avea de gând să înceapă acum.

Prima proprietate fusese o căsuţă din Ballsbridge. Suna perfect în ziar – preţ bun, cod poştal bun, facilităţi excelente. Într-adevăr, zona părea drăguţă, avea multe cafenele şi restaurante, străduţa liniştită era mărginită de pomi, ceea ce o făcea atractivă, şi toate căsuţele erau curate şi dichisite. În timp ce taxiul înainta încet, căutând numărul patruzeci şi opt, starea de spirit a Lisei se îmbunătăţi pentru a doua oară de când pusese ochii pe Jack. Se imagina deja locuind aici.

Apoi a văzut-o. Singura casă de pe stradă care părea locuită de nebuni; draperii rupte la ferestre, iarbă de jumătate de metru în curte, o maşină ruginită pe alee. Numără casele, începând cu cea în dreptul căreia se afla. Patruzeci şi doi, patruzeci şi patru, patruzeci şi şase, patruzeci şi... opt. Evident, numărul patruzeci şi opt era casa care părea că urmează să fie demolată.

— Căcat, exclamă ea.

Uitase. Nu mai căutase de multă vreme o locuinţă şi îi ieşise din minte ce iad însemna asta. Avea parte de o serie de dezamăgiri, una mai devastatoare ca cealaltă.

— Condu mai departe, comandă ea.

— De acord, spuse şoferul. Unde mergem acum?

Al doilea loc era ceva mai bunicel. Asta până când un şoricel maroniu a apărut pe podeaua din bucătărie, ascunzându-se în spatele frigiderului. Lisei i se ridicase părul în cap de scârbă.

Iar al treilea loc era descris ca fiind micuţ şi elegant, în timp ce cuvântul corect pentru a îl descrie ar fi fost insuportabil de strâmt. Era o garsonieră cu baia cât o debara şi fără bucătărie.

— Spune-mi tu acum de ce ai nevoie de bucătărie. Voi, femeile de carieră, nu aveţi timp de gătit, o linguşea proprietarul dolofan şi cu faţa de focă. Sunteţi prea ocupate să conduceţi lumea.

— Bună încercare, grăsane, mormăise Lisa doar pentru ea.

Fără urmă de speranţă, se întoarse la taxi, iar pe drumul de întoarcere către strada Harcourt a trebuit să pălăvrăgească cu şoferul, care hotărâse că ei doi erau prieteni la cataramă.

— ...iar cel mai vechi prieten al meu se descurcă de minune cu mâinile. E cel mai de treabă afurisit din lume, ar face orice pentru oricine. Schimbă becuri, asamblează mese, taie iarba, toate babele de pe strada noastră îl adoră...

Lisa era convinsă că şoferul o enervează de moarte, dar când a coborât din maşină şi-a dat seama că îi lipsea. Şi acum nu mai avea cum să afle ce s-a întâmplat cu gaşca de fete care se tot lua de copilul lui de paisprezece ani.

Înapoi în camera tristă, sufletul ei suspina nefericit. Totul era agravat din cauza oboselii şi

a lipsei de mâncare. Avea impresia de déjà vu, de pe vremea când avea optsprezece ani şi lucra la o revistă de rahat, când nu reuşea să găsească o casă decentă de închiriat. Cumva, în acest joc al vieţii, ajunsese din nou de unde plecase. Deşi atunci părea mult mai distractivă toată treaba.

Pe atunci era disperată să evadeze din înghesuiala frustrantă a casei sale. De la vârsta de treisprezece ani chiulea de la şcoală şi o ştergea la Londra să fure din magazine. Se întorcea acasă cu tuşuri pentru ochi, cu cercei, eşarfe şi genţi, în timp ce mama ei o privea cu suspiciune, neavând curajul să se pună cu ea.

La şaisprezece ani, după ce a avut grijă să pice examenele de admitere la liceu, a plecat de acasă şi s-a mutat la Londra definitiv. Ea şi prietena ei Sandra – care a devenit foarte apreciată pe străzi când şi-a schimbat numele în Zandra – au întâlnit trei băieţi gay, Charlie, Geraint şi Kevin şi s-au mutat în apartamentul lor dintr-un bloc-turn din Hackney. Şi acolo au început o viaţă sălbatică. Îşi luau avânt şi mergeau la Astoria luni seara, la Heaven marţea, şi la The Clink joia. Îşi falsificau abonamentele de autobuz expirate, luau autobuzul de noapte ca să ajungă acasă, ascultau Cocteau Twins şi Art of Noise, cunoşteau oameni de peste tot.

Hainele erau esenţa vieţii lor şi prioritatea era să fie îmbrăcate impecabil. Sfătuită de băieţi, care aveau o enciclopedie de frumuseţe la dispoziţie, Lisa a învăţat rapid cum să facă să arate incredibil.

Geraint a făcut-o să cumpere din piaţa Camden o rochie Body-Map roşie cu un decupaj pe coapsă, pe care a purtat-o cu colanţi în dungi albe şi roşii. Poşeta ei era o casetuţă albă cu o cruce roşie pe ea. Pentru a completa ţinuta, Kevin a insistat să fure pentru ea o pereche de tenişi albi din pânză

cu talpă de cauciuc de la Joseph. Pe care i-a adus exact la timp, fiindcă a doua zi a fost prins. Pe cap, Lisa purta o pălărie în stilul celor pentru piraţi, cu ace de siguranţă – făcută artizanal de Kevin – care dorea să devină designer vestimentar – după un model de-al lui John Galliano. Iar de coafura ei s-a ocupat Charlie. Extensiile de păr erau în foarte mare vogă, aşa că i-a oxigenat părul şi i-a adăugat o meşă. Într-una din nopţile petrecute în Taboo, revista *I-D* i-a făcut o poză. (Deşi au cumpărat-o cu sfinţenie pe parcursul următoarelor şase luni, fotografia nu a apărut niciodată, dar *totuşi*.)

Apartamentul nu avea mai deloc mobilă, aşa că a fost fericire totală în momentul în care au descoperit undeva un fotoliu părăsit. L-au cărat toţi cinci acasă şi s-au aşezat pe el pe rând. De asemenea, ceaiul trebuia băut în sistem de rotaţie, deoarece nu existau decât două ceşti pentru toţi. Dar nu le-a trecut niciodată prin cap să cumpere altele – ar fi fost o risipă incredibilă de bani. Singurii pe care îi aveau erau puşi deoparte pentru haine, pentru intrarea în cluburi (dacă nu puteau evita asta în nici un fel) şi pentru băutură.

Până la urmă, s-au angajat cu toţii – Charlie ca frizer, Zandra într-un restaurant, Kevin la magazinul Comme des Garçons de la parter, Geraint bodigard într-un club nou şi Lisa într-un magazin de haine din centru, de unde fura mai multe haine decât vindea. Aveau un sistem de favoruri minunat. Charlie îi aranja părul Lisei, ea fura câte un tricou pentru Geraint, Geraint îi lăsa să intre la Taboo pe gratis, Zandra le dădea câte un Tequila Sunrise gratuit când veneau la restaurantul unde lucra ea. (Şi acolo avea loc un mic sistem de favoruri, deoarece barmanul nu îi număra paharele Zandrei, în schimbul unor mici

amabilităţi sexuale.) Singurul care nu intra în calcul era Kevin, deoarece magazinul în care lucra era atât de scump şi atât de mic încât, dacă fura un singur articol, întregul stoc se micşora cu un sfert. Dar avea şi el contribuţia lui în acest grup care făcea ravagii, undeva spre sfârşitul anilor '80.

Nici unul dintre ei nu dădea bani pe mâncare – la fel ca în cazul cănilor şi al mobilei, şi asta ar fi fost o risipă necugetată. Dacă le era vreodată foame, se duceau la restaurantul unde lucra Zandra şi cereau să fie hrăniţi. Sau se duceau la furat din rafturi în magazinul Safeway. Se plimbau pe culoare, mâncând pe drum, apoi băgau cojile de banane şi ambalajele în spatele rafturilor. Câteodată, Lisa insista să ia anumite lucruri cu ea afară din magazin; pentru că îi plăcea adrenalina.

Viaţa asta a continuat aşa timp de optsprezece luni, până când intimitatea a început să se transforme în certuri şi nemulţumiri. Noutatea faptului că trebuiau să împartă o cană începea să dispară. Apoi directorul de revistă cu care se vedea Lisa a decis să rişte şi să îi ofere un post la *Sweet Sixteen*. Deşi nu avea recomandări şi nici măcar nu terminase şcoala, era înfricoşător de inteligentă. Ştia ce este de actualitate, ce urmează să nu mai fie, ce trebuia ştiut şi arăta mereu incredibil de la modă. La câteva secunde după ce apărea ceva în *Vogue*, Lisa purta o versiune ieftină a acelui lucru. Şi cel mai important era că o făcea *cu îndrăzneală*. Mulţi oameni poartă anumite haine pentru că ştiu că aşa trebuie, chiar dacă unii dintre ei sunt buimăciţi şi ruşinaţi. Lisa îşi purta hainele cu aplomb.

Atunci, ca şi acum, revista la care lucra era un rahat cu buget redus şi îi era greu să-şi găsească un apartament pe care să îşi permită să îl

închirieze. Dar diferența este că, atunci, o slujbă de rahat la o revistă lipsită de importanță era ceva fantastic – faptul că *era* angajată la o revistă era cel mai important lucru. Și încercarea de a găsi o locuință decentă era un pas foarte important – după ce locuise în apartamentul acela. Acele momente erau cu adevărat savuroase. O sursă de mândrie, și nu de jenă. Deși era abia la început, ea rămânea povestea de succes a Celor Cinci din Hackney.

Și acum, uită-te la ei. Charlie lucra la un salon de pe strada Bond și avea parte de o grămadă de clienți privați, majoritatea femei putred de bogate. Zandra a revenit la Sandra, s-a întors acasă în Hemel Hempstead, s-a căsătorit și a făcut rapid trei copii. Kevin s-a căsătorit și el – cu Sandra. Până la urmă s-a dovedit că se dăduse drept gay doar pentru că el credea că e la modă. Geraint era mort. Testul HIV ieșise pozitiv în 1992 și, trei ani mai târziu, i-au cedat plămânii. Iar Lisa, iat-o pe Lisa acum. Toți anii aceia de muncă grea doar ca să ajungă aici, înapoi de unde a plecat. *Cum s-a putut întâmpla așa ceva?*

Înapoi în prezentul de coșmar, Lisa s-a suit în patul din camera ei de hotel și a fumat țigară după țigară, așteptând ca Rohypnol-ul să îi aducă patru ore de uitare. Dar aceleași gânduri negre i se învârteau în cap. Era oripilată de sarcina enormă care o aștepta la *Colleen* și ura faptul că se afla aici. Dar nu exista nici o cale de ieșire. Nu se putea întoarce la Londra. Chiar dacă ar fi fost disponibil un post de editor – ceea ce nu exista momentan – prestigiul ți-e dat de ultimul loc de muncă. Trebuia să facă din *Colleen* un succes absolut înainte ca cineva să o angajeze. Era fără scăpare.

A ridicat folia de Rohypnol și, dintr-odată, sinuciderea părea extraordinar de tentantă. Oare

şaisprezece tablete erau de ajuns pentru a se omorî? Probabil, decise ea. Putea să închidă ochii şi să uite de tot. Să dispară în culmea gloriei, cât timp numele ei însemna încă succes. Îşi putea păstra reputaţia pentru eternitate.

Fusese tot timpul o supravieţuitoare şi nu mai cochetase niciodată cu sinuciderea – iar acum nu făcea asta decât pentru că moartea părea singura modalitate de supravieţuire. Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât sinuciderea nu părea o opţiune valabilă: toţi vor crede că a cedat pur şi simplu în faţa presiunii şi se vor bucura ca nebunii.

Se zvârcolea gândindu-se la fiecare persoană din industria revistelor din Marea Britanie care ar veni la înmormântarea ei, şoptind pe ascuns lucruri de genul *Nu a rezistat, ştii cum e. Săraca fată, nu a făcut faţă.* S-ar uita unul la celălat, îmbrăcaţi în costumele lor negre la dungă – nici măcar nu era necesar să se schimbe de hainele de lucru pentru a veni la înmormântare – şi s-ar felicita unul pe altul că au rămas – în virtutea faptului că sunt încă în viaţă – în joc. Nu, nu se pune problema să cedeze acum!

Să nu poţi ţine pasul era cea mai mare crimă pe care o puteai comite în lumea publicaţiilor. E mai rău decât să dai iama în burgeri şi să te îngraşi sau decât să spui tuturor că se poartă părul scurt, când toată lumea pariază pe buclele până la umeri. Mergând pe principiul că mai mult nu poate fi îndurat, oamenii de la reviste se bucură când aud că un coleg îşi ia „un binemeritat concediu de odihnă nelimitat" sau „doreşte să petreacă mai mult timp cu familia".

Un accident tragic este singura scăpare, se decise Lisa. Un accident tragic *fabulos*, plusă ea. În nici un caz să cazi sub un autobuz irlandez, căci asta ar fi chiar mai ruşinos decât să te sinucizi. Va trebui să cadă dintr-un iaht, cel puţin. Sau să

se prăbuşească într-o minge aurie de flăcări în timp ce zboară cu elicopterul către o locaţie necunoscută.

...Se îndrepta către Manoir aux Quatre Saisons, cred.

De fapt, cred că era vorba despre Castelul Balmoral. La cererea personală a ştii-tu-cui.

Dar ce fel de a muri. O moarte fabuloasă, cum i-a fost şi viaţa.

Arsă de tot, mi s-a spus, ca o friptură. Tonul nesuferit al lui Lily Headly-Smythe, editor la *Panache*, întrerupse reveria Lisei.

...Se zvoneşte că Vivienne Westwood îşi va baza următoarea colecţie pe chestia asta, toate modelele vor fi aranjate ca nişte victime de incendiu.

Odată fantezia reluată, Lisa adormi într-un final, liniştită de gândurile legate de felul în care va fi reflectată moartea ei în paginile ziarelor şi revistelor.

11

Săptămâna a continuat în acelaşi ritm. Lisa păşea prin viaţa ei gri ca o somnambulă. Ce-i drept, una bine îmbrăcată şi cu o atitudine de superioritate.

Vineri s-a oprit ploaia şi a ieşit soarele, ceea ce a înveselit enorm personalul – se purtau ca nişte copii în dimineaţa de Crăciun. Cum au ajuns la lucru, s-a stârnit o serie de comentarii:

— Ce zi frumoasă.

— E o binecuvântare vremea asta.

— O dimineaţă fabuloasă.

Doar pentru că s-a oprit ploaia asta imbecilă, se gândea Lisa mulţumită.

— Îţi aminteşti vara trecută? strigă Kelvin către Ashling, care era în capătul celălalt al biroului, cu ochii strălucindu-i în spatele ochelarilor de fiţe cu rame negre.

— Sigur că îmi amintesc, replică Ashling. Era o zi de miercuri, nu?

Toată lumea a izbucnit în râs. Toată lumea cu excepţia Lisei.

La jumătatea dimineţii, Mai păşi graţios în birou, zâmbi dulce şi şmecher celor din jur şi întrebă:

— Jack este?

Lisa simţi un mic fior. Evident, aceea era prietena lui Jack şi... ce surpriză! Lisa se aştepta la o irlandeză palidă şi pistruiată, nu la o apariţie exotică de culoarea cafelei.

Ashling, care stătea lângă copiator şi se ocupa de sutele de mii de comunicate de presă care trebuiau trimise tuturor designerilor de modă şi producătorilor de cosmetice din univers, era şi ea atentă. Era muşcătoarea de degete şi arăta ca şi cum nici untul nu s-ar topi între buzele ei de culoarea cireşelor.

— Ai programare?

Domnişoara Morley s-a ridicat în toată splendoarea înălţimii ei de un metru şi jumătate, scoţând la înaintare pieptul impunător.

— Spune-i că a venit Mai.

După ce i-a aruncat o privire lungă, domnişoara Morley a pornit către birou. În timp ce aştepta, Mai învârtea absentă un deget în părul ei drept, arătând din cap până-n picioare ca produsul unui vis umed. Apoi se întoarse domnişoara Morley.

— Poţi intra, spuse ea cu o dezamăgire evidentă.

Mai traversă biroul în tăcere, lăsând în urma ei o dâră cu iz de lămâie şi, în secunda în care uşa biroului lui Jack s-a închis, aproape că s-a auzit o răsuflare generală de uşurare şi toată lumea a început să vorbească.

— Asta e prietena lui Jack, le informă Kelvin pe Ashling, Lisa şi Mercedes.

— Numai necazuri aduce fata aia, dacă e să mă întrebaţi pe mine, spuse domnişoara Morley ţâfnoasă.

— N-aş prea crede, domnişoară Morley, spuse Kelvin lasciv.

Domnişoara Morley se îndepărtă, cu un gest de dezgust profund.

— E jumătate irlandeză, jumătate vietnameză, spuse şi Gerry Mutul.

— Se ceartă ca chiorii, spuse Trix încântată. E foarte violentă.

— Ei, asta sigur nu ţine de partea ei vietnameză, spuse hotărâtă Dervla O'Donnell, încântată să abandoneze pentru câteva momente *Hibernian Bride*. Vietnamezii sunt foarte calmi şi ospitalieri. Când am călătorit acolo...

— Da, acolo, bombăni Trix. Fosta hipioată are iar amintiri din Vietnam. Simt cum mă ia cu ameţeli.

Ashling continua cu comunicatele ei de presă, dar copiatorul se mişca încet, apoi a făcut câteva sunete pe care nu ar fi trebuit să le facă şi, în cele din urmă, a intrat într-o tăcere deloc binevenită. Pe display a apărut un mesaj scris cu litere galbene.

— PQ03? întrebă Ashling. Ce înseamnă asta?

— PQ03? se uitau nedumeriţi angajaţii mai vechi. Nu avem idee.

— Asta e nouă.

— Dar mulţumeşte-te cu miracole mici. De obicei crapă după două copii.

— Ce să fac? întrebă Ashling. Comunicatele astea trebuie să plece la poştă în seara asta.

S-a uitat în direcţia Lisei, sperând ca aceasta să o scape de grijă. Dar expresia Lisei rămânea neschimbată. La finalul primei săptămâni, lui Ashling îi era clar că Lisa era o conducătoare de sclavi care avea planuri măreţe pentru această revistă. Ceea ce era, din multe motive, admirabil, dar nu şi dacă erai persoana care trebuia să pună în aplicare, fără nici un ajutor, ideile Lisei.

— Nu are nici un rost să îi rogi pe inutilii ăştia să îl repare, arătă Trix către Gerry, Bernard şi Kelvin. Nu ar face decât să îl strice mai rău. Jack este foarte bun la reparat maşinării din astea – dar nu l-aş deranja în acest moment, adăugă ea, cu subînţeles.

— O să fac altceva, spuse Ashling, îndreptându-se către biroul ei şi paralizând pentru o

clipă la vederea volumului de muncă ce o aştepta acolo.

A decis să continue cu lista ei cu cei mai sexy, interesanţi şi talentaţi o sută de oameni din Irlanda. De la DJ până la frizeri, actori şi jurnalişti. Şi, de îndată ce Ashling dădea de numele acestor persoane, Trix făcea aranjamentele ca Lisa să ia micul dejun, prânzul, ceaiul cu ei – Lisa avea o misiune urgentă de a se infiltra printre cele mai active şi mai cunoscute personaje din societetea irlandeză.

— O să te faci cât casa după toate întâlnirile astea, râsese Trix.

Lisa zâmbi superior. Doar pentru că îţi comanzi mâncare nu înseamnă că trebuie să o şi mănânci.

Cei din birou şi-au văzut înainte de muncă, până când uşa de la biroul lui Jack s-a deschis şi Mai a ieşit cu viteza luminii. Instantaneu, toată lumea a ridicat capul cu entuziasm, şi nu au fost deloc dezamăgiţi. Mai a făcut o încercare violentă de a trânti uşa de la ieşire în urma ei, dar aceasta era blocată să rămână deschisă, aşa că a trebuit să îşi facă damblaua dându-i o lovitură plină de furie.

Peste câteva secunde a ieşit şi Jack, mergând şi el cu mare viteză. Ochii îi erau întunecaţi, faţa schimonosită şi picioarele lui lungi goneau să o prindă din urmă pe Mai. Dar, pe la jumătatea biroului, se pare că i-a venit mintea la cap şi a încetinit.

— Ah, căcat, bombăni el, lovind copiatorul cu pumnul.

S-a auzit un ţiuit, apoi o pocnitură, şi maşinăria a început să scuipe pagină după pagină. Copiatorul funcţiona din nou!

— Avem tehnologie! Jack Devine este eroul zilei, declară Ashling şi începu să aplaude.

Au urmat-o şi ceilalţi. Jack se uită în jurul său la tot biroul care îl aplauda şi apoi, spre surprinderea tuturor, a început să râdă. Dintr-odată, arăta ca un alt om, mai tânăr şi mai drăguţ.

— Ce nebunie, mormăi el.

Ashling era total de acord.

Jack plutea în incertitudine. Să meargă după Mai sau... Apoi a văzut pe biroul lui Ashling un pachet de Marlboro, cu o ţigară care ieşea din cutie. Teoretic, în birou nu se fuma, dar, prin consens general, toată lumea de acolo o făcea. În afară de plictisitorul de Bernard, care se înconjurase de pancarte cu: Vă Mulţumesc Că Nu Fumaţi. Îşi luase şi un mic ventilator.

Ridicând din sprânceană, Jack mimă un „Pot?", apoi scoase ţigara din pachet cu buzele. Aprinse ţigara cu un băţ de chibrit pe care l-a stins cu o mişcare fermă din mână, după care inhală adânc.

Ashling îi urmărea mişcările scârbită, dar fără să-şi poată întoarce privirea.

— Se pare că am ales fata greşită pentru care să mă las de fumat, spuse Jack, îndreptându-se înapoi către biroul său.

— Am nevoie de ajutorul vostru, fetelor, explodă Dervla O'Donnell, atrăgând atenţia tuturor.

Lăsă deoparte paginile ediţiei de toamnă a *Hibernian Bride,* făcând să îi foşnească costumul de mătase din trei piese în timp ce păşea tacticoasă prin birou.

— Ce va purta un oaspete la o nuntă în toamna lui 2000 dacă vrea să fie bine îmbrăcat? Ce e la modă, ce e actual, ce e fierbinte acum?

— Păi, văd că bărbiile sunt în mod sigur la modă, dragă, spuse Lisa dând inocent din gene şi arătând cu o mişcare din cap spre bărbia generoasă a lui Dervla.

Şocul celor din birou se transformă rapid în hohote de râs, spre bucuria Lisei. Era mândră de limba ei afurisită şi inteligentă şi de puterea pe care i-o dădea.

Dervla rămăsese şocată în timp cei toţi colegii din jurul ei râdeau, apoi a încercat să schiţeze şi ea un zâmbet.

— Nu e oare asta cea mai tare chestie?

Cu falsă prietenie, Jack ridică halba către Kelvin şi Gerry.

— Că nu e nici o femeie aici să ne sâcâie?

Kelvin aruncă o privire prin bar. Clientela de vineri seara includea totuşi şi un număr considerabil de femei.

— Dar nici una dintre ele nu stă aici, cu *noi*, să ne înnebunească de cap, explică Jack.

— Nu m-aş supăra dacă acea Lisa ar sta aici cu noi, spuse Kelvin. Dumnezeule, ce frumoasă e!

— Superbă, aprobă Gerry, destul de impresionat încât să vorbească.

— Şi aţi observat că, deşi ochii îi rămân nemişcaţi, sfârcurile ei te urmăresc prin cameră? remarcă Kelvin.

Gerry şi Jack păreau surprinşi în mod neplăcut de remarca asta.

— Şi Mercedes e destul de drăguţă, spuse Kelvin.

— Nu prea are multe de spus, totuşi, zise Gerry, vorbind din punctul de vedere al cuiva care era în aceeaşi situaţie.

Kelvin rânji către Gerry.

— Pe mine nu calităţile ei conversaţionale mă interesează.

Au chicotit şi şi-au dat coate, aprobând mizeria care tocmai fusese lansată.

— Pasează scrumiera, Kelvin, îi întrerupse Jack.

În timp ce Kelvin se conforma, Jack oftă supărat:

— Ultima dată când am spus asta cuiva, persoana respectivă s-a întors şi a spus: „Mi-ai distrus viaţa, nenorocitule".

Gerry şi Kelvin se mişcau incomozi. Jack strica toată distracţia de vineri seara.

— Dă-o-ncolo, spuse Kelvin, într-o încercare violentă de a întoarce lucrurile în direcţia corectă. Nu vi se pare că Ashling e adorabilă?

— Minunată. Ca o soră mai mică drăguţă, aprobă Gerry.

— Şi arată şi bine, adăugă Kelvin generos. Doar că nu te dă pe spate ca Lisa sau Mercedes.

O vagă senzaţie de disconfort îl încerca acum pe Jack. Ashling îl făcea să se simtă ciudat – un soi de ruşine sau poate pur şi simplu îl enerva.

— Tocmai ce *ziceam*, se întoarse Jack la gânduri mai vesele, nu e tare că nu sunt femei aici? Aşa că, dacă eu fac o remarcă de genul că este o seară minunată, nimeni nu se trezeşte să spună: „Du-te de aici, boule, mai bine nu te cunoşteam!

Cu un oftat de rigoare, Kelvin cedă:

— Deci iar e gata cu Mai?

Jack dădu din cap.

— Nu vrei pur şi simplu să renunţi la treaba asta?

— Vă certaţi mereu, îşi dădu şi Gerry cu valoroasa-i părere.

— Mă înnebuneşte, insistă Jack în frustrarea lui. Voi nu ştiţi cum e.

— Bineînţeles că ştiu, sunt căsătorit, spuse Gerry.

— Nu! Nu vreau să spun în sensul ăla...

— Iubeşte-le şi abandonează-le, întrerupse Kelvin cu o mândrie feciorească. Ăsta e mottoul meu. Sau, mai bine spus, *nu* le iubi şi părăseşte-le.

Şi cam asta era toată treaba cu sentimentele, se decise Kelvin.

Şi când te gândeşti cât de bucuroşi fuseseră toţi când Jack a început să se vadă cu Mai. Trecuse mai bine de un an de când Dee, tipa cu care avusese o relaţie de lungă durată, îl părăsise pe neaşteptate, şi era bine să îl vadă intrat din nou în joc. Sau, cel puţin, aşa credeau. Dar, după ce perioada „de miere" se epuizase – ceea ce însemnase vreo câteva zile –, Jack părea aproape la fel de nefericit cu Mai pe cât fusese în perioada de după plecarea lui Dee.

Pentru a-l ţine pe Jack departe de subiectul femei, Kelvin întrebă:

— Cum mai stă treaba cu sindicatele de la televiziune?

— Treaba e rezolvată, mârâi Jack. Până data viitoare.

— Iisuse, mă bucur că nu sunt în locul tău.

Kelvin ştia că Jack merge în permanenţă pe o sârmă foarte subţire, undeva între cererile celor de la conducere, cererile sindicatelor şi cele ale clienţilor de publicitate. Nu era de mirare că era tot timpul stresat.

— Şi audienţele au crescut, spuse Gerry.

— Chiar? exclamă Kelvin, fără să fie cu adevărat interesat. Felicitări, Jack. E rândul tău, îi spuse el lui Gerry. Cumpără-i liderului nostru neînfricat ceva de băut.

Maşini, se gândi Kelvin. Despre *asta* vor discuta în continuare.

Vineri seara, Lisa ieşi ultima din birou. Străzile erau pline şi soarele care apunea era încântător. Făcându-şi loc printre oamenii binedispuşi care ieşeau din barurile de pe străzile din Temple Bar, se îndrepta hotărâtă către Christchurch. Dar

amintirile o încercau din nou. Amintiri legate de alte seri de vineri. Seri în care stătea cu Oliver pe marginea râului din Hammersmith, bând cidru, liniştiţi şi liberi după o săptămână grea.

Oare chiar fusese ea aceea?

L-a dat pe Oliver la o parte şi a încercat să se gândească la altceva. Apoi, sub o masă a unui bar, a văzut o pereche de pantofi de lac, albi cu dungi roşii. Trix!

La prânz, ca omagiu adus cerului senin de afară şi temperaturilor de peste 0 grade, Trix îşi epilase picioarele în baie şi le dezvelise, însângerate şi goale, pentru plăcerea întregii lumi. Aproape că o lăsase pe Ashling fără plasturi.

Lisa a grăbit pasul, prefăcându-se că nu o vede pe Ashling cum îi face semn cu mâna să intre şi să li se alăture.

Vremea frumoasă o determinase şi pe Ashling să-şi dezvăluie picioarele; Lisa o auzise vorbind la telefon şi făcându-şi o programare la cosmetică pentru a doua zi după-amiaza. Destul de ciudat, totuşi, nu încercase să bage nici o minciunică. Se părea că urma să facă precum civilii şi să plătească preţul obişnuit. Dar, dacă Ashling nu avea tupeu să se folosească – mă rog, să abuzeze – de poziţia ei de redactor-şef adjunct la o revistă pentru femei, nu era treaba Lisei să îi dea lecţii.

Şansele ca Lisa să se împrietenească cu o persoană atât de comună ca Ashling erau minime. Dar, pentru că o prinsese plângând în baie şi o tratase ca şi cum ar avea nevoie de tandreţe, Lisa o displăcea profund.

O displăcea şi pe Mercedes, dar din motive total diferite. Mercedes, tăcută şi autosuficientă, o neliniştea.

Când Ashling închisese telefonul după ce îşi făcuse programare la epilat, Lisa făcuse întregul birou să râdă, spunând:

— Acum e rândul tău să faci o programare, Mercedes. Doar dacă, bineînţeles, picioarele de gorilă nu sunt la modă vara asta.

Mercedes i-a aruncat o privire întunecată, atât de întunecată încât Lisa nu a mai continuat cu ce avea de gând să spună, adică ceva de genul că, la tenul pe care îl avea, Mercedes era candidata ideală pentru perciuni şi mustaţă.

— Hei, era o glumă, zâmbi Lisa către Mercedes, sporind răul făcând-o să pară lipsită de simţul umorului, pe lângă faptul că era păroasă.

Pentru a le enerva atât pe Ashling, cât şi pe Mercedes, Lisa era superamabilă cu Trix. Era o tehnică de sporire a puterii pe care o mai folosise şi în trecut: dezbină şi cucereşte. Alege-ţi un preferat, acordă-i privilegiul intimităţii, apoi abandonează-l subit pentru altcineva. Schimbarea rolurilor generează dragoste şi frică. Jack era excepţia, cu el se va purta frumos tot timpul. Era singurul lucru din viaţa ei care îi dădea speranţă. Studia discret felul în care se comporta cu ea şi a observat că era diferit faţă de cum se purta cu celelalte angajate. Trix îl amuza, cu Mercedes era politicos, iar pe Ashling părea să nu o placă foarte mult. Dar faţă de Lisa era respectuos şi întotdeauna disponibil. O admira chiar. Ceea ce era foarte bine. Lisa se trezise chiar mai devreme decât de obicei săptămâna asta, făcând eforturi suplimentare pentru felul în care arată, care era deja destul de pompos, mai ales aplicând strat peste strat de creme bronzante pentru a obţine o strălucire aurie.

Lisa ştia foarte bine cum trebuie să arate. În starea ei naturală – nu că ar mai şti ce înseamnă asta – era o fată destul de frumuşică. Dar, după eforturi imense, ştia că trecuse de la a fi atractivă la stadiul de irezistibilă. Pe lângă atenţia obişnuită

acordată părului, unghiilor, pielii, machiajului şi hainelor, lua cantităţi industriale de vitamine, bea şaisprezece pahare de apă pe zi, nu trăgea cocaină pe nas decât la ocazii speciale şi, din şase în şase luni, îşi făcea în frunte o injecţie cu botox – paralizează muşchii şi îţi dă un look lipsit de riduri. Pe parcursul ultimilor zece ani, Lisei îi fusese în permanenţă foame. Atât de foame, încât acum abia dacă mai simţea senzaţia. Câteodată visa că mănâncă trei feluri de mâncare la o masă, dar oamenii visează la cele mai ciudate nebunii!

În ciuda încrederii pe care o avea în ea, Lisa trebuia să recunoască faptul că prietena lui Jack fusese o apariţie un pic cam şocantă. Lisa presupusese că rivaliza cu o fată irlandeză, ceea ce ar fi fost floare la ureche. Dar nu era foarte descurajată de asta. Să îl smulgă pe Jack de lângă prietena lui exotică şi pasională era printre cele mai uşor de îndeplinit scopuri ale vieţii ei din acest moment.

Găsirea unei case era însă mult mai complicată. Toată săptămâna, după program, văzuse tot felul de locuri şi nici unul nu i se păruse câtuşi de puţin potrivit. În seara aceasta mergea să vadă un apartament în Christchurch, care nu părea să arate foarte rău. Deşi chiria era destul de mare, apartamentul era într-un complex modern care se afla la o distanţă ce se putea parcurge pe jos de la locul ei de muncă. Dezavantajul era că trebuia să împartă apartamentul cu cineva şi trecuse ceva vreme de când Lisa nu mai făcuse chestia asta, mai ales că era vorba de o femeie. Pe proprietară o chema Joanne.

— E perfect să locuieşti aici pentru că poţi merge pe jos la serviciu, spuse Joanne entuziasmată. Ceea ce înseamnă că economiseşti 1,10 lire pentru fiecare drum pe care l-ai face cu autobuzul.

Lisa dădu din cap.

— Ceea ce înseamnă 2,20 lire pe zi.

Lisa dădu din nou din cap.

— Ceea ce însemnă 11 lire pe săptămână.

Mişcarea de dat din cap a Lisei deveni ceva mai reţinută după această ultimă replică.

— Ceea ce ajunge la 44 de lire pe lună. Peste cinci sute de lire pe an. Acum, chiria. Am nevoie de garanţia pentru o lună, două luni plătite în avans şi un gaj de două sute de lire în caz că dispari peste noapte şi mă laşi cu o factură telefonică imensă.

— Dar...

— Şi normal ar fi ca tu să îmi dai treizeci de lire pe săptămână pentru cumpărături. Lapte, pâine, unt, chestii de genul ăsta.

— Eu nu beau lapte.

— Pentru ceai, atunci.

— Nu beau ceai. Şi nu mănânc pâine. Şi nu mă ating niciodată de unt, spuse Lisa, punând o mână pe şoldul ei subţire şi uitându-se la coapsele destul de mari ale lui Joanne. Şi, în plus, câte sticle de lapte poţi cumpăra cu treizeci de lire? Cred că mă cam iei de proastă.

Înapoi pe stradă, Lisa era terminată. Îi lipsea Londra atât de mult. Ura faptul că este aici şi că trebuie să treacă prin aşa ceva. Avea un apartament foarte frumos, doar al ei, în Ladbroke Grove. Ar fi dat orice să fie acolo.

Apoi a simţit cum o cuprinde o senzaţie acută de epuizare şi nemulţumire. În Londra era atrasă inevitabil în nebunia lumii modei, pe când aici nu cunoştea pe nimeni. Şi nici nu îşi dorea. Îi considera pe toţi foarte enervanţi. Nimeni nu ajunge la timp pentru nimic în ţara asta de rahat şi cineva chiar avusese tupeul să spună: „Cel care a făcut timpul a făcut destul". În calitate de om care lucrează la o revistă, era privilegiul *ei* să întârzie.

Dezolată, s-a întors la hotelul ei mic şi scârbos, dorindu-şi ca Trix să fi reuşit să îi aranjeze o întâlnire cu cineva semifaimos pentru seara asta.

Ura să aibă timp liber, deoarece abilitatea ei de a îl folosi era atrofiată. Deşi nu fusese aşa dintotdeauna – mereu muncise mult şi fusese ambiţioasă –, dar odată, demult, fusese ceva mai *mult*. Înainte să ajungă să se uite tot timpul peste umăr la armatele de fete mai tinere, mai inteligente, mai puternice şi mai ambiţioase care dau năvală în urma ei, obicei care i-a transformat viaţa într-o muncă asiduă şi continuă.

Mai avea câteva apartamente şi case de văzut în weekendul ăsta – timpul va trece destul de repede. Şi mâine se întâlneşte cu doi stilişti, unul care să o vopsească şi al doilea care să o tundă. Trucul era să ai câţiva care îţi erau într-o anumită măsură îndatoraţi, astfel încât, dacă unul nu avea cum să te bage în program când era o urgenţă, celălalt să poată.

A făcut un pact cu ea însăşi. Şi-a dat un an să transforme gluma asta de revistă într-un succes, apoi cu siguranţă cei care conduc Randolph Media vor lua la cunoştinţă contribuţia ei şi o vor răsplăti. Poate...

După trei pahare rapide după serviciu, Ashling s-a ridicat să plece, dar Trix a implorat-o să mai rămână.

— Hai, hai să fim rele şi să bârfim pe toată lumea de la birou!

— Nu pot.

— Ba *poţi*, imploră Trix insistent. Trebuie doar să încerci.

— Nu asta vreau să spun.

Dar Trix ştia ea ce ştia. Deşi Ashling avea gânduri răutăcioase, rareori le articula, deoarece avea credinţa că ce dai ţi se întoarce. Nu avea

rost să încerce să îi explice asta lui Trix, totuşi, ar fi râs în hohote.

— Adică, trebuie să trec pe la prietena mea, Clodagh.

— Spune-i să vină ea aici.

— Nu poate. Are doi copii şi soţul ei este plecat la Belfast.

Abia atunci Trix a lăsat-o în pace.

Ashling a trecut prin aglomeraţia de vineri seara şi a chemat un taxi. Peste cincisprezece minute ajungea la Clodagh pentru pizza, vin şi o sesiune de bârfă despre Dylan.

— Urăsc când pleacă la idioatele astea de dineuri şi de conferinţe, exclamă Clodagh. Şi merge la mult prea multe, după părerea mea.

Asta a rămas în aer până când Ashling a întrebat curioasă:

— Doar nu crezi că... pune *ceva* la cale?

— Nu! chicoti Clodagh. Nu am vrut să spun asta. Vreau doar să spun că îi invidiez... libertatea. Eu sunt legată aici de ăştia doi, în timp ce el stă în ditamai hotelul şi doarme o noapte întreagă fără să fie întrerupt şi are parte de intimitate. Ce n-aş da... se linişti ea, gânditoare.

Ceva mai târziu, în pat, după ce încuiase furioasă uşile şi ferestrele, Clodagh începu să se gândească la ce spusese Ashling în legătură cu faptul că Dylan ar putea pune *ceva* la cale. Nu ar face aşa ceva, nu? Nu ar avea o aventură. Sau o chestie ocazională de o noapte când lipseşte de acasă. Rapid, sălbatic şi fără legături? Nu, ştia că nu ar face asta. Lăsând totul la o parte, l-ar omorî.

Dar, într-un fel foarte ciudat, gândul că Dylan ar face sex cu altcineva o excita. S-a mai gândit puţin la asta, trecând în revistă câteva dintre fanteziile ei preferate. Ar face-o cum o face cu ea? Sau ar fi ceva mai inventiv? Mai sălbatic? Mai rapid? Mai pasional? În timp ce vizualiza

scenariul de film porno, respiraţia i s-a accelerat şi, când era deja prea mult, şi-a oferit vreo două orgasme rapide. Apoi a adormit mulţumită, până în momentul în care a fost trezită de Molly, care avea nevoie să facă pipi.

12

Ashling şi-a petrecut după-amiaza de sâmbătă umblând prin magazine şi căutând un costum sexy şi la modă pentru serviciu. Ceea ce îşi dorea de fapt, deşi era vag conştientă de asta, era să arate ca Lisa. Poate atunci va simţi că merită postul pe care îl are şi o parte din anxietatea care o chinuie va dispărea. Dar, indiferent ce proba, farmecul elaborat al Lisei îi scăpa. Deoarece se apropia ora de închidere, a făcut câteva achiziţii disperate şi s-a târât spre casă, epuizată şi nemulţumită.

Băiatul nu era chiar în dreptul uşii ei, ci stătea chircit lângă ea, pe pătura lui portocalie. Era prima dată când Ashling îl vedea treaz. Unii trecători îi aruncau o monedă, alţii doar priviri care exprimau un amestec de scârbă şi frică, dar cei mai mulţi pur şi simplu nu îl vedeau. Îl eliminaseră complet din realitatea lor.

Trebuia să treacă la doar câţiva centimetri de el ca să ajungă la uşa de la intrare şi, nesigură de felul în care trebuia să se poarte, simţea totuşi că ar trebui să spună ceva. Până la urmă, erau vecini.

— Ăăă, bună, spuse ea, trecând rapid cu privirea peste figura lui.

— Bună, rânji el către ea.

Îi lipsea un dinte din faţă.

În timp ce ea se îndepărta, el făcu un gest spre punga ei lucioasă.

— Ai cumpărat ceva drăguţ?

A îngheţat, la jumătatea drumului dintre el şi uşa de la intrare, disperată să intre mai repede.

— Păi, nu chiar. Doar câteva chestii pentru muncă, ştii tu.

Îi venea să îşi dea o palmă. De unde să *ştie* el?

— Cum e vorba aia? spuse el, mijind ochii gânditor. Nu te îmbrăca pentru slujba pe care o ai, îmbracă-te pentru slujba pe care ţi-o doreşti. E corect?

Ashling era prea jenată ca să se poată concentra.

— Vrei...?

Şi-a dat rucsacul jos de pe umăr, dar o încurca rău punga mare pe care o ţinea în mână.

— Vrei ceva...?

I-a dat o liră, pe care el acceptat-o înclinând graţios din cap. Cuprinsă de ruşinea provocată de diferenţa dintre ce tocmai îi dăduse şi suma cheltuită pe o cămaşă şi o poşetă de care nici măcar nu avea nevoie, a fugit tropăind supărată pe scări. Muncesc din greu pentru banii ăştia, se gândea ea nervoasă. Foarte greu, se convingea ea, gândindu-se la săptămâna care tocmai trecuse. Şi nu mi-am mai cumpărat nimic de secole. Şi, oricum, sunt luate pe credit. Şi nu e vina *mea* că e dependent de alcool sau de heroină. Deşi, dacă era să fim corecţi, nu mirosise niciodată a alcool în jurul lui şi nici nu părea pe altă lume sau ceva de genul ăsta.

Aflată în siguranţă, cu uşa încuiată în spatele ei, a expirat. Mulţumesc lui Dumnezeu, se gândi ea. Puteam să ajung pe străzi. Apoi s-a scuturat de asemenea gânduri melodramatice. Lucrurile nu au fost niciodată atât de grave.

Şi-a aruncat geanta pe masă şi pantofii pe podea, terminată după aşa o zi. Şi acum se presupunea că trebuie să îşi pună hainele de scandal

şi să iasă cu Joy. I-ar fi plăcut să nu o facă. Să ai treizeci şi ceva de ani e ca şi cum ai trece prin adolescenţă invers. Corpul i se schimba şi câteodată o apucau dorinţe ciudate şi chiar ruşinoase. Cum ar fi să stea de una singură acasă sâmbătă seara, cu o sticlă de Ben and Jerry pe post de companie.

— Dar nu vei cunoaşte niciodată un bărbat dacă nu ieşi, se plângea Joy întotdeauna.

— Dar eu ies. Şi, în plus, îi am pe Ben şi pe Jerry. Ei sunt singurii bărbaţi de care am nevoie.

Dar în seara asta *trebuia* să iasă. Pentru primul număr din *Colleen*, ea şi Joy mergeau într-un club de salsa pentru a scrie despre şansele de a cunoaşte bărbaţi acolo. Pentru *Woman's Place* nu trebuia să facă niciodată astfel de lucruri şi erau momente, cum era cel de acum, în care îi lipsea enorm fosta ei slujbă. Nu doar pentru că nu ar fi trebuit să renunţe niciodată la o seară de sâmbătă în interes de serviciu. Ci pentru că ceea ce avea de făcut pentru *Woman's Place* ar fi putut să facă şi în somn, pe când sarcinile ei la *Colleen* erau încă neclare. Simţea că i se poate cere să facă *orice* şi stomacul i se strângea la ideea că i se va spune să facă ceva ce nu era în stare. Lui Ashling îi plăcea certitudinea, însă singurul lucru cert la *Colleen* era că nu avea habar ce urma să se întâmple.

Epuizant!

Excitant, se corectă ea. *Şi* fabulos. Şi era haios să lucrezi cu atâţia oameni noi – la cealaltă slujbă mai erau doar trei alţi angajaţi cu normă întreagă. Dar, dacă se gândea mai bine, toţi fuseseră nemaipomeniţi. Nu ciudaţi ca Lisa sau Jack Devine. Dar nici la fel de amuzanţi ca Trix sau Kelvin, îşi spuse ea hotărâtă. Nu era momentul să devină nostalgică şi patetică.

A băgat o pungă de floricele în cuptorul cu microunde, apoi s-a aruncat pe canapea, uitându-se la *Blind Date* şi rugându-se ca Joy să nu apară. A stat până la şase dimineaţa cu Jumătate-om-jumătate-bursuc, aşa că poate va fi prea obosită ca să mai iasă.

Nici o şansă.

Deşi părea ceva mai fragilă decât de obicei.

— Vreau o ceaşcă de ceai, spuse ea când a sosit. Cu mult zahăr.

— Atât de rău e?

— Am frisoane. A meritat, totuşi. Sunt moartă după Jumătate-om-jumătate-bursuc, Ashling. Dar trebuia să mă sune astăzi şi – ah, nu, laptele ăsta e acru. Rahat! Pun pariu că sunt însărcinată. În nouă luni voi da naştere unui Jumătate-bebe-jumătate-bursuc.

— Nu, spuse Ashling uitându-se în cana ei în care pluteau câteva chestii albe. Cred că laptele e pur şi simplu acru.

Joy deschise frigiderul şi examină cele patru cutii de lapte din interior, toate expirate.

— Ce faci? întrebă ea. Joci ruleta rusească cu laptele? Îţi deschizi fabrică de iaurt? Şi ai mâncat ceva?

Ashling făcu un gest către bolul pe jumătate gol de floricele.

— Eşti haioasă, spuse Joy. În anumite privinţe eşti atât de organizată, dar în altele...

— Nu poţi fi bun la toate. Sunt un om echilibrat.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de tine.

— Cine vorbea...

— Dar o să te îmbolnăveşti.

— Iau vitamine. Sunt bine. Unde e Ted?

Ashling abia dacă îl văzuse pe Ted toată săptămâna. Nu numai că lucrau în direcţii diferite –

aşa că nu o mai putea duce cu bicicleta la muncă –, dar, de la succesul cu bufniţele, el testa răbdător fiecare fată care se arăta interesată de el. Deşi o enerva la culme pe vremea când era o prezenţă constantă în apartamentul ei, plângându-se despre cum nu are el prietenă, Ashling îi simţea lipsa şi îi detesta nou dobândita independenţă.

— Îl vei vedea pe Ted mai târziu. Suntem invitate la o petrecere. Studenţi la arhitectură. Unul dintre ei e şi comic, aşa că ar putea fi şi alţii acolo. Şi unde sunt comici, trebuie să apară şi Jumătate-om-jumătate-bursuc.

— Nu ştiu ce să zic în legătură cu petrecerea asta, spuse Ashling îngrijorată. Mai ales dacă e vorba de studenţi.

— Vom vedea, cedă Joy uşor – *prea* uşor.

Ashling se uită cu tâlc către ea.

— Nu îmi vine să cred că mă machiez din nou. Parcă abia acum câteva minute m-am demachiat, spuse Joy, aplicându-şi rujul fără să se uite în oglindă, apoi îşi ţuguie buzele, scoţând botul în afară cu o artă pe care Ashling o invidie. Nu uita aparatul de fotografiat.

Când au plecat, Ashling s-a uitat după vagabondul de la intrarea în bloc, dar el şi pătura lui portocalie nu erau pe nicăieri.

— Femei singure şi homosexuali, îi catalogă Joy dintr-o singură privire pe cei aproximativ cincizeci de oameni care erau acolo. O pierdere de vreme, dar, dacă tot suntem aici, măcar să ne îmbătăm. Ce fonduri avem?

— Fonduri?

Joy dădu din cap şi oftă.

Mai era o oră până se deschidea clubul. Instructorul, care s-a prezentat ca fiind „Alberto, din Cuba", era un om destul de şters. Până când a

început să danseze. Flexibil şi uşor, graţios şi sigur pe el, era dintr-odată frumos. Se învârtea, se oprea, făcea piruete pe vârfuri, demonstrând paşii pe care urmau să îi înveţe.

— Hal de bărbat, se plânse Joy supărată.

— Şşşt!

Ashling adora să danseze. În ciuda deficienţei sale în ceea ce priveşte talia, avea un simţ nativ al ritmului, aşa că, în momentul în care a început muzica veselă de trompetă şi Alberto a cerut ca toată lumea să i se alăture, ea nu a stat nici măcar o secundă pe gânduri.

Paşii erau destul de simpli. Conta doar energia cu care îi parcurgeai, realiză Ashling, hipnotizată de şoldurile alunecoase ale lui Alberto.

Majoritatea elevilor erau neîndemânatici şi stângaci – mai ales Joy, din cauză că nu dormise şi că era mahmură – şi Alberto părea chiar deranjat de cât de aiurea dansa toată lumea. Ashling, pe de altă parte, făcea mişcările fără probleme.

— Nu e aşa că a fost o idee fantastică? îi spuse ea lui Joy, cu ochii strălucindu-i de fericire.

— Du-te dracului!

— Zâmbeşte la aparat! Şi fă-te că dansezi.

Joy schiţă câţiva paşi chinuiţi cât Ashling făcu poza, apoi preluă controlul aparatului.

— Încearcă să fotografiezi câţiva bărbaţi pentru articol, îi şopti Ashling.

După cursuri, clubul îşi reluă programul obişnuit. Dansatori experimentaţi de salsa şi de *merengue* au început să îşi facă apariţia, femei în fuste scurte şi pantofi cu toc şi bărbaţi cu figuri sobre şi impasibile care-şi învârteau partenerele pe ritmurile alerte.

— Nu îmi vine să cred că se întâmplă aşa ceva în Irlanda, îi spuse Ashling lui Joy. Bărbaţi irlandezi. Dansând! Şi nu dansuri tradiţionale.

— Bărbaţii adevăraţi nu dansează, spuse Joy nerăbdătoare să plece.

— Ăştia o fac.

Salsa e un sport care necesită contactul. Ashling pusese ochii pe un anumit cuplu. Dansau atât de apropiaţi, încât părea că sunt lipiţi unul de celălalt. Sub talie nici măcar nu le puteai urmări mişcările, dar deasupra taliei rămâneau nemişcaţi. Bazin lângă bazin, piept lângă piept, mâna lui stângă ţinea mâna ei dreaptă deasupra capetelor lor, pielea de pe braţe unindu-se la mijloc. Mâna lui dreaptă stătea fermă pe spatele ei. În acelaşi timp, picioarele lor executau fără greşeală paşii complicaţi, iar bărbatul se uita în ochii femeii. Capetele lor rămâneau nemişcate.

Ashling nu mai văzuse în viaţa ei ceva atât de erotic. O dorinţă ciudată prinse contur înlăuntrul ei şi o ardea ca o durere. Stârnită de o nevoie necunoscută, ea îi privea pe dansatori, aprinsă de o dorinţă dulce-amăruie. Dar la ce tânjea ea de fapt? La căldura corpului fierbinte al unui bărbat?

Poate...

Trezind-o din reverie, un bărbat a invitat-o pe Ashling la dans. Era scund şi pe cale să chelească.

— Nu am fost decât la un singur curs, spuse ea, sperând să scape.

Dar a asigurat-o că nu va face nimic foarte complicat – şi au pornit! Este ca atunci când conduci, îşi spunea Ashling. Acum stai, apoi te mişti lin, doar datorită lucrurilor pe care le faci cu picioarele. Înainte şi înapoi, păşeau şi se legănau, o învârtea departe de el, ea se întorcea lin şi fără să greşească vreun pas, reîncepând dansul, înainte şi înapoi, aplecându-se şi îndepărtându-se. Îi dădea ceva idee despre cum ar fi să poţi să faci asta cum trebuie.

— Foarte bine, îi spuse el la final.

— Putem pleca? întrebă Joy exasperată când Ashling s-a întors la locul ei. A fost o mare pierdere de timp. Nici un bărbat la orizont. Un singur dans cu un idiot pitic...

— Hai, te rog, doar cinci minute, implora Joy. Nu ştiu cum stă treaba cu Jumătate-om-jumătate-bursuc şi e imposibil să nu fie acolo. Te rog.

— Cinci minute, Joy. Vorbesc serios, nu mai mult.

Petrecerea – la fel ca majoritatea petrecerilor studenţeşti din Dublin – se ţinea în Rathmines, într-o casă din cărămidă roşie de patru etaje, care fusese transformată în treisprezece apartamente ciudate şi minuscule. Avea tavanele înalte, structura originală, vopsea care se cojeşte şi un miros înţepător de igrasie.

Prima persoană pe care a văzut-o Ashling când a intrat a fost entuziastul care îi dăduse biletul cu *„Bellez-moi"*.

— Căcat! exclamă ea.

— Ce? şuieră Joy, înspăimântată de ideea că Ashling l-ar fi văzut pe Jumătate-om-jumătate-bursuc pupând pe altcineva.

— Nimic.

— Uite-l, observă Joy.

Sprijinit de un perete – ceea ce era riscant în aceste apartamente ciudate – se afla prada ei. Şi-a aranjat părul şi a dispărut. Rămasă dintr-odată singură, Ashling i-a trimis lui Bellez-moi un zâmbet apologetic. Dar, spre disperarea ei, în loc ca acest gest să îl scârbească, l-a făcut să se îndrepte direct spre ea.

— Nu m-ai sunat, spuse el.

— Mmmm, făcu ea încercând să zâmbească din nou şi să se îndepărteze în acelaşi timp.

— De ce?

A deschis gura pentru a se lansa într-o serie lungă de minciuni. Am pierdut hârtia, sunt surdă şi proastă, a fost un uragan pe strada Stephen şi au căzut liniile telefonice...

Surprinzător, i-a venit cea mai bună idee din lume.

— Nu ştiu franceză, spuse ea triumfătoare.

Ce zici de asta pe post de scuză?

El a schiţat un zâmbet specific celui care ştie că nu este dorit.

— Sunt sigură că eşti foarte drăguţ, spuse ea în grabă, dorind să nu îl jignească. Dar nu te cunoşteam şi...

— Păi, nici nu ai avea cum să mă cunoşti vreodată dacă nu mă suni, spuse el, într-un mod foarte plăcut.

— Da, dar... spuse ea, după care realiză ceva. Nu e obiceiul ca bărbatul să ceară numărul de telefon al unei femei şi să o sune el?

— Eu încercam să fiu liberal, dar ai dreptate. Îmi dai numărul tău de telefon?

Are pistrui, se gândea ea, încercând să îşi dea seama cum să scape. Nu voia să îşi dea numărul unui bărbat entuziast cu pistrui. Dar el scosese deja pixul şi ochii îi străluceau veseli. A încercat să-şi calmeze furia provocată de faptul că era pusă într-o astfel de situaţie. A îngropat-o, a dat-o la o parte.

— Şase, şapte, şapte, patru, trei, doi...

A ezitat înaintea ultimei cifre. Să spună „doi" când de fapt era „trei"? Secunda aia a durat o veşnicie.

— Trei, spuse ea oftând.

— Şi numele tău?

Zâmbetul lui străluci în întunericul camerei.

— Ashling.

Numele lui care era? Unul stupid, oricum. Cupidon sau ceva de genul ăsta.

— ...Valentine, spuse el. Marcus Valentine. Te sun eu.

Ăsta era un caz, se gândea Ashling nervoasă, când „Te sun eu" chiar asta însemna. De ce cei oribili sună întotdeauna şi cei arătoşi nu sună niciodată?

Prin mulţime a văzut-o pe Joy conversând aprins cu Jumătate-om-jumătate-bursuc. Bun, acum putea pleca acasă.

— Vorbim, îi spuse ea lui Marcus.

Era prea bătrână pentru rahaturile astea studenţeşti. La ieşire, s-a împiedicat de Ted, care ţinea de vorbă o adolescentă roşcată. Avea pe faţă un zâmbet pe care Ashling nu îl recunoştea: nu mai era ţeapăn şi urlând din toate gesturile te-rog-iubeşte-mă, ci era ceva mai reţinut. Chiar şi limbajul corporal se schimbase. În loc să se bage în sufletul ei, se îndepărta uşor, ca fata să fie nevoită să vină spre el.

— Ce'aci? îl salută Ashling, aplicându-i un pumn în umăr.

— Ashling!

Încercă entuziasmat să-i pună piedică.

După ce au terminat cu saluturile, s-a întors către puştoaica roşcată:

— Suzie, ea este prietena mea Ashling.

Suzie dădu suspicioasă din cap.

— Ai luat de băut? o întrebă Ted pe Ashling.

— Nu. Nu mai stau. Sunt terminată.

Ezitarea se vedea pe faţa lui Ted, care a surprins pe toată lumea spunând:

— Aşteaptă. Vin cu tine.

Afară, în aerul rece, Ashling exclamă:

— Ce e cu tine? Era topită după tine.

— Nu e bine să fii prea dornic.

Ashling avu o revelaţie. Ea şi cu Ted făceau pe răniţii pe rând. Nou-descoperita lui încredere în sine schimbase lucrurile între ei.

— Oricum, e fană de *stand up comedy*, spuse el. O voi mai vedea.

Sâmbătă seara în Dublin nu aveai cum să faci rost de un taxi nici dacă aveai toţi banii din lume. Cei care locuiesc în suburbii încearcă să scape de cozile de patru ore ieşind din oraş şi chinuindu-se să agaţe un taxi care se întoarce. Ceea ce înseamna că în drumul spre casă Ashling şi Ted vor da peste o armată de zombi beţi care se vor împletici pe lângă ei.

— Cum merge slujba? întrebă Ted, trecând pe lângă unul care mergea pe trei cărări.

Ashling ezită înainte să răspundă.

— Minunat din multe puncte de vedere. E fabuloasă. Câteodată. Când nu ameţesc de la atâta fotocopiat comunicate de presă, adică.

— Ai aflat de ce drăguţa de Mercedes a fost botezată după o maşină?

— Mama ei e din Spania. De fapt, e destul de simpatică, dacă vorbeşti puţin cu ea, spuse Ashling. E tăcută şi foarte aristocrată. E căsătorită cu un tip bogat, umblă numai cu împătimiţi ai curselor de cai şi am impresia că slujba asta e doar un hobby pentru ea. Dar e drăguţă.

— Şi cum te mai înţelegi cu şeful care nu te place?

Ashling a simţit un gol în stomac.

— În continuare nu mă place. Ieri mi-a spus Domnişorica-Repară-Tot doar pentru că i-am oferit două pastile de Anadin pentru durerea lui de cap.

— Imbecilul. Poate aţi fost inamici într-o viaţă anterioară şi de-aia nu vă înţelegeţi în asta.

— Crezi? exclamă Ashling, după care se uită la faţa rânjită a lui Ted. A, nu crezi, am înţeles. Oh, necredinciosule. Data viitoare când vrei să ţi se citească viitorul, să nu vii la mine.

— Iartă-mă, Ashling, spuse el şi îşi aruncă încrezător braţul peste umerii ei. Ei bine, hai să îţi spun ceva ce te va înveseli. O să prezint un număr sâmbăta viitoare în River Club. Vii?

— Nu tocmai ţi-am spus că nu îţi mai prezic viitorul? Aşteaptă şi vei vedea.

13

Luni dimineaţa, Craig îşi urmărea mama prin cameră, smiorcăindu-se:

— De ce faci curat?

Clodagh a luat de pe jos un mănunchi de ciorapi şi l-a aruncat în coşul de rufe, apoi s-a repezit în muntele de haine de pe scaunul din dormitor, aruncând la nimereală pulovere în sertare, rochii pe umeraşe şi – după un scurt moment de ezitare în care n-a mai ştiut ce să facă cu ele – a aruncat totul sub pat.

— Vine bunica Kelly? întrebă Craig.

El se aştepta ca răspunsul să îi confirme nedumeririle – astfel de treburi erau aproape tot timpul urmate de o vizită a mamei lui Dylan.

— Nu.

Craig alerga în urma lui Clodagh, în timp ce aceasta se învârtea ca un diavol tasmanian prin baia matrimonială şi lovea cu zgomot în vasul de toaletă cu o perie.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că, şuieră ea, enervată de stupiditatea întrebării, pentru că vine menajera.

— Molly, grăbeşte-te, strigă Clodagh în direcţia camerei plină cu elefanţi a lui Molly. Flor trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

Ideea de a rămâne acasă cât timp Flor îşi făcea treaba era inacceptabilă. Nu doar pentru că Flor nu voia să vorbească decât despre abdomenul ei,

ci şi din cauza faptului că simpla ei prezenţă o făcea să se simtă ca aparţinând în mod înjositor clasei de mijloc. Era tânără şi bine făcută – ideea de a-şi lăsa curăţenia casei pe mâna unei femei de cincizeci şi opt de ani era atât de ciudată.

A încercat să rămână acasă pentru vreo două vizite ale lui Flor, dar a ajuns să se simtă ca un străin în propria casă. I se părea că, indiferent în ce cameră intra, apărea şi Flor peste câteva secunde, cu aspiratoarele şi varicele ei, iar Clodagh nu ştia niciodată ce trebuie să spună.

— Ah... urmat de un zâmbet incomod. Păi, o să mă mut să nu îţi stau în drum.

— Nu e nevoie, insista Flor. Staţi exact unde sunteţi.

O singură dată acceptase oferta lui Flor şi rămăsese, răsfoind o revistă de decoraţiuni interioare, roşind de ruşine, în timp ce Flor ofta şi gâfâia, cu aspiratorul în mână.

Flor cerea cinci lire pe oră. Vinovăţia o determina pe Clodagh să îi dea şase. Se simţea atât de jenată, încât nici măcar nu suporta să o vadă şi căuta mereu să îşi găsească ceva de făcut, astfel încât să fie plecată în momentul în care aceasta ajungea.

— Molly, urlă ea, alergând pe scări. Grăbeşte-te.

În bucătărie, cu un ochi la ceas, a luat teancul de mostre de tapet şi i-a scris ceva lui Flor pe spatele uneia dintre ele. Din câteva linii, i-a desenat un aspirator – un triunghi cu vârful în sus şi cu un fir ondulat ieşind din el. Apoi a desenat câteva pătrate şi picături de apă care cădeau pe ele. Apoi a trasat două săgeţi – una către teancul de cămăşi de pe masă, cealaltă către cârpa de praf şi spray-ul de lângă ea.

Acum Flor ştia că Clodagh îi spusese să dea cu aspiratorul, să spele pe jos în bucătărie, să calce şi să şteargă praful.

Altceva? Clodagh a făcut un calcul rapid în minte. Pisica vecinilor, asta era. Nu voia ca Flor să o lase să intre, aşa cum făcuse săptămâna trecută. Tiddles Brady se făcuse atât de comod la ei, încât doar că nu îl găsea cu telecomanda în lăbuţe, uitându-se la televizor. Şi în momentul în care l-au văzut Molly şi Craig s-au îndrăgostit de el şi începeau să urle de fiecare dată când pisica era escortată afară din apartament. Aşa că, desenând un cerc pe post de cap deasupra unui cerc mai mare pe post de corp, Clodagh a terminat rapid portretul lui Tiddles adăugându-i urechile şi mustăţile.

— Adu-mi un creion roşu, i-a ordonat lui Molly.

Molly s-a întors agale, aducând cu ea un creion galben neascuţit şi o jucărie.

— Of, lasă că îl aduc *eu*. Dacă vrei să faci ceva ca lumea, trebuie să îl faci singur.

Bombănind de nebună pentru ea însăşi, Clodagh scotocea furioasă în cutia de colorat până a găsit creionul dorit, apoi – plină de satisfacţie – a aplicat un X imens peste pisică. Oare Flor va înţelege asta?

După ce ultimul desen era gata, Clodagh a oftat uşurată. I-ar plăcea la nebunie o menajeră care să ştie să citească. Îi luase câteva săptămâni până să îşi dea seama că Flor era analfabetă. La început, îi lăsa tot felul de bileţele complicate, cerându-i lui Flor să facă anumite lucruri, cum ar fi să scoată hainele din maşina de spălat imediat după terminarea programului sau să dezgheţe congelatorul.

Flor nu se conforma niciodată şi, deşi Clodagh stătea trează toată noaptea spumegând, nu îi venea să se ia de ea. În ciuda acestei probleme, nu îşi dorea să o piardă. Menajerele erau preţioase ca praful de aur. Chiar şi cele care nu fac treabă bună.

Asta pe lângă faptul că Clodagh nu avea încredere în posibilităţile ei de a impune respect în situaţia aceasta. Avea scenarii cu ea însăşi, încercând să îi dea ordine lui Flor cu o voce tremurândă.

— Deci, ascultă aici, femeie, asta pur şi simplu nu merge.

Până la urmă, l-a obligat pe Dylan să întârzie la serviciu într-o dimineaţă ca să se poată lua el de Flor. Şi, bineînţeles, aceasta i s-a confesat lui Dylan, care era indulgenţa întruchipată. Dylan avea ceea ce se numeşte un fel special de a se purta cu oamenii. Şi, la propunerea lui, au ajuns la înţelegerea încă valabilă în care Clodagh îi desena lui Flor instrucţiunile.

Din cauza vinovăţiei şi a desenelor, aproape că i se părea mai uşor să facă ea însăşi curat în casă. Aproape, dar nu chiar. În ciuda tuturor acestor lucruri, Clodagh savura singura dimineaţă din săptămână în care nu se simţea stresată. Să facă curat în casă i se părea o sarcină asemănătoare cu a picta Forth Bridge, chiar şi mai grea. Nu se descurca niciodată, iar în momentul în care ceva era gata trebuia făcut din nou. Imediat ce termina de spălat pe jos în bucătărie – nu, stai, chiar *în timp ce spăla ea pe jos* – ei ţopăiau pe acolo încălţaţi, lăsând dâre de noroi pe munca ei. Iar coşul de rufe părea asemănător cornului abundenţei. Pentru că, imediat după ce ea spăla trei rânduri de haine şi, după părerea ei, spălase fiecare hăinuţă din casă, satisfacţia îi dispărea instantaneu în momentul în care intra în dormitorul ei, unde coşul de rufe, care fusese golit cu abia câteva minute înainte, era, în mod misterios, plin şi chiar dădea pe dinafară.

Măcar nu trebuia să îşi facă griji în legătură cu grădina. Nu că aceasta ar fi fost în ordine. Era o mlaştină, cu petice de iarbă călcate în picioare

de copii şi cu o porţiune goală în jurul leagănului. Dar Clodagh era absolvită de obligaţia de a face ceva în această privinţă, până ce Molly şi Craig creşteau. Cu atât mai bine. Auzise tot felul de poveşti de groază despre grădinari şi obiceiurile lor.

După câteva încercări eşuate de a pleca – Molly şi-a dat seama că voia să poarte pălăria, Craig a trebuit să se întoarcă pentru că voia Buzz Lighter-ul –, Clodagh i-a îndesat pe amândoi în maşina ei Nissan Micra. Îndată ce a băgat cheia în contact, Molly începu să scâncească:

— Trebuie să fac pipi.

— Dar abia ai făcut, spuse Clodagh, exasperată şi înfricoşată la gândul de a da nas în nas cu Flor.

— Dar trebuie să fac din nou.

Molly învăţase recent să facă la toaletă şi noutatea descoperirii nu se epuizase încă.

— Haide, atunci.

Lipsită de delicateţe, Clodagh a scos-o pe Molly din scaunul ei de maşină şi a târât-o înapoi în casă, închizând alarma pe care abia o activase. După cum bănuise, în ciuda schimonosirilor chipului şi a promisiunilor de genul „Vine", Molly nu a putut să îl facă pe pipi. S-au întors la maşină şi au plecat.

După ce l-a lăsat pe Craig la şcoală, Clodagh nu era sigură încotro să se îndrepte. De obicei, lunea o lăsa pe Molly să se joace cu copiii şi ea mergea la sală timp de vreo două ore. Dar nu şi astăzi. Molly nu avea voie să se joace timp de o săptămână cu ceilalţi copii pentru că îl muşcase pe unul dintre ei, iar sala de gimnastică la care mergea Clodagh nu avea creşă. Aşa că s-a decis să meargă în oraş şi să umble prin magazine până când va putea să se întoarcă acasă în siguranţă. Era o zi însorită, iar mama şi fiica se

plimbau pe strada Grafton, oprindu-se – la cererea lui Molly – ca să mângâie câinele unui băiat vagabond, să admire un stand de flori şi să danseze pe muzica unui cerşetor. Trecătorii zâmbeau cald către frumoasa Molly, scumpă şi dulce cu pălărioara ei roz cu blăniţă, încercând să danseze un Riverdance[1].

În timp ce mergeau pe stradă, Clodagh s-a simţit cuprinsă de un sentiment de împlinire, de linişte şi de dragoste. Molly era atât de comică, cu mersul ei de mic sergent-major, mărşăluind cu pieptul scos în afară, dorind să se împrietenească cu toţi copiii pe care îi întâlnea. Nu era mereu uşor să fii mamă, recunoscu Clodagh visătoare. Dar în momente ca acesta nu şi-ar schimba viaţa pentru nimic în lume.

Vânzătorul de ziare o admira în mod vizibil pe femeia micuţă şi cu corp frumos care ducea o fetiţă după ea.

— *Herald*? oferi el cu speranţă în voce.

Clodagh se uită la el cu regret.

— Dar care ar fi sensul? răspunse ea. Nu am mai avut timp să citesc un ziar din 1996.

— Atunci nu aveţi de ce cumpăra unul, zise vânzătorul, bucurându-se de priveliştea pe care i-o oferea spatele lui Clodagh în timp ce aceasta se îndepărta.

Ea ştia că e privită şi se simţea incredibil de bine. Privirea lui insistentă şi curajoasă îi aducea aminte de vremea când toţi bărbaţii obişnuiau să se uite aşa la ea. Părea că asta se întâmpla în urmă cu foarte mult timp, aproape ca şi cum s-ar fi întâmplat altcuiva.

Dar ce făcea? Se bucura că un vânzător de ziare îi făcea ochi dulci?

Eşti căsătorită, şi-a spus singură.

---

1. Dans tradiţional irlandez.

Da, îşi răspunse imediat, *căsătorită de vie.*

A durat o oră şi jumătate să ajungă la Stephen's Green Centre şi deja, conform legilor firii, Clodagh şi Molly aveau nevoie de un energizant. Evident, când Clodagh nu a vrut să îi mai cumpere lui Molly încă o îngheţată, aceasta a început tămbălăul. Se purta de parcă avea o criză epileptică, rostogolindu-se pe podea, dându-se cu capul de plăcile de marmură, scâncind şi urlând. Clodagh a încercat să o ridice, dar Molly s-a sucit ca o caracatiţă.

— Te urăsc! a urlat ea.

Deşi era ruşinată, s-a forţat să vorbească pe un ton calm, spunându-i lui Molly că o a doua îngheţată îi va da o durere de stomac şi promiţându-i că, dacă nu se ridică şi nu se poartă frumos *imediat,* se va culca mai devreme în fiecare seară a acestei săptămâni.

Mai multe mame serioase treceau pe lângă ele, femei cu copii pe care îi cafteau şi îi loveau ca din reflex.

— Hei, Jason! – *Jap*! – Las-o pe Tamara în pace! – *Bang*!

— Zoe! – *Pleosc*! – Dacă te mai prind că te iei de Brooklyn o dată, te omor! – *Jap*!

Cu privirile lor dispreţuitoare, femeile acuzau metodele liberale ale lui Clodagh. *Dă-i plodului o curea ca lumea peste fund,* rânjeau feţele lor dure de modă veche. *Să se culce mai devreme, pe dracu'. Dă-i una să se înveţe minte, e singurul lucru de care înţeleg.*

Clodagh şi Dylan luaseră decizia să nu îşi lovească niciodată copiii. Dar când Molly a început să dea cu piciorul în ea, Clodagh s-a trezit smulgându-şi copilul de pe podea şi administrându-i o lovitură scurtă peste piciorul ei gol. Parcă întreaga populaţie a Dublinului a căscat gura de uimire. Dintr-odată, dispăruseră toate

femeile care îşi disciplinau copiii şi, în lipsa lor, Clodagh era ţinta multor perechi de ochi acuzatori. Parcă toată lumea din jurul ei lucra la linia specială de apeluri telefonice împotriva abuzurilor asupra copiilor.

Un val de ruşine i-a încins faţa. Ce făcea, ataca un copil neajutorat? Ce era în neregulă cu ea?

— Haide!

Ezitând, a luat-o pe Molly care urla de acolo, dezgustată de urma lăsată de mâna ei pe piciorul fetiţei. Din cauza vinovăţiei pe care o simţea, Clodagh i-a cumpărat lui Molly o a doua îngheţată, motivul pentru care începuse toată nebunia, şi se aştepta ca pacea să dureze exact atâta timp cât urma să îi ia lui Molly să o înfulece.

Doar că îngheţata începuse să se topească şi lui Clodagh i s-a cerut să iasă dintr-un magazin de materiale, după ce Molly ştersese vafa de o draperie, lăsând o dâră generoasă de cremă albă pe ea. Dimineaţa se stricase şi, ştergând bărbuţa de Moş Crăciun lăsată de îngheţată pe faţa lui Molly, Clodagh nu putea să nu simtă că viaţa avusese ceva mai mult să îi ofere înainte, un fel de strălucire aurie. Se avântase mereu înainte, să întâmpine viitorul, încrezătoare că ce are acesta de oferit va fi bun. Şi adevărul este că nu o dezamăgise niciodată.

Aşteptările ei de la viaţă nu fuseseră niciodată exagerat de ambiţioase şi primise mereu ceea ce îşi dorea. Pe hârtie, totul era perfect – avea doi copii sănătoşi, un soţ bun, nu avea griji financiare. Dar în ultima vreme totul devenise extrem de monoton. Asta se întâmpla de ceva timp, de fapt. A încercat să îşi amintească de când începuse chestia asta şi, când şi-a dat seama că nu reuşeşte, i s-a făcut o frică teribilă, ce se manifesta prin broboane de sudoare care îi ieşeau prin porii pielii. Gândul că această stare poate

deveni permanentă era înfricoşător. Ea era din fire o persoană fericită şi împlinită – şi asta concluzionase comparându-se cu biata Ashling, care se îngrijora pentru cele mai mărunte lucruri.

Dar ceva se schimbase. Nu cu multă vreme în urmă era plină de entuziasm şi optimism. Ce era diferit, ce se întâmplase?

14

— Diet Lilt sau Purdeys? medită Ashling. Nu ştiu.

— Păi, hotărăşte-te, o grăbi Trix, cu pixul aţintit asupra carneţelului său cu spirală. Se închide la magazin dacă nu te grăbeşti.

Deşi echipa de la *Colleen* lucra în această formulă de mai puţin de două săptămâni, aveau deja o rutină. Se mergea la magazin de două ori pe zi, dimineaţa şi după-amiaza. Asta pe lângă ieşirea de la prânz şi ieşirea de revenire din mahmureală.

— Of-of, observă Trix. Uite-l pe Heathcliff.

Jack Devine năvălea în birou cu părul răvăşit şi cu o expresie de îngrijorare întipărită pe faţă.

— Pur şi simplu nu mă pot hotărî, se lamenta Ashling, încercând să aleagă băutura.

— Bineînţeles că nu poţi, spuse Jack pe un ton urâcios, fără să încetinească. Până la urmă, eşti *femeie*.

A trântit uşa de la birou în urma lui şi capetele au început să se clatine empatic.

— Cu siguranţă nu a fost o reuniune reuşită cu Mai la prânz, observă Kelvin, dând din deget.

— Ce om chinuit, spuse cu vocea tremurândă Shauna Griffin, ridicând capul din hârţoagele sale de la ediţia de vară a *Gaelic Knitting*. Atât de arătos, dar totuşi atât de inaboradabil, atât de nefericit.

Shauna Griffin era o femeie masivă care semăna extrem de mult cu un Honey Monster. Depăşea cu regularitate doza recomandată de Mills & Boons.

— Nefericit? întrebă Ashling mirată. J.D.? E doar temperamental.

— Ăsta este primul lucru răutăcios pe care te-am auzit că îl spui despre cineva, exclamă Trix şocată. Felicitări. Ştiam eu că poţi! Vezi ce poţi realiza când îţi pui mintea la contribuţie?

— Diet Lilt, replică Ashling plictisită. Şi o pungă de biscuiţi.

— Albi sau maro?

— Albi.

— Bani.

Ashling întinse o liră. Trix a pus totul pe o listă şi a trecut la următoarea persoană.

— Lisa? întrebă Trix admirativ. Vrei ceva?

— Hmmm? tresări Lisa.

Era dusă pe gânduri. Jack descoperise că nu îşi găsise încă o locuinţă, aşa că după muncă o ducea să vadă o casă pe care un prieten de-al lui dorea să o închirieze. Ea era îngrijorată că se va împăca cu Mai la prânz, dar se părea că drumul ei era liber...

— Ţigări? se rugă Trix. Gumă de mestecat fără zahăr?

— Da. Ţigări.

Uşa se deschise din nou şi Jack îşi făcu apariţia, arătând foarte supărat. Trix ţopăi fricoasă înapoi la biroul ei şi, cu o mişcare din încheietură, a deschis un sertar, a aruncat ţigările înăuntru şi l-a trântit la loc. Jack se plimba printre birouri, dar nimeni nu se uita la el. Cei care aveau cum şi-au ascuns ţigările în spatele unor diverse obiecte. Lisa avea un pachet de Silk Cut deschis alături de *mouse-pad*, dar, deşi Jack a ezitat şi părea că se va opri, a grăbit pasul şi a trecut mai

departe. Toată lumea se foia. Apoi a ajuns la Ashling şi s-a oprit, în timp ce tot biroul răsufla uşurat în tăcere.

Împotriva voinţei ei, Ashling şi-a ridicat privirea pentru a se uita la el. Jack a făcut un semn către pachetul ei de Marlboro. Ashling a dat din cap timid, sugerându-şi răspunsul. Era atât de răutăcios cu ea, cu toate că era singura de la care împrumuta ţigări. Evident, avea cuvântul „Fraieră" tatuat pe frunte.

O privea calm, în timp ce îşi imagina cum buzele se vor mula pe filtru şi, ca de obicei, trase o ţigară din pachet în cel mai fin mod posibil. Ea i-a întins o cutie de chibrituri, având grijă să nu îl atingă. Fără să îşi ia ochii de la ea, a aprins un chibrit, a apropiat flacăra de ţigară, apoi a stins băţul dintr-o mişcare. Înclinând ţigara în sus, a tras fumul adânc în piept.

— Mersi, a murmurat el.

— Când o să începi să îţi iei ţigări din nou? întrebă Trix, acum că pachetul ei era pentru scurt timp în siguranţă. Evident nu te poţi lăsa. Şi nu e corect, cred că câştigi mult mai mult ca Ashling şi totuşi iei o grămadă de ţigări de la ea.

— Aşa am făcut?

Părea nedumerit.

— Aşa am făcut?

Şi-a întors privirea către Ashling, dar ea s-a îndepărtat de el cu scaun cu tot.

— Scuze, nu mi-am dat seama.

— E-n regulă, mormăi ea.

Jack dispăru din nou în biroul său şi Kelvin observă:

— Pe cât pariem că îşi *dă* pumni în cap acolo înăuntru pentru că îşi exploatează angajaţii, furându-le ţigările. Jack Devine, eroul clasei muncitoare.

— Eroul autoproclamat al clasei muncitoare ar fi mai corect, comentă Trix.

— Cum adică? spuse Ashling, neputând să își ascundă curiozitatea.

— I-ar plăcea să fie văzut ca umil și să fie și el în stare să facă munca pe care trebuie să o facă pentru banii pe care îi primește.

Nemulțumirea lui Trix față de lucrurile astea era aproape tangibilă.

— Problema e, reluă Kelvin, că s-a născut în clasa de mijloc și a fost împovărat cu tot felul de avantaje. Cum ar fi educația. Apoi și-a luat masterul în comunicare. Apoi, continuă el, coborând glasul, a început să își arate talentele manageriale extraordinare.

— Un băiat de treabă, oftă Trix. Cred că e chinuit de vinovăția celor din clasa mijlocie. De asta se oferă mereu să repare lucruri. Și tot de asta are toate pasiunile alea de *macho*.

— Ce pasiuni de *macho*?

— Păi, face sporturi nautice, asta e destul de *macho*, oferi Trix un exemplu.

— Dar nu e tocmai specific clasei muncitoare, nu? Să bei bere la halbă, asta e *macho*, spuse Kelvin. Și să călărești femei sexy, pe jumătate vietnameze, adăugă el. Și asta este foarte *macho*.

Ashling se apropie timid de Lisa.

— Pot să te întreb ceva?

— Nu, mulțumesc, spuse Lisa, fără măcar să ridice ochii către Ashling. Nu vreau să ies cu tine și cu Trix sau cu tine și cu prietena ta Joy sau cu oricine altcineva în seara asta. Sau în orice altă seară.

Toată lumea chicoti, spre satisfacția Lisei.

— Nu voiam să te întreb asta.

Ashling simți un gust amar și o senzație usturătoare de rușine. Încerca doar să fie drăguță cu o străină venită în Dublin, dar Lisa făcea să pară ca și cum Ashling o pupa în *fund*.

— Era o întrebare legată de serviciu. De ce nu facem o pagină de probleme ceva mai diferită?

— Şi care ar fi diferenţa, Einstein?

— Căutăm un medium care să dea răspunsurile, în locul unui consilier.

Lisa căzu pe gânduri. Nu era o idee rea. Era foarte la modă, deoarece toată lumea căuta un element spiritual cu care să îşi rezolve problemele. Ea personal nu credea în aşa ceva – ea considera că fericirea este ceva ce construieşti tu însuţi, dar ăsta nu era un motiv pentru care să nu prostească masele.

— Poate.

Uşurarea resimţită de Ashling o ajută să dea repede uitării aluziile înţepătoare ale Lisei. În perioada scurtă de timp de când Ashling lucra la *Colleen,* lipsa constantă de idei o apăsa. Apoi Ted i-a sugerat să se gândească ce i-ar plăcea ei să citească în revistă şi dintr-odată mintea i s-a deschis. Orice avea legătură cu tarotul, *reiki, feng shui,* relevaţii, îngeri, vrăjitoare albe şi magie îi stârnea interesul.

Uşa lui Jack se deschise din nou şi toată lumea s-a aruncat protector peste ţigări.

— Lisa? spuse Jack. Pot vorbi cu tine?

— Bineînţeles.

S-a ridicat cu eleganţă de la biroul său, întrebându-se despre ce voia să vorbească cu ea. Oare îşi dorea să o invite în oraş?

Când i-a spus să închidă uşa, nerăbdarea ei a crescut considerabil. După care s-a topit aproape instantaneu când el a spus dramatic:

— Nu există o modalitate uşoară de a spune asta.

A făcut o pauză, figura lui frumoasă fiind schimonosită de disconfort.

Lisa a spus rece:

— Te ascult.

— Nu găsim advertiseri, spuse el, grav. Nu muşcă nimeni. Nu avem decât – verifică notiţele de pe biroul său – douăsprezece procente din cât trebuia să avem.

Lisa tresări surprinsă. Asta nu se mai întâmplase până acum. Deşi pe vremea când era editor la *Femme* negocierile aveau mereu loc în avans, creatorii de modă şi companiile de cosmetice se înghesuiau să cumpere pagini întregi pentru reclamele lor. Şi, după cum ştie toată lumea care lucrează la reviste, venitul generat de reclame este mult mai mare decât cel care provine din vânzarea spaţiului editorial. Cel puţin aşa ar trebui să fie. Dacă o companie nu poate fi convinsă că o anumită publicaţie este vehiculul potrivit pentru vânzarea produsului său, publicaţia respectivă se prăbuşeşte. Panica o cuprindea pe Lisa cu repeziciune. Cum va putea suporta eşecul că revista la care a lucrat s-a născut moartă?

— E devreme, a încercat ea.

El a dat din cap cu neîncredere. Nu era devreme, amândoi ştiau asta. Înainte de sosirea personalului editorial al revistei *Colleen*, Margie făcuse deja de o lună de zile muncă de pre-producţie: cei interesaţi ar fi avut destul timp să muşte momeala. Lisa se cufunda în umilinţă. Îşi dorea ca acest om să o dorească şi să o respecte, iar acum el o va considera o ratată.

— Dar ei nu ştiu...? spuse ea, fără să îşi poată controla bâlbâiala.

— Ce să ştie?

A încercat să reformuleze, dar nu a reuşit.

— Nu ştiu că eu sunt editorul?

— Numele tău a avut o contribuţie enormă, spuse Jack cu tact, iar când ea a văzut cât de greu îi era şi lui să discute despre asta, o parte din senzaţia de umilinţă a dispărut. Dar o piaţă nouă, clienţi noi, fără palmares...

— Credeam că ai spus că Margie e un rottweiler. Că îl poate convinge şi pe *Dumnezeu* să-şi facă publicitate la noi.

Când eşti în încurcătură, dă vina pe altcineva. Un motto care o ajutase mult pe Lisa pe parcursul carierei sale.

— Margie se descurcă minunat când vine vorba să facă rost de reclame de la companii irlandeze, explică Jack. Dar biroul din Londra se ocupă de producătorii de cosmetice şi de casele de modă internaţionale. Cum stăm? întrebă el. Ce trăsături categorice avem? Trebuie să le dăm câteva *hint*-uri celor din Londra, pentru ca ei să aibă ce să le spună potenţialilor clienţi.

Faţa Lisei arăta ca o mască albă în timp ce ea îşi storcea creierii. Trăsături categorice. Era aici de mai puţin de două săptămâni, paraşutată la mama naibii, într-o ţară străină. Se chinuia din răsputeri să controleze situaţia şi ei voiau deja să primească trăsături categorice.

— Măcar o idee vagă, spuse Jack, cu blândeţe maximă. Îmi pare rău că îţi fac asta.

— De ce nu ne întâlnim cu toţii în sala de şedinţe să vorbim despre ce progrese am făcut? sugeră Lisa, în timp ce genunchii îi tremurau de mama focului.

Şi când te gândeşti că toată lumea îşi imaginează că editarea unei reviste este ceva încântător. E cel mai înfricoşător şi mai aducător de nopţi fără somn job, nu îţi oferă certitudini şi nici timp de respiro. O luptă continuă de a face profit. Şi, de îndată ce te-ai dat cu capul de pereţi şi te-ai chinuit să faci asta, în limita posibilului, trebuie să te întorci şi să o iei de la capăt. Eşti doar un vânzător apreciat. Într-o tentativă de dinamism, a ţâşnit din biroul lui Jack, dar muşchii picioarelor îi erau încordaţi şi deasupra buzei avea o pată de traspiraţie.

— Sala de şedinţe, toată lumea, acum!

Toţi cei care nu lucrau la *Colleen* au chicotit, satisfăcuţi că ei nu erau chemaţi ca vitele.

— Bun.

Lisa trăgea de timp adresând un zâmbet înfricoşător tuturor celor prezenţi.

— Poate că ar trebui să îmi spuneţi mie şi lui Jack ce aţi făcut pe parcursul acestor două săptămâni. Ashling?

— Eu am trimis comunicate de presă către toate casele de modă şi...

— Comunicate de presă? întrebă Lisa sarcastic. Oare talentele tale nu cunosc *limită*?

Trix, Gerry şi Bernard au început să chicotească, mai mult de complezenţă.

— Crezi că oamenii vor plăti două lire şi jumătate ca să citească comunicatele de presă emise de *Colleen*? *Feature*-uri, Ashling, la asta mă refer. Ce ai?

Enervată de agresiunea cu care i se vorbea, Ashling a dat raportul lecţiei de salsa. În timp ce ea descria lecţia şi vorbea despre profesor şi elevi, Lisa s-a mai relaxat puţin. Îi convenea ce auzea. Încurajată de mişcarea din cap a Lisei, Ashling dezvoltă atmosfera din club de după lecţia de salsa.

— A fost minunat. Dans de modă veche cu contactul corporal aferent. A fost de fapt foarte...

A ezitat înainte de a folosi cuvântul, asta din cauza prezenţei lui Jack Devine în cameră. O făcea să se simtă atât de incomod.

— Foarte sexy.

— Şi gradul de romantism? întrebă Lisa, eliminând suspansul. Ai cunoscut ceva tipi?

— Păi, eu, şopti Ashling, am dansat cu un bărbat, recunoscu ea.

În timp ce toată lumea se înghesuia să afle detalii, Jack Devine se uita la ea cu ochii întredeschişi.

— A fost vorba de un singur dans, protestă Ashling, nici măcar nu m-a întrebat cum mă cheamă.

— Ai făcut poze la club, a spus Lisa.

Nu era o întrebare. Pentru că Ashling a dat din cap, ea a continuat.

— Vom face un material de patru pagini pe subiectul ăsta. Două mii de semne, urgent. Să fie amuzant.

Lui Ashling i-a căzut faţa şi, în momentul ăla, ar fi dat orice să mai fi lucrat încă la *Woman's Place*. Nu ştia să scrie articole. Să lucreze cu chestiile plictisitoare era punctul său forte, era chiar foarte, foarte talentată la ele şi pe baza acestor lucruri se angajase la *Colleen*. Nu putea să îl scrie Mercedes sau unul dintre colaboratori?

— E vreo problemă? spuse Lisa, ţuguind buzele sarcastic.

— Nu, şopti Ashling.

Dar stomacul i se strânse de frică, realizând că treaba asta o depăşea. Joy va trebui să o ajute. Sau poate Ted – el era nevoit să scrie zeci de rapoarte, pentru că lucra la Ministerul Agriculturii.

Următorul punct era rubrica lui Trix despre viaţa unei fete obişnuite. Prima ar fi despre pericolele prin care trece o fată care îşi înşală prietenul. Şi ce dureros e să fii în pat cu unul dintre prieteni şi celălalt să treacă pe la tine, iar mama ta să îl poftească înăuntru. Era nostim, nebunesc şi complet real.

— Doamne, Dumnezeule, Patricia Quinn, spuse Jack, dând amuzat din cap. Ce viaţă anostă am trăit până acum...

— Nu aş recomanda experienţa, exclamă Trix. El şi mama în sufragerie, uitându-se la *Heartbeat*, iar eu blocată în dormitor cu celălalt, inventând scuze să nu ies. Am îmbătrânit zece ani.

— Şi asta cât înseamnă că ai? Douăzeci şi cinci? râse Jack.

Ashling se uita la el cu o nedumerire amară. De ce se poartă tot timpul atât de oribil cu ea? De ce nu îl amuză? Exact când concluzionase că poate pur şi simplu nu este ea amuzantă, a întâlnit privirea Lisei. O determinare puternică şi admiraţie pe măsură. Îi place de el, realiză Ashling, şi stomacul i se strânse din nou. Dacă era cineva care să îl smulgă pe Jack Devine de lângă exotica Mai, aceea era Lisa. Cum o fi să ai o asemenea putere?

Apoi Lisa a creionat un *feature* distractiv, la care se gândise chiar atunci. O recenzie a celor mai sexy paturi de hotel din Irlanda. Notate din punctul de vedere al lenjeriei de pat, al fermităţii saltelei, al spaţiului şi al capacităţii de „încătuşare" – cadrele de pat din fier forjat erau ideale pentru aşa ceva.

— Dumnezeule, oricât te-ar plăti, meriţi, spuse Trix cu un aflux exagerat de admiraţie.

— Mercedes? o provocă Lisa.

— Mergem la Donegal vineri să fotografiem colecţia de iarnă a Friedei Kiely, spuse Mercedes mândră. Ar trebui să scoatem un material de douăsprezece pagini de acolo.

Frieda Kiely era un designer irlandez care vindea foarte bine în străinătate. Făcea confecţii inedite şi superbe în acelaşi timp; pânză irlandeză combinată cu şifon uşor ca fulgul; material lucios Ulster alături de mătase; mâneci tricotate care ajungeau până la podea. Efectul era unul romantic şi sălbatic. Un pic prea sălbatic pentru Lisa, de fapt. Dacă plăteşti asemenea preţuri – nu că ea ar da vreodată asemenea bani –, mai bine mergi în vizită la domnul Gucci.

— Ce zici de un interviu cu ea? sugeră Lisa.

Mercedes râse.

— O, nu. E nebună. Nu ai scoate nimic coerent de la ea.

— Exact, lătră Lisa, ar fi o lectură interesantă.

— Tu nu ştii cum e ea...

— Vom prezenta colecţia ei de iarnă, măcar să ne spună şi nouă ce a mâncat la micul dejun.

— Dar...

— Impresionează-mă, rânji Lisa, parodiindu-l pe Calvin Carter.

Ceea ce poate că ar fi amuzat-o pe Mercedes, dacă ar fi avut habar de ce încerca să facă Lisa. Dar nu avea, aşa că singura opţiune era să îi arunce o privire malefică.

Jack se întoarse către Gerry.

— Cum stăm cu coperta?

Lisa privea nerăbdătoare. Gerry era atât de tăcut, încât nu îi acorda pic de atenţie şi deci nu avea nici cea mai vagă idee dacă este bun sau nu în ceea ce face. Dar Gerry scoase câteva prototipuri pentru copertă – trei fete diferite, peste care venea suprapusă o selecţie de rame şi texte. Senzaţia pe care o creea era incredibil de sexy şi de amuzantă.

— Excelent, îl încurajă Jack.

Apoi se întoarse către Lisa:

— Şi cum stăm cu rubrica de celebrităţi?

— E în lucru, zâmbi Lisa uşor.

Bono şi cele de la The Corrs refuzau să îi răspundă la telefoane.

— Dar mai interesant, chiar dacă suntem o revistă pentru femei şi audienţa noastră va fi formată în proporţie de nouăzeci şi cinci la sută din populaţie feminină, cred că se impune să avem şi o rubrică scrisă de un bărbat la *Colleen*.

Stai un pic, se gândi Ashling, şocată. *Asta este ideea mea...*

Gura i se mişca, mimând sunete care rămâneau nearticulate, în timp ce Lisa continua impasibilă:

— Este un comic despre care sursele mele spun că va ajunge celebru. Chestia e că nu vrea de nici o culoare să colaboreze cu o revistă pentru femei, dar îl voi convinge eu să se răzgândească.

Târfă, se gândi Ashling. *Târfă ordinară şi împuţită*! Şi nu îşi amintea nimeni? Nu mai observase nimeni altcineva...?

— Eu..., reuşi Ashling să articuleze.

— Ce? spuse Lisa, cu faţa ei aurie acum înfricoşătoare şi cu ochii ei gri, reci şi duri ca două pietre.

Ashling, care nu era deloc bună la a-şi impune punctul de vedere, mormăi:

— Nimic.

— Ar fi ceva foarte amuzant, zâmbi Lisa către Jack.

— Despre cine este vorba?

— Marcus Valentine.

— Vorbeşti serios? spuse Jack, evident amuzat.

— Ci-cine? întrebă Ashling, care suferea şoc după şoc.

— Marcus Valentine, spuse Lisa nerăbdătoare. Ai auzit de el?

Ashling dădu tăcută din cap. Tipul pistruiat nu părea un om care urma să devină celebru. Lisa se înşela, cu siguranţă. Dar părea atât de sigură pe ceea ce spunea...

— O să apară sâmbătă seara într-un loc numit River Club, spuse Lisa. Vom merge noi două, Ashling.

— River Club? spuse Ashling, vorbind aproape la fel de gros ca Trix. Sâmbătă seara?

— Daaa, spuse Lisa nerăbdătoare.

— O să apară şi prietenul meu Ted, s-a trezit Ashling spunând.

Lisa miji ochii, analizând situaţia.

— A, da? Minunat. Putem merge în culise şi ne poate prezenta.

— Bine că nu am planuri pentru sâmbătă seara, auzi Ashling cum ies vorbele din gura ei în mod normal tăcută.

— Aşa este, aprobă Lisa calmă. Bună treabă.

În timp ce toată lumea ieşea din sala de şedinţe, Lisa s-a întors către Jack:

— Satisfăcut? întrebă ea.

— Eşti uimitoare, spuse el sincer. Chiar uimitoare. Mulţumesc. Voi vorbi cu cei de la Londra.

— Cât de repede vom afla rezultatele?

— Probabil nu mai devreme de săptămâna viitoare. Nu îţi face griji, ai venit cu nişte idei minunate. Cred că va fi bine. E OK dacă plecăm la şase să vedem casa?

Spumegând din cauza nedreptăţii, Ashling s-a întors la biroul ei. Nu se va mai purta niciodată drăguţ cu târfa aia. Şi când te gândeşti că i-a părut rău pentru ea şi pentru faptul că era într-o ţară străină, unde nu avea prieteni. Încercase să o ierte pe Lisa pentru comportamentul ei urâcios gândindu-se că e nefericită şi înfricoşată. Câteodată, spre ruşinea lui Ashling, chiar râsese când Lisa sugerase că Dervla e grasă, Mercedes păroasă, Shauna Griffin incestuoasă. Dar acum, din partea ei, a lui Ashling Kennedy, Lisa Edwards nu avea decât să moară de singurătate.

Pe monitorul ei, care beneficia de *screen-saver* cu George Clooney, se afla un bileţel galben, pe care scria că a sunat „Dillon". L-a dezlipit, lăsând ecranul să pocnească din cauza energiei statice. Doar nu era octombrie deja! Dylan o suna de două ori pe an. În octombrie şi în decembrie. Să o întrebe ce să îi cumpere lui Clodagh de ziua ei şi de Crăciun.

L-a sunat înapoi.

— Bună, Ashling. Ai timp de un pahar rapid mâine, după muncă?

— Nu pot. Am un articol oribil de scris – poate mai spre sfârşitul săptămânii. E bine? De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Poate. Eu o să fiu plecat la o conferinţă. Te caut când mă întorc.

15

— Eşti gata, Lisa? întrebă Jack, apărând la biroul ei la şase şi zece.

Sub privirile tăcute ale colegilor lor dornici de bârfă, au părăsit biroul şi s-au suit în liftul care-i ducea la parcare.

În secunda în care au intrat în maşină, Jack şi-a smuls cravata de la gât şi a aruncat-o pe bancheta din spate, după care şi-a desfăcut primii doi nasturi de la cămaşă.

— Mult mai bine, oftă el. Îţi sugerez să faci şi tu la fel, o invită el. Poţi da jos de pe tine orice doreşti...

S-a oprit brusc şi o expresie înmărmurită i-a acoperit faţa. Căldura ruşinii lui ajungea până la Lisa.

— Scuze, bâigui el, râzând. M-am exprimat greşit.

Şi-a trecut agitat mâna prin părul răvăşit, astfel încât bretonul i s-a ridicat pentru scurt timp, înainte să pice înapoi pe frunte.

— Nici o problemă, zâmbi Lisa politicos, deşi firele micuţe de păr de pe ceafă i se ridicaseră brusc.

Era şocată şi excitată de ideea de a se dezbrăca pentru Jack în maşina lui, să simtă acea privire întunecată pe corpul ei gol, răcoarea scaunelor de piele pe corpul ei fierbinte. Muşcându-şi buza, şi-a jurat că va face să se întâmple acest lucru.

După o perioadă considerabilă de recuperare, Jack vorbi din nou:

— Hai să îţi spun câte ceva despre casă, zise el, aventurându-se în traficul de seară al Dublinului. Chestia e că Brendan va pleca să muncească în State. Are un contract pentru optsprezece luni care poate fi prelungit, dar, oricum, ar însemna că ai casă pentru un an şi jumătate. Şi după aceea vom vedea.

Lisei nu îi păsa de detalii. Nu contau, pentru că oricum nu avea de gând să stea aici pentru un an şi jumătate.

— E în zona South Circular Road, adică central, promise Jack. E o zonă din Dublin care păstrează încă elemente pitoreşti. Nu a fost complet modernizată.

Entuziasmul Lisei începu să scadă. Era *disperată* să locuiască într-o zonă cât mai modernă.

— Este o adevărată comunitate. Locuiesc multe familii în zonă.

Lisa nu îşi dorea să aibă nimic de a face cu familii. Îşi dorea să fie înconjurată de alte persoane singure şi să dea nas în nas cu bărbaţi atractivi la magazinul Tesco din zonă când aceştia cumpără Kettle Chips şi Chardonnay. Privea calm mâinile lui Jack pe volan şi simţea că toată nefericirea ei era alungată de siguranţa cu care acestea alunecau şi ghidau pielea.

El a virat de pe drumul principal pe o stradă mai mică, apoi pe una chiar şi mai mică.

— Acolo este, spuse el, arătând cu degetul prin parbriz.

Pe trotuar stătea parcă ghemuită căsuţa din cărămidă roşie a unui meşteşugar. După o singură privire, Lisa deja o ura. Ei îi plăceau construcţiile moderne şi noi, aerisite şi spaţioase. Casa aceasta părea înghesuită, cu camere întunecate, cu ţevi vechi şi o bucătărie murdară cu o chiuvetă Belfast oribilă.

A ieşit neîncrezătoare din maşină.

Jack s-a apropiat de casă, a băgat cheia în broască, a împins uşa şi s-a dat la o parte pentru a o lăsa pe Lisa să intre. El trebuia să îşi aplece capul pentru a încăpea pe uşă.

— Parchet, observă ea, aruncând o privire în jur.

— L-a pus Brendan în urmă cu câteva luni, spuse Jack mândru.

Ea s-a abţinut să îi spună că oricine are ceva cunoştinţe în domeniu ştie că parchetul este deja de domeniul trecutului şi că acum covoarele sunt din nou la putere.

— Camera de zi.

Jack a condus-o într-o cameră micuţă cu podele cenuşii, în care se aflau o canapea roşie, un televizor şi un şemineu din fier forjat.

— Aceea este o piesă originală, spuse Jack, indicând către şemineu.

— Mmmmm.

Lisa ura şemineurile din fier forjat. I se părea că încărcau foarte mult spaţiul.

— Bucătăria.

Jack o conduse către următoarea cameră.

— Frigider, cuptor cu microunde, maşină de spălat.

Lisa s-a uitat în jur. Cel puţin dulapurile erau făcute pe comandă, iar chiuveta era una normală din aluminiu – prefera riscul de a face Alzheimer decât să stea cu o chiuvetă Belfast în casă. Dar satisfacţia ei s-a evaporat când a văzut masa din lemn de pin, cu patru scaune rustice robuste. Cu durere în inimă, îşi aminti de masa albastră cu patru scaune asortate din bucătăria ei din Ladbroke Grove.

— A zis ceva de genul că boilerul face figuri. O să mă uit repede.

Pe jumătate băgat în dulap, Jack îşi suflecă mânecile, arătându-şi antebraţele bronzate cu

muşchi care se mişcau pe rând, odată cu mişcările mâinilor sale.

— Dă-mi patentul din sertarul de acolo, te rog, spuse Jack, făcându-i Lisei semn cu capul.

Lisa se întreba dacă dă un spectacol de masculinitate special pentru ea, apoi şi-a amintit că Trix spusese că este priceput la reparat maşinării şi extazul i s-a mai domolit. Mereu avusese o slăbiciune pentru bărbaţii care se pricepeau să lucreze cu mâinile, care veneau acasă murdari de benzină şi se apucau de reparat chestii şi care, deschizând încet fermoarul salopetei, spuneau lucruri pline de însemnătate de genul: „M-am gândit toată ziua la tine, păpuşă". Mai avea slăbiciuni şi pentru bărbaţii care aveau salarii cu şase cifre şi cu puterea de a o promova chiar dacă nu merita cu adevărat. Cât de bine ar fi dacă ar putea să le combine pe cele două.

Jack a meşterit şi a învârtit lucruri rapid, înainte să spună:

— Se pare că nu mai este ceasul. Ai apă caldă, dar nu o poţi programa dinainte. O să îl repar eu. Hai să vedem baia.

Spre surprinderea ei, baia a trecut testul. Spălatul nu trebuia neapărat să fie un raid fulgerător, cu un burete într-o mână şi cu un cronometru în cealaltă.

— Drăguţă cadă, admiră ea.

— Şi un raft destul de folositor acolo, deasupra, aprobă Jack.

— Numai potrivit pentru două pahare cu vin şi o lumânare parfumată.

Privirea Lisei era plină de semnificaţii. Şi zadarnică totodată. Spre frustrarea ei, Jack şi-a continuat itinerarul către următoarea cameră.

— Dormitorul, anunţă el.

Era mai mare şi mai luminos decât celelalte camere, deşi păstra şi el acea senzaţie de căsuţă de

țară. Prea multe draperii albe, pe lângă cuvertura rustică, și *foarte* mult pin. Pat din pin, dulap imens din pin și comodă cu sertare din pin.

Cred că și salteaua e făcută din pin, se gândi Lisa ofticată.

— Are privelişte către grădină, arătă Jack spre fereastră, către un petic mic de iarbă, mărginit de tufe cu boboci și flori.

Lisei i se strânse inima. Nu avusese niciodată o grădină și nici nu își dorea una. Îi plăceau florile ca oricărei femei, dar doar când veneau într-un buchet imens, acoperit de celofan, cu o fundă enormă din satin și o felicitare. Mai bine murea decât să se apuce de grădinărit, cu accesoriile alea hidoase – pantaloni elastici, pălării ridicole, coșuri stupide și mănuși tâmpite ca ale lui Michael Jackson. Nu era un look potrivit pentru ea.

Și, deși spusese cititorilor *Femme* în numărul din iulie, cu un an în urmă, că grădinăritul era noul gen de sex, nu vorbise deloc serios. Sexul era sex. Efectiv. Și ei îi lipsea.

— A spus ceva de genul că are o grădină de plante medicinale, spuse Jack. Vrei să vedem despre ce e vorba?

A descuiat ușa care dădea în spatele casei și la ieșire a trebuit să își aplece din nou capul. Ea l-a urmat în timp ce el mergea înainte, cu spatele extrem de drept, către peticul de iarbă, amuzată puțin de admirația pe care o simțea. Păsările ciripeau în lumina serii care se lăsa, aerul era plin de mirosul ierbii și al pământului și, pentru câteva secunde, parcă nu mai ura totul.

— Aici.

A condus-o către un strat de plante și s-a ghemuit jos, cu picioarele sub el. Pentru a se arăta deschisă, Lisa s-a chircit și ea, cu jumătate de inimă, lângă el.

— Ai grijă la costum, spuse el, întinzându-i mâna protector. Să nu te pătezi de noroi.

— Dar al tău?

— Puţin îmi pasă de al meu, se întoarse el către ea, aruncându-i un zâmbet neaşteptat de suspect.

De aproape, Lisa observă că unul dintre dinţii lui din faţă era puţin ciobit. Nu făcea decât să-i sporească imaginea de aventurier.

— Dacă pun destulă iarbă pe el, va trebui să îl duc la curăţat şi nu o să îl mai pot purta mâine... Şi ce nasol ar fi, spuse el sarcastic.

Lisa râse şi, doar de dragul de a o face, îşi apropie capul de al lui. Observa cum pupilele lui se dilată şi se contractă în funcţie de diversele expresii pe care le adopta faţa lui – de la confuzie la interes, apoi la interes *maxim*, apoi din nou confuzie şi din nou întunecare. A durat mai puţin de o secundă. Apoi şi-a întors privirea şi a întrebat:

— Ăla e coriandru sau pătrunjel?

Una dintre şuviţele lui de păr se încovoia într-o buclă. Lisa îşi dorea să pună un deget în ea şi să tragă.

— Tu ce crezi? a întrebat-o el din nou.

Simţind că vorbeau codificat, ea se uită la frunza din mâna lui şi spuse:

— Nu ştiu.

El sfărâmă frunza între degetul mare şi cel arătător, după care a apropiat-o de faţa ei.

— Miroase, îi spuse el.

A inhalat cu ochii închişi, încercând să ajungă la parfumul pielii lui.

— Coriandru, spuse ea, triumfătoare.

Lisa primi drept răsplată un alt zâmbet din partea lui. Gura i se curba puţin la colţuri...

— Şi mai e busuioc, chimen şi cimbru, indică el. Le poţi folosi la gătit.

— Da, zâmbi ea. Le pot presăra peste mâncarea livrată la domiciliu.

Nu avea rost să se prefacă în faţa lui. Zilele în care era îndrăgostită lulea şi abia aştepta să îi gătească alesului inimii sale erau de mult apuse.

— Nu găteşti?

Ea dădu din cap.

— Nu am timp.

— Asta aud mai mereu, spuse el.

— Păi, Mai găteşte?

Mare greşeală. Figura lui Jack s-a întunecat din nou.

— Nu, răspunse el scurt. Cel puţin nu pentru mine. Haide, să mergem.

— Deci cum ţi se pare casa? întrebă el, odată ajunşi înapoi înăuntru.

— Îmi place, minţi Lisa.

Era cel mai drăguţ loc dintre toate pe care le văzuse, dar asta nu însemna mare lucru.

— Are multe avantaje, aprobă Jack. Chiria e rezonabilă, zona e drăguţă şi poţi merge pe jos până la serviciu.

— Aşa este, spuse Lisa cu o tristeţe care îl nedumerea. Şi aş putea economisi o liră şi zece cenţi pentru fiecare drum.

— Atât costă? Nu am de unde să ştiu, pentru că eu sunt în fiecare zi cu maşina şi....

— Adică două lire şi douăzeci de cenţi pe zi.

— Cred că trebuie să fie...

— Unsprezece lire pe săptămână. Dacă faci socoteala pentru vreo două vieţi, înseamnă ceva.

În timp ce Jack încerca să păstreze o expresie politicoasă, Lisa a spart gheaţa. Râzând, i-a povestit despre experienţa sa cu Joanne. Apoi i-a povestit despre celelalte locuri oribile pe care le văzuse. Despre bărbatul din Lansdown Park care

îi cedase sufrageria şarpelui său, despre casa din Ballsbridge care era atât de neîngrijită încât arăta de parcă tocmai fusese jefuită.

— Păi, te poţi muta aici imediat, oferi Jack soluţia.

S-a ridicat şi a început să se joace nervos cu mărunţişul din buzunar, un gest pe care Lisa îl cunoştea de mult. Asta făceau bărbaţii în timp ce încercau să adune curajul pentru a o invita în oraş. Putea observa frământarea din ochii lui, iar corpul îi era atât de tensionat, de parcă urma să se arunce într-un vârtej.

Haide odată, se rugă ea în tăcere.

Apoi ochii lui se limpeziră şi toată tensiunea păru să se împrăştie.

— Hai să te duc la hotel acum, spuse el.

Lisa înţelese. Simţea că e atras de ea, dar îi simţea şi reţinerea. Nu numai că lucrau împreună, dar era deja implicat într-o relaţie cu altcineva. Nu avea importanţă. Îşi va arunca magia asupra lui şi îi va distruge obiecţiile. I-ar plăcea enorm – să îl facă pe Jack să se îndrăgostească de ea i-ar lua mintea de la supărările ei.

— Îţi mulţumesc că mi-ai găsit un loc unde să stau, spuse ea, zâmbindu-i dulce.

— Cu plăcere, replică Jack. Şi nu ezita să ceri, dacă ai nevoie de ceva. Voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a-ţi face mutarea în Irlanda cât mai uşoară.

— Mulţumesc, spuse ea, aruncându-i încă un zâmbet cu subînţeles.

— Eşti mult prea ocupată şi mult prea importantă pentru *Colleen* pentru a-ţi pierde vremea căutând apartamente.

Of.

Ghemuită pe un fotoliu, Lisa îşi aprinse o ţigară şi îşi aruncă privirea pe geamul camerei

de hotel care dădea către strada Harcourt. Simţea o oarecare vinovăţie. Atât de vagă, încât abia dacă o percepea, dar faptul că exista îi dădea de gândit. Era afurisita aia de Ashling. Fusese atât de surprinsă când Lisa i-a furat ideea.

Eh, asta e, aşa merg lucrurile. De asta Lisa era editor şi Ashling trăgea la jug. Iar Lisa fusese înspăimântată când Jack i-a spus despre problema cu reclamele. Frica o făcuse mereu să fie rea şi fără milă.

Pentru moment, acel sentiment de teroare care îi strânsese stomacul dispăruse. Tipul ei de optimism încăpăţânat îi permitea să stea într-o capsulă plină de speranţă, unde părea posibil să facă rost de toate reclamele de care era nevoie. Oricum, ideea era că fundul Lisei era cel pus la bătaie. Dacă revista eşua, nu viaţa lui Ashling se va sfârşi, ci a Lisei, era simplu. Bun, toată lumea o considera o târfă, dar ei nu puteau concepe presiunea în care se afla.

Lisa expiră fumul cu un oftat lung – imaginea feţei şocate a lui Ashling o irita, o făcea să se simtă aproape mizerabil.

Înainte era mereu capabilă să îşi controleze sentimentele. Îi era uşor să le sacrifice într-un scop nobil, acela de a-şi proteja slujba. Ar face bine să-şi revină.

16

Zilnic, soseau invitaţii la lansări – orice, de la noi modele de farduri până la deschideri de magazine – şi Lisa şi Mercedes le împărţeau nemiloase între ele. Lisa, în calitate de editor, avea prioritate. Dar Mercedes, ca editor pe frumuseţe şi modă, avea şi ea dreptul să meargă la câteva. Ashling, un fel de Cenuşăreasa, rămânea acasă să ţină revista pe picioare, iar Trix avea oricum un rang prea mic ca să aibă vreo şansă să meargă.

— Ce se întâmplă la un astfel de eveniment? o întrebă Trix pe Lisa.

— Stai acolo cu câţiva jurnalişti şi cu nişte celebrităţi, spuse Lisa. Vorbeşti cu oameni importanţi, asculţi prezentarea.

— Spune-mi despre asta la care te duci astăzi.

Un magazin care se numeşte Morocco îşi deschidea prima sucursală în Irlanda. Lisei puţin îi păsa, acest magazin se deschisese cu ani în urmă la Londra, dar patronul francizei din Irlanda trata lansarea ca pe un eveniment important. Palmer Tompkinson venea de la Londra pentru a participa la lansarea care urma să aibă loc în splendidul hotel Fitzwilliam, inspirat din modelul Royalton.

— Va fi şi mâncare? întrebă Trix.

— De obicei e ceva. Aperitive. Şampanie.

De fapt, Lisa chiar îşi dorea să fie mâncare, pentru că începuse un nou regim – în locul Dietei

Pentru Cei Şapte Pitici, trecuse pe Dieta de Publicitate. Asta însemna că putea să mănânce şi să bea oricât, *dar numai la evenimente publicitare*. Lisa ştia cât de important este să fii slabă, dar refuza să fie sclava unei diete tradiţionale. În schimb, introducea limite şi recompense ciudate în relaţia sa cu mâncarea, menţinând provocarea mereu nouă şi interesantă.

— Şampanie!

Gândul la băutură o făcu pe Trix să mârâie ca un Don Corleone în variantă feminină.

— Asta dacă nu au buget redus, iar dacă e aşa, nici nu primesc spaţiu în revistă. În cazuri din astea, îţi iei punga cu cadouri şi pleci.

— O pungă cu cadouri!

Trix se lumină la ideea de a primi ceva gratuit. Ceva pentru care nu trebuia să facă efortul de a fura.

— Ce fel de pungă de cadouri?

— Depinde, spuse Lisa visătoare. În cazul unei firme de cosmetice, primeşti de obicei o selecţie a produselor lor din noul sezon.

Trix chiui de încântare.

— La un magazin ca ăsta, poate o geantă...

— O geantă!

Nu mai avusese parte de o geantă gratis de ani de zile, de pe vremea când încă nu le puseseră etichete electronice.

— Sau o bluză.

— Dumnezeule! ţopăi Trix, încântată. Eşti atât de norocoasă!

După o lungă pauză de gândire, Trix sugeră inocent:

— Ştii, chiar ar trebui să o iei şi pe Ashling cu tine.

Această sugestie pornea de la ideea că Trix nu putea sub nici o formă să meargă înaintea lui Ashling.

— Este editorul tău adjunct. Ar trebui să afle cum se fac lucrurile, în caz că te îmbolnăveşti vreodată.

— Dar...

Faţa curată şi măslinie a lui Mercedes era speriată de ideea că altcineva ar putea să calce pe acel tărâm sfânt. Nu erau prea multe rujuri gratuite de dat.

Frica palpabilă a lui Mercedes, plus sentimentul de vinovăţie pe care încă îl simţea faţă de Ashling îi făcură decizia Lisei foarte uşoară.

— Bună idee, Trix. OK. Ashling, mă poţi însoţi în după-amiaza asta. Adică, adăugă ea inocentă, dacă ţi-ar plăcea să mergi.

Ashling nu se pricepuse niciodată la a purta pică cuiva. Mai ales dacă era vorba să şi primească ceva gratuit.

— Dacă mi-ar plăcea să merg?

După care exclamă, dezamăgindu-se singură:

— Mi-ar plăcea la *nebunie.*

Lisa luă prânzul la Clarence cu o autoare de bestselleruri pe care încerca să o convingă să scrie o rubrică permanentă. A fost un real succes. Nu numai că femeia fusese de acord să scrie articole pentru o remuneraţie infimă, în schimbul unor reclame regulate pentru cărţile sale, dar Lisa plecă de la masă fără măcar să se atingă de mâncare. În ciuda faptului că şi-a învârtit mâncarea energic prin farfurie, tot ce a băgat în gură a fost o jumătate de roşie şi o înghiţitură de pui cu porumb.

S-a întors la serviciu triumfătoare şi tocmai îşi răsfoia corespondenţa când Ashling a apărut lângă biroul ei, cu geanta şi jacheta în mână.

— Lisa, spuse Ashling nerăbdătoare. E două şi jumătate şi invitaţia este pentru ora trei. Nu ar trebui să plecăm?

Lisa râse cu o mirare ironică.

— Regula numărul unu: să nu ajungi niciodată la timp. Toată lumea ştie asta! Eşti prea importantă.

— Sunt?

— Te prefaci.

Lisa se întoarse la teancul ei de comunicate de presă. Dar după o vreme ridică privirea pentru a o găsi pe Ashling uitându-se fix la ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Lisa, regretând amarnic că o invitase pe Ashling.

— Scuze! Mi-e doar teamă că o să dispară totul.

— Ce anume?

— Aperitivele, pungile cu cadouri.

— Nu plec până la ora trei, aşa că nu mă mai întreba.

La trei şi un sfert, Lisa îşi luă gentuţa Miu Miu de sub birou şi îi spuse unei Ashling tremurânde:

— Haide.

Călătoria cu taxiul pe străzile sufocate de trafic a durat atât de mult, încât până şi Lisei i se făcuse frică de ideea că aperitivele şi pungile cu cadouri ar fi dispărut.

— Acum ce mai e? spuse ea nervoasă, în timp ce un poliţist le făcea semn să oprească.

— Raţe, spuse scurt şoferul.

În timp ce Lisa se întreba dacă „raţe" este un cuvânt care în Dublin ţinea loc de „draci", Ashling exclamă:

— Oh, uite, raţe.

Poftim! se gândi Lisa, şi văzu în faţa ei o mamă-raţă care trecea strada, ducând în urma sa şase răţuşte aliniate. Doi poliţişti controlau traficul în ambele sensuri pentru a asigura trecerea în siguranţă a familiei de raţe. Abia dacă îi venea să creadă!

— Se întâmplă în fiecare an, spuse Ashling cu o privire veselă. Raţele stau pe canal, apoi, când

sunt destul de mari, coboară la lacul Stephen's Green.

— Cu sutele. Încurcă traficul complet. Te scot din minți, spuse șoferul de taxi.

Ce imbecilitate de oraș... oftă Lisa.

Vremea se făcuse răcoroasă și umedă când Lisa și Ashling au ajuns în fața hotelului Fitzwilliam. Valul de caldură de zilele trecute era acum o amintire îndepărtată.

— Cu o epilare nu se face primăvară, se gândi cu tristețe Ashling, care era din nou echipată cu pantaloni lungi, după ce cu o zi în urmă aerisise o fustă lungă de vară.

Apoi a uitat de vreme și îi dădu un cot Lisei, încântată.

— Uite-o pe fata ta. Cum o cheamă? Tara Palmtree Yokiemedoodle.

Și chiar *era* Tara Palmtree Yokiemedoodle, plimbându-se înainte și înapoi prin fața hotelului, înconjurată de fotografi care dădeau frenetic din blițuri.

— Arată-ne puțin piciorul. Așa, Tara, se rugau ei.

Ashling ocoli, încercând să evite turma de fotografi, dar Lisa trecu hotărâtă chiar prin mijlocul lor.

— Vai, ea cine e? auzi Ashling.

Apoi Lisa izbucni:

— Taaara, draga mea, nu te-am mai văzut de secole.

După ce a învârtit-o pe Tara pe toate părțile, s-au întors amândouă cu fața către camere. Fotografii s-au oprit o clipă pentru a se uita la femeia strălucitoare cu părul de culoarea caramelului care se lipise de Tara, după care au reluat fervoarea fotografiatului.

— Lisa Edwards, editor al revistei *Colleen*, spuse Lisa, trecând printre fotografi și informându-i.

Lisa Edwards. Lisa Edwards. Sunt o veche prietenă de-a Tarei.

— De unde o cunoşti pe Tara Palmtree? întrebă Ashling admirativ când Lisa i s-a reălăturat, într-o zonă complet ignorată de fotografi.

— Nu o cunosc, o surprinse Lisa, rânjind. Dar regula numărul doi – nu lăsa niciodată adevărul să stea în calea unui articol bun.

Lisa s-a strecurat în hotel şi Ashling a urmat-o. Doi bărbaţi tineri şi arătoşi le-au întâmpinat şi au uşurat-o pe Ashling de haină. Dar Lisa a refuzat graţios să renunţe la ea.

— Trebuie să îţi amintesc de regula numărul trei, spuse Lisa calm, pe drumul către sala de recepţii. Nu lăsăm niciodată jacheta. Trebuie să le laşi impresia că eşti foarte ocupată, că doar treci pe aici pentru câteva minute, că ai o viaţă mult mai interesantă undeva în altă parte.

— Scuze, spuse Ashling umilă. Nu mi-am dat seama.

În sala de petrecere, o femeie slabă, îmbrăcată din cap până în picioare cu produse din colecţia de vară Morocco, le-a întâmpinat şi le-a întrebat cine erau, după care le-a cerut să semneze într-o carte pentru vizitatori.

Lisa a scrijelit câteva cuvinte, apoi i-a înmânat pixul lui Ashling, care s-a luminat de încântare.

— Şi eu? chiui ea.

Lisa strâmbă din buze şi dădu din cap ameninţător. *Calmează-te!*

— Scuze, şopti Ashling.

Totuşi, scrise cu foarte mare grijă „Ashling Kennedy, redactor-şef adjunct, revista *Colleen*".

Lisa trecu unghia ei împodobită cu o manichiură franţuzească peste lista de nume prezente.

— Regula numărul patru, după cum ştii, sfătui ea, uită-te la carte. Vezi cine este prezent.

— Ca să ştim pe cine căutăm, înţelese Ashling.

Lisa se uită la ea de parcă era nebună.

— Nu! Ca să ştim pe cine să evităm!

— Şi pe cine ar trebui să evităm?

Mulţumită, Lisa verifică încăperea plină de oameni de la reviste rivale.

— Păi, mai pe toată lumea.

Dar Ashling ar trebui să ştie toate astea – şi Lisa tocmai îşi dăduse seama că ea nu avea idee de chestiunile de bază. Alarmată, şopti:

— Nu-mi spune că nu ai mai fost la nici un eveniment publicitar până acum. Nu ai fost pe vremea când lucrai la *Woman's Place*?

— Nu prea primeam invitaţii, se scuză Ashling. Oricum, nu la fel de fabuloase ca asta. Presupun că cititorii noştri erau mai în vârstă. Şi dacă se întâmpla să primim invitaţii la deschiderea vreunui cămin sau a unui restaurant sau ceva de genul ăsta, mergea Sally Healy de fiecare dată.

Ceea ce nu spunea Ashling era că Sally Healy era o mumie rotundă, care era prietenoasă cu toată lumea. Nu cunoştea regulile agresive ale Lisei şi nici nu avea superioritatea ei emancipată.

— Îl vezi pe cel de acolo, spuse Ashling, arătând către un bărbat înalt care parcă era păpuşa Ken. El este Marty Hunter, un prezentator TV.

— Déjà vu, oftă Lisa. A fost la lansarea Bailey de ieri şi la cea MaxMara de luni.

Această replică o aruncă pe Ashling într-o tăcere tristă. Avea aşteptări măreţe pentru ieşirea asta. Voia să o însoţească şi să fie atentă la Lisa şi să îi dovedească faptul că avea nevoie de ea. Şi anticipase că va câştiga puţin din respectul mult dorit al Lisei odată cu cunoştinţele ei nepreţuite despre persoanele faimoase din Irlanda – cunoştinţe pe care Lisa, o englezoaică, nu avea cum să le posede. Dar Lisa avea un

avans de kilometri în faţa ei, controla deja situaţia cu celebrităţile şi părea iritată de încercările prosteşti ale lui Ashling de a o ajuta.

O chelneriţă se opri şi le arătă o tavă. Oferta avea specific marocan: *couscous*, cârnăciori Merguez şi pateuri cu carne de miel. Băutura servită era, surprinzător, votca. Nu foarte marocan, dar Lisei nu îi păsa. A mâncat ceva, dar nu şi-a permis să dea iama, deoarece era nevoită să vorbească încontinuu cu oamenii, iar Ashling se ţinea tot timpul după ea. Energică, încântătoare, Lisa se plimba prin încăpere ca o profesionistă – deşi asta nu mai era deloc o surpriză.

— Aceiaşi şi aceiaşi, oftă ea către Ashling. Majoritatea fraierilor ăstora ar apărea şi la deschiderea unei conserve de fasole. Ceea ce mă duce uşor cu gândul la regula numărul cinci: foloseşte-te de faptul că încă ai jacheta şi evadează subtil. Când cineva devine *prea* plictisitor, poţi spune că te duci la garderobă.

Câteva modele cu ochi de căprioară se plimbau prin sală, cu corpurile lor neformate acoperite de produse Morocco. Din când în când, cineva de la relaţii cu publicul împingea câte una dintre ele în faţa Lisei sau a lui Ashling şi acestea trebuiau să se minuneze de frumuseţea hainelor. Ashling, terminată de ruşine, făcea tot ce îi stătea în putinţă. Dar Lisa abia dacă făcea efortul de a se uita.

— Ar putea fi şi mai rău, se confesă ea după ce încă o adolescentă se învârti şi se fâţâi prin faţa lor, după care plecă. Măcar nu e vorba de costume de baie. Asta s-a întâmplat la un dineu în Londra – încercam să mănânc în timp ce şase fete îşi băgau fundurile şi sânii în farfuria mea. Bleach.

Apoi i-a spus lui Ahling ceea ce aceasta oricum începea să realizeze.

— Regula numărul – la ce număr ajunseserăm? Şase? – nu există nimic care vine gratuit. Dacă vii la aşa ceva, trebuie să înduri toată parada asta. Vai, nu, uite-l pe ciudatul de la *Sunday Times*, hai să mergem acolo.

Ashling devenea din ce în ce mai mică din cauza cunoştinţelor lui Lisa despre tot ce mişca în încăperea aceea. Şefa ei locuia în Dublin de mai puţin de două săptămâni şi părea că deja cunoaşte tot ce mişcă.

Cu zâmbetul aplicat în siguranţă pe faţă, Lisa se învârti pe tocul ei Jimmy Choo. Ratase pe cineva? Apoi a zărit un tânăr simpatic care părea că nu se simte prea confortabil în costumul lui *prea* nou.

— El cine e? întrebă ea, deşi Ashling nu avea nici cea mai vagă idee. Hai să aflăm, nu?

— Cum?

— Îl întrebăm, spuse Lisa, amuzată de mirarea lui Ashling.

Zâmbind larg şi dând generos din gene, Lisa se apropie de băiat, cu Ashling după ea. De aproape se vedea că are pete pe bărbia lui tânără.

— Lisa Edwards, revista *Colleen*, spuse ea, întinzându-şi mâna fină şi bronzată.

— Shane Dockery.

Şi-a băgat emoţionat degetul între gulerul de la cămaşă şi gât.

— De la Laddz, îi încheie Lisa fraza.

— Ai auzit de noi? exclamă el.

Nimeni altcineva din acea încăpere nu avea idee cine era.

— Bineînţeles.

Lisa văzuse o menţiune despre ei într-un ziar de weekend şi îşi notase numele, alături de alte câteva nume pe care credea ea că merită să le ţină minte.

— Sunteţi o nouă formaţie de băieţi. Veţi fi mai buni decât au fost vreodată Take That.

— Mersi, înghiţi el în sec cu un entuziasm cu care nu ştia ce să facă.

Poate că până la urmă a meritat să iasă în hainele astea oribile.

În timp ce se îndepărtau, Lisa şopti:

— Vezi? Ţine minte doar, ei sunt mai înfricoşaţi de tine decât eşti tu de ei.

Ashling dădu din cap gânditoare şi Lisa se felicită pentru pontul generos pe care i-l dăduse. Ajutată, probabil, de cantităţile demne de luat în seamă de votcă pe care le sorbea. Şi că tot veni vorba... O chelneriţă apăru instantaneu lângă ea.

— Votca este noua apă, spuse Lisa, ridicând paharul către Ashling.

Când Lisa mâncase şi băuse cât avea nevoie, a venit şi momentul să plece.

— Pa, spuse Lisa, făcând cu mâna omului de la uşă.

— Mulţumim, zâmbi Ashling. Hainele au fost minunate şi sunt sigură că cititorii revistei *Colleen* le vor îndrăgi...

Fraza lui Ashling se opri brusc, deoarece simţi că cineva o ciupeşte de braţ foarte, foarte tare. Lisa.

— Vă mulţumim că aţi venit.

Omul-insectă puse un pachet învelit în plastic în mâinile Lisei.

— Şi acceptaţi, vă rog, acest mic gest.

— O, mulţumesc, spuse Lisa vag, îndepărtându-se.

Apoi un alt pachet a ajuns şi în mâinile nerăbdătoare ale lui Ashling. Cu faţa luminată, şi-a înfipt unghia în plastic pentru a-l rupe. Apoi a tresărit din nou, deoarece cineva o ciupea iar de braţ.

— A, da, păi, mersi, încercă ea, nereuşind să fie indiferentă.

— Nu te atinge de el, îi spuse Lisa printre dinţi în timp ce traversau holul pentru a lua jacheta lui Ashling. Nici măcar nu te uita la el. Şi nu spune niciodată cuiva de la PR că o să le dai spaţiu. Fii inabordabilă!

— Asta e regula numărul şapte, presupun, spuse Ashling oftând.

— Exact.

După ce au părăsit hotelul, Ashling îi aruncă Lisei o privire întrebătoare, apoi privi cadoul.

— Nu încă, insistă Lisa.

— Atunci când?

— După ce dăm colţul. Dar nu te grăbi! adăugă Lisa, pentru că Ashling mai avea puţin şi o lua la fugă.

În secunda în care au dat colţul, Lisa spuse „Acum!" şi amândouă au desfăcut plasticul de pe pachete. Era un tricou cu emblema Morroco inscripţionată pe piept.

— Un tricou, exclamă Lisa dezgustată.

— Mie mi se pare frumos, spuse Ashling. Ce vei face cu al tău?

— O să îl duc la magazin şi o să-l schimb cu ceva decent.

A doua zi, atât *Irish Times*, cât şi *Evening Herald* au publicat poze cu Tara şi Lisa pe prima pagină.

17

Sâmbătă dimineaţa, la şapte fără un sfert, Molly o trezi pe Clodagh. Cu lovituri peste cap.

— Trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te, o invita Molly frenetic. Craig face un tort.

Există unele avantaje în a avea copii, se gândea Clodagh, în timp ce se dădea, împleticindu-se, jos din pat – de exemplu, ea nu mai fusese nevoită să pună vreun ceas să sune dimineaţa de vreo cinci ani de zile.

Se întâlnea cu Ashling în oraş. Mergeau la cumpărături.

— Şi cred că ar trebui să plecăm devreme, spusese Ashling. Ca să evităm înghesuiala.

— Cât de devreme?

— Pe la zece.

— Zece!

— Sau unsprezece, dacă e prea devreme.

— Prea devreme? Eu sunt trează de ceva ore bune la ora aia.

După ce a curăţat mizeria de la făcutul tortului, Clodagh i-a dat lui Craig un bol de Rice Krispies, dar el nu voia să se atingă de ele pentru că îi turnase prea mult lapte în castron. I-a mai pus un bol, de data aceasta nimerind raportul de lapte şi cereale la fix. Apoi i-a pus lui Molly un bol de Sugar-Puffs. De îndată ce Craig a văzut micul dejun al lui Molly, a respins violent cerealele sale, declarând că sunt otrăvitoare. Lovind cu

lingura şi împroşcând cu lapte, el ceru zgomotos Sugar-Puffs în loc de Rice Krispies. Clodagh şi-a şters picăturile de lapte de pe obraz, deschise gura pentru a începe un discurs despre cum el deja făcuse o alegere şi că trebuia să se obişnuiască cu ideea, apoi se răzgândi. În schimb, i-a luat bolul, a aruncat conţinutul la gunoi şi a pocnit cutia de Sugar-Puffs în faţa lui, cu un rânjet pe chip.

Fericirea lui Craig s-a diminuat. Nu le mai voia acum. Fusese prea uşor să le obţină, nu tocmai cum îşi dorise.

În timp ce Clodagh încerca să se pregătească să iasă în oraş, copiii au simţit că încerca să evadeze. Se agăţau de ea şi cereau mai multe decât de obicei, iar când a intrat la duş au insistat amândoi să o însoţească.

— Îţi aminteşti zilele în care eu eram cel care intra cu tine la duş? observă Dylan când ea ieşi din baie, încercând să se usuce, cu cei doi atârnând de ea.

— Daaa, spuse ea nervoasă.

Nu îşi dorea ca el să îşi aducă aminte cât de picantă era viaţa lor sexuală înainte. În caz că poate îşi cerea banii înapoi. Sau, şi mai rău, poate încerca să reactiveze lucrurile.

— Uite, usuc-o, spuse ea, împingând-o pe Molly către el. Eu mă grăbesc.

În timp ce Clodagh scotea Nissan-ul Micra de pe alee în marşarier, Molly stătea în dreptul uşii de la intrare şi se smiorcăia:

— Vreau şi eu să merg!

Plângea cu atâta agonie, încât câţiva vecini au ieşit de urgenţă la geamuri să vadă cine era omorât.

— Şi eu, chiţăi Craig la unison cu sora lui. Vino înapoi, mami, întoarce-te.

Şantajişti afurisiţi, se gândi Clodagh în timp ce accelera. Îşi petreceau mai tot timpul spunându-i

cât o urăsc, că îl voiau pe tăticul, dar apoi, când încerca să stea şi ea singură câteva ore, devenea dintr-odată atracţia zilei. Prin urmare, se simţea cuprinsă de vinovăţie.

La zece şi un sfert, atât Ashling, cât şi Clodagh au apărut în faţa complexului Stephen's Green. Nici una nu şi-a cerut scuze pentru întârziere. Pentru că nu întârziaseră. Cel puţin nu conform standardelor irlandeze.

— Ce ai la ochi? întrebă Ashling. Parcă eşti tipul din *Portocala mecanică*.

Alarmată, Clodagh s-a grăbit să caute o oglindă în geantă. O jucărie de-a lui Molly căzu dinăuntru.

— Uite.

Ashling găsise o oglindă mai repede.

— E machiajul meu, realiză Clodagh, verificându-se. Nu m-am machiat decât la un ochi. Când m-a văzut Craig că mă machiez, m-a pus să îi dau şi lui cu fard şi cred că am uitat să termin apoi... Şi Dylan ar fi trebuit să îmi fi spus. Oare se mai uită la mine?

Când a auzit de Dylan, Ashling s-a simţit ciudat. Trebuia să se vadă cu el luni seara să bea ceva, la rugămintea lui, şi, fără să ştie din ce motiv, se simţea ciudat când se gândea să îi spună lui Clodagh. I se părea aiurea şi să se ascundă de ea. Dar, până să afle despre ce e vorba, considera că e mai bine să îşi ţină gura. Poate că Dylan plănuia o călătorie-surpriză pentru Clodagh. Nu ar fi fost prima dată.

— Am eu câteva chestii, spuse Ashling, scoţând din geantă mascara şi creion dermatograf.

— Ce nu ai tu? râse Clodagh. Hei! Mascara Chanel? Adică, *Chanel?*

Ashling zâmbi cu mândrie.

— E noua mea slujbă. L-am primit gratis.

Pentru un moment, Clodagh nu s-a putut mişca. A încercat să înghită, dar până şi asta i s-a părut foarte dificil şi zgomotos.

— Gratis? Cum?

Ashling se lansă într-o poveste în care cineva pe nume Mercedes era plecată la Donegal şi altcineva pe nume Lisa era la un prânz caritabil cu celebrităţile din Dublin şi cum o anume Trix arăta mult prea mult ca una dintre fetele de la Spice Girls pentru a fi lăsată să iasă în lume, aşa încât Ashling a fost nevoită să reprezinte revista *Colleen* la Chanel Face of Autumn.

— Şi când am plecat mi-au dat o punguţă de cadouri.

— Genial, spuse Clodagh cu gura căscată.

Şi, uitându-se la figura satisfăcută şi zâmbitoare a lui Ashling, îşi dădu seama că treaba asta chiar *era* genială. Dar unde se duseseră toate speranţele legate de viaţa ei?

— Haide, hai să aruncăm cu nişte bani, se rugă Ashling.

— De unde să începem?

— Jigsaw. Pantalonii mei magici care mă fac cu trei kilograme mai slabă s-au cam lăsat şi sper să îi pot înlocui.... Deşi nu cred că am mari şanse, recunoscu ea tristă.

— De ce? Horoscopul nu e favorabil astăzi? o necăji Clodagh.

— De fapt, deşteapto, nu este deloc nefavorabil, dar nu asta contează. Imediat cum găsesc ceva ce îmi place, ăştia aleargă să le ia de pe rafturi. Cică linia iese din producţie.

În fiecare magazin, Ashling a încercat, una după alta, tot felul de perechi de pantaloni care nu-i veneau, în timp ce Clodagh se plimba printr-un univers paralel cu cel al hainelor. Nu se imagina purtând nimic din ce vedea.

— Uite cât de scurte sunt rochiile astea! spuse ea.

Apoi îşi duse mâna la gură. *Chiar am spus eu asta?*

— Asta a fost bună, mai ales că a venit de la femeia care odată purta o faţă de pernă pe post de fustă.

— Aşa am *făcut*?

— Eh, oricum nu sunt rochii, spuse Ashling, observând la ce se uita Clodagh. Sunt tunici, se poartă peste pantaloni.

— Am pierdut complet legătura, spuse Clodagh hipnotizată. Dar se întâmplă fără să îţi dai seama, te trezeşti dintr-odată că ceea ce vrei de la un material este să ascundă cât mai bine petele de vomă... Uită-te cum sunt îmbrăcată, spuse ea, arătând către bluza neagră şi jacheta de blugi.

Ashling strâmbă gânditoare din buze. Poate că nu era Clodagh expertă în ale modei, dar tot ar fi dat orice să arate ca ea – picioarele ei scurte şi cu forme, talia mică, subliniată de jacheta cambrată, părul lung şi des, strâns cu uşurinţă deasupra capului.

— Vezi chestia aia verde? spuse Clodagh, arătând o bluză de culoarea deschisă a mentei. Ei bine, îţi poţi imagina aşa ceva pe albastru?

— Păi, da, minţi Ashling.

Avea o bănuială că era în legătură cu decoraţiunile interioare.

— Exact culoarea aceea vrem să facem sufrageria, zâmbi Clodagh. Vin luni să se apuce de treabă şi *abia aştept.*

— Deja? Abia în urmă cu câteva săptămâni ai început să te gândeşti la asta.

— M-am decis să o fac pur şi simplu. Teracota aceea oribilă mă enerva de moarte, aşa că le-am spus că era o urgenţă.

— Mie mi se părea frumoasă teracota, îşi dădu Ashling cu părerea.

La fel i se păruse şi lui Clodagh cu puţină vreme în urmă.

— Ei bine, nu este, spuse Clodagh fermă, după care îşi reorientă atenţia înapoi la haine, hotărâtă să le vină de hac.

Până la urmă, a cumpărat o rochiţă strâmtă de la Oasis, atât de scurtă şi de transparentă încât Ashling se gândea că până şi Trix s-ar gândi de două ori – şi aşa ceva nu se întâmpla tocmai des.

— Când o vei purta? întrebă Ashling curioasă.

— Nu ştiu. Când o duc pe Molly la terenul de joacă, când îl iau pe Craig de la pictură. Uite, o vreau, pur şi simplu, OK?

A plătit cu cardul, al cărui beneficiar era doamna Clodagh Kelly. Ashling a simţit un impuls care nu putea fi decât gelozie. Clodagh nu câştiga nici un ban pe cont propriu, dar totuşi avea mereu destui. Nu ar fi minunat să se şi bucure de ei?

Şi au pornit din nou.

— Ah, priveşte salopetelele acelea! exclamă Clodagh, pornind către un magazin pentru copii. Ar fi superbe pe Molly. Şi şapca asta de baseball nu ar fi bestială pentru Craig?

Doar atunci când Clodagh a cheltuit mai mulţi bani pentru fiecare dintre copiii ei decât cheltuise pentru ea i-a dispărut sentimentul de vinovăţie.

— Bem o cafea? sugeră Ashling, când nebunia cumpărăturilor luă sfârşit.

Clodagh ezită.

— Mai bine bem ceva alcoolic.

— E abia douăsprezece şi jumătate.

— Sunt sigură că unele localuri sunt deschise de la ora zece.

Ashling nu tocmai la asta se referise, dar, asta e.

Aşa că, în timp ce locuitorii Dublinului se răsfăţau în soarele neaşteptat al weekendului bând cafele cu lapte şi prefăcându-se că sunt în Los Angeles, Ashling şi Clodagh stăteau într-un bar dezolant de bătrâni, unde toată lumea părea scoasă dintr-o campanie socială guvernamentală

împotriva demonului alcoolului. Nici unul fără ochi injectaţi.

Ashling pălăvrăgea, încântată de noua ei slujbă, despre oamenii faimoşi pe care aproape îi cunoscuse, despre tricoul gratuit pe care îl primise de la Morocco, în timp ce starea de spirit a lui Clodagh se îneca pe fundul paharului ei cu gin tonic.

— Poate că ar trebui să mă angajez, întrerupse ea dintr-odată. Am tot *vrut* să mă reîntorc la muncă după ce l-am făcut pe Craig.

— Aşa este, ai vrut.

Ashling era conştientă de faptul că Clodagh era un pic defensivă din cauză că nu era una dintre acele superfemei care ţineau o slujbă cu normă întreagă şi, pe lângă asta, reuşeau să îşi crească şi copiii.

— Dar oboseala era peste aşteptări, insistă Clodagh. Orice ai auzit despre agonia naşterii, nimic nu te pregăteşte pentru nopţile nedormite. Eram mereu dărâmată, iar trezirea era ca o încercare de a ieşi de sub anestezie. Nu aveam cum să ţin un job.

Şi, din fericire, afacerea lui Dylan cu computere mergea destul de bine încât să nici nu fie nevoită.

— Acum ai timp pentru o slujbă? întrebă Ashling.

— Sunt foarte ocupată, realiză Clodagh. În afară de vreo două ore, timp în care merg la sală, nu am nici o clipă doar pentru mine. Să ştii, nu sunt chestii consistente; schimbi haine, se vomită pe tine, te uiţi la casete peste casete cu Barney... Deşi, spuse ea cu un rânjet pe faţă, am cam terminat-o cu Barney.

— Cum?

— I-am spus lui Molly că a murit.

Ashling izbucni în râs.

— I-am spus că a fost călcat de o maşină, continuă Clodagh, rânjind.

Zâmbetul lui Ashling începu să se diminueze.

— Doar nu chiar... i-ai spus asta?

— Ba da, chiar i-am spus, zise Clodagh mândră. Mă săturasem de idiotul ăla mare şi mov şi de toţi plozii ăia enervanţi care veneau cu morala şi îmi spuneau cum să îmi trăiesc viaţa.

— Şi Molly nu s-a supărat?

— O să îi treacă. Se mai întâmplă. Nu am dreptate?

— Dar... dar... are doi ani şi jumătate.

— Sunt şi eu om, spuse Clodagh, defensivă. Am şi eu drepturi, să ştii. Şi înnebuneam din cauza casetelor ălora, jur.

Ashling plutea în confuzie. Dar poate că Clodagh avea dreptate. Oamenii se aşteaptă ca mamele să îşi reprime toate dorinţele şi nevoile proprii pentru binele copiilor lor. Poate că asta nu era tocmai corect.

— Câteodată, oftă grav Clodagh, mă întreb pur şi simplu care e scopul? Ziua mea e plină de dusul lui Craig la şcoală, dusul lui Molly la terenul de joacă, adusul lui Molly de la joacă, dusul lui Craig la lecţiile lui de *origami*... Sunt o sclavă.

— Dar creşterea copiilor este cea mai importantă slujbă pe care o poate avea cineva, protestă Ashling.

— Dar nu mai port nici o conversaţie adultă. Cu excepţia discuţiilor cu celelalte mame, iar ele sunt atât de competitive. Ştii cum e – „Andrew al meu este mult mai violent ca Craig". Craig nu dă niciodată în nimeni, în timp ce afurisitul de Andrew Higgins e Rambo junior. Este foarte umilitor! spuse ea, fixând-o pe Ashling cu privirea. Citesc articole în reviste despre competitivitatea de la locul de muncă, dar nu se compară cu ceea ce se întâmplă în grupurile de mame şi copii.

— Dacă te consolează cu ceva, eu am fost toată săptămâna bolnavă de îngrijorare din cauză că

trebuie să scriu un articol despre lecţia de salsa, spuse Ashling. M-a ţinut trează noaptea, la propriu. Tu nu trebuie să ai astfel de griji, încheie Ashling încercând să o îmbuneze. Şi, peste toate, îl ai pe Dylan.

— E, hai, căsătoria nu e ceea ce pare.

Ashling nu era convinsă.

— Ştiu că trebuie să spui asta. E o regulă, am văzut-o în acţiune. Femeile căsătorite pur şi simplu nu au voie să spună că sunt înnebunite după bărbaţii lor decât dacă sunt *proaspăt* căsătorite. Dacă aduni mai multe soţii împreună, se vor întrece în a vedea cine îl vorbeşte mai mult de rău pe soţul său. „Al meu îşi lasă şosetele murdare pe podea", „Ei bine, al meu nu vede niciodată când mă tund". Cred că de fapt sunteţi toate ruşinate de norocul vostru!

Aflată din nou pe strada însorită, Ashling auzi o voce cunoscută:

— Salman Rushdie, Jeffrey Archer sau James Joyce?

Era Joy.

— Cum de eşti trează atât de devreme?

— Nu m-am culcat încă. Bună!

Joy dădu uşor din cap către Clodagh. Nu se prea plăceau. Joy o considera pe Clodagh prea răsfăţată, iar Clodagh era nemulţumită de apropierea lui Joy de Ashling.

— Haide, spuse Joy. Salman Rushdie, Jeffrey Archer sau James Joyce?

— James Joyce viu sau în descompunere?

— În descompunere.

Ashling se gândea la dificila ei alegere, în timp ce Clodagh părea complet pe dinafară.

— James Joyce, se decise Ashling într-un final. Bun, vaco. Gerry Adams, Tony Blair sau prinţul Charles?

Joy strâmbă din buze.

— Ooooh! Păi, evident nu Tony Blair. Şi nici prinţul Charles. Va trebui să fie numărul unu.

Ashling se întoarse către Clodagh.

— Rândul tău.

— Ce fac?

— Alegi trei bărbaţi oribili şi noi trebuie să alegem cu care dintre ei ne culcăm.

Clodagh ezită.

— De ce?

Ashling şi Joy se uitară una la alta. Da, chiar, de ce?

— Pentru că este... of... distractiv.

— Eu trebuie să plec, salvă Joy situaţia. Mi-e teamă c-o să mor. Ne vedem mai târziu. La ce oră mergi la River Club?

— Am zis să mă întâlnesc cu Lisa la nouă acolo.

— Ai mulţi prieteni noi pe care nu-i cunosc, se uită Clodagh cu ranchiună după ea. Ea şi acel Ted. Sunt îngropată de vie.

— Păi, de ce nu ieşi cu noi? Eu te-am tot invitat.

— Aş putea face asta, nu? Ar putea şi Dylan să aibă dracului grijă de copii măcar o dată.

— Sau ar putea veni şi Dylan.

18

Ashling se înşelase – Marcus Valentine nu a sunat-o. Abia dacă îi venea să creadă ce noroc a avut. Toată săptămâna se uitase la robotul telefonic de parcă trăia cu pericolul unei bombe neamortizate în apartament. Dacă ajungea acasă de la muncă şi luminiţa roşie clipocea, inima i se urca în gât. Dar, deşi era un mesaj de la Cormac care spunea că un pachet de mostre pentru ramurile moarte va fi livrat marţi şi altul care spunea că acelaşi pachet va fi ridicat vineri, nu era nici un cuvânt de la Marcus Valentine. Sâmbătă seara, când a ajuns acasă de la runda de cumpărături cu Clodagh, ştia că nu va găsi nimic.

Dar, în timp ce îşi făcea unghiile (şi o porţiune considerabilă din deget în acelaşi timp) cu albastru deschis, pentru a onora ieşirea la River Club, şi-a dat seama că exista o mică şansă ca acesta să o vadă printre spectatori. Spera să nu o observe, *chiar* spera din tot sufletul să nu o observe. Roadele zilei ei de cumpărături erau împrăştiate pe pat – pantaloni Capri trei sferturi de un albastru deschis, sandale criminale, cămaşă albă petrecută peste talie. Poate că nu ar trebui să le poarte pe toate în seara asta – după ce scăpase atât de miraculos, nu ar fi fost o prostie să arate bine?

Dar nu şi-ar fi făcut rău decât ei. Vor fi şi alţi oameni acolo – trebuia să se gândească la ei. În

jur de ora nouă au apărut Ted şi Joy. Joy a complimentat-o pe Ashling pentru apariţia ei pastelată şi vioaie, dar Ted şoptea agitat:

— Bufniţa mea nu are nevastă. Rahat, nu e bine! Nevasta mea nu are nas. Nu! Rahat, rahat, rahat!... Mai bine stăm acasă, spuse el cu ochii în lacrimi. Voi fi îngrozitor. Oamenii au aşteptări mari de la mine acum. Era diferit când nu aveam antecedente. Bufniţa mea nu are nas...

Ashling deja îi picura leacul salvator pe limbă, îi masa tâmplele cu ulei de lavandă şi îi împingea o rugăciune sub nas.

— Citeşte asta şi, dacă nu îşi face efectul, trecem la Desiderata.

— Aduceţi-mi-l pe Buddha cel norocos, se hiperventila Ted pe canapea.

— Ce face Jumătate-om-jumătate-bursuc? o întrebă Ashling pe Joy în timp ce îi aduceau statueta lui Ted.

— *Mick* e bine.

Probabil că lucrurile deveneau serioase, dacă Joy îi spunea acum lui Jumătate-om-jumătate-bursuc pe numele adevărat. Următorul pas e să viziteze expoziţii împreună.

Ted şi-a mai revenit după ce l-a atins pe Buddha cel norocos, a tras o carte bună de tarot şi i s-a citit horoscopul. (Ashling a fost nevoită să citească horoscopul Berbecului, pentru că cel de la Scorpion nu era foarte promiţător.)

— Acum, voi doi ar trebui să vă comportaţi exemplar în seara asta, îi preveni Ashling. Trebuie să fiţi foarte drăguţi cu Lisa.

— Să nu cumva să creadă că primeşte tratament preferenţial de la mine, spuse Joy defensivă.

— E chiar atât de târfă? întrebă Ted.

— Nu chiar.

Nu mereu, cel puţin.

— Dar e şmecheră. Cea mai şmecheră din parcare. Să mergem.

Arătând cum nu puteau ei mai bine, cei trei au coborât scările. Se simţeau entuziasmaţi de acea senzaţie de sâmbătă seara, ca şi cum stăteau pe marginea viitorului lor. Era ca o anticipare excitantă a restului vieţilor lor.

Vagabondul stătea afară, pe asfalt, cu pătura lui portocalie omniprezentă, care nu mai era tocmai foarte portocalie. Ashling şi-a ascuns faţa – de fiecare dată când îl vedea se simţea obligată să îi dea o liră şi începea să îi displacă sentimentul. Apoi a privit pe furiş către el, dar el nici măcar nu se uita; citea o carte.

— Staţi puţin, gaşcă, vreau doar... spuse ea, alergând înapoi către el.

— Ce'aci? zise el, ridicând o privire surprinsă către ea ca şi cum erau prieteni vechi. Arăţi bine. Ieşi în oraş?

— Păi, da.

Ea îi întinse o liră pe care el nu o luă.

— Încotro?

— La un număr de comedie.

— Drăguţ, dădu el din cap, ca şi cum ar fi mers tot timpul să vadă astfel de spectacole. Cine?

— Cineva numit Marcus Valentine.

— Am auzit că e foarte amuzant.

A văzut într-un final moneda din mâna ei.

— Vrei să pui aia la loc, Ashling, nu vreau să îmi dai bacşiş de fiecare dată când ieşi din casă. O să-ţi fie frică să mai ieşi din apartament.

Pe Ashling o apucă un râs nervos. Majoritatea dăţilor când a coborât scările în ultima vreme se rugase ca el să nu fie acolo.

— De unde îmi ştii numele? întrebă ea aproape flatată.

— Nu ştiu. Cred că i-am auzit pe amicii tăi strigându-te.

Ashling a căzut într-o tăcere bizară, deoarece ceva ciudat îi venise în minte. A reuşit să vocifereze într-un final:

— Cum te numeşti?

— Prietenii mei îmi spun Boo, rânji el către ea.

— Încântată de cunoştinţă, Boo, spuse ea mecanic şi, înainte să îşi dea seama ce se întâmplă, el îşi întinsese mâna, iar ea i-o strângea.

Cartea era acum cu faţa în sus, în poala lui, şi ea putea vedea că era o enciclopedie despre ciuperci.

— De ce citeşti *asta*? întrebă Ashling uimită.

— Nu am nimic altceva.

A trebuit să fugă pentru a-i prinde din urmă pe Joy şi Ted.

— Altă pasiune de-a lui Ashling, observă Ted răutăcios, uitând disperarea cu care venise la ea mai devreme.

— Ia mai taci.

Imaginează-ţi cum ar fi să îţi petreci seara de sâmbătă cerşind la un colţ de stradă, citind o carte despre ciuperci.

19

Lisa spera să înregistreze ceva progrese cu Jack făcându-l să vină la seara de comedie. Ar fi fost o şansă bună să socializeze cu el, sub pretextul interesului de serviciu. Dar nu a avut ocazia să îi sugereze asta, deoarece izbucnise o criză la postul de televiziune – un lucru frecvent, se pare, iar el fusese plecat din birou să rezolve situaţia toată ziua de joi şi cea de vineri. Asta însemna, de asemenea, că Jack nu apucase să o laude pentru că poza ei ajunsese în ziar şi generase ceva publicitate pentru *Colleen*. Lucrul ăsta o călca pe nervi.

Sâmbătă a reuşit să cumpere câte ceva pentru „noua" ei casă. Se mutase cu o seară înainte şi era dornică să estompeze efectul produs de tot acel pin. Şi, în plus, trebuia să se menţină tot timpul ocupată, pentru a nu se mai gândi la toate celelalte. Deşi, ca orice altceva din ţara asta deplorabilă, magazinele pentru decoraţiuni interioare erau dureros şi deprimant de oribile.

Nimeni nu auzise de jaluzele japoneze din hârtie de orez, de draperii pentru duş laminate sau de mânere pentru dulapuri în formă de flori de sticlă. Reuşise să dea de lenjerie de pat ecru, dar nu găsise dimensiunea de care avea nevoie şi să comande ar fi durat o veşnicie, pentru că trebuiau importate din Anglia.

Apoi a ajuns „acasă" şi a trebuit să aştepte o jumătate de oră pentru ca apa să se încălzească

şi să îşi poată face duş. Şi Jack care spusese că îi va rezolva ceasul. Bărbaţii sunt toţi la fel, doar gura şi pantalonii sunt de ei. Şi câteodată nici măcar pantalonii.

Nervoasă şi plină de draci după ziua ei nereuşită, era totuşi mulţumită că pleca să îl vadă pe Marcus Valentine. Cel puţin, făcea ceva constructiv. De la veştile proaste în legătură cu publicitatea, nevoia de a face rost de rubrici geniale pentru *Colleen* se intensificase.

A ajuns la River Club puţin după ora nouă. Ca orice altceva în Irlanda, era o dezamăgire – mai mic şi mai urât decât se aştepta. Nu era nimic în comparaţie cu K-bar.

Nu avea idee dacă i se va ivi ocazia să îl cunoască pe Marcus Valentine, dar, totuşi, purta ţinuta ei de sunt-o-fostă-obişnuită-şi-nu-sunt-deloc-o-târfă-care-conduce-o-revistă. Blugi cu ştrasuri, pantofi sport, tricou decoltat. Deşi machiajul ei era abundent, era subtil spre invizibil. Părea tânără, drăguţă şi abordabilă, de parcă aruncase pe ea câteva haine pe care le purta tot timpul şi nu ca şi cum petrecuse o oră zgâindu-se în oglinda ei (de pin), calculând cu grijă efectul pe care dorea să îl obţină.

S-a uitat prin sală după Ashling şi prietenii ei, dar nu erau nicăieri, aşa că s-a dus la bar şi a comandat un *cosmopolitan*. Acesta era un martini foarte la modă în K-bar şi în Chinawhite şi în toate celelalte cluburi extravagante pe care le frecventa în Londra.

— Un ce? întrebă barmanul cu faţa rotundă şi roşie, ai cărui muşchi mai aveau puţin şi explodau prin cămaşa de nailon.

— Un *cosmopolitan*.

— Dacă vreţi reviste, e un loc undeva mai jos pe stradă, se scuză el. Noi nu servim decât băutură.

Lisa se întrebă dacă ar trebui să îi dea instrucţiuni cum să îl facă, după care şi-a dat seama că nu ştia nici ea reţeta.

— Un pahar de vin alb, spuse iritată.

Poate nici asta nu aveau. Poate va fi nevoită să bea dezgustătoarea lor bere neagră.

— Chablis sau Chardonnay?

— Păi... Chardonnay.

Şi-a aprins o ţigară şi a început să scaneze mulţimea. Până când a terminat ţigara şi un pahar cu vin, Ashling tot nu apăruse.

Poate că era ceasul ei înainte. Lisa a văzut un grup de tipi care stăteau în apropierea ei, l-a ales pe cel mai arătos şi l-a întrebat:

— Cât este ceasul?

— Nouă şi douăzeci.

— Şi *douăzeci*?

Era mai grav decât îşi imaginase ea.

— Ţi s-a tras clapa?

— Nu. Dar întâlnirea era la ora nouă.

Băiatul i-a auzit accentul.

— Eşti englezoaică?

Ea dădu din cap.

— Vor ajunge aici în curând. Cu siguranţă înainte de ora zece. Dar, vezi tu, pe aici ora nouă e doar o vorbă.

Lisa simţea cum se naşte un demon negru în ea. Imbecila asta de ţară. O ura din tot sufletul.

— Dar stăm noi cu tine până ajung ei, se oferi el cu un zâmbet galant.

Şi-a băgat degetele în gură, a fluierat tare şi-a chemat înapoi prietenii care se îndepărtaseră.

— Nu e nevoie, încercă Lisa.

— Nu e nici o problemă, o asigură el. Băieţi, spuse el celor cinci prieteni, ea este...

I-a întins mâna Lisei, aşteptând un nume.

— Lisa, spuse ea scurt.

— Ea e din Anglia. Prietenii ei au întârziat şi se simte aiurea că stă aici singură.

— Păi, stai pe lângă noi, se rugă un băiat scund, cu figură de viezure. Ia-i ceva de băut, Declan.

— Ospitalitate irlandeză, mârâi Lisa printre dinţi.

Cei şase băieţi dădură cu entuziasm din cap. Deşi, dacă erau sinceri, nu avea nici o legătură cu legendara ospitalitate a irlandezilor, ci mai degrabă cu părul Lisei de culoarea caramelului, cu şoldurile înguste şi cu pielea fină şi maronie care i se vedea din blugii cu talie joasă. Dacă Lisa ar fi fost bărbat, probabil că s-ar fi uitat în gol într-o halbă, complet ignorată.

— Cade afacerea, uite-o.

Uşurată, Lisa o ochi pe Ashling intrând pe uşă.

De îndată ce Ashling o văzu pe Lisa, strălucirea noilor sale haine dispăru şi se simţi plinuţă şi minusculă. I-a prezentat pe Ted şi pe Joy cu nervozitate, după care, spre disperarea lui Ashling, Joy s-a întors către Lisa cu bărbia scoasă în afară:

— Jim Davidson, Bernard Manning sau Jimmy Tarbuck – şi *trebuie* să alegi unul cu care să te culci.

— Joooy! o îmbrânci Ashling. Lisa este şefa mea.

Dar Lisa s-a prins imediat. A picat pe gânduri şi, după deliberări, spuse:

— Jim Davidson. Acum, să vedem. Des O'Connor...

Asta a luat-o pe Joy total pe nepregătite.

— ...Frank Carson sau... sau... Chubby Brown.

Ochii Lisei erau mici şi maliţioşi, în timp ce Joy clipea uimită.

După ceva timp de gândire, Joy oftă grav:

— Des O'Connor atunci. Nu e chiar atât de rea, îi şopti ea printre dinţi lui Ashling în timp ce se aşezau.

Ted intra primul şi, deşi se afla la cea de-a treia apariţie în public, exista deja un număr

considerabil de oameni care veniseră să îl vadă. Scena emoţională pe care o făcuse mai devreme la Ashling fusese chiar inutilă. A deschis numărul strigând către public:

— Bufniţa mea a plecat în Indiile vestice.

Un grup de vreo şase studenţi strigară înapoi:

— Jamaica?

— Nu, replică Ted, şi câţiva oameni începură să râdă. A plecat de una singură.

Ted adăugase multe gaguri noi cu bufniţe, toate având un enorm succes.

— Cum îi spui unei bufniţe guralive? – Cucuvea!... Cum îi spui unei bufniţe proaste? – Pasăre! Cum îi spui unei bufniţe proaste care se dă la o fată care nu o place? O păsărică!... Şi acum, un moment politic. Acel Charlie Haughey – adică, ăla de unde şi-a luat toate bufniţele alea?

Deşi majoritatea celor prezenţi râdeau, Lisa îl citise imediat pe Ted.

— Ştiu că este prietenul vostru, dar ăsta e un caz evident de Noul-Costum-Hugo-Boss-al-Împăratului, spuse ea sarcastic.

— Face asta doar ca să îşi găsească o prietenă, explică Ashling umil.

— Poate că e în regulă atunci.

Lisa ştia foarte bine ce însemna expresia scopul scuză mijloacele.

Au mai urmat doi comici după Ted, apoi era rândul lui Marcus Valentine. Atmosfera a început să se schimbe, părând să se umple de anticipare. Când a urcat într-un final pe scenă, publicul a devenit isteric. Ashling şi Lisa s-au ridicat amândouă şi au devenit atente, dar fiecare din motive diferite.

Marcus Valentine era o specie ciudată de comic. Numărul său nu conţinea nici o glumă despre masturbare, mahmureli sau Ulrike Johnson. Ceea ce era foarte ciudat. Specificul său era acela al

unui om zăpăcit de viaţa modernă. Tipul de om care merge la supermarket pentru că nu mai are unt şi face o criză pentru că nu se poate decide între unt uşor de întins, unt degresat, unt semidegresat, unt sărat, unt nesărat, unt fără grăsimi, unt cu conţinut redus de grăsimi şi alte chestii care nu erau deloc unt, ci doar se prefăceau a fi. Era fermecător şi plăcut, într-un mod destul de pistruiat. Ruşinos şi vulnerabil. Şi avea un corp extrem de drăguţ. Ashling nota toate astea, alarmată.

A încercat să enumere motivele pentru care îl respinsese pe Marcus Valentine. În primul rând – entuziasmul său. Nu era nimic sexy la cineva cu ochii veseli şi cu lipsă totală de cinism. Trist, dar adevărat. În al doilea rând – pistruii. În al treilea rând – faptul că o plăcea pe ea. În al patrulea rând – numele lui stupid.

Dar, uitându-se la picioarele lui lungi şi la pieptul său lat, şi-a dat seama că era în pericol să cadă în capcana celor care văd un om pe scenă. Asta pe lângă faptul că spusese că o va suna şi nu o făcuse. Era o combinaţie fatală. *Nu voi face asta*, îşi spunea ea. *Nu voi face aşa ceva...* Era echivalentul mental al înfigerii degetelor în urechi, urmată de clasicul „TRALALALALA! Nu te aud, nu te aud....“

— Fulgi de zăpadă! declară Marcus, scanând sala cu ochii lui veseli şi lucioşi. Se spune că nu există doi la fel.

A făcut o pauză, apoi a urlat:

— Dar de unde ştiu ei asta?

În timp ce oamenii chicoteau, el continuă zgomotos:

— I-au comparat pe toţi? Au verificat?

Apoi a trecut la următoarea poantă:

— Era o tânără pe care voiam să o invit în oraş, spuse Marcus audienţei sale.

Oare e vorba de mine? se trezi Ashling că se gândeşte.

S-a plimbat pe scenă, părând cufundat în gânduri. Lumina reflectoarelor îi scotea în evidenţă pantalonii mulaţi pe picior.

— Dar ultima dată când i-am cerut unei dudui numărul de telefon mi-a spus că este în cartea de telefoane. Problema era că nu îi ştiam numele, iar când am întrebat-o care este, mi-a răspuns: „A, şi ăla e în cartea de telefoane".

Râsetele au erupt din nou, dar de data aceasta erau unele de genul empatic şi cel-puţin-nu-mi-se-întâmplă-numai-mie.

— Aşa că m-am decis să fac puţin pe durul, spuse el, aruncând audienţei un rânjet care a topit pe toată lumea. M-am gândit să mă iau după Austin Powers şi să o rog pe duduie să mă sune *ea* pe mine. Aşa că am scris numele şi numărul pe o bucată de hârtie şi m-am întrebat ce ar spune Austin Powers.

A închis ochii şi şi-a dus mâinile la tâmple, pentru a sugera publicului că ar comunica cu Austin Powers.

— Şi dintr-odată, mi-a venit. *Bellez-moi*! declară Marcus. Suav, şmecher, sofisticat. Ce femeie ar putea să reziste? Bellez-moi!

Sunt faimoasă. Ashling avea o pornire isterică de a se ridica şi de a spune tuturor că era vorba despre ea.

— Şi ghiciţi ce s-a întâmplat?

Marcus scană din nou publicul cu o privire dulce şi nebunatică. Parcă avea o legătură cu fiecare persoană prezentă. Publicul se întindea după el, plin de dragoste, în timp ce el prelungea tăcerea până la cele mai îndepărtate limite ale suspansului, ţinându-şi spectatorii în palma sa pistruiată.

— Nu m-a sunat!

Nu era nici o îndoială, Marcus Valentine avea veleităţi de vedetă.

Lisa a sărit de pe scaun în momentul în care el a părăsit scena. Deja refuzase să ia prânzul cu ea când Trix îl sunase pe agentul său, dar ea spera că o repriză de flatări exagerate şi prezenţa ei vor schimba situaţia. Ashling o privea pe Lisa în timp ce aceasta îi bloca lui Marcus trecerea şi se întreba dacă ar trebui să o urmeze. Nu voia să se apropie prea mult de Marcus, ar fi putut s-o vadă. În caz că se gândea... Dar Ted era asaltat de fani, iar Joy tocmai îl văzuse pe Jumătate-om-jumă... pe *Mick* vorbind cu o altă femeie şi plecase să investigheze. După ce a mai stat singură o vreme, Ashling s-a ridicat.

Plină de curiozitate, se uita la Marcus, care, la rândul său, se uita la Lisa în timp ce aceasta îşi făcea numărul. Avea capul dat într-o parte şi un mod ciudat de a-şi mişca buzele care era încântător. Apoi Lisa a tăcut din gură şi a început el. Părea foarte implicat în ceva ce părea a fi un refuz, când a dat cu ochii de Ashling şi s-a oprit brusc.

— Bună! spuse el cu un zâmbet imens pe buze şi cu ochii aţintiţi asupra ei, emanând căldură.

De parcă ne-am cunoaşte, se gândi Ashling incomodată. Crede că am venit aici special ca să îl văd pe el.

A continuat să mai vorbească pentru puţin timp, dar trăgând mereu cu ochiul, apoi o atinse pe Lisa pe braţ pentru a se scuza şi se îndreptă spre Ashling.

— Bună, din nou.

— Bună.

— Ce faci aici?

Ea făcu o pauză, îl privi pe sub gene şi îi zâmbi.

— Credeam că o să cânte Macy Gray.

Rahat! realiză ea. *Flirtez cu el!*

Râsul lui era apreciativ.

— Ţi-a plăcut spectacolul?

— Aham, spuse ea dând din cap şi apelând din nou la gene.

— Mă laşi să te scot în oraş?

E, *asta* ar trebui să fie învăţătură de minte. Era ca un iepure îngheţat în lumina farurilor, un iepure care muşcase mai mult decât putea mesteca. Sau ceva de genul ăsta.

Nu se poate să îmi placă de el doar pentru că e celebru şi admirat. Asta ar face din mine un om foarte superficial.

— OK.

Se pare că vocea i-o luase înainte, fără voia ei.

— Sună-mă.

— Numărul tău....?

— Îl ai.

— Mai dă-mi-l o dată ca să fim siguri.

Marcus a început o pantomimă elaborată, insinuând căutarea unui pix şi a unei bucăţi de hârtie.

Din fericire, Ashling avea în geantă echivalentul unei mici papetării. Şi-a scris numele şi numărul de telefon pe o pagină ruptă dintr-un carneţel.

— Voi preţui asta, spuse el, împăturind hârtia de mai multe ori şi băgând-o adânc în buzunarul din faţă al blugilor. Alături de inima mea, promise el, cu subînţeles profund. Acum plec, dar ţinem legătura.

Confuză, Ashling îl privi cum pleacă. Apoi, observând că Lisa se uita amuzată la ea, a fugit la toaletă. Însă drumul ei către chiuvete fusese blocat de o fată scundă cu ochii tragici care stătea în faţa oglinzii, refăcându-şi conturul şi încercând să îşi dea un aer chiar şi mai dramatic. În timp ce Ashling dădea drumul la robinet, fata se întoarse către prietena ei mai înaltă, care aplica strat după strat de *gloss* pe buze, şi spuse:

— Frances, nu o să mă crezi, dar era vorba despre mine, să ştii.

— Ce anume?

— Eu sunt fata căreia i-a scris Marcus Valentine bileţelul cu *Bellez-moi*.

Ashling învârti violent robinetul, stropindu-se. Nimeni nu a observat.

Frances s-a întors încet, cu aplicatorul de *gloss* încă lipit de buză. Prietena ei tragică se lansă în povestire:

— Era Crăciunul, am stat unul lângă celălalt timp de două ore aşteptând un taxi.

— Dar de ce *nu* l-ai „bellat"?

Frances şi-a îndepărtat bagheta de *gloss* şi a scuturat-o pe tragică de umeri cu putere.

— E delicios. Deliciooos!

— Mie mi se părea doar un pitic pistruiat.

Frances s-a uitat atent la fata mai scundă înainte să îşi spună părerea:

— Ştii ceva, Linda O'Neill? Îţi meriţi nefericirea, chiar ţi-o meriţi. Nu o să îmi mai pară niciodată rău pentru tine.

Ashling, care încă se mai spăla pe mâini, de parcă era în stadiul terminal al unei dereglări nervoase grave, era complet hipnotizată. Îşi petrecuse întreaga viaţă căutând semne şi, dacă ăsta nu era un semn, atunci nu ştia ce ar fi putut fi. Fă o încercare cu Marcus Valentine, o implora oracolul ceresc. Chiar dacă el împărţea bileţele cu *Bellez-moi* de parcă erau fluturaşi, avea un sentiment pozitiv în legătură cu treaba asta. Un sentiment cu adevărat pozitiv.

Când Ashling şi-a făcut din nou apariţia, Lisa se pregătea să plece. Acum, că obţinuse ceea ce îşi dorea, nu mai avea nici un motiv să mai stea într-un club ieftin.

— Pa, atunci, ne vedem luni la serviciu, spuse Ashling stânjenită, nesigură de cât de prietenoasă ar trebui să fie.

Lisa s-a strecurat prin mulţime cu o figură satisfăcută. Nu fusese o seară neproductivă. Faptul că îl văzuse pe Marcus Valentine o convinsese că el chiar merita efortul. Deşi nu era uşor. Nu era chiar atât de volubil şi în viaţa reală. De fapt, era chiar inteligent – şi alunecos. Lisa credea că el nu ar avea de fapt nimic împotriva scrierii unei rubrici, dar dorea să o facă pentru un ziar de calitate. Pentru a combate această dorinţă, se gândise să îi vândă nişte gogoşi cum că ar putea să extindă rubrica la o colaborare cu Randolph Media.

Şi mai era şi elementul-surpriză – părea să o placă pe Ashling. Împreună, puteau să îl ia prin învăluire. Rubrica era ca şi asigurată.

Dar trebuia să se mişte repede şi să facă actele înainte să îi dea papucii lui Ashling. Pentru că *el* i-ar da papucii lui Ashling. Lisa cunoştea genul ăla de bărbat. Dacă transformi un om într-o vedetă peste noapte, acesta nu se va putea abţine să nu se facă disponibil tuturor fetelor.

Putea să apară o problemă – Ashling părea genul acela patetic de femeie care nu trece cu uşurinţă peste o frângere de inimă, şi ultimul lucru de care avea nevoie acum era un redactor-şef adjunct care o lua razna. Nu putea să-i înţeleagă pe oamenii slabi, care clachează. Acela era genul de lucru pe care ea nu l-ar face niciodată. Bineînţeles, toate astea plecau de la premisa că Ashling va ieşi cu Marcus. Poate că nu o va face şi, în fond, cine ar putea să o învinovăţească? După părerea Lisei, era dezgustător. Pistruii aceia! Nici măcar faptul că putea să facă o sală plină de oameni beţi să râdă *nu* îi anula.

— Lisaaa, paaaaa. Ne mai vedem, Lisaaa.

Tipii care avuseseră grijă de ea la începutul serii îi făceau cu mâna.

— Paaa.

Spre surprinderea ei, le-a zâmbit.

La uşa de la intrare a trecut pe lângă Joy, care se certa de zor cu un bărbat cu o şuviţă albă în partea din faţă a părului său lung şi negru. Într-un acces de nebunie, Lisa îi şopti:

— Russ Abbott, Hale sau Pace, şi *trebuie* să te culci cu unul dintre ei.

Joy s-a întors, dar Lisa se îndrepta către casă. Plimbându-se pe străzi, simţea că se întâmplase ceva ciudat în acea seară. Se simţise... fusese... Dintr-odată, şi-a dat seama. Distractiv! Fusese distractiv.

20

Lisa s-a trezit a doua zi dimineaţă cu senzaţia că nu mai poate continua. Dintr-odată. Nu se mai simţise niciodată atât de neputincioasă. Nici măcar în cele mai mizerabile şi triste zile petrecute alături de Oliver nu se simţise atât de disperată – pe atunci se cufunda în muncă, trăind cu ideea că cel puţin un aspect al vieţii ei era funcţional.

Lisa nu cunoştea conceptul de depresie. Depresia era un sentiment pe care îl experimentau alţi oameni, când vieţile lor nu erau destul de strălucitoare. La fel şi singurătatea. Sau tristeţea. Dar, dacă aveai destui pantofi drăguţi şi mâncai în destule restaurante de lux sau dacă erai promovată în locul altcuiva care merita asta mai mult decât tine, nu aveai nici un motiv să te simţi prost.

Asta era teoria, oricum. Dar, stând întinsă în pat, era uimită de dimensiunile depresiei sale. Dădea vina pe draperii şi pe abundenţa de pin – era îndeajuns să facă pe oricine cu ceva simţ estetic să o ia razna. Ura liniştea statică pe care o provoca lumina din cameră. *Imbecilitate de grădină,* se gândea ea. Ceea ce îşi dorea era sunetul taxiurilor, trântit de portiere, zgomote făcute de oameni bine îmbrăcaţi care vin şi pleacă. Îşi dorea *viaţă* de cealaltă parte a ferestrei sale. Era mahmură – pierduse numărul paharelor

de vin alb pe care le băuse şi faptul că se asigura ca fiecare al doilea pahar să fie unul de apă minerală îşi cam pierdea efectul după al douăzecilea rând. Dădea vina pe acea Joy.

Dar adevărata mahmureală era cea emoţională. Se simţise bine, se distrase şi ceva se strârnise cu o seară în urmă, deoarece pur şi simplu nu putea să nu se gândească la Oliver. Se descurcase atât de bine până acum. Reuşise mereu să îşi blocheze gândurile la el pe parcursul ultimelor – a stat ea să numere – aproape cinci luni. De fapt, de îndată ce şi-a permis să se gândească la asta, a ştiut exact câte zile trecuseră. O sută treizeci şi cinci. E uşor să ţii socoteala când cineva alege ziua oraşului New York pentru a te părăsi.

Nu că făcuse ceva pentru a-l convinge să rămână. Prea mândră. *Şi* prea pragmatică – luase decizia că diferenţele dintre ei erau insurmontabile. Erau unele lucruri la care nu putea şi nu voia să renunţe.

Dar în această dimineaţă oribilă nu putea să îşi amintească decât părţile bune, primele zile care dădeau speranţă şi promiteau dragoste.

Ea lucra la *Chic,* iar Oliver era un fotograf de modă. Unul în ascensiune. Intrase graţios în birou, cu şuviţele lui împletite în vânt, purtând ca de obicei un rucsac imens pe umărul solid. Chiar şi atunci când întârzia la o întâlnire cu editorul – de fapt, mai ales atunci – se oprea mereu pentru a pălăvrăgi cu Lisa.

— Cum a fost la New York? l-a întrebat ea odată.

— De rahat. Urăsc oraşul ăla.

— A, serios?

Oricine altcineva adora oraşul ăla, dar, din acest punct de vedere, Oliver nu era de acord cu majoritatea.

— Şi ai fotografiat vreun supermodel cât ai stat acolo?

— O, da. Multe.

— Da? Păi să auzim o bârfă atunci. Cum e Naomi?

— Are un simţ al umorului extraordinar.

— Şi Kate?

— O, Kate e foarte specială.

Deşi Lisa era cam dezamăgită că el nu împărtăşea din scandaluri şi din poveştile cu droguri, faptul că nu era impresionat de nimeni o dădea pe spate.

Se simţea mereu când era în birou, încă dinainte să îşi facă apariţia. Era tot timpul înconjurat de agitaţie – se plângea că i-au greşit fonturile, protesta că i-au printat fotografiile pe o hârtie mult prea ieftină, se certa şi râdea energic. Vocea sa era groasă şi ar fi fost cremoasă ca ciocolata dacă nu ar fi fost foarte sonoră. Când râdea în public, oamenii se întorceau mereu pentru a se uita. Asta dacă nu se uitau deja. Frumuseţea corpului său ferm combinată cu graţia sa fermecătoare era letală. Când venea la birou, Lisa îl studia discret. „Negru" este un cuvânt greşit pentru a-l descrie, se gândea ea. Era o treabă mult mai complexă şi mai subtilă de atât. Totul *strălucea* – pielea lui, dinţii, părul. Ca să nu mai vorbim de traspiraţia de pe fruntea editorului. Ce fel de necaz va mai declanşa astăzi?

Deşi încă încerca să îşi facă un nume, era sincer, avea opinii şi era dificil. Nu se gudura niciodată pe lângă nimeni şi când cineva îl enerva, spunea asta. Era această încredere în sine, precum şi frumuseţea lui ceea ce au determinat-o pe Lisa să îl dorească. Şi nici faptul că se afla în ascensiune nu era rău.

De la începuturile întâlnirilor sale cu băieţi, Lisa făcuse din asta o strategie. Pur şi simplu nu era tipul de fată care să iasă cu un contabil. Nu era ceva ce făcea cu sânge rece. Nu ieşea niciodată

cu un om important *de care să nu îi placă*. Aproape niciodată, oricum. Dar trebuia să recunoască faptul că erau bărbaţi care îi plăceau, dar pe care ştia că nu îi va lua niciodată în serios: un funcţionar arătos de la Curtea Supremă pe nume Frederick, Dave, cel mai *dulce* instalator şi, cel mai nepotrivit dintre toţi, un hoţ de buzunare numit Baz (cel puţin acesta era numele pe care i-l dăduse Lisei, deşi nu exista nici o garanţie că era şi cel real).

Ocazional, se răsfăţa puţin şi îşi permitea o aventură cu unul dintre aceşti oameni lipsiţi de speranţă, dar nu făcea niciodată greşeala de a crede că aceste relaţii ar avea vreun viitor. Erau Milky Way umani – o gustare pe care o poţi lua între mese, fără a-ţi strica apetitul.

Adevăratele sale relaţii se legau cu oameni de altă calitate. Un director dinamic de revistă – relaţie ce i-a adus slujba de la *Sweet Sixteen*. Un scriitor supărat care i-a dat papucii destul de urât, ceea ce a făcut ca ea să încerce să facă tot ce îi stă în putinţă pentru ca acesta să primească cele mai otrăvite cronici (ceea ce l-a făcut chiar şi mai supărat decât era înainte). Un jurnalist muzical foarte controversat, după care a fost înnebunită până când acesta a descoperit jazz-ul acid şi şi-a lăsat cioc.

Oliver intra în ambele categorii de bărbaţi. Era destul de frumos încât să facă parte din prima şi destul de talentat încât să se încadreze în a doua.

Odată cu fiecare vizită pe care Oliver o făcea la *Chic*, legătura sa cu Lisa se intensifica. Ea ştia că el o place şi o respectă şi că atracţia dintre ei era mult mai mult decât ceva pur fizic. În acele zile îndepărate, nu toată lumea cu care lucra o ura, dar, cu cât devenea mai mult favorita lui Oliver, cu atât era mai detestată de colege.

Mai ales după ce a început să îi facă favoruri speciale. Când a reuşit să descopere trei role de film care lipseau, Oliver a tras la răspundere tot colectivul de la *Chic*:

— Ascultaţi aici, adunătură de fraieri nefolositori, fata asta e un geniu. Voi de ce nu puteţi fi ca ea?

La această replică, un dezgust general s-a împrăştiat în tot biroul ca un curent electric. Lisa găsise rolele lipsă, dar în următoarele două zile a făcut totul pe dos.

Lisa ştia ceva vag despre faptul că Oliver avea o prietenă, dar nu a fost deloc surprinsă când s-a împrăştiat vestea că era din nou singur. Ştia că ea urmează. Deşi flirtaseră ca nebunii, nu fuseseră niciodată direcţi. Legătura dintre ei era atât de evidentă, încât ar fi fost dificil să nege.

Treaba asta a stârnit un complot între Flicka Dupont (redactor-şef adjunct), Edwina Harris (adjunct pe frumuseţe) şi Marina Booth (editor pe frumuseţe şi sănătate) să îi taie porţia de şampoane gratuite de la John Frieda, pe principiul că primea deja destule de la viaţă.

Ziua mult aşteptată a venit când Oliver a apărut la *Chic*, s-a îndreptat direct către Lisa şi i-a spus:

— Iubita, pot să te scot în oraş vineri seara?

Ea a ezitat, s-a gândit să facă pe inabordabila, dar apoi s-a gândit mai bine şi şi-a schimbat strategia:

— OK, a expirat ea cu un râs nesigur.

— Voiai să mă faci să sufăr, nu? spuse el.

— Aham, dădu ea solemn din cap.

Amândoi au izbucnit într-un hohot de râs atât de zgomotos încât, deşi era la trei birouri depărtare, Flicka Dupont a mormăit un „Vă rog!" şi a trebuit să îşi bage un deget în ureche pentru a diminua ţiuitul.

Flicka i-a şoptit ceva mai târziu Edwinei:

— Nu o invidiez.

— Doamne, nici eu!

— E un nebun.

— O durere de cap, aprobă Edwina.

Apoi au căzut într-o tăcere adâncă.

— Dar mi-ar plăcea mult să fac sex cu el, totuşi, recunoscu Flicka într-un final.

— *Chiar ai vrea?*

Edwina nu avea tocmai cea mai ascuţită minte de pe lume.

În vinerea programată, Oliver şi Lisa au ieşit să bea ceva. Apoi au mers să mănânce, unde s-au simţit atât de bine, încât apoi au mers într-un club şi au dansat ore întregi. La trei dimineaţa, s-au retras în apartamentul lui şi au făcut incredibilul şi mult aşteptatul sex, înainte să se culce pentru câteva ore. Următoarea dimineaţă s-au trezit unul în braţele celuilalt. Au petrecut restul zilei în pat, vorbind, moţăind şi savurându-se unul pe celălalt cu pasiune.

În acea seară, epuizaţi, au ieşit din cuibuşorul lor de nebunii şi Oliver a dus-o pe Lisa la un restaurant franţuzesc destul de urât, a cărui singură calitate era că se afla în apropiere. La lumina unor lumânări roşii înfipte în sticle de vin, s-au hrănit unul pe celălalt cu scoici fără gust şi *coq au vin* tare.

— Este cea mai delicioasă mâncare pe care am gustat-o vreodată, spuse Lisa lingându-şi degetele şi privindu-l cum stătea de cealaltă parte a mesei.

În drum spre casă au fost luaţi pe sus de o nuntă armenească ce avea loc la biserica din zonă.

— Haideţi, haideţi, îi invita un om jovial în timp ce încercau să treacă prin mulţime. Sărbătoriţi fericirea fiului meu.

— Dar..., protestă Lisa.

Pentru o războinică a stilului şi a extravaganţei, o asemenea modalitate de a-şi petrece seara de sâmbătă nici nu intra în discuţie. Dacă o vedea cineva cunoscut?

— De ce nu? Hai, Lees, o să fie distractiv! o contră Oliver cu delicateţe.

Li s-au pus pahare în mână şi un val de relaxare i-a înconjurat. Tineri şi bătrâni, îmbrăcaţi în haine tradiţionale brodate, dansau un fel de polka rapidă şi agitată. O femeie în vârstă cu basma şi accent puternic o ciupi pe Lisa de obraz cu afecţiune, îi zâmbi lui Oliver şi spuse:

— Îndrăgostit. Atât de îndrăgostit.

— Vrea să spună că tu eşti sau că eu sunt? întrebă Lisa nerăbdătoare, realizând mai apoi că este un pic prea evidentă.

— Tu, doamnă, spuse femeia bătrână, zâmbind.

— Pleacă de-aici, bombăni Lisa.

Oliver a izbucnit instantaneu în râs, întinzându-şi buzele frumoase peste rândurile de dinţi albi şi puternici.

— Eşti sensibilă, o necăji el. Poate chiar mă iubeşti.

— Sau poate tu mă iubeşti pe mine, replică ea scurt.

— Nu am spus niciodată că nu te iubesc, replică el.

Şi, deşi nu era ceva ce simţea ea de obicei, atunci, în acel moment neaşteptat şi ireal, în mijlocul acelei nunţi, Lisa simţea că fuseseră atinşi de mâna Domnului.

Duminică dimineaţa s-au trezit încolăciţi unul în jurul celuilalt. Oliver a urcat-o în maşina lui şi a dus-o la Alton Towers, unde s-au provocat unul pe celălalt toată ziua să se dea în cele mai periculoase maşinării. Deşi era înfricoşată de moarte, s-a dat în Nemesis, pentru că nu dorea să îi arate că îi este frică. Şi, în momentul când

ea se făcuse verde la faţă şi se clătina, el râse şi spuse:

— Prea mult pentru tine, iubita?

Replică la care ea îi răspunse că are o infecţie la ureche. Oliver o provoca şi o interesa mai mult decât o făcuse oricare alt bărbat. Era la fel ca ea, doar că ceva mai mult.

Apoi s-au întors acasă, unde au mâncat pizza şi s-au culcat. Prima lor întâlnire a durat şaizeci de ore şi s-a încheiat când el a dus-o la muncă, luni dimineaţa.

La a treia lor întâlnire, se iubeau oficial.

La a patra, Oliver s-a decis să o ducă la Purley, pentru ca ea să îi cunoască părinţii. Lisa credea că este un semn nemaipomenit de bun, dar acest lucru aproape că i-a distrus. Revelaţia a început când, după ce conduseseră timp de aproape o jumătate de oră, Oliver remarcase:

— Nu sunt sigur că tata va fi ajuns acasă de la muncă.

— Cu ce se ocupă?

Lisa nu se gândise până atunci să întrebe, nu i se păruse important.

— Este doctor.

Doctor!

— Ce fel de doctor?

Un doctor în igienă stradală – cu alte cuvinte, un măturător de străzi?

— Doar medic generalist.

Şocul a lăsat-o fără cuvinte. Ea se gândise că Oliver era un tip din popor, şi acum se dovedea că face parte din clasa de mijloc şi ea era cea care era pentru el *din popor.* Acum nu mai avea cum să îl ducă să îi cunoască pe părinţii *ei.*

Pentru restul drumului, ea a sperat şi s-a rugat ca, în ciuda faptului că tatăl lui era doctor, familia lui să fie săracă. Dar când Oliver a parcat lângă o casă mare şi pătrată, ferestrele Tudor

imense şi jaluzelele Laura Ashley Austrian spuneau că nu erau tocmai sărmani.

Înainte să plece în călătorie, se gândea că mama lui Oliver este o femeie lată în şolduri, binedispusă, cu pantofi ca cei ai lui Minnie Mouse, care bea Red Stripe la micul dejun şi râde cu un „Hi! Hi! Hi!" piţigăiat. În schimb, când aceasta a venit să le deschidă uşa, arăta ca regina Angliei. Cu câteva nuanţe mai întunecată, dar cu cârlionţi făcuţi pe bigudiuri şi cu Marks & Spencer scris pe frunte.

— Mă bucur să te cunosc, draga mea.

Accentul era unul pur britanic, ceea ce o făcu pe Lisa să mai piardă încă puţin din respectul de sine.

— Bună ziua, doamnă Livingstone.

— Spune-mi Rita. Dar intraţi. Tati întârzie cu operaţia, dar ajunge şi el în curând.

Au intrat în livingul bine dotat, iar când Lisa a văzut că plasticul care acoperă de obicei mobila fusese dat la o parte, a simţit o puternică lovitură sub centură.

— Ceai? sugeră Rita veselă, în timp ce mângâia labradorul auriu care îşi pusese capul în poala ei. Lapsang Suchong sau Earl Grey?

— Oricare, mulţumesc, spuse Lisa încet.

Ce era în neregulă cu familiile de doctori?

— Nu mă aşteptam la aşa ceva, nu se putu abţine Lisa când rămase singură cu Oliver.

— Dar la *ce* te aşteptai? Să mâncăm mazăre şi să bem rom, spuse Oliver cu accent specific Caraibelor, şi să dansăm de nebuni pe prispă?

Exact! Este singurul motiv pentru care am venit.

— Nu cred, draga mea, spuse el, de data aceasta cu accent de prezentator BBC din vremea războiului. Pentru că suntem britanici.

— Apelativul corect pentru noi, sau cel puţin aşa mi s-a spus, zise Rita, reapărând cu o tavă

de biscuiţi făcuţi în casă, aruncaţi aleatoriu pe farfurie, ar fi „Bounties" sau „Choc-ices".

— D... de ce? întrebă Lisa confuză.

— Maro pe dinafară, albi pe dinăuntru, spuse ea, zâmbind larg. Aşa spune familia mea. Şi nu avem sorţi de izbândă, pentru că şi vecinii noştri albi ne urăsc! Cei de alături mi-au spus că proprietatea lor a scăzut cu zece mii în preţ în momentul în care ne-am mutat.

Dintr-odată, total nepotrivit cu apariţia ei M&S, începu să râdă strident:

— Hi! Hi! Hi!

Iar Lisa simţea că furia ei se dizolva, la fel ca zahărul pe care refuzase să îl pună în ceai. Păi, atâta vreme cât vecinii îi urau, atunci era în regulă, nu? Nu mai erau chiar aşa de înfricoşători acum.

La cea de-a cincea întâlnire, Oliver şi Lisa au vorbit despre când se vor muta împreună. Au dezvoltat subiectul la a şasea. Cea de-a şaptea a constat în a conduce o dubiţă din Battersea până în West Hampstead şi înapoi, ducând garderoba impresionantă a Lisei de la apartamentul ei către al lui.

— Va trebui să scapi de ceva ţoale, iubita, spusese el alarmat. Altfel va trebui să cumpărăm un apartament mai mare.

Poate, realizase Lisa ulterior, chiar de atunci existau semne că nu totul era aşa cum trebuia să fie. Dar în acele momente era oarbă. Nimic nu i se mai păruse atât de perfect până atunci. Simţea că el o percepe aşa cum e şi o acceptă cu adevărat, cu toată ambiţia, energia, speranţele şi fricile ei. Ea credea că sunt doi oameni asemănători. Tineri, entuziaşti, ambiţioşi, reuşind în pofida obstacolelor.

Pe atunci, conceptul de suflet-pereche era foarte la modă, tocmai fusese importat din Los Angeles. Lisa devenise proaspăta posesoare a unui asemenea lucru de preţ.

La puţin timp după ce s-au mutat împreună, Lisa a ajuns redactor-şef adjunct la *Femme*. Acest lucru a coincis cu momentul în care Oliver a devenit o persoană foarte căutată. Deşi nu era mereu îndrăgit ca şi persoană – unii oameni îl găseau ca fiind un pic *prea* dificil – toate revistele de femei concurau pentru serviciile lui. Oliver s-a făcut disponibil în mod egal tuturor, până când Lily Headly-Smythe a promis să îi folosească una dintre fotografii pe coperta numărului de Crăciun a revistei *Panache*, după care s-a răzgândit.

— Nu s-a ţinut de cuvânt. Nu voi mai lucra niciodată pentru *Panache* sau pentru Lily Headley-Smythe, declarase Oliver.

— Până data viitoare, râsese Lisa.

— Nu, spusese el, cu o figură serioasă. Niciodată.

Şi nu a mai făcut-o, nici măcar după ce Lily i-a trimis un pui de ciobănesc irlandez pentru a-şi cere scuze. Lisa era plină de admiraţie. Era atât de hotărât, de idealist.

Dar asta înainte ca această inflexibilitate să o afecteze pe ea. Pentru că atunci când s-a întâmplat nu i-a mai plăcut la fel de mult.

21

Nici Ashling nu avea parte de o sâmbătă tocmai fantastică.

Se trezise foarte entuziasmată, cu gândul la Marcus Valentine. Curioasă şi nerăbdătoare, se simţea glorios de pregătită – pentru o întâlnire, un flirt, o doză de răsfăţ. În mod sigur, pentru *ceva...*

Dimineaţa a petrecut-o stând degeaba, înfofolită în plapumă, cu cele mai favorabile energii în alertă maximă. Dar, când a simţit că ziua se epuizează şi telefonul nu sună, zâmbetul său interior s-a transformat în iritare. Să-şi ocupe timpul şi să-şi consume energia, s-a apucat de făcut curat.

Nu era ca şi cum Marcus spusese *când* va suna. Nu era dezamăgită pentru că se simţea respinsă, ci pentru că se gândea că ratează o ocazie bună. Pentru că, deşi nu putea spune sigur că îl place, intuia că ar putea să îl placă în viitor. Oricum, era clar că era dornică să facă o încercare. Era îmbrăcată şi gata să iasă pe uşă, deşi nu avea unde să se ducă, ceea ce nu era un sentiment plăcut.

Uită-te la mine, se gândi ea, în timp ce freca podeaua băii cu putere. *Am mai trecut prin asta. Aşteptând pe un bărbat să sune.* Prea târziu, şi-a dat seama cât de mult îi plăcuse acea perioadă scurtă de timp în care nu era legată sub nici o

formă de nici un bărbat. *Aşa îmi trebuie dacă a început să îmi placă de un om de scenă.*

Cât de mult regreta că nu îl „bellase" când avusese ocazia. Şi acum era prea târziu, pentru că nu mai găsea biletul. Nu îşi amintea să îl fi aruncat – şi-ar fi amintit pentru că sigur în momentul ăla i-ar fi trecut prin minte că este rea. A cotrobăit prin buzunare şi prin sertare, dar nu a găsit nimic, în afară de câteva chitanţe care i-au provocat un sentiment de vină şi un fluturaş pentru vânzări de computere.

Înapoi la curăţenie. Dar, după ce a curăţat cuptorul cu microunde pe interior, a simţit că avea nevoie de un impuls, aşa că s-a decis să tragă cu ochiul spre viitor. Cărţile ei divine nu promiteau nimic, aşa că, pentru a grăbi apelul telefonic de la Marcus, Ashling – destul de laşă – a scos cutia ei pentru dorinţe. Care nu mai văzuse lumina zilei din ultimele momente ale lui Phelim. Era conştientă că asta nu era de bine.

Cutia conţinea şase lumânări, fiecare inscripţionată cu un cuvânt – Dragoste, Prietenie, Noroc, Bani, Pace şi Succes – şi câte o cutie de chibrituri pentru fiecare. Lumânările pentru Prietenie, Bani şi Succes nici nu fuseseră aprinse vreodată, cele pentru Pace şi Noroc erau uşor atinse, dar cea pentru Dragoste făcuse cele mai mari eforturi. Era cireaşa de pe tort. Memorabil, Ashling aprinse lumânarea cu ultimul chibrit din cutia pentru Dragoste, care a ars în jur de zece minute înainte să rămână fără ceară, după care a pâlpâit şi s-a stins.

Ah, rahat, se gândi Ashling, *ar fi bine să nu fie vreun semn.*

După căderea serii a apărut Ted, suferind de depresia care urmează unui moment extraordinar. În ciuda faptului că făcuse cunoştinţă cu multe fete, nu îi plăcuse nici una.

— Dar cea foarte simpatică cu care vorbeai când am plecat? Te-ai culcat cu ea?

— Nu.

— Ted! Doar nu vorbeşti serios. Chiar dacă nu i-ai tras-o, tot trebuie să spui că ai făcut-o, pentru a-i proteja onoarea.

Dar Ted nu era amuzat.

— Mi-a spus că miros ciudat. Ca bunica ei.

— Unii oameni pur şi simplu sunt nebuni.

— De fapt, nu, spuse Ted foarte nervos. Avea dreptate. Chiar miroseam ca bunica ei.

În timp ce Ashling se întreba de unde ştia Ted cum mirosea bunica fetei, Ted o întrerupse acuzator:

— Şi ştii ce cred că era?

— Ce?

— Tâmpenia aia cu care mi-ai dat înainte să ieşim.

— A, uleiul de lavandă.

Câteodată, Ashling se simţea foarte neapreciată.

— Are miros de bunică, nu-i aşa?

Ted era pornit.

— Credeam că mirosul de urină e mai cunoscut.

Când se simţea nedreptăţită, Ashling devenea foarte acidă.

— Eh, oricum nu era potrivită pentru mine, concluzionă Ted morocănos. Sunt toate prea tinere şi prostuţe şi mă plac din nişte motive aiurea... Prietena ta, Clodagh, întrebă el dintr-odată. Tot măritată e?

— Bineînţeles că da.

— Tu ai ceva? întrebă Ted, observând că nu este singurul deprimat.

Ashling s-a gândit puţin, după care s-a hotărât să nu se plângă în legătură cu faptul că Marcus nu o suna. Nu îi promisese nimic şi putea suna în orice moment. Aşa că, în schimb, spuse liniştită:

— Tristeţe de duminică seara.

Discutase deseori cu cei din jurul ei care aveau o slujbă – Ted, Joy, Dylan – despre sentimentul de nelinişte care îi apucă duminică seara, pe la ora cinci. Momentul când te loveşte ca o tonă de cărămizi gândul că luni dimineaţa trebuie să mergi la muncă. Deşi mai sunt câteva ore bune din weekend, săptămâna practic se încheie când te apucă acea disperare.

Ted se uită la ceas şi păru mulţumit de explicaţie.

— Cinci şi zece. După ceas.

— Nu am stare. Hai să ieşim.

Ashling tocmai îşi amintise de una dintre regulile de bază ale relaţiilor dintre bărbaţi şi femei. Bineînţeles că Marcus nu sunase – doar ea aşteptase telefonul lui! Tot ce trebuia să facă era să plece din apartament şi el va înroşi firele de telefon.

Înainte să plece, a luat câteva cărţi pentru Boo. Fusese prinsă pe picior greşit cu o seară înainte, când nu avusese un roman în poşetă cu care să îi înlocuiască enciclopedia despre ciuperci. Dar când a băgat *Trainspotting* în geantă, un gând i-a trecut prin minte. Oare se va simţi ofensat că îi dă o carte despre dependenţa de heroină? Oare va crede că ea insinuează ceva?

Mai bine să fim siguri. Şi cartea a ieşit din geantă. În schimb, a luat *Febra stadioanelor* şi o porcărie ştiinţifico-fantastică pe care i-o dăduse Phelim în urmă cu doi ani de ziua ei şi pe care nu o citise niciodată. Dar, pe stradă, nici urmă de Boo.

Ted şi Ashling au mers la Long Hall pentru două pahare cam diluate, urmate de o pizza rapidă la Milano's, apoi s-au întors acasă. După ce Ashling intră în apartament, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se uite după luminiţa roşie a robotului telefonic. Şi aceasta clipea! Era atât

de pregătită pentru o dezamăgire, încât credea că își imaginează. Stătea și se uita cum lumina se aprindea și se stingea. Cerculeț roșu, nici un cerculeț roșu... Chiar avea un mesaj. În timp ce apăsa butonul „*play*", un gând oribil o izbi. *Dacă ăsta este un mesaj de la Cormac, să îmi spună că aduce o încărcătură de arbuști miercuri, urlu.*

Dar mesajul nu era nici de la grădinarul misterios, nici de la Marcus Valentine. Era de la tatăl lui Ashling.

Oh, Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat?

Vocea lui era precedată de o tăcere amestecată cu foșnete, pârâieli statice și respirații înfundate. Apoi s-a adresat cuiva care era în cameră cu el:

— Să vorbesc acum?

Cealaltă persoană – mama lui Ashling, probabil – a spus ceva ce Ashling nu putea auzi, după care Mike Kennedy spuse:

— Au fost câteva mai scurte, apoi unul lung. Doamne, urăsc chestiile astea... Ashling. Tata aici. Mă simt ca ultimul om când vorbesc cu mașinăria asta. Ne gândeam că nu te-am mai auzit de ceva vreme. Ești bine? Noi o ducem minunat aici. Janet ne-a sunat săptămâna trecută, a trebuit să scape de pisică, se tot suia pe ea când dormea. Și am primit o scrisoare de la Owen, care crede că a descoperit un nou trib. Nu *chiar* nou, bineînțeles. Nou pentru el. Cred că ești ocupată cu noua ta slujbă, dar nu ne uita. Hahaha. Eh, hai, pa.

Alte foșnituri și din nou respirație. Apoi:

— Și acum ce fac? Închid doar? Nu trebuie să apăs pe nici un buton?

Brusc, conexiunea s-a întrerupt.

Ashling, cuprinsă de tristețe și de vinovăție, a uitat complet de Marcus Valentine. Simțea presiunea unei vizite la Cork. Cel puțin trebuia să

îi sune. Mai ales dacă sora ei mai mică, Janet, reuşise să treacă de diferenţa de fus orar şi îi sunase din California şi fratele ei, Owen, izbutise să le trimită o scrisoare tocmai din bazinul Amazonului.

A aruncat un ochi către fotografia pe care o ţinea pe televizor. Stătea acolo de atât de multă vreme încât deja nici nu o mai vedea. Dar emoţiile provocate de mesajul telefonic au făcut-o să o ia şi să se zgâiască la ea de parcă ar fi căutat indicii.

A observat, ca de fiecare dată, că Mike Kennedy fusese un bărbat arătos. Chel şi înalt, zâmbea către aparat, cu părul creţ rămas lăsat să cadă peste gulerul cămăşii. Era amuzant pentru că, pe de o parte, era tatăl său. Pe de alta, era genul de bărbat pe care, dacă îl vedeai la o petrecere, simţeai că te atrage, deşi simţul tău de autoconservare te îndeamnă să nu te apropii.

Mike ţinea braţul pe după umerii lui Janet, care avea patru ani. Ea era aplecată în faţă şi avea pumnul băgat între picioare – voia să ajungă la baie, aparatul foto avea mereu efectul acesta asupra ei. Sprijinită de Mike, ţinând pe al său Owen de numai trei anişori în braţe, era Monica. Zâmbea fericită, părând tânără, cu părul fin şi aranjat, cu genele lungi ca ale Priscillei Presley. Şi, în centru, înghesuită între cei doi adulţi, cu ochii ei de şase ani încrucişaţi comic, era Ashling.

Lucifer, înainte de căderea, acesta era gândul care îi trecea mereu prin minte când se uita la fotografia asta. Păreau o familie perfectă. Dar deseori se întrebase dacă, chiar şi atunci, putreziciunea nu îşi făcuse deja loc între ei.

Repunând fotografia la loc, s-a întors în prezent. Trecuseră trei săptămâni de când îi sunase ultima dată pe ai ei. Nu era ca şi cum uitase de atunci – se gândea la asta des, dar mai mereu găsea o scuză să nu o facă.

Totuşi, nu era niciodată împăcată cu această lipsă de comunicare. Era conştientă de faptul că Clodagh îşi suna mama zilnic. Deşi Brian şi Maureen Nugent erau diferiţi de Mike şi Monica Kennedy. Poate dacă Brian şi Maureen ar fi fost părinţii ei, ar fi ţinut mai bine legătura.

22

Luni dimineaţă. În mod tradiţional, cea mai deprimantă dimineaţă. (Doar dacă lunea nu e liberă, caz în care marţea primeşte onoarea.) Totuşi, pe Lisa a înveselit-o. Gândul de a merge la serviciu o făcea să se simtă în putere – cel puţin făcea ceva ce o ajuta într-un fel. Apoi a încercat să facă un duş, dar apa era rece ca gheaţa.

Dar a renunţat temporar la gândul de a-l lua pe Jack la rost în legătură cu promisiunea pe care i-o făcuse că îi repară boilerul, când domnişoara Morley a început să spună cum muncise el tot weekendul, încercând să rezolve problemele electricienilor nemulţumiţi şi ale cameramanilor supăraţi. Părea epuizat şi lipsit de chef.

Ashling, verde la faţă şi în întârziere, nu era nici ea mulţumită de ziua de luni. Mai ales când Jack Devine a scos capul din birou şi a spus politicos:

— Domnişoara Repară-Tot?

— Domnule Devine?

— Pot vorbi cu tine?

Alarmată, s-a ridicat mult prea repede şi a trebuit să aştepte să-i vină sângele la loc pentru a putea vedea din nou.

— Ori ai probleme mari, ori i-o tragi, îi şopti Trix, chicotind. Ce se întâmplă?

Ashling nu avea chef de Trix şi de glumele ei. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce Jack Devine

dorea să vorbească cu ea în particular. Cu un presentiment apocaliptic, a intrat în biroul lui.

— Închide uşa, porunci el.

Voi fi dată afară. Era terorizată.

Uşa s-a trântit în spatele ei şi dintr-odată camera s-a micşorat şi s-a întunecat. Jack, cu părul său negru, ochii negri, costumul albastru închis şi dispoziţia întunecată, avea tendinţa de a produce acest efect. Şi, pentru ca lucrurile să pară şi mai grave, el nu stătea în spatele biroului său, ci sprijinit de partea din faţă a acestuia, micşorând spaţiul dintre ei. O făcea să se simtă atât de *incomod*.

— Voiam să îţi dau asta, fără ca restul să vadă.

Fără să îşi dea seama, ea s-a îndepărtat puţin de el, deşi nu avea unde să plece. El a aruncat o pungă de plastic către ea, pe care Ashling a prins-o foarte stângaci. Ameţită, a observat că era prea mare pentru o scrisoare sau pentru un memoriu.

Pentru că ea stătea pur şi simplu cu punga în mână, Jack spuse cu un râs nerăbdător:

— Uită-te înăuntru.

Dând plasticul la o parte, Ashling s-a uitat în interiorul pungii. Spre surprinderea ei, conţinea un cartuş de Marlboro, cu o fundă roşie lipită de celofanul în care era învelit.

— Pentru că îţi tot şterpeleam din ţigări, spuse Jack, uitându-se în ochii ei. Îmi pare rău, adăugă el.

Dar nu părea sincer.

— Frumos, se bâlbâi ea, uimită de cadou – şi de fundă.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, Jack Devine râsese normal. Un râs sănătos, din stomac, cu capul dat pe spate.

— Frumos? exclamă el, cu ochii mari de mirare. Bărcile cu pânză sunt frumoase, valurile de

opt metri sunt frumoase. Dar ţigările să fie frumoase? De fapt, poate că ai dreptate.

— Credeam că vrei să mă dai afară, spuse Ashling.

Faţa lui era complet surprinsă.

— Să te dau afară...? Dar, micuţă domnişoară Repară-Tot, spuse el cu o voce dintr-odată dulce şi cu ochii jucăuşi, cine ne-ar mai da plasturi, medicamente, umbrele, ace de siguranţă, cum e chestia aia pentru şoc – leac de nu-ştiu-care...?

— Leac salvator.

Avea şi ea nevoie de aşa ceva acum. Avea nevoie să iasă de acolo. Doar pentru a putea respira din nou.

— De ce îţi este atât de frică? întrebă el, chiar şi mai dulce.

Ei i se părea chiar că se apropie de ea.

— De nimic, scârţâi ea mai rău ca frânele unui autobuz.

El o analiza, cu braţele încrucişate. Felul în care gura lui se strâmba la colţuri o făcea să se simtă ca o puştoaică prostuţă, de care se face mişto. Apoi, dintr-odată, se pare că el şi-a pierdut interesul.

— Haide, oftă el, trecând înapoi în spatele biroului său. Du-te... Dar nu le spune celorlalţi, zise el, făcând semn din cap către pungă. După aia or să vrea şi ei una.

Ashling s-a întors la biroul ei ca şi cum picioarele sale aparţineau altcuiva. Stop cadru. Jack Devine era într-o fază de Nu-chiar-la-fel-de-ticălos-cum-este-de-obicei. Dar cel mai ciudat lucru era că Ashling credea că îl preferă cum era înainte. Deşi, ceva mai târziu în aceeaşi zi, lucrurile s-au reîntors la normal.

Mercedes a dat buzna în birou şi toată lumea mai avea puţin şi cădea de pe scaune, văzând că ea chiar era în stare să îşi exteriorizeze furia. Şi

încă din plin. Urmând indicaţiile Lisei, se dusese să încerce să îi ia interviu nebunei de Frieda Kiely. Şi, deşi Mercedes îşi petrecuse tot weekendul în Donegal făcând materiale de douăsprezece pagini despre hainele Friedei, aceasta a pus-o să aştepte timp de o oră şi jumătate, apoi a pretins că nu a auzit niciodată de ea sau de *Colleen.*

— Tu cine eşti? întrebase ea. *Colleen?* Ce mai e şi aia? Ce dracu' e aia?

— E o maniacă. O curvă nebună, şuieră Mercedes, după care începu din nou să se vânzolească în spasmele umilinţei. O afurisită de curvă nebună!

— O târfă premenstruală cu apucături de psihopat, spuse Kelvin, foarte dornic să treacă de partea lui Mercedes.

— O toantă schizofrenică, plusă Trix.

— Şi o slăbătură absolută, spuse Bernard plictisitorul, care nu avea idee cum arăta tipa, dar căruia îi plăcea o târfă bună la fel de mult ca oricărui alt băiat mămos. Mai multă carne rămâne pe oase după ce pun câinii gura pe ele.

Trix îl privi încruntată.

— Ăsta e un compliment, cretinule. Habar nu ai ce spui!

Insulte peste insulte au fost atribuite Friedei Kiely de la toată lumea, cu excepţia lui Ashling, care auzise de undeva că femeia chiar *era* nebună. Se pare că era uşor schizofrenică şi refuza să îşi ia medicamentele.

— Dar, îi întrerupse Ashling, simţind că cineva trebuia să îi ia apărarea, nu credeţi că înainte să ne luăm de ea ar trebui să îi călcăm puţin pe urme, să ne punem în locul ei?

— Aşa este, spuse Jack, care ieşise din birou pentru a vedea ce era cu toată agitaţia. Atunci am fi departe de ea şi am rămâne şi cu pantofii

ei. Mie îmi sună bine, spuse el, aruncându-i lui Ashling un rânjet, după care lătră: Pentru numele lui Dumnezeu, Ashling, arată-ţi vârsta, nu limita de viteză.

Lisa era amuzată.

— Da, chiar, care este limita de viteză în ţara asta?

— Şaptezeci, spuse Jack trântind uşa biroului după el.

Ashling îl ura din nou. Lucrurile se întorseseră la normal.

Chiar dacă Marcus Valentine nu avea numărul ei de telefon de la muncă, Ashling a tresărit toată când, la patru şi zece, Trix i-a întins receptorul şi a spus:

— Te caută un bărbat.

Ashling a luat receptorul, a aşteptat un moment pentru a se aduna, apoi spuse veselă:

— Heeeei.

— Ashling?

Era Dylan şi părea nedumerit.

— Eşti răcită?

— Nu, spuse ea dezamăgită şi reveni la vocea ei normală. Credeam că e altcineva.

— Ce zici dacă bem ceva în seara asta? Pot să vin în oraş la orice oră îţi convine ţie.

— Sigur, spuse ea, gândindu-se că asta o va ţine departe de telefonul de acasă. Vino la mine la birou pe la şase.

Apoi, foarte rapid, a sunat acasă pentru a verifica dacă nu cumva avea vreun mesaj. Sunase în urmă cu un sfert de oră, dar nu poţi şti niciodată.

Sau poate că ştii, dacă nu primeşti nici un telefon.

La şase şi un sfert, Dylan a provocat o mică agitaţie, când a apărut cu părul blond în ochi şi

cu costumul la dungă, asortat cu o cămaşă albă, imaculată. Stând în dreptul biroului lui Ashling, ceva părea în neregulă cu el. Parcă avea un umăr dislocat.

— Eşti OK?

Ashling s-a ridicat şi a descoperit că motivul pentru care tot corpul său era contorsionat era că încerca să ascundă un rucsac în spate.

— Dylan, nu am de gând să te spun că ai cumpărat CD-uri.

— Scuze, spuse el, dând ruşinat din umeri. Asta se întâmplă când lucrezi în sălbăticia din Sandyford. De fiecare dată când ajung în oraş, dau iama în magazinele de muzică. Vinovăţia mă cam apasă.

— Secretul tău e în siguranţă la mine.

— Jachetă nouă? întrebă Dylan, în timp ce Ashling îşi strângea lucrurile.

— Păi, da.

— Ia să te văd.

Insistând ca ea să stea nemişcată, şi-a trecut privirea peste linia umerilor ei, a dat din cap şi a spus:

— Daaa.

Ashling a încercat – în zadar – să îşi tragă talia, în timp ce el se uita la cusăturile laterale şi o mai aprobă o dată, parcă şi mai convins. Apoi şi-a ridicat privirea.

— Ţi se potriveşte, spuse el zâmbind. Chiar îţi vine bine.

— Eşti un linguşitor.

Plăcerea lui Ashling se accelera în timp ce examinarea continua. Dylan era mereu foarte darnic în a complimenta pe cineva. Şi totuşi, deşi ştia că le împărţea ca pe colivă la priveghi, era greu să nu îl crezi măcar pe jumătate şi era şi mai greu să nu străluceşti de fericire.

— Eşti *periculos*, spuse ea, radiind. Haide.

S-a întors să plece şi l-a văzut pe Jack Devine în apropiere, răsfoind nervos un dosar la biroul lui Bernard. Ea a zâmbit un rămas-bun nervos şi, pentru o alarmantă secundă, s-a gândit că el o va ignora. Apoi el a expirat zgomotos şi a spus:

— Noapte bună, Ashling.

Lisa fusese la baie pentru a-şi reface machiajul în onoarea cinei pe care urma să o petreacă în compania unui faimos bucătar irlandez, pe care spera să îl convingă să scrie o rubrică permanentă. Grăbindu-se înapoi în birou să îşi ia jacheta, a deschis uşa prea repede şi a dat peste un bărbat blond pe care nu îl mai văzuse până atunci. S-a lovit cu umărul de pieptul lui şi a simţit, pentru un moment, căldura emanată de corpul lui prin cămaşa subţire.

— Scuze, spuse el, punându-şi mâinile pe umerii ei. Eşti bine?

— Cred că da.

În timp ce se îndepărta, s-au uitat profund unul la celălalt. Apoi ea a văzut-o pe Ashling alături de el. Oare era prietenul ei? Nu, desigur că nu.

— Cine era? întrebă Dylan, când uşile liftului se închiseseră în urma lor.

— Eşti un bărbat cu o căsnicie fericită, îi reaminti Ashling.

— Am întrebat doar.

— Numele ei este Lisa Edwards, este şefa mea.

Dar Ashling îşi amintise de conversaţiile pe care le purtase cu Clodagh despre toate conferinţele la care se ducea Dylan. *Oare îi este fidel?*

— Unde mergem să bem ceva? întrebă ea rapid.

A dus-o în Shelbourne, care era plin de oameni veniţi să se relaxeze după serviciu.

— Va trebui să stăm în picioare, spuse Ashling. Nu o să prindem niciodată scaune.

— Niciodată să nu spui niciodată, zise Dylan, dând din gene. Stai aşa.

Apoi, s-a îndreptat către o masă plină de oameni, a discutat zâmbitor cu ei, după care s-a întors la Ashling.

— Haide. Ei pleacă.

— Cum adică? Ce le-ai *spus*?

— Nimic. Am observat pur şi simplu că aproape terminaseră.

— Hmmm.

Dylan era atât de fermecător în a convinge lumea, încât ar fi putut vinde sare în Siberia.

— Treci acolo, Ashling. La revedere, mulţumim foarte mult.

Cu faţa numai un zâmbet, şi-a luat la revedere de la donatorii de masă. Apoi, cu o viteză suspectă, s-a strecurat prin mulţime şi s-a întors cu ceva de băut pentru amândoi. Dylan avea norocul să i se întâmple numai lucruri bune şi, în timp ce el punea în faţa ei un pahar cu gin tonic, Ashling se întreba cum ar fi dacă ar fi căsătorită cu el. Binecuvântare absolută, intuia ea.

— Spune-mi totul, *totul,* despre noul tău job, porunci Dylan energic. Vreau să ştiu tot ce se întâmplă acolo.

Ashling se molipsise de la entuziasmul lui contagios. Bucurându-se de fiecare cuvinţel, a creionat fiecare personalitate de la *Colleen* şi felul în care acestea interacţionează – sau nu o fac, după caz – între ele.

Dylan râdea mult, pesemne sincer amuzat, şi Ashling aproape că s-a lăsat păcălită de ideea că este o povestitoare talentată. La fel ca atunci când Dylan îi admirase noua ei jachetă – marele lui dar era să-i facă pe oameni să se simtă bine în pielea lor. Nu se putea abţine. Nu că nu era ceva sincer, Ashling ştia. Doar puţin exagerat. Nu trebuia să facă greşeala de a spune aceleaşi

poveşti lălăite altor persoane şi să se aştepte la aceleaşi reacţii şi hohote de râs.

— Dumnezeule, amuzantă mai eşti.

El ciocni paharul de al ei într-un toast apreciativ. Flirtul lui indica mereu mai mult decât era el în stare să ofere. Chiar dacă Ashling nu o lua în serios. Cel puţin, nu o mai făcea.

— Şi, cum merge afacerea cu computere? se gândi ea să întrebe într-un final.

— Iisuse! Ca pe roate. Nu facem faţă comenzilor în ritmul în care vin.

— Uau! spuse Ashling, dând fascinată din cap. Când te-am cunoscut eu, nu erai sigur că va rezista nici măcar un an. Şi uită-te acum la tine!

Atmosfera s-a schimbat uşor, aproape insesizabil, la auzul unor cuvinte despre primele dăţi când se întâlniseră. Dar, din fericire, aproape că terminaseră băuturile şi Ashling s-a ridicat brusc în picioare.

— Încă un rând la fel?

— Stai jos, le aduc eu.

— Nu e nevoie. O să...

— Stai jos, Ashling, insist.

Asta era o altă caracteristică a lui Dylan. Era foarte generos.

Când s-a întors cu băuturile, Ashling a întrebat curioasă:

— Era un motiv special pentru care voiai să ne întâlnim...?

— Daaaaa, spuse Dylan, jucându-se cu dopul de la sticla de bere. Da, ar fi fost, continuă el, dintr-odată incomod, făcând-o pe Ashling să se sperie puţin. Tu nu ai observat... nimic...?

S-a oprit şi nu a mai continuat.

— Nimic?

— În legătură cu Clodagh.

— Ce vrei să spui?

— Eu...

A urmat o pauză lungă.

— ...îmi cam fac griji în legătură cu ea. Nu pare niciodată fericită, nu are răbdare cu copiii şi câteodată e chiar... uşor iraţională. Molly a acuzat-o pe Clodagh că ar fi plesnit-o, iar noi nu-i lovim niciodată pe copii.

A mai urmat o tăcere incomodă, după care Dylan a continuat:

— Asta poate că o să sune stupid, dar reface mereu casa. Nici nu apucăm să terminăm o cameră că se apucă să redecoreze alta. Şi nu ajung nicăieri de fiecare dată când încerc să vorbesc cu ea despre asta. Mă întrebam... Mă gândeam că poate suferă o depresie.

Ashling căzu pe gânduri. Dacă-şi amintea bine, Clodagh chiar părea nemulţumită şi foarte dificilă în ultima vreme. Şi chiar părea că exagerează cu redecorările. Şi faptul că i-a spus lui Molly că Barney a murit i se păruse foarte ciudat lui Ashling. Chiar şocant. Deşi argumentul lui Clodagh, acela că avea şi ea sentimente, părea rezonabil. Dar acum, în contextul grijilor lui Dylan, devenise din nou suspect.

— Nu ştiu. Poate, spuse Ashling gânditoare. Dar e greu să ai grijă de copii. Foarte solicitant. Şi dacă tu trebuie să munceşti până târziu...

Dylan se aplecase în faţă, ascultând-o pe Ashling ca şi cum i-ar fi putut prinde cuvintele din zbor sau le-ar fi putut colecţiona. Dar când ea a tăcut îndelung, el spuse:

— Sper că nu te superi că spun asta – dar am crezut că tu ştii care sunt simptomele. Din cauza mamei tale... Mama ta? insistă el, când văzu că Ashling rămâne mută. Ea suferea de depresie, nu-i aşa?

Blândeţea lui Dylan nu era suficientă pentru a o face pe Ashling să vorbească.

— Şi mă gândeam că şi Clodagh trece prin acelaşi lucru...?

Dintr-odată, Ashling se întorsese în timp, înconjurată de disperarea, de nebunia şi de teroarea omniprezentă de atunci. Urechile îi ţiuiau de urletele de demult şi muşchii gurii ei nu răspundeau dorinţei de a vorbi despre asta. Ferm, aproape agresiv, spuse:

— Clodagh nu este deloc cum era mama.

— Nu?

Speranţa lui Dylan era amestecată cu o curiozitate suspicioasă.

— Faptul că redecorezi sufrageria nu este semn de deprimare. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. Nu refuză să se scoale din pat? Şi nu doreşte să moară, nu?

— Nu, spuse el, dând din cap. Deloc. Nimic de genul ăsta.

Deşi mama ei nu începuse aşa. Totul fusese progresiv, nu? Împotriva voinţei sale, Ashling se avântă în trecut şi deveni din nou de nouă ani, vârsta la care şi-a dat seama prima dată că ceva nu era în regulă. Se aflau în vacanţă la Kerry şi tatăl său comentase ceva despre un apus de soare superb:

— Un sfârşit superb pentru o zi superbă. Nu-i aşa, Monica?

Uitându-se în gol, Monica spusese trist:

— Slavă cerului că apune soarele. Îmi doream să se termine odată ziua asta.

— Dar ziua asta a fost superbă, o contrazisese Mike. Soarele a strălucit, ne-am jucat pe plajă...

— Sunt pregătită pentru finalul zilei de azi, a fost singura replică a Monicăi.

Ashling se oprise din a se lupta cu Janet şi cu Owen, simţindu-se exclusă şi neliniştită. Părinţii nu aveau voie să aibă sentimente, nu de genul acela, oricum. Puteau să se plângă când nu îţi făceai temele sau când nu mâncai tot, dar nu aveau voie să aibă parte de propria lor nefericire privată.

La finalul vacanţei lor de două săptămâni, s-au întors acasă şi părea că acum mama ei era tânără şi fericită, şi în secunda următoare devenea tăcută, închisă în ea şi nu îşi mai vopsea părul. Şi plângea. Încontinuu, tăcut, îşi lăsa lacrimile să îi curgă pe faţă.

— Ce ai? întreba Mike, din nou şi din nou. Ce ai?

— Ce ai, mama? întreba Ashling. Te doare burtica?

— Am o durere în suflet, şoptea ea.

— Ia două aspirine pentru copii, repeta Ashling ceea ce îi spunea mama ei atunci când o durea ceva.

Nenorocirile altor oameni o stârneau teribil pe Monica. A petrecut trei zile întregi plângând din cauza foametei din Africa. Dar când Ashling a venit acasă cu veşti glorioase de la mama lui Clodagh, conform cărora alimente urmau să fie livrate acolo, Monica a trecut la altceva şi a început să plângă pentru un băieţel găsit într-o cutie de carton.

— Sărmanul bebeluş, spunea ea printre hohote. Sărmanul copil, lipsit de apărare.

În timp ce mama lor plângea, tatăl lor zâmbea destul pentru amândoi. Zâmbea mereu. Zâmbea generos. Avea o slujbă importantă şi solicitantă. Asta îi spunea toată lumea lui Ashling: „Tăticul tău are o slujbă foarte importantă şi solicitantă." Era comis-voiajor şi călătorea de la Limerick la Cork, de la Cavan la Donegal, de parcă trăia aventurile lui Fianna. Era atât de important şi de solicitat, încât era mai mereu plecat, de luni până vineri. Ashling era mândră de asta. Fiecare alt tătic venea acasă la cinci şi jumătate seara, ceea ce însemna, se gândea ea cu mândrie, că probabil slujbele lor nu erau la fel de importante.

Şi apoi, tatăl ei venea acasă la sfârşit de săptămână şi zâmbea şi zâmbea şi zâmbea.

— Ce facem azi? spunea el, frecându-şi palmele şi uitându-se la familia lui.

— Ce-mi pasă mie? bombănea Monica. Eu mor pe dinăuntru.

— Ei, de ce ai vrea să faci un lucru atât de stupid? glumea el. Mama ta e o artistă, spunea el, zâmbind şi întorcându-se către Ashling.

Mama ei scria tot timpul poezii. Unul dintre poeme i se publicase într-o antologie când Ashling era încă un bebeluş şi, de când începuseră plânsetele şi ciudăţeniile, scrisese din ce în ce mai multe. Ashling ştia câte ceva despre poezii. Erau cuvinte frumoase care rimau, despre flori şi apusuri de soare. Dar când, instigată de Clodagh, a tras cu ochiul peste câteva dintre poemele Monicăi, a rămas şocată de ceea ce a descoperit. Trecând peste valul de nelinişte cauzat de ceea ce văzuse, Ashling era recunoscătoare pentru un singur lucru – pentru faptul că Clodagh nu ştia să citească prea bine.

Poeziile nu rimau, versurile erau lungi, dar cuvintele, în individualitatea lor, îi provocau cea mai mare nelinişte. Nu existau flori în poemele Monicăi Kennedy. În schimb, erau termeni ciudaţi, brutali, pentru care Ashling a pierdut mult timp să îi descifreze.

Cusut în tăcere
Sângele meu e negru,
Sunt sticlă spartă,
Sunt lamă ruginită,
Sunt pedeapsa şi crima.

Înapoi în prezent, Ashling l-a descoperit pe Dylan privind-o cu interes.

— Eşti bine? a întrebat-o el.

Ea a dat din cap în semn de aprobare.

— Am crezut că te-am pierdut.

— Sunt bine, insistă Ashling. Clodagh nu a început să scrie poezii, nu? spuse ea, forțându-se să zâmbească.

— Clodagh! Nici pomeneală, râse Dylan, de parcă își dăduse seama dintr-odată ce presupunere prostească făcuse. Deci, dacă se apucă să scrie poezii, ar trebui să încep să îmi fac griji?

— Dar până atunci, nu-ți bate capul. Probabil e doar obosită și are nevoie de o pauză. Nu poți face ceva drăguț? Să o înveselești plecând într-o vacanță cu ea sau ceva de genul ăsta?

Alta, se gândi ea răutăcioasă. Se simțea vag deranjată pentru că el o întreba pe ea despre cum să îi facă viața lui Clodagh chiar și mai frumoasă.

— Nu am cum să îmi iau liber acum, spuse Dylan.

— Păi, atunci scoate-o în oraș la o cină romantică și simandicoasă.

— Clodagh își face griji, nu are încredere în persoanele care stau cu copiii.

— De ce, ce e în neregulă cu ele?

Dylan râse, puțin jenat.

— Se teme că ar putea fi pedofili. Sau că ar putea lovi copiii. Să fiu sincer, și eu îmi fac griji câteodată.

— Iisuse, se tot inventează prostii noi pentru care oamenii să își facă griji. Atunci aduceți pe cineva în care aveți încredere. Mama ta?

— A, nu! strâmbă Dylan violent din buze. Asta ar fi o idee foarte proastă.

Ashling dădu din cap. Avea dreptate. Singurele momente în care tânăra doamnă Kelly și bătrâna doamnă Kelly cădeau de acord erau acelea în care erau implicate într-o ceartă – care pornea de obicei de la cel mai bun mod de a avea grijă de Dylan și de copiii lui Dylan.

— Și mama lui Clodagh suferă de artrită, spuse Dylan. Nu ar fi în stare să aibă grijă de copii.

— Pot să stau eu cu ei, dacă vreţi, se oferi Ashling.

— Într-o seară de sâmbătă? O tânără sălbatică cum eşti tu?

După o clipă de ezitare, spuse:

— Da... da, spuse ea din nou, mai ferm şi cu ceva mai multă convingere. De ce nu?

Poate dacă era cu adevărat indisponibilă, creşteau şansele ca Marcus Valentine să sune.

— Minunat, se înveseli Dylan. Mulţumesc, Ashling, eşti o scumpă. O să fac o rezervare pentru sâmbătă seara. Să văd dacă pot să fac rost de o masă la L'Oeuf.

Bineînţeles, se gândi Ashling amuzată, în ciuda gândurilor pe care le avea. *Unde altundeva?* L'Oeuf era cel mai stilat restaurant din Dublin. Avea talentul ciudat de a fi tot timpul la modă – *deşi* nu se servea mâncare asiatică şi nici mâncare tradiţională irlandeză. Extraordinar de fabuloasă, mâncarea te făcea să plângi. Şi preţurile aveau acelaşi efect.

— Mămica ta e mai bine acum, nu? spuse Dylan, încercând să se scuze că deschisese subiectul acesta.

„Mai bine" era oricum un concept relativ, care nu era mereu relevant. Totuşi, pentru a-i face pe plac, Ashling dădu din cap şi spuse:

— Da, e mai bine acum.

— Eşti o fată minunată, Ashling, spuse Dylan, luându-şi rămas-bun.

Chiar sunt, se gândi Ashling, *nu-i aşa?*

23

La zece minute depărtare de Dylan şi Ashling, Lisa şi Jasper Ffrench, celebrul bucătar, luau cina la restaurantul Clarence. Jasper ceruse în mod explicit să fie dus acolo, doar pentru a putea să comenteze asupra mâncării care nu era nici pe sfert la fel de bună ca cea pe care o prepara el, în restaurantul unde lucra. Era arătos, dar neplăcut, datorită faptului că era un geniu şi era gelos pe oricine altcineva din domeniu.

— Amatori, declara el, agitându-şi al şaselea pahar cu vin. Nu sunt decât amatori şi începători. Marco Pierre White – amator! Alasdair Little – amator!

Iisuse Hristoase, nesuferit mai eşti! Lisa dădea din cap şi zâmbea. Noroc că bărbaţii dificili erau specialitatea ei.

— De aceea te-am ales pe tine pentru a aduce succesul revistei *Colleen*, Jasper.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Jasper era cel ales întrucât Conrad Gallagher o refuzase deja, motivând că este presat cu munca.

În timp ce Jasper făcea incursiuni remarcabile în cea de-a doua sticlă cu vin, Lisa îl fermeca vorbind despre sinergie. Fără să îi promită ceva cu adevărat, ea insinua că rubrica scrisă pentru *Colleen* ar putea duce foarte uşor la o emisiune proprie pe Channel 9, postul de televiziune al Randolph Media.

— Sunt de acord, se decise Jasper. Trimite-mi un contract mâine dimineaţă.

— Se întâmplă să am unul la mine, spuse Lisa calm, mergând pe principiul „bate fierul cât e cald".

Jasper îşi scrijeli semnătura exact la timp, deoarece chelnerul veni să ia farfuriile. Ca de obicei, Lisa mutase mâncarea dintr-o parte în alta, dar nu mâncase aproape nimic.

— A fost ceva în neregulă cu mâncarea dumneavoastră? întrebă chelnerul.

— Nu, a fost delicioasă, dar...

Lisa îşi dădu seama că Jasper se uita fix la ea din partea cealaltă a mesei şi, drept urmare, a schimbat verdictul cu unul ceva mai neutru:

— A fost în regulă.

— Dacă a fost la fel de insultător de proastă ca a mea, nu sunt surprins că nu a putut să o mănânce, înţepă Jasper. A fost mai mult decât un cliseu. A fost o glumă!

— Îmi pare rău să aud asta, domnule.

Chelnerul i-a aruncat o privire fixă lui Jasper în timp ce ridica farfuriile. Lucrase pentru el, nebunul pământului.

— Vreţi să comandaţi şi desert?

— Nu, nu vrem!

Vorbele lui Jasper au disperat-o pe Lisa, care în această săptămână se afla la dieta cu budincă. Lucruri ceva mai uşoare, bineînţeles: fructe proaspete, şerbeturi, spume de fructe. Trecuseră secole de când moartea, pe numele ei ciocolată, îi atinsese buzele.

Eh, asta e, nu contează. Ea a plătit nota şi s-au ridicat amândoi să plece, unul dintre ei ceva mai puţin stabil pe picioare decât celălalt. La uşă şi-au strâns mâinile, după care Jasper a încercat, în beţia lui, o apropiere de Lisa, pe care ea a evitat-o cu tact. Era bine că îl făcuse să semneze deja contractul.

Jasper a plecat împleticindu-se şi, în momentul în care Lisa a rămas singură, întunericul o cuprinse din nou. De ce? De ce era totul mult mai greu aici? Se descurcase bine în Londra. Chiar şi după ce plecase Oliver, ea continuase. Împingea limitele, îşi îndeplinea visurile, făcea lucrurile să se întâmple, mereu sigură că va fi răsplătită pentru ceea ce face. Dar de data asta premiul ajunsese la altcineva şi ea era în Irlanda, unde mecanismele ei de adaptare nu păreau să facă faţă la fel de bine.

Nu îşi sunase mama cu o zi înainte, deşi fusese duminică. Era prea deprimată. Se îmbrăcase doar pentru a merge la magazinul din colţ, să cumpere o cutie de îngheţată şi cinci ziare şi, de îndată ce se întorsese acasă, s-a băgat la loc în pat şi şi-a petrecut dimineaţa zăcând într-un nor de fum de ţigară. Singurul ei contact cu umanitatea erau copiii de opt ani de afară care loveau mingea de uşa ei de la intrare.

Înainte să cheme un taxi, s-a oprit la un chioşc de ziare pentru a cumpăra ţigări şi s-a mai înveselit când a văzut că a apărut *Irish Tatler*. Această revistă era unul dintre competitorii lui *Colleen*, iar analiza noului număr urma să o ţină ocupată pentru tot restul serii. Dintr-odată, casa aceea nu mai părea la fel de respingătoare.

— Bună, Lisaaa.

O gaşcă de fete care se jucau pe stradă au strigat la ea când a coborât din taxi.

— E foarte sexy rochia ta.

— Mulţumesc.

— Cât porţi la pantofi?

— Şase.

O conferinţă ad-hoc a urmat după aceea. Cât însemna şase? Prea mari pentru ele, au decis.

După ce a intrat, a aruncat geanta pe podea, a pus ibricul pe aragaz şi şi-a verificat mesajele.

Nu avea nici unul, ceea ce nu era deloc surprinzător, de vreme ce aproape nimeni nu îi ştia numărul. Totuşi, asta nu a oprit-o din a se simţi ca o ratată.

Şi-a aruncat violent minunaţii pantofi, a pus rochia pe un scaun şi tocmai se schimba în pantaloni largi şi un tricou scurt când s-a auzit soneria. Probabil era una dintre fetiţe care dorea să îi ceară poşeta, dacă ea nu o mai voia.

Oftând, a deschis larg uşa şi acolo, stând în prag, cocoşat pentru a putea încăpea prin cadrul uşii, era Jack.

— Ah, spuse ea, blocată de surprindere.

Era prima dată când îl vedea îmbrăcat cu altceva decât cu costum. Cămaşa lui lungă şi fără guler era deschisă până la mijlocul pieptului. Nu din model, ci pentru că îi lipsea un nasture. Pantalonii lui păreau purtaţi în două războaie mondiale şi aveau un buzunar rupt, deasupra genunchiului, expunând vederii o rotulă curată şi o porţiune de cinci centimetri pătraţi de piele păroasă. Părul părea chiar mai ciufulit decât de obicei, la fel ca şi faţa lui – Jack era genul de bărbat care trebuia să se bărbierească de două ori pe zi.

Sprijinit de cadrul uşii, i-a arătat un dispozitiv pe care îl ţinea în palmă, asemenea unui poliţist cu legitimaţia în mână.

— Am adus un cronometru pentru boilerul tău.

Vorbise oarecum insinuant.

— Îmi pare rău că nu l-am adus mai devreme. E un moment nepotrivit? spuse el, după o scurtă ezitare.

— Intră, îl invită Lisa. Intră.

Era surprinsă, deoarece în Londra nimeni nu venea pur şi simplu la ea la apartament. Nu aranja întâlniri cu nimeni înainte de a juca jocul cu sunt-mai-ocupată-şi-mai-importantă-ca-tine.

Era un ritual elaborat, guvernat de reguli stricte. Cel puţin cinci întâlniri trebuie propuse şi refuzate înainte ca una să aibă cu adevărat loc.

— Marţea viitoare? Nu pot, voi fi la Milano.

După care venea rândul celuilalt jucător să se dea lovit:

— Iar eu nu pot miercurea, pentru că am seară de *reiki*.

O replică acceptabilă pentru aşa ceva este:

— Şi joia iese din discuţie pentru că am meditaţii.

Miza este crescută în momentul în care interlocutorul vine şi spune:

— Weekendul următor este exclus. Merg la cabana de pe lac cu prietenii.

La care un jucător inteligent spune:

— Weekendul de după acesta este prost pentru mine. Los Angeles, afaceri.

Întâlnirea fiind fixată, este încă acceptabil – şi chiar aşteptat – ca aceasta să fie amânată, motivând diferenţa de fus orar sau o cină importantă cu un client sau o plecare neaşteptată la Geneva, pentru a te întâlni cu şaptezeci de oameni.

La fel ca ochelarii de soare Gucci şi poşetele Prada, lipsa de timp era un simbol al statutului. Cu cât ai mai puţin timp, cu atât eşti mai important. Jack evident nu cunoştea regula asta.

Se uită în jurul său, admirativ.

— Eşti aici... de când? De trei, patru zile şi deja locul arată mai bine. Uită-te la asta, spuse el, arătând către un bol de sticlă în care tronau lalele albe. Şi la asta, indică el către un vas cu flori uscate care îi atrăsese privirea.

Bine că nu avea cum să vadă cănile de sub pat care erau pe punctul de a mucegăi, se gândi Lisa. Casele ei întruchipau întotdeauna triumful stilului asupra igienei. Trebuia să facă rost de o menajeră...

— Vrei ceva de băut? oferi ea.

— Ai bere?

— Păi, nu. Dar am niște vin.

Lisa a simțit o plăcere ridicolă când Jack a acceptat un pahar.

— Mă duc să îmi aduc sculele din mașină, spuse el.

Ieși și se întoarse repede, purtând cu el o cutie metalică albastră.

Dumnezeule, are cutie de scule. Trebuia să se sprijine în mâini pentru a se abține să nu îl atingă, să nu îi rupă ultimii nasturi ai cămășii lui pentru a-i dezgoli pieptul, care avea *exact* gradul potrivit de păroșenie, să nu își plimbe mâinile peste spatele lui fin...

— Te superi dacă deschid ușa din spate? spuse el, întrerupând filmul care i se derula ei în minte.

— Păi, nu, te rog.

L-a privit cum traversează camera și cum atinge clanța care nu mai fusese deranjată de ultima dată când fusese el acolo. O briză înmiresmată își făcu loc în bucătărie, aducând cu ea aroma puternică a frunzișului și ciripitul păsărilor care se retrăgeau la căderea serii. Frumos. Dacă îți plac asemenea lucruri.

— Ai stat în grădină până acum?

Nu.

— Da.

— E atâta liniște acolo, abia dacă se simte că ești în oraș, dădu el din cap din dreptul ușii.

— Știu.

Mie-mi spui?

— Hai să vedem, spuse el, cu ochii la boiler. Pare o treabă simplă, dar nu se știe niciodată.

După care și-a ridicat mânecile, dezvelindu-și curbele minunate ale încheieturii, și s-a pus pe treabă. Lisa stătea în bucătărie, cu un genunchi la piept, bucurându-se – prea mult – de prezența

unui bărbat atrăgător în casa ei. Orice ar fi, se decisese ea, nu vor discuta despre problema cu publicitatea. Nu vor exista elemente negative care să perturbe această ocazie perfectă de a flirta.

— Spune-mi despre tine, ordonă ea cu o elocvenţă încrezătoare, de undeva din spatele lui.

— Ce vrei să ştii?

Nu era deloc gentil în modul cum lovea şi îndoia metalul. După care s-a întors, uşor indignat.

— Haide, Lisa. O asemenea întrebare ar goli brusc mintea oricui.

— Păi, spune-mi cum ai ajuns să conduci un post de televiziune comercial, un post de radio şi câteva reviste de succes la vârsta de treizeci şi doi de ani.

Eh, să spunem că înflorea situaţia, dar doar făcea parte dintr-o industrie care se ocupă cu flatări.

— E un job, spuse Jack scurt, ca şi cum ar fi înţeles că îl ia peste picior. M-au dat afară de la fostul job şi trebuia să câştig un ban.

Dat afară? Nu îi plăcuse partea asta.

— De ce ai fost dat afară?

— Am propus o schimbare radicală, care presupunea ca angajaţii să fie plătiţi cât merită şi să aibă un cuvânt de spus în procesul de management. În schimb, ei trebuiau să facă anumite concesii în ceea ce priveşte orele suplimentare, dar consiliul a decis că eram prea extremist şi mi-au arătat uşa.

— *Extremist*?

Ăştia nu prea sunt amuzanţi, nu? Te fac să ieşi în stradă, la marşurile alea ale lor, şi au maşini nasoale. Trabanturi, Lade. Asta dacă au maşină. Dar Jack are un BMW.

— În tinereţile mele idealiste, spuse el, lovind o ţeavă cu ciocanul. Se poate să se fi spus despre mine că sunt socialist.

— Dar acum nu se mai poate spune asta, nu? întrebă Lisa alarmată.

— Nu, rânji el. Nu te îngrijora aşa. Am renunţat când am văzut că majoritatea este mulţumită cumpărând bilete la loterie sau cumpărând acţiuni la societăţi privatizate şi că fericirea lor economică vine din mândria că se pot descurca singuri.

— Aşa este. Tot ce trebuie să faci este să munceşti destul de mult, spuse Lisa.

Până la urmă, ea asta făcuse. Făcea parte din clasa muncitoare – sau ar fi făcut, dacă tatăl ei ar fi *muncit* vreodată – ceea ce nu constituise niciodată un dezavantaj.

Jack s-a întors şi i-a aruncat un zâmbet complex. Compătimitor şi trist.

— Fă-mi un scurt istoric al carierei tale, îi spuse Lisa.

Jack s-a întors spre boiler şi a început cu o lipsă de entuziasm evidentă:

— Am terminat facultatea cu un masterat în comunicare şi am făcut călătoria obligatorie în străinătate – doi ani la un grup media din New York, patru la o reţea de cablu din San Francisco – m-am întors în Irlanda exact la începutul miracolului economic, am lucrat la un trust de presă, de unde m-au dat afară, după cum am spus. După care, acum doi ani, dragul de Calvin Carter mi-a oferit ceva aici.

— Şi cum te relaxezi?

Lisa se bucura de imaginea pe care o oferea cămaşa strâmtă a lui Jack, mulată pe muşchii spatelui în timp ce el stătea aplecat.

— Adică, spuse ea, ataşând un zâmbet dulce, care din păcate s-a dovedit a fi irosit, joci golf?

— Asta e ultima dată când vin să îţi repar boilerul, bombăni el.

— Nu te vedeam ca pe un bărbat care joacă golf, oricum, râse ea. Atunci *ce* faci?

— Lisa, nu îmi *pune* asemenea întrebări. Ştiu... spuse el, aruncându-i un zâmbet peste umăr. Repar boilere. Sun la întâmplare la uşile oamenilor, neanunţat, şi insist să le repar boilerele. Câteodată chiar dacă nu sunt stricate.

Tăcu pentru a se concentra la înşurubarea metodică a unui şurub.

— Ce altceva? Ies cu prietena mea. Mă plimb cu barca.

— Cu iahtul? întrebă Lisa nerăbdătoare, ignorând menţiunea legată de Mai.

— Nu, nu chiar. Deloc, de fapt. E o ambarcaţiune pentru o singură persoană, ceva mai mare decât o placă de surf. Aşa, să vedem. Joc Sim City jumătate din noapte, se pune?

— Ce e ăla, un joc pe calculator? Bineînţeles că se pune. Ce altceva?

— Nu ştiu. Mergem într-un bar sau ieşim să mâncăm şi vorbim des să mergem la cinema, dar – şi asta chiar nu înţeleg – nu ajungem niciodată.

Lisa nu era mulţumită de pluralul din fraza asta. Presupunea că este vorba despre el şi Mai şi nu ştia ce fac în loc să meargă la film, dar putea să ghicească.

— Mă văd cu câţiva prieteni din facultate, mă uit la televizor destul de mult, dar aici e vorba de job!

— A, da, spuse Lisa jucăuş, după care realiză ceva. Asta îţi place cel mai mult, nu? Să te ocupi de postul de televiziune.

— D... da.

Apoi l-a privit pe Jack cum se schimbă la faţă, amintindu-şi cu cine vorbea.

— Păi, îmi place şi munca de la reviste. Dar nu ţi-ar veni să crezi cât de mult mă solicită Channel 9...

— Aşa că nu ţi-ar mai fi trebuit *Colleen* şi toată munca asta în plus pe cap? îl necăji Lisa.

Jack ocoli întrebarea.

— Ideea este că postul de televiziune are în prezent foarte mult succes. După doi ani de chin şi tratative, personalul este în sfârşit bine plătit, sponsorii corporativi sunt mulţumiţi şi clienţii primesc programe de calitate. Şi suntem pe punctul de a atrage investitori care să asigure programe şi mai bune din punct de vedere calitativ.

— Superb, spuse Lisa evaziv.

Deja se săturase de subiectul Channel 9.

— Şi altceva ce mai faci?

— Aaaaahhh, gândi Jack cu voce tare. Îmi vizitez părinţii aproape la fiecare sfârşit de săptămână. O oră, două, acolo. Nu mai sunt tineri şi timpul petrecut cu ei pare mai preţios. Ştii ce vreau să spun?

Lisa schimbă subiectul cu o grabă disperată.

— Mergi vreodată la deschideri de restaurante? În primele seri? Chestii de genul ăsta?

— Nu, răspunse Jack scurt. Le urăsc. M-am născut fără gena pentru socializat. Dar sunt sigur că nu e nevoie să îţi spun asta.

— Cum adică? întrebă Lisa.

— E, haide. Sunt o matahală morocănoasă.

— Nu ai fost niciodată aşa cu mine, spuse Lisa, deşi îi observase toanele.

— Nu e intenţia mea să fiu, spuse el cu oarecare tristeţe. E pur şi simplu... un fel de... se întâmplă, deşi îmi pare mereu rău după aceea.

— Deci mai mult latri decât muşti?

El s-a întors cu faţa la ea.

— E gata! spuse el, punând ciocanul jos. Nu întotdeauna, continuă el, mai calm. Câteodată muşc foarte rău.

Înainte ca ea să îl ia la întrebări în legătură cu declaraţia pe care tocmai o făcuse, el deja

băga ciocanele şi patentele înapoi în cutia cu scule.

— Are un cronometru cu douăzeci şi patru de ore, deci îl poţi programa să ai apă caldă oricând vrei. Ne vedem mâine şi scuze că am venit fără să anunţ.

— Nici o proble...

Dintr-odată, dispăruse. Casa părea goală şi Lisa se simţea singură, mult prea singură, cu gândurile ei.

Lui Oliver îi păsa de haine, de petreceri, de artă şi muzică, îi plăceau cluburile şi oamenii importanţi. Jack era un socialist prost îmbrăcat care făcea sport nautic pe o placă de surf şi care habar nu avea ce înseamnă viaţa mondenă. Dar, pe de altă parte, era masiv şi sexy şi periculos şi mirosea bine şi hei, nu le poţi avea pe toate.

24

Eşti o fată minunată, Ashling, eşti o fată minunată, Ashling. Felul în care Dylan îşi luase rămas-bun i se învârtea în minte în timp ce mergea spre casă. Şi nu s-a oprit decât când a intrat la Café Moka să ia ceva de mâncare.

Când a ajuns într-un final acasă, Boo era acolo.

— Pe unde ai umblat? întrebă Ashling. Nu te-am mai văzut de câteva zile.

El îşi aruncă privirea spre cer.

— Femeile! exclamă el, zâmbind. Mereu sunt cu ochii pe tine, spuse el, cu o privire luminoasă pe faţa nebărbierită. Am simţit nevoia unei schimbări de peisaj, continuă el, făcând un gest jucăuş din mână. Mă chema uşa frumoasă a unui magazin de pe strada Henry, aşa că mi-am pus pălăria acolo vreo două seri.

— Deci dormi prin mai multe locuri, spuse Ashling. Tipic masculin.

— Nu a însemnat nimic, spuse Boo sincer. A fost doar o chestie fizică.

— Seara trecută îţi adusesem cărţi.

Ashling era nervoasă că fusese din nou prinsă pe picior greşit. Asta până şi-a amintit că are o copie pentru cronică a unei cărţi de Patricia Cornwell în geantă. Nimeni de la birou nu o dorise, aşa că Ashling o luase pentru Joy.

— Ţi-ar plăcea aşa ceva?

A scos cartea din geantă cu stângăcie. Ochii lui Boo păreau atât de încântaţi, încât aproape că i se făcu rău. Ea avea atât de multe, iar el nu avea nimic, în afară de o pătură portocalie.

— Mortal, respiră el. O să am grijă de ea, o să mă asigur că nu păţeşte nimic.

— O poţi păstra.

— Cum aşa?

— Am primit-o gratuit de la serviciu.

— Mişto job, o felicită el. Mulţumesc, Ashling, apreciez asta.

— Nu ai pentru ce, spuse Ashling, simţindu-se incomod.

Era supărată de nedreptatea lumii, furioasă pe ea însăşi pentru că deţinea atât de multă putere, vinovată pentru că făcea atât de puţin.

În timp ce ea băga cheia în uşă, el strigă:

— Cum ţi s-a părut Marcus Valentine?

— Nu ştiu.

Pentru un moment, a simţit pornirea de a se lansa într-o explicaţie elaborată despre cum nu îl plăcuse la început, dar, după ce l-a văzut pe scenă, nu a putut să se abţină şi s-a răzgândit, despre cum abia aştepta să o sune şi despre cum spera să o aştepte un mesaj de la el şi... Ia stai puţin.

— Amuzant, îi zâmbi ea lui Boo. A fost foarte amuzant.

Chiar că amuzant. A spus că sună, apoi nici prin gând nu i-a mai trecut. A alergat pe scări în sus, nerăbdătoare să vadă dacă are vreun mesaj.

La vederea beculeţului roşu care clipea, a început să i se urce sângele în cap. A apăsat butonul de pornire şi, în timp ce caseta se derula la început, ea îşi imagina că îl atinge pe Buddha cel norocos, freacă piatra norocoasă, mângâie cristalul ei norocos şi trage de pălăria ei roşie norocoasă.

— Te rog, forţă benignă din Univers pe care aleg să o numesc Dumnezeu, se ruga ea, fă-l să fi sunat.

Evident, era o problemă cu energiile universului, pentru că dorinţele i-au fost auzite. Doar că nu era vorba de rugăciunile *bune*. Erau unele expirate, deoarece mesajul fusese trimis de Phelim. Ashling se rugase de atâtea ori în trecut ca Phelim să o sune şi, acum că o făcuse, era prea târziu.

— Bună ziua, Ashling, spunea el din Sydney. Ce mai faci?

Părea însorit şi australian, după care a trecut din nou la accentul de Dublin.

— Ascultă, am uitat să îi iau mamei un cadou de ziua ei şi ţin mult la asta. Vrei să îi iei tu un ornament sau ceva de genul ăsta, tu ştii mai bine ca mine ce îi place, şi o să îţi mulţumesc eu. Mersi, eşti o scumpă.

— Afurisitul pământului, spuse ea, smulgându-şi din cap pălăria roşie norocoasă.

Dacă nu i-ar fi rezolvat ea problemele cu biletele, vizele, paşapoartele şi dolarii australieni, Phelim ar încerca şi acum să îşi dea seama cum să plece din ţară. Aproape că a trebuit să îl pună în avion, cu un bilet de gât. După care şi-a analizat reacţiile – absenţa totală a ameţelilor, a nostalgiilor sau a dorinţelor. Contactul cu Phelim o supăra de obicei. Dar se părea că începuse să creadă şi ea ce spunea. Chiar îi *trecuseră* sentimentele pentru el.

A pus mâna pe telefon şi l-a sunat pe Ted.

— Dacă ar putea fi funcţionarul meu public aici, spuse ea pe post de salut.

— Am şi plecat.

— Ia-o şi pe Joy.

Peste câteva momente, Ashling i-a întâmpinat pe Ted şi pe Joy spunând:

— Am probleme sentimentale.

— Şi eu, spuse Joy, aproape urlând.

— Jumătate-om-jumătate-bursuc?

— Jumătate-*dobitoc*-jumătate-bursuc, o corectă Joy. Mă ia pe mine peste picior. Dar ce bărbat, Ashling, îţi face ţie probleme? Domnul delicios şi sexy de la muncă? Cred că am prevăzut asta, nu?

— Cine? Ah, Jack Devine?

Amintirea celor două sute de ţigări o făcea să se simtă incomod, aşa că a trecut rapid la partea cu „arată-ţi vârsta, nu limita de viteză", amintindu-şi din nou pe ce poziţie se afla.

— Măgarul ăla?

Joy i-a aruncat lui Ted un zâmbet de genul ţi-am-spus-eu.

— Sentimente la cote *maxime*, observă ea indulgent.

— Nu este vorba despre Jack Devine, insistă Ashling. E comicul acela, Marcus Valentine.

— *Ce* Dumnezeu te-a apucat? spuse Joy uimită.

Aşa că Ashling a început să le spună toată povestea, despre cum l-a întâlnit pe Marcus la petrecerea de pe chei, despre biletul cu *Bellez-moi*...

— Dar a folosit asta în numărul lui, spuse Ted încântat. Tu erai fata despre care vorbea. E impresionant!

Ashling ridică mâinile în semn de tăcere.

— Apoi l-am mai întâlnit o dată weekendul trecut la petrecerea din Rathmines şi tot nu mi-a plăcut de el. Dar l-am văzut sâmbătă seara şi cred că a început să îmi placă. Şi a spus că mă va suna şi nu a făcut-o.

— Dar bineînţeles că nu a făcut-o, exclamă Joy. E abia luni.

Odată cu aceste cuvinte, Ashling simţi cum îi vine mintea la cap.

— Ai perfectă dreptate! Mă agit toată ca de obicei şi nici măcar nu sunt sigură că îmi place. Şi când te gândeşti că am stat ieri toată ziua ca pe ghimpi. O să mă învăţ vreodată minte...?

— Dacă te va suna, o va face marţi sau miercuri, spuse Joy, sigură pe ea.

— De unde ştii?

— Face parte din manualul de reguli al băieţilor. Ted, ia notiţe. Dacă cunoşti o tipă sâmbătă seara, nu o suni niciodată înainte de marţi, pentru că vei părea prea dornic. Dacă telefonul nu apare marţi sau miercuri, nu mai apare deloc.

— Dar joi nu se poate? întrebă Ashling alarmată.

— Prea aproape de sfârşitul săptămânii, dădu Joy din cap ca o atotştiutoare. Se gândesc că ţi-ai făcut deja planurile şi nu vor să rişte să fie respinşi.

— De fapt, seara de sâmbătă e deja ocupată, spuse Ashling. Am promis că voi sta cu copiii lui Clodagh şi ai lui Dylan.

Ted făcu ochii mari.

— Pot să vin şi eu?

— Nu-mi spune că îi place de prinţesă, zise Joy dezgustată.

— E frumoasă, spuse Ted.

— Este foarte răsfăţată şi...

— Pot să vin? întrebă Ted, ignorând-o pe Joy.

— Ted, din moment ce stau cu copiii în locul lui Clodagh, ideea e că Clodagh *nu este acolo*.

Ashling era nervoasă că Ted încerca să găsească o ocazie de flirt cu prietena ei măritată.

— Oricum... Uite, nu vrei să o întrebi dacă nu pot veni şi eu? Nu vei reuşi să te descurci cu doi copii de una singură.

Ashling era prinsă undeva între nervi şi faptul că îşi dădea seama că Ted avea dreptate. De una singură, nu putea face faţă combinaţiei dintre Molly şi Craig.

— Bine, voi întreba.

Dar, dacă Clodagh era pe cât de nevrotică spunea Dylan că este în ceea ce priveşte îngrijirea copiilor ei, atunci Ted nu avea nici o şansă să intre în casă.

— Eu zic că Marcus Valentine va suna mâine sau vineri, spuse Joy, plictisită de discuţia despre Clodagh.

— Nu o să fiu acasă mâine seară.

— Unde te duci?

— La lecţia de salsa.

— Poftim?

— Mi-a plăcut, spuse Ashling în apărarea sa. Nu sunt decât zece săptămâni. Iar eu sunt dezgustător de nelucrată.

— O să slăbeşti în ultimul hal, strigă Joy.

— Ba nu, roşi Ashling. Sunt înscrisă la sală de ani de zile şi nu am slăbit nici un centimetru.

— Poate ar fi o diferenţă dacă ai şi merge din când în când, spuse Joy, cu ironie. Nu e de ajuns să plăteşti abonamentul.

— Obişnuiam să merg, spuse Ashling indignată.

Şi, într-adevăr, mergea şi făcea sute de variaţii de abdomene şi exerciţii pentru talie, atingându-şi în mod repetat cotul de genunchiul opus, până i se urca tot sângele în cap şi în ochi i se spărgeau mici vase de sânge. Dar, când a devenit evident faptul că poate să facă abdomene până intră în comă, că talia ei tot refuză să se micşoreze, a renunţat. Restul corpului ei nu era atât de rău, decisese ea, deci nu avea nimic de câştigat dacă făcea exerciţii fizice.

Cu salsa era altă poveste. Nu se ducea pentru talia ei. Dorea să se simtă bine.

— Tu ţi-ai găsit un hobby, o acuză Joy cu o doză considerabilă de îngrijorare. Vei fi unul dintre oamenii aceia ciudaţi care au un hobby.

— Nu este un *hobby*, spuse Ashling alarmată. E doar ceva ce îmi doresc să fac.

— Şi tu ce crezi că este un hobby?

— Apropo de salsa, spuse Ted. M-am uitat peste articolul tău şi este excepţional. Am câteva sugestii, dar e bun aşa cum este.

— Chiar? spuse Ashling, abia venindu-i să creadă.

Se chinuise din greu la el timp de trei nopţi întregi şi se gândea că reuşise chiar să îl facă puţin amuzant, dar nu era sigură că nu era doar în capul ei.

— Mi-a plăcut. A fost o provocare plăcută să lucrez la aşa ceva, în schimbul muncii în scopul eradicării bolilor la bovine. Cât de sexy poate fi asta? spuse Ted cu amărăciune în glas. Nu e de mirare că Clodagh nu e interesată de mine. Cu cât mă transfer mai repede la Ministerul Apărării, cu atât mai bine.

A intrat într-o reverie legată de mitraliere, tancuri, feţe murdare, tehnici complicate şi masculinitate exacerbată.

— Şi uite ce am făcut eu pentru tine, spuse Joy, scoţând la iveală o coală de hârtie.

Conţinea câteva tălpi de pantofi, ilustrând secvenţialitatea paşilor dansului de salsa. Joy le schiţase într-un mod amuzant, specific desenelor animate, cu săgeţi şi linii punctate care indicau ce se întâmplă.

— Ce idee inteligentă! exclamă Ashling. Sunteţi incredibili.

Articolul, execrabil la început, se transformase într-un produs decent. Alături de fotografia cu ea şi Joy, îl rugase pe Gerry, directorul de design, să caute o poză cu doi dansatori. Găsise una excepţională, în care femeia era aplecată pe spate de la talie, în timp ce părul îi atârna pe podea, iar bărbatul era aplecat simbolic deasupra ei. Foarte senzual. Ashling a început să se bucure de risipirea sentimentului că nu este destul de bună pentru slujba pe care o are.

Telefonul a început să sune şi, cum robotul era încă în funcţiune, ascultau cu atenţie pentru a afla cine este. Ar putea fi Marcus Valentine?

— Nu este el. Ţi-am tot spus, oftă Joy, nervoasă. E abia luni.

Era Clodagh.

— Stai, inimă, liniştită, îi spuse Joy sarcastic lui Ted.

Mesajul scurt o făcu pe Ashling să se neliniştească, mai ales după discuţia cu Dylan.

— Ashling, se adresă Clodagh celor din cameră. Mă poţi suna? Am nevoie să vorbesc cu tine despre... ceva.

25

Marți dimineață, când Trix cea cu fața strălucitoare a păşit în birou pe o pereche de pantofi cu tocuri de plastic, s-a simțit un miros subtil, dar inconfundabil, de peşte. Ashling l-a observat de cum a intrat pe uşă, iar toți ceilalți care intrau pe rând în birou amuşinau disperați în toate părțile. Dar să îi spună asta lui Trix era un pic ciudat, aşa că problema a rămas în aer până la venirea lui Kelvin. Până la urmă, era un tip de douăzeci şi ceva de ani şi vulgaritatea făcea parte din personalitatea lui.

— Trix, miroşi a ceva ce pot doar să sper că e peşte.

— Chiar *este* peşte.

— Te putem întreba de ce?

— Îmi doream un bărbat cu roți, spuse Trix iritată.

Kelvin şi-a plesnit vreo două palme peste față.

— Nu! spuse el vesel. M-am trezit acum şi tot nu înțeleg.

— Îmi doream un bărbat care să aibă roți, spuse Trix furioasă. Aşa că l-am cunoscut pe Paul, iar el livrează peşte şi i se permite să folosească duba după orele de program.

Evident, imaginea lui Trix cea strălucitoare şi cochetă lângă o stivă de peşte a provocat convulsii printre cei din birou.

— Stau în față, lângă şofer, protestă ea fără succes. Nu în spate, cu peştele.

— Dar ceilalţi prieteni ai tăi? întrebă Kelvin.

— Le-am dat papucii.

Oh, cum o fi să fii la fel de dură ca ea, se gândi Ashling furioasă. Tasta articolul său despre salsa. Cum l-a terminat, i l-a trimis lui Gerry, care a scanat pozele şi schiţele lui Joy.

— O să mă joc puţin cu diverse caractere şi culori, spuse el. Lasă-mi puţin timp, apoi i-l arătăm Lisei. Ai încredere, îl fac frumos.

— Am încredere în tine, promise Ashling.

Gerry era o oază de calm, încredere, un om care părea să nu se panicheze niciodată, indiferent cât de obscură şi dificilă era cererea care i se făcea.

Între timp, a sunat-o pe Clodagh.

— Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine despre ceva, spuse Ashling neliniştită.

— Vreau, spuse ea, pe fundalul sonor obişnuit. Craig e bolnav şi stă acasă, iar Molly are iar interdicţie la terenul de joacă.

— Ce a mai făcut acum?

— Se pare că a vrut să dea foc locului respectiv. Dar e doar o fetiţă care explorează lumea, care vrea să afle ce fac chibriturile. Ce vor de la ea?

Alt val de urlete se făcu auzit.

— Cel puţin are o scânteie de curiozitate. Dar îmi pierd minţile aici, Ashling.

De asta îmi era frică.

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, Ashling... MOLLY, PUNE CUŢITUL JOS. JOS!!! ACUM!!! Craig, dacă Molly dă în tine, pentru numele lui Dumnezeu, DĂ ŞI TU ÎN EA!!! Fetiţă rea ce eşti, respiră Clodagh mulţumită. Trebuie să închid, Ashling, te sun mai târziu.

Şi Clodagh închise. Deci Dylan avea dreptate, *ceva* se întâmpla. Ashling înghiţi în sec. La dracu' cu toate!

Încercând să îşi distragă atenţia, Ashling tastă ceva la computerul ei, degetele devenindu-i

nerăbdătoare când a văzut că avea un e-mail. Era un banc trimis de Joy. Care e diferența dintre un arici și un BMW?

— Am un banc pentru voi, strigă Ashling către toți cei prezenți.

Instantaneu, munca a fost abandonată. Nu le trebuia cine știe ce motiv.

— Care este diferența dintre...

— Îl știu, lătră Jack Devine, în drumul său către birou.

— Nici măcar nu știi ce urmează să spun, protestă Ashling.

— La arici, țepii sunt la *exterior*[1], spuse Jack și trânti ușa după el.

Ashling era uimită.

— De unde știai?

— Asta e gluma cu BMW-ul și ariciul? întrebă Kelvin.

Când Ashling dădu din cap, Kelvin se oferi să explice:

— Se tot spune de câteva zile. Și cum Jack conduce un BMW, i s-a spus bancul ăsta de câteva ori.

— Aaaa, și eu care credeam că iar s-a ciondănit cu prietena lui.

— Ai idee câte are pe cap bietul domn Devine?

În spatele biroului său, domnișoara Morley se ridicase în picioare (deși nu părea deloc mai înaltă așa). Vocea ei părea ascuțită din cauza furiei protectoare:

— A purtat negocieri cu sindicatul tehnicienilor până la zece seara, sâmbătă. Iar în dimineața asta vin trei directori de la Londra, inclusiv contabilul grupului, pentru a discuta probleme foarte serioase, și nici unuia dintre voi nu îi pasă. Deși ar trebui, încheie ea amenințător.

---

1. Poanta bancului se bazează pe polisemia cuvântului *prick*, care înseamnă deopotrivă țeapă (țep) și penis.

Cu toate că era văzută ca o babă morbidă, cuvintele ei aveau efect asupra tuturor. Mai ales asupra Lisei. Nu era încă nici o veste despre problema cu publicitatea. Avea nervi de oţel, dar chiar şi ei i se părea îngrijorătoare situaţia.

Jack ieşi din biroul său.

— Au sunat, spuse domnişoara Morley. Ajung aici în zece minute.

— Mulţumesc, oftă Jack, trecându-şi mâinile prin părul ciufulit.

Părea atât de obosit şi de îngrijorat, încât lui Ashling începu să îi pară rău pentru el.

— Vrei o cană de cafea înainte de şedinţă? se oferi ea.

Jack şi-a întors privirea întunecată către ea:

— Nu, spuse el scurt. S-ar putea să mă ţină treaz.

Ei bine, atunci dispari, spuse Ashling, renunţând la orice urmă de empatie pentru el.

— Ashling, aruncă o privire, o invită Gerry.

Ashling s-a grăbit să se uite pe ecranul lui, admirând felul în care aranjase articolul pe patru pagini colorate, amuzante, interesante şi atrăgătoare. Textul era separat pe coloane şi casete şi tot articolul era dominat de poza erotică cu acel cuplu care dansa, cu femeia al cărei păr atingea podeaua.

L-a scos la imprimantă şi Ashling i l-a dus Lisei ca pe un sacrificiu sacru. Fără să vorbească, Lisa s-a uitat peste pagini. Nici măcar expresia de pe faţa ei nu lăsa să se vadă nimic. Tăcerea dură atât de mult, încât entuziasmul lui Ashling începu să se diminueze şi să se transforme în îngrijorare. Dacă greşise totul? Poate nu era deloc ceea ce îşi dorea Lisa.

— E o greşeală de scriere aici, spuse Lisa cu o voce în care nu se simţea pic de intonaţie. Greşeală de tipar aici. Şi alta aici. Şi alta aici.

Când a ajuns la final, i-a împins paginile înapoi și a spus:

— Bine.

— Bine? întrebă Ashling, care încă aștepta să primească recunoștință pentru munca pe care o depusese și pentru grijile pe care și le făcuse.

— Da, bine, spuse Lisa nervoasă. Corectează-l, apoi bagă-l.

Ashling se întristă. Nu se putea abține să nu fie dezamăgită. Nu fusese în stare să culeagă cele mai prețioase laude de la Lisa. Când angajații de la *Femme* se alegeau cu urlete de genul „Ia căcatul ăsta de pe biroul meu și rescrie-l complet", o luau ca pe un tribut.

Apoi Lisa schimbă complet subiectul când și-a amintit ceva. Foarte degajată, întrebă:

— Hei, cine era bărbatul acela cu care erai aseară?

— Care bărbat?

Ashling știa foarte bine despre cine este vorba, dar profita de ocazia unei mici răzbunări.

— Un tip blond, ai plecat cu el.

— Ah, Dylan.

Apoi nu a mai spus nimic, bucurându-se de fiecare moment.

— Și cine este el? s-a văzut Lisa obligată să întrebe într-un final.

— Un vechi prieten.

— E singur?

— E căsătorit cu cea mai bună prietenă a mea. Deci ți-a plăcut articolul meu? întrebă Ashling brusc.

— Am spus că este în regulă.

Lisa era nervoasă. Următoarele ei cuvinte presărau sare pe rană:

— Cred că vom face o rubrică permanentă. Mai facem un articol despre cum să cunoști bărbați și pentru numărul din octombrie. Ce ai sugerat la

prima noastră şedinţă? Să mergi la o agenţie matrimonială? Călărie? Internet?

Îşi amintea *tot,* se gândea Ashling, împovărată de gândul că va trebui să facă acelaşi efort monumental şi luna următoare, şi cealaltă, şi în fiecare lună. Şi să nu primească nici o amărâtă de laudă pentru asta!

— Sau ai putea face un material despre şansele de a cunoaşte bărbaţi la un spectacol de comedie, spuse Lisa, zâmbind ironic.

Ashling dădu stânjenită din umeri.

— Te-a sunat? întrebă Lisa brusc.

Ashling dădu din cap, ruşinată de cât era de ratată. Oare o sunase pe Lisa? Probabil, vaca lăudăroasă. După câteva secunde de tăcere, curiozitatea a devenit prea apăsătoare:

— Pe tine te-a sunat?

Spre surprinderea ei, Lisa dădu din cap în semn că nu.

— Idiot! spuse Ashling energic, mai liniştită.

— Idiot! aprobă Lisa cu o veselie neaşteptată.

Dintr-odată, părea foarte amuzant că nu sunase pe nici una dintre ele.

— Bărbaţii!

Anticiparea împovărătoare pe care Ashling o simţise începând cu seara de sâmbătă se dizolvase într-un râs nervos.

— Bărbaţii, aprobă Lisa, uşor amuzată.

Pentru un moment, ambele au simţit nevoia să se uite la Kelvin, care stătea în mijlocul camerei, scărpinându-se încontinuu între picioare şi zgâindu-se în gol. Părea atât de *masculin,* încât, atunci când s-au uitat una la cealaltă, au pufnit într-un râs convulsiv.

Spasme de veselie au umplut sufletul Lisei. Ceea ce a binedispus-o în asemenea hal, încât şi-a dat seama că trecuse foarte multă vreme de

când nu mai râsese cu adevărat. Un râs sincer, din stomac, când nu mai conta nimic altceva.

— Ce? întrebă Kelvin suspicios. Ce e aşa amuzant?

Asta a fost suficient pentru a le stârni din nou. Suspiciunile lor mutuale s-au dizolvat într-un val de amuzament, şi erau – cel puţin pentru moment – unite de căldura şi ilaritatea clipei.

Cu gura încă zâmbitoare, Lisa avu un impuls de a-i spune lui Ashling:

— Am o invitaţie la o demonstraţie de machiaj în după-amiaza asta. Vrei să vii?

— De ce nu? spuse Ashling zâmbitoare.

Era recunoscătoare, dar nu umilită.

Demonstraţia de machiaj era făcută de Source, care era ultimul răcnet în materie, preferatul modelelor şi al fetelor interesante. Extraordinar de scumpe, toate produsele lor erau organice, ambalajele erau biodegradabile, reciclabile şi refolosibile şi susţineau sus şi tare că au băgat o parte din profituri în plantarea de copaci, repararea stratului de ozon şi altele. (Totalul era 0,003% din profitul impozitat, după ce acţionarii şi-au primit dividendele. Practic, suma se ridica la vreo două sute de mii, dar, chiar dacă lumea ar fi ştiut, tot nu le-ar fi păsat. Ideea de „Source – frumuseţe responsabilă" prinsese deja de minune.)

Locul demonstraţiei era hotelul Morrison, localizat destul de departe de birou pentru ca Lisa să insiste să meargă cu taxiul. Ar fi fost mai rapid dacă mergeau pe jos, deoarece traficul era foarte aglomerat, dar nu avea importanţă. În Londra nu mergea niciodată pe jos şi ar fi considerat o înjosire a statutului ei dacă ar fi fost obligată să facă asta aici.

Una dintre sălile de conferinţe ale hotelului fusese transformată, pentru o zi, într-o farmacie de modă veche. Fetele Source erau îmbrăcate în uniforme albe de doctoriţe şi erau plasate în spatele unor birouri miniaturale de farmacie (făcute din PVC lucrat astfel încât să pară lemn de tek îmbătrânit). Peste tot în jur erau amplasate sticle goale, pipete şi borcane cu pastile.

— Tâmpenii pompoase, îi şopti Lisa lui Ashling la ureche. Şi când vorbesc despre noile produse, o fac de parcă au descoperit leacul pentru cancer. Dar mai întâi, ceva de băut! Suc de pir! exclamă Lisa, când chelnerul i-a prezentat conţinutul tăvii pe care o ducea. Rahat! Ce altceva mai ai?

A chemat alt chelner, a cărui tavă era acoperită de recipiente din argint, fiecare cu un tub pe post de pai.

— Oxigen? întrebă Lisa, dezgustată. Nu fi zgârcit, adu-mi un pahar cu şampanie.

— Adu două, spuse Ashling, nervoasă.

Doar imaginea sucului de pir, verde şi gros, îi provoca greaţă şi, din câte ştia, putea să facă rost de oxigen oricând simţea nevoia. Au primit câte trei pahare cu şampanie fiecare, spre invidia celorlalţi, care sorbeau din sucul verde, încercând să nu vomite. Doar Dan „Încerc orice măcar o dată" Heigel, de la *Sunday Independent,* gustase din oxigen şi devenise atât de ameţit încât a trebuit să se întindă puţin în hol, unde turiştii erau nevoiţi să păşească peste el, zâmbind indulgent şi gândindu-se că este exemplul tipic de irlandez beat.

— Haide, îi spuse Lisa într-un sfârşit. Trebuie să ne vedem de demonstraţie şi apoi să ne luăm cadoul.

Lisa avea dreptate, notă Ashling. Caro, care le-a făcut demonstraţia, era remarcabil de sinceră

și amuzantă în legătură cu produsele pe care le prezenta.

— Look-ul acestui sezon este unul lucios, spuse ea, mângâind un fard de pleoape cu dosul palmei.

— Acesta a fost și look-ul sezonului trecut, provocă Lisa.

— A, nu. Cel al sezonului trecut a fost *strălucitor*.

Spusese asta fără nici o urmă de ironie.

Lisa i-a dat un cot lui Ashling și au împărtășit un moment de amuzament tăcut. Era plăcut să ai cu cine râde de chestiile astea, se gândea Lisa.

— Am ajuns la un nivel nou sezonul acesta, producând un *gloss* pentru sprâncene; suntem foarte încântați de el. Orice inconsistențe în textură se datorează faptului că, spre deosebire de alți producători de cosmetice, refuzăm să băgăm grăsimi animale în produsele noastre. Un preț mic pe care trebuie să îl plătim...

Într-un final, demonstrația a luat sfârșit și Caro a adunat o selecție de cosmetice din produsele noului sezon. Toate erau ambalate în sticlă maronie, semănând cu niște sticle vechi de medicamente, și băgate într-o pungă care copia vechile genți de doctori.

I-a oferit pachetul Lisei, care era evident șefa. Dar, în momentul în care și-a dat seama că Lisa și Ashling nu se mișcau, Caro spuse nervoasă:

— Un singur cadou per publicație. Filosofia noastră la Source este să descurajăm excesul.

Lisa și Ashling au împărțit un moment de rivalitate.

— Știam asta, spuse Lisa ușor, ieșind grațios din cameră, cu mâna strânsă pe punga de cadouri. Posesia reprezintă nouă zecimi din lege, cel puțin așa era ultima dată când a verificat ea.

A ieşit pe hol, l-a traversat, fără să încetinească ritmul când a trecut peste Dan Heigel.

— Mişto chiloţi, spuse el. Tu de ce a trebuit să porţi pantaloni? întrebă când, peste câteva secunde, trecu şi Ashling peste el.

Când Lisa a apreciat că sunt destul de departe de hotel, a încetinit. Ashling a prins-o din urmă şi i-a aruncat o privire umilă şi neliniştită.

— Depinde ce e înăuntru, spuse Lisa cu buzele strânse.

Tocmai îşi amintise de ce îi plăcea să lucreze singură. Când nu se poate, trebuie să împarţi – machiaj, laude, lucruri. Deschizând geanta de doctor, spuse:

— Poţi lua fardul de ochi. Hei, e lucios!

Dar era o culoare ciudată, pe care nici una dintre ele nu ar purta-o.

— Şi poţi lua şi *gloss*-ul. Păstrez eu crema de gât şi conturul de ochi.

— Şi rujul? întrebă Ashling, cu un nod în stomac.

Rujul era adevăratul premiu, având o culoare maronie minunată şi o textură mată perfectă.

— Păstrez eu rujul, spuse Lisa. Până la urmă, eu sunt şefa.

De parcă nu ştiam, se gândi Ashling cu invidie.

26

Marți seara, Ashling s-a dus la lecția ei de salsa. Ca și data trecută, femeile erau de zece ori mai multe decât bărbații. Ashling a fost nevoită să danseze cu o altă femeie, care a întrebat-o dacă vine des acolo.

— E primul curs, sublinie Ashling.

— A, da, am uitat. Oricum, e frumos să ai un hobby.

După curs, cu obrajii îmbujorați și radiind de încântare, Ashling a dat fuga acasă pentru a-și verifica robotul telefonic, dar, de îndată ce a deschis ușa, a zărit imaginea beculețului roșu care nici măcar nu clipea. E, asta e, mai există și seara de miercuri. Nu era totul pierdut.

În timp ce scormonea prin dulapurile din bucătărie, căutând ceva de mâncare, i se făcu teamă ca nu cumva Marcus să îi fi pierdut numărul. Dar nu. Îl băgase adânc în buzunar și a spus că îl va ține aproape de inima lui. În plus, era a doua oară când i-l dăduse, ceea ce micșora șansele ca el să îl fi pus aiurea.

Și-a aruncat privirea peste ce găsise: jumătate de pungă de chipsuri ușor înmuiate; o cutie de măsline negre; patru Hanobs, de asemenea ușor înmuiate; o conservă ruginită de ananas; opt felii de pâine uscată. O recoltă jalnică, va trebui să meargă a doua zi la cumpărături.

Poftea după ceva fierbinte, așa că a pus două felii de pâine în toaster. În timp ce aștepta, a

început să simtă frustrarea neputinţei în ceea ce îl privea pe Marcus. Pentru că exista acest gol în viaţa ei, în care îşi făceau loc germenii anticipării. Fusese bine înainte să înceapă el să se ia de ea.

Şi, până la urmă, de ce se lua de ea? Acum, că îl văzuse pe scenă, părerea sa despre el se schimbase complet. În loc să fie un bărbat de care nu s-ar apropia niciodată, Marcus Valentine era ceva dezirabil, şi Ashling nu era sigură că îl merită.

La jumătatea feliei de pâine, telefonul a început să sune, jucându-se cu adrenalina ei. Îndepărtându-şi firimiturile cu unt de pe faţă, a traversat camera şi a ridicat receptorul.

— Alo?

Tensiunea a dispărut într-o secundă.

— A, Clodagh, bună.

— Eşti acasă? întrebă Clodagh.

— Păi, tu ce crezi?

— Scuze, voiam să întreb dacă pot să vin la tine.

A, nu. Dispoziţia lui Ashling începu să se înrăutăţească. Nu era bine. A tăiat imediat de pe listă telefonul pe care urma să îl dea părinţilor ei – era deja prea mult.

— Vino, o asigură ea pe Clodagh. Nu ies nicăieri în seara asta.

— Dau o fugă până la Ashling pentru o oră, strigă Clodagh către Dylan, care se uita la televizor, într-o cameră pe jumătate acoperită cu ziare.

— Da? întrebă el surprins.

Asta era ceva ieşit din comun, Clodagh nu ieşea mai niciodată seara. Şi niciodată fără el. Dar, înainte să o poată lua la întrebări, ea deja trântea uşa şi scotea Nissan-ul Micra de pe alee.

— Trebuie să vorbesc cu tine, anunţă Clodagh când Ashling a poftit-o în apartament.

— Mi-am dat seama, spuse Ashling scurt.

— Am nevoie să îmi faci un serviciu.

— O să fac tot ce pot.

— Hei, ştii că este un vagabond în faţa uşii tale? schimbă Clodagh dintr-odată subiectul. Mi-a spus *bună*.

— Probabil e Boo, spuse Ashling plictisită. Tânăr, păr şaten, zâmbitor?

— Da, dar... spuse Clodagh uimită. Îl *cunoşti*?

— Nu într-un mod intim, dar... ei bine, avem mici conversaţii ciudate, în trecere.

— Dar este probabil dependent de droguri! S-ar putea să te ameninţe cu o seringă şi să te jefuiască – asta fac ei, să ştii. Sau să îţi spargă apartamentul.

— Nu este dependent de droguri.

— De unde ştii?

— Mi-a spus el.

— Şi tu l-ai crezut?

— Se vede, spuse Ashling, dintr-odată enervată. Dacă cineva e beat sau drogat, îţi dai seama imediat, doar dacă vorbeşti cu el.

— Şi cum de e pe străzi atunci?

— Nu am de unde să ştiu, recunoscu Ashling. I se păruse nepoliticos să întrebe asta.

— Dar pare foarte drăguţ. Chiar normal. Nu l-aş învinovăţi, chiar dacă ar bea sau dacă s-ar droga – pare oribil să stai pe străzi.

Clodagh scoase maliţios buza de jos în afară.

— Nu ştiu unde găseşti tu oamenii ăştia. Dar ai grijă, bine? Oricum, vreau să vorbesc cu tine. Am luat o decizie.

— Ce este?

Treci pe antidepresive? Îl părăseşti pe Dylan?

— A venit timpul, spuse Clodagh, aşezându-se pe canapea. A venit timpul, spuse ea din nou, după ce se instalase comod.

— Pentru *ce*?

Nervii o făceau pe Ashling să îşi iasă din fire.

— ...pentru ca eu să mă întorc la muncă, încheie Clodagh.

Nu la asta se aşteptase Ashling. Ea se pregătise pentru ceva mult mai urât.

— Ce? Tu? Să te întorci la muncă?

— De ce nu? spuse Clodagh, defensiv.

— Păi, exact. De ce nu? Dar de unde până unde?

— Eh, mă gândesc la asta de ceva vreme. Probabil că nu este sănătos să îmi canalizez toată energia înspre copii.

În particular, Clodagh se gândea că de acolo provin sentimentele de disconfort, de lipsă de satisfacţie şi dezgust.

— Trebuie să ies mai des din casă. Să port conversaţii cu adulţi.

— Doar despre asta voiai să vorbeşti cu mine? încercă Ashling să verifice.

— Ce altceva să fi fost? spuse Clodagh, surprinsă.

— Nimic.

Lui Ashling îi venea să îl ia la palme pe Dylan pentru că îi băgase idei înfricoşătoare în cap, când era clar că tot ce era în neregulă cu Clodagh era că se plictisea.

— Şi la ce fel de job te gândeai?

— Nu ştiu încă, recunoscu Clodagh. Nu îmi pasă. Orice... Deşi, adăugă ea, orice ar fi, va fi greu să mă obişnuiesc din nou să primesc ordine de la altcineva. Oameni care nu sunt copiii mei, adică.

În timp ce Ashling încerca să îşi adapteze atitudinea acestor noi evenimente, Clodagh căzu în visare. Citea mereu cărţi despre femei casnice care porneau propriile lor afaceri. Îşi trasformau abilităţile minunate în ale gătitului într-o adevărată industrie. Sau conduceau un club de sănătate

pentru femei. Sau îşi canalizau hobby-ul pentru olărit într-o firmă înfloritoare, angajând cel puţin şapte sau opt oameni. Părea atât de uşor. Băncile le ofereau bani, cumnatele aveau grijă de copii, vecinii transformau garajele în sedii, toată lumea se mobiliza. Când cafeneaua se inunda, toată lumea se aduna pentru a ajuta la curăţenie: clienţi, poştaşi, trecători nevinovaţi şi cineva cu care eroina se certase. (Acesta era de obicei momentul în care neînţelegerea lua sfârşit.)

În general, femeile care făceau să funcţioneze asemenea întreprinderi reuşeau să pună mâna şi pe un bărbat pe drum.

Dar tu ai un bărbat, îşi amintea Clodagh.

Da, dar...

Deci putea să aibă grijă de propria ei afacere? Şi care ar fi aia? Ce ar putea să facă?

Nimic, dacă era sinceră. Se îndoia că cineva chiar ar plăti să mănânce ceva gătit de ea. De fapt, pe Craig şi pe Molly aproape că trebuia să îi plătească *ea* să-şi mănânce porţiile.

Nu vedea oameni venind la restaurant şi plătind bani frumoşi pentru a mânca Petit Filous şi Pot Noodles făcute la microunde, chiar dacă oferea serviciu gratuit de răcire a mâncării, suflând pe orice înainte de a servi. Şi *chiar* dacă permitea clienţilor să îşi bage resturile în păr.

Iar în ceea ce priveşte meşteşugurile, mai bine mai năştea o dată decât să se apuce de olărit. Şi nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă să pună bazele unui club de sănătate.

Nu, se părea că Clodagh trebuia să abordeze o cale ceva mai convenţională de a câştiga un trai decent. Şi aici intervenea Ashling.

— Deci, mă întrebam dacă vrei să îmi scrii CV-ul? întrebă Clodagh. Şi uite, nu vreau ca Dylan să afle despre asta. Nu încă, cel puţin. Adică s-ar putea simţi lovit în mândrie. Dacă nu ar mai fi

singurul care aduce bani în casă, înţelegi ce vreau să spun?

Ashling nu era complet convinsă, dar se decisese să renunţe.

— OK. Ce hobby-uri să scriu? Parapantă? S&M?

— Canotaj pe apă dulce, râse Clodagh. Şi sacrificii umane.

— Şi eşti sigură că eşti în regulă? spuse Ashling, simţind încă nevoia de a verifica.

— Acum da. Dar, să fiu sinceră, am fost destul de deprimată în ultima vreme, chiar începusem să nu mă simt bine.

Poate că Dylan nu era complet paranoic, până la urmă, se gândi Ashling. Poate că erau câteva motive de îngrijorare.

— Dar acum ştiu ce trebuie să fac, spuse Clodagh veselă. Totul va fi în regulă.... Hei, spuse ea, amintindu-şi brusc ceva. Dylan mi-a spus că stai tu cu copiii sâmbătă seară.

Deci operaţiunea Înveseleşte-o-pe-Clodagh merge înainte?

— Mergem la L'Oeuf, spuse Clodagh încântată. Sunt secole de când nu am mai ieşit.

— Uite, ce zici dacă stă şi Ted cu mine cât am grijă de copii? spuse Ashling, sperând că Clodagh va spulbera ideea.

— Ted? Cel mic şi negru? se gândi Clodagh. Bine, de ce nu? Pare inofensiv.

27

Ashling s-a trezit devreme pentru a scrie CV-ul lui Clodagh, după care l-a rugat pe Gerry să îl aranjeze, să îl facă frumos. În timp ce aştepta ca el să-l printeze, s-a trezit scriind numele „Ashling Valentine". *Maturizează-te!* Mai bine muncea puţin. În schimb, a făcut ceva chiar şi mai neplăcut. I-a sunat pe ai ei. I-a răspuns tatăl său.

— Tată, Ashling sunt.

— A, bună! răspunse el, părând copleşit de fericire să o audă. Cum merg lucrurile?

— A, bine, bine. Sunteţi toţi bine?

— Minunat. Şi când te mai vedem şi noi? E vreo şansă să vii pe aici într-un weekend?

— Nu acum, spuse ea, cuprinsă de vinovăţie. Uite, eu deocamdată mai lucrez şi în unele weekeduri.

— Păcat. Şi ai grijă, nu exagera. Dar merge bine cu munca, nu?

— Foarte bine.

— Stai puţin, vrea şi mama ta să vorbească puţin cu tine.

— Ascultă, tată, nu prea pot să vorbesc, sunt la muncă. O să vă mai sun într-o seară. Mă bucur că sunteţi bine.

Apoi a închis, simţindu-se un pic mai bine şi totodată un pic mai rău. Uşurată, pentru că sunase şi că nu mai trebuia să o facă pentru încă

vreo două săptămâni, vinovată pentru că nu le putea da ceea ce își doreau. Și-a aprins o țigară și a tras adânc fumul în piept.

Lisa întârziase.

— Unde ai fost? o întrebă Trix. Toată lumea te-a căutat.

— Ești asistenta mea personală, spuse Lisa nerăbdătoare. Tu ar trebui să știi. Uită-te în agenda mea.

— Aaa, *agenda* ta, spuse Trix. *Bineînțeles.*

A dat la pagina care trebuia și a început să citească cu voce tare:

— Interviu cu nebuna de Frieda Kiely. Acolo a fost, băieți.

— Așa este, spuse Lisa, destul de tare încât să o audă toată lumea – mai ales Mercedes. Am vizitat-o pe Frieda Kiely la *atelierul* ei. E o dulce. Pur și simplu dulce.

De fapt, fusese un coșmar. Un coșmar grotesc. Neplăcută, agitată și atât de plină de ea, că nu știai când o să explodeze. Ceea ce nu ar fi fost un lucru chiar rău, se gândea Lisa.

Când ajunsese acolo, Frieda era întinsă pe un șezlong, îmbrăcată într-una din creațiile ei exagerate, cu părul lung și gri lăsat să se rostogolească peste talie. Stătea cu jumătate de corp pe un morman de materiale și cu fața într-o pungă cu un meniu de mic dejun de la McDonald's. Deși Lisa confirmase interviul cu asistenta Friedei în dimineața respectivă, Frieda insista că nu exista nici o programare.

— Dar asistenta ta...

— Asistenta mea, o acoperi Frieda cu un urlet puternic, este o idioată inutilă. O voi da afară. Julie, Elaine, oricum te-o fi chemând – EȘTI CONCEDIATĂ!... Dar, dacă tot ești aici... acceptă Frieda.

Avea chef să se distreze puţin.

— Poţi să îmi spui câte ceva despre tine? întrebă Lisa, încercând să preia controlul interviului. Unde te-ai născut?

— Planeta Zog, draga mea, spuse Frieda.

Lisa se uită la ea. Tindea să o creadă.

— Dacă preferi să vorbim despre haine...

— Haine! ţipă Frieda. Nu sunt haine!

Nu sunt? Dar dacă nu sunt haine, atunci ce sunt? se întreba Lisa.

— Opere de artă, retardato!

Lisa nu răspundea bine când i se spunea retardată. Găsea treaba asta îngrozitoare, dar *îngrozitoare*. Însă trebuia să se gândească la binele revistei.

— Poate... spuse ea, înghiţindu-şi furia. Poate că îmi poţi spune de ce ai atât de mult succes.

— De ce? De ce? întrebă Frieda, cu ochii bulbucaţi de dezgust. Pentru că sunt un afurisit de geniu, de aia. Aud voci în cap.

— Poate ar trebui să mergi la un doctor, nu se putu abţine Lisa să spună.

— Vorbesc despre spirite care mă ghidează, idioato! Ele îmi spun ce să creez.

Un terrier Yorkshire, purtând o pălărie miniaturală, lipăi în cameră, lătrând ascuţit şi abundent.

— Ooooo, vino la mami.

Frieda luă câinele şi îl strânse la pieptul ei enorm, târându-l peste bucăţi de materiale şi peste o brioşă.

— El este Schiaperelli. Muza mea. Fără el, geniul meu ar dispărea pur şi simplu.

Lisa începu să spere că un accident teribil se va abate asupra câinelui. Sentimentul s-a intensificat când Schiaperelli a făcut cunoştinţă cu ea, înfingându-şi colţii în mâna ei.

Frieda Kiely era dezgustată.

— Oooo, jurnalista scârboasă şi-a băgat mâna ei murdară în gurita ta? spuse ea, ridicând privirea

către Lisa. Dacă Schiaperelli se îmbolnăveşte, te dau în judecată. Pe tine şi pe zdreanţa aia de ziar pe care îl reprezinţi.

— Nu este un ziar. Este revista *Colleen*. Am făcut o şedinţă foto în Donegal cu...

Dar Frieda nu asculta. În schimb, se ridicase într-un cot şi striga prin uşă către asistenta ei.

— Fată! Cineva în clădirea asta miroase a gulie! Află cine este şi scapă de el. Ţi-am mai spus că nu suport!

Asistenta apăru din biroul de afară şi spuse calm:

— Îţi imaginezi, nimeni nu miroase a gulie.

— Simt mirosul. Eşti concediată! ţipă Frieda.

Lisa se uita fix la mâna ei. Nenorocitul ăla mic îşi lăsase urmele dinţilor pe ea. Se săturase. Era imposibil să facă un material despre nebuna asta.

În biroul extern, asistenta – pe care o chema Flora – îi masa rana Lisei cu cremă de arnică, cremă care era evident disponibilă acolo exact în acest scop.

— De câte ori pe zi te dă afară? întrebă Lisa.

— De nenumărate ori. Poate fi destul de dificilă, spuse Flora. Dar asta pentru că este un geniu.

— E o tută nebună.

Flora şi-a aplecat capul într-o parte, luând spusele Lisei în considerare.

— Da, spuse ea, şi asta.

Lisa luă un taxi până la birou. Nu îi va da în nici un caz lui Mercedes satisfacţia de a afla că avusese dreptate, că Frieda Kiely *era* o maniacă.

— Frieda este o femeie încântătoare, spuse Lisa colectivului de la *Colleen*. Chiar am creat o legătură.

S-a uitat la Mercedes pentru a-i vedea reacţia, dar ochii întunecaţi ai acesteia nu au lăsat să se vadă nimic.

Peste o jumătate de oră, Jack a ieşit din birou, a mers direct la Lisa şi i-a spus scurt:

— Au sunat de la Londra.

Ea şi-a întors ochii gri, machiaţi perfect, către el, cu gâtul prea uscat de nelinişte pentru a putea vorbi. Iisuse Hristoase, ce dimineaţă!

Jack trăgea de timp pentru a amplifica impactul, înainte de spune încet, cu efect dramatic:

— L'Oréal... a cerut... un spaţiu de reclamă de patru pagini... în fiecare număr... pentru primele... şase... luni!

A tăcut o clipă, pentru ca veştile să se facă înţelese. Apoi a zâmbit, lăsându-şi faţa să i se lumineze de fericire. Gura lui ondulată s-a orientat în sus, lăsând să i se vadă dintele ciobit, în timp ce ochii îi erau luminoşi şi încântaţi.

— Ce fel de reducere? articulară buzele amorţite ale Lisei.

— Fără reducere. Se joacă la preţ întreg. Pentru că meritäm, ha-ha.

Lisa rămase nemişcată, uitându-se mirată la faţa lui. Abia acum, că lucrurile ajunseseră pe traiectoria corectă, îşi permitea să simtă toată presiunea ultimei săptămâni. Nu mai era nevoie să i se spună că votul de încredere primit de la L'Oréal era de ajuns să-i convingă şi pe alţi producători de cosmetice să cumpere spaţiu.

— Bine, a reuşit ea să spună.

De ce a trebuit să îi spună de faţă cu toţi? Dacă erau în spatele unor uşi închise, se putea arunca în braţele lui şi îl putea îmbrăţişa.

— Bine? întrebă el, holbând ochii jucăuş.

— Ar trebui să sărbătorim, spuse Lisa, începând să se adune şi să lase uşurarea să se instaleze. Să ieşim la prânz.

Nivelul fericirii ei începu să crească în momentul în care Jack o aprobă.

— Ar trebui.

S-au uitat fix unul la celălalt şi au împărtăşit un moment de euforie.

— Fac eu rezervare. Trix, strigă Lisa, veselă, anulează-mi programarea la coafor de la prânz!

Era aproape ca în vremurile bune.

— Dacă tot eşti aici, Jack, uită-te la asta, spuse Lisa, fluturând ceva către el.

De la trei birouri depărtare, Ashling – care *oricum* urmărea desfăşurarea momentului cu interes – a văzut că Lisa îi arăta lui Jack articolul ei despre salsa.

— Ţi-am spus eu că voi transforma revista asta în ceva fabulos, râse Lisa către el.

— Chiar ai făcut-o, aprobă el, uitându-se peste material şi dând din cap aprobator. E un articol excelent.

Ashling privea neputincioasă. Cumva, Lisa reuşea să primească toate laudele pe munca *ei*. Nu era corect. Dar putea să facă ceva în legătură cu asta? Nimic. Era prea speriată de confruntare. Dintr-odată, s-a auzit spunând:

— Mă bucur că ţi-a plăcut!

Vocea îi tremura. Încerca să pară calmă, dar ştia că e ciudată şi timorată.

Surprins, Jack îşi ridică privirea către Ashling.

— Eu am scris articolul, spuse ea pe post de scuză. Mă bucur că îţi place, adăugă fără convingere.

— Şi Gerry l-a aranjat, interveni Lisa. Iar eu am venit cu conceptul. Va trebui să învăţi câte ceva despre munca de echipă, Ashling.

Lisa adresase ultima replică pentru Ashling direct lui Jack.

Dar Jack studia fotografia sexy, privind când la femeia senzuală, când la Ashling, cu ochii lui negri, insinuanţi şi îndrăzneţi. Lui Ashling i se părea fierbinte şi incomodă privirea lui.

— Măi să fie, spuse el, rânjind. Deci, Ashling, asta faci tu în timpul liber? *Dirty dancing*?

— Nu este...

Îşi dorea să îl plesnească.

— Serios, e un material superb. Te-ai descurcat foarte bine, spuse Jack, fără pic de insinuare. Nu-i aşa, Lisa?

Gura Lisei s-a metamorfozat într-o multitudine de forme, dar nu avea nici o scăpare.

— Da, s-a trezit ea obligată să spună. Aşa este.

Lisa a rezervat o masă la Halo pentru ea şi Jack. Mai bine să preia ea controlul, pentru că avea impresia că, dacă se lăsa pe mâna lui, ajungeau la Pizza Hut.

Cu o jumătate de oră înainte de plecare, s-a dus la baie pentru a se asigura că arată cât se poate de bine. Din fericire, în ziua aceea purta costumul Press and Bastyan de culoarea lavandei. Şi, chiar dacă nu ar fi fost acela, era oricum ceva la fel de fabulos. În calitate de editor de revistă, nu ştii niciodată când ţi se cere să fii fabulos. Mereu Pregătită, acesta era mottoul ei.

Sandalele ei finuţe nu aveau nici o şansă să supravieţuiască drumului scurt pe lângă chei – abia dacă rezistau când mergea prin birou. Nu că pe Lisa o deranja faptul că erau atât de puţin practice. Unii pantofi există doar pentru a etala scântei de frumuseţe efemeră. Pentru ce altceva să fi inventat Dumnezeu taxiurile?

Admirându-se în oglindă, era profund mulţumită. Ochii ei erau mari şi luminoşi, datorită conturului alb pe care îl aplicase pe interior, tenul era curat (graţie Aveda Masque), şi fruntea fină şi lipsită de riduri (mulţumită injecţiei cu botox pe care o făcuse înainte să plece din Londra). Şi-a periat părul până la strălucire – ceea ce a durat foarte puţin. Părul ei strălucea *tot timpul*, mulţumită balsamului de păr care nu se spală, fixativului împotriva firelor rebele şi faptului că era uscat de către un profesionist.

La unu fără zece, taxiul lor a sosit, iar ea şi Jack au plecat împreună, priviţi insistent de întregul birou. Lisa era încântată să îl aibă doar pentru ea, atât de aproape, şi plănuia să folosească spaţiul mic din maşină pentru a-şi lipi picioarele fine şi slabe de ale lui. Dar, de cum au urcat, telefonul lui Jack a început să sune şi şi-a petrecut tot drumul vorbind cu consultantul legal al postului de radio despre un proces care li se trântise în legătură cu un interviu luat unui episcop care avusese o aventură. Ocazia de atins picioare pur şi simplu nu s-a ivit.

— Nu văd care este problema, se plângea Jack în *hands-free*-ul său. E ceva măreţ să găseşti un episcop care *nu* a avut o aventură. De fapt, de ce vrem să-i luăm interviu tipului ăstuia?

— Ce faci, Lisa? întrebă şoferul de taxi. Ai găsit o locuinţă?

Lisa s-a aplecat în faţă. Cine era ciudatul ăsta care ştia detalii intime despre viaţa ei? Apoi a observat că era acelaşi şofer de taxi care o dusese să-şi caute apartamente în prima ei săptămână în Dublin.

— A, da. Am găsit o căsuţă în South Circular, spuse ea politicos.

— South Circular? dădu el aprobator din cap. Una dintre puţinele părţi din Dublin care nu au fost distruse complet.

— Eh, oricum, este totuşi frumos, îi luă Lisa apărarea.

Apoi şi-a amintit ceva la care voia să primească un răspuns.

— Şi ce s-a întâmplat după ce te-ai luat de gaşca de fete care se lua de fiica ta de paisprezece ani? Nu ai apucat să îmi spui la timp.

— Nu s-au mai atins de ea de atunci, zâmbi el. E foarte schimbată acum.

Când Lisa a coborât din maşină, el spuse:

— Mă numesc Liam. Poţi să mă ceri pe mine pe viitor, dacă vrei.

Jack vorbea încă la telefon când au fost conduşi la masa lor din centrul superbului restaurant. Acest lucru o mulţumea pe Lisa. Deşi Jack părea că şi-a luat costumul din coşul de rufe murdare, părea important vorbind la telefon. Ceea ce a creat un total dezechilibru. Câţiva oameni care stăteau la masă în apropiere au pus mâna pe mobile şi au dat câteva telefoane complet inutile.

După ce a promis că va găsi o soluţie până la ora cinci, Jack a închis telefonul.

— Îmi pare rău pentru asta, Lisa.

— Nici o problemă, zâmbi ea dulceag, etalând noul ruj Source în toată splendoarea lui.

Dar telefonul primit diminuase euforia lui Jack de mai devreme. Era din nou tulburat şi serios şi imposibil de convins să flirteze. Deşi asta nu însemna că ea nu putea să o facă.

— Pentru noi, zâmbi Lisa cu subînţeles, atingându-şi paharul cu vin de al lui Jack. Să ne trăiască *Colleen*, adăugă ea, pentru a-l ameţi şi a-l ţine pe poziţii.

— Să bem pentru asta.

Şi-a ridicat paharul şi a reuşit să zâmbească, dar era evident preocupat. Nu voia să vorbească decât despre muncă. Profilul publicului-ţintă, costurile tipăririi, valoarea unei pagini de carte. Nu părea deloc la locul lui în atmosfera şic din Halo. Se lupta de zor cu aperitivul, încercând să facă nişte creveţi încovoiaţi să stea într-o furculiţă si apoi în gură.

— Iisuse, exclamă el dintr-odată, când al doilea dumicat încercă să fugă. Mă simt ca o girafă.

Lisa se adapta circumstanţelor. Nu vedea rostul de a încerca să recreeze atmosfera relaxată

din seara petrecută la ea în bucătăie, el pur şi simplu nu era interesat. Era prea ocupat, prea stresat, iar ea era flatată că acceptase să iasă să ia prânzul cu ea. Iar dacă el dorea să vorbească despre muncă, puteau vorbi despre muncă. Cu abilitatea ei extraordinară de a transforma orice într-un avantaj pentru ea, a decis că acum era momentul perfect pentru a-i propune lui Jack posibilitatea de a extinde rubrica scrisă de Marcus Valentine în câteva dintre celelalte publicaţii ale lor.

— Chiar a acceptat să facă o rubrică pentru noi? întrebă Jack, aproape entuziast.

— Nu chiar... nu încă, spuse ea, zâmbind încrezătoare din partea cealaltă a mesei. Dar o va face.

— O să întreb de extindere. Eşti plină de idei bune, recunoscu el.

Abia când părăseau restaurantul Jack a redevenit uman.

— Cum merge boilerul? întrebă el, cu o oarecare strălucire în ochi.

— Super, dădu Lisa din gene. Pot să fac duşuri lungi şi fierbinţi oricând doresc.

Spusese „lungi" şi „fierbinţi" într-un mod lung şi fierbinte. Încet, languros şi senzual.

— Bun, spuse el, cu pupilele dilatate de interes. Bun.

Lisa aproape că ajunsese acasă, când a dat peste o blondă terminată care purta un costum chicios şi – foarte nepotrivit – o poşetă DKNY. Poşeta *Lisei* DKNY. Cel puţin aşa fusese până când i-o dăruise lui Francine, una dintre fetiţele de pe stradă. Avea senzaţia că acea femeie vopsită oribil – Kathy? – era mama lui Francine.

— Bună, Lisa, îi zâmbi ea. Eşti bine?

— Da, mulţumesc, spuse Lisa calm.

De unde îi ştia toată lumea numele?

— Eu merg la muncă. Muncă de argintărie la Harbison. Treizeci de bucăţi în mână şi bani de taxi.

Se pare că Kathy vorbea despre un job de chelneriţă. A fluturat poşeta de două sute de lire spre Lisa.

— O să întârzii. Mai vorbim.

Pe Lisa o pocni dintr-odată inspiraţia.

— Păi, Kathy – Kathy te cheamă, *nu*? Te-ar interesa o slujbă de menajeră?

— Credeam că nu mai întrebi!

— Da? De ce?

— Păi, eşti o femeie ocupată, când să îţi faci timp şi de curăţenie?

Ceea ce Kathy voia să spună era că Francine se invitase la Lisa acasă şi dăduse raportul conform căruia era o adevărată cocină.

— De mii de ori mai rău ca la noi!

Între timp, Ashling îşi petrecuse seara de miercuri ducând un bol Portmeirion frumos ambalat mamei lui Phelim, completându-i astfel setul.

— Mi-am terminat treaba aici, o necăji ea.

Apoi a trebuit să stea mult prea mult timp în bucătăria doamnei Egan, ascultându-i discursul obişnuit.

— Phelim nu ştia nici pe ce parte a feliei de pâine să pună untul. Trebuia să se fi însurat cu tine, Ashling.

Aştepta ca Ashling să o aprobe, dar, pentru prima dată, aceasta nu o făcea.

Când Ashling a ajuns acasă, nu avea nici un mesaj pe aparat. La naiba cu Joy şi cu manualul ei.

— E abia ora nouă, pesimisto ce eşti, bombăni Joy, care venise să o acompanieze pe Ashling în supărarea ei. Mai este timp destul. Deschide o

sticlă cu vin şi îţi povestesc ce lucruri frumoase mi-a spus Mick aseară.

Ashling abia putea face faţă suişurilor şi coborâşurilor relaţiei dintre Joy şi Mick. Erau aproape la fel ca Jack Devine şi micuţa sa prietenă care muşcă degete. A localizat tirbuşonul, a turnat două pahare cu vin şi s-a pus pe analizat, silabă cu silabă, tot ce îi spusese Mick lui Joy.

— ...şi apoi mi-a spus că sunt genul de femeie căreia îi plac nopţile târzii. Ce crezi că a vrut să spună cu asta? Vrea să spună că sunt genul de femeie cu care petreci, dar pe care nu o iei de nevastă, nu?

— Poate a vrut să spună doar că îţi plac nopţile târzii.

Joy dădu energic din cap.

— Nu, mereu trebuie să existe un subtext.

— Ted spune că nu este aşa. Că, atunci când un bărbat spune ceva, exact asta vrea să spună.

— De unde să ştie el?

Analiza aceasta amănunţită era atât de solicitantă, încât, când a sunat telefonul, la zece şi şapte minute, Ashling aproape că uitase că îl aştepta.

— Răspunde, dădu Joy din cap către telefon.

Dar lui Ashling aproape că îi era frică să o facă, dacă nu era el?

— Alo, spuse ea timid.

— Alo, vorbesc cu Ashling, sfânta patroană a comicilor? Marcus la telefon. Marcus Valentine.

— Bună, spuse Ashling. *E el,* mimă tăcut către Joy, apoi şi-a punctat cu degetul pe faţă semnele unor pistrui. Cum mi-ai spus? chicoti ea.

— Sfânta patroană a comicilor. La primul număr al lui Ted Mullins l-ai ajutat, îţi aminteşti? Şi eu mi-am spus: fata asta e prietena comicilor.

Ea s-a gândit puţin la spusele lui – da, îi plăcea ideea de a fi sfânta patroană a comicilor.

— Deci, ce faci? întrebă el.

Ea se hotărî că îi plăcea vocea lui. Nu ai fi spus niciodată că aparţine unui om pistruiat.

— Ai fost la vreun număr reuşit de comedie în ultima vreme?

Ea chicoti din nou.

— Am văzut sâmbătă unul.

— Va trebui să îmi povesteşti cu lux de amănunte, râse el, cu vocea sa lipsită de pistrui.

— Aşa voi face, s-a surprins ea râzând din nou.

Pe de altă parte, se întreba ce e cu chicoteala asta. Părea toantă.

— Există vreo şansă să poţi ieşi la joacă sâmbăta asta? o invită el.

— Of, nu pot.

În vocea ei se simţea un regret sincer. S-a gândit să explice că trebuie să aibă grijă de copiii lui Clodagh, dar cumva a reuşit să se oprească. Nu era nimic rău dacă el credea că are şi ea o viaţă.

— Pleci în weekend?

Părea dezamăgit.

— Nu, sunt doar ocupată sâmbătă seara.

— Şi eu sunt ocupat duminică.

Conversaţia stagnă, după care a erupt simultan din ambele părţi:

— Faci ceva luni seara? întrebă el.

În acelaşi timp, ea sugeră:

— Dar de luni ce zici?

Ea chicoti. Din nou.

— Se pare că avem un plan, spuse el. Ce zici dacă te sun eu luni dimineaţa – nu foarte devreme – şi mai vedem atunci?

— Ne vedem atunci!

— Aşa va fi, spuse el, cu vocea caldă şi plină de promisiuni.

Ashling închise telefonul.

— Oh, Dumnezeule, ies cu pistruiatul de Marcus Valentine luni, spuse ea, plină de entuziasm şi

şocată în acelaşi timp. Nu am mai ieşit cu cineva de ani de zile. De pe vremea lui Phelim.

— Eşti fericită acum? întrebă Joy.

Ashling dădu hotărâtă din cap. Dar acum, că o sunase, exista posibilitatea ca ei să nu îi mai placă atât de mult.

— Bun, ordonă Joy. Hai să începem antrenamentul. Repetă după mine: „Oh, Marcus! Marcus!"

În dimineaţa următoare, când Ashling ajunse la muncă, Lisa o chemă la ea.

— Hei, ghici cine m-a sunat aseară?

Ashling se uită la expresia combativă, competitivă şi triumfătoare a Lisei, care îi aprindea ochii gri.

— Marcus Valentine? Cine altcineva putea fi?

— Exact, aprobă Lisa. Marcus Valentine.

— A, da? spuse Ashling, punând îndrăzneaţă o mână în şold. Pentru că m-a sunat şi pe mine.

Lisa rămase cu gura pe jumătate căscată la auzul unor asemenea ştiri. Credea că ea era câştigătoarea.

— Când te întâlneşti cu el? întrebă Ashling.

— Cândva săptămâna viitoare.

— Chiar? Păi, eu ies cu el luni seara... Adică mai devreme, adăugă ea, în caz că Lisa nu observase.

Ea şi Lisa se uitară o vreme una la alta pe sub sprâncene.

— Deci eu câştig!

Ashling nu ştia ce o apucase.

Uimită, Lisa mârâi la Ashling, la faţa ei care făcea eforturi considerabile pentru a se încrunta. Fusese învinsă. Şi, spre surprinderea ei, i se părea amuzant. Lisa începu să râdă.

— Bravo ţie, chicoti ea.

A durat un moment înainte ca Ashling să se adapteze la schimbarea de dispoziție, după care a început și ea să râdă. Erau ridicole amândouă!

— Dumnezeule, Lisa, nu e ca și cum am vrea același lucru de la el, spuse Ashling, curajoasă. De ce te afectează?

— Nu știu, își arătă Lisa indiferența cu o grimasă a buzelor. Presupun că orice fată are hobby-ul ei.

28

Birourile Randolph Media zumzăiau într-o atmosferă de sfârşit de termen. Era vinerea din iunie ce preceda vacanţa bancară (ceea ce o derutase complet pe Lisa, deoarece în Anglia, această vacanţă picase weekendul trecut), asta pe lângă evenimentul cu anunţul celor de la L'Oréal şi pe lângă faptul că Jack Devine era plecat. Plus că sosise o cutie cu şampanie pentru o competiţie a cititorilor. („Din ce zonă a Franţei provine şampania? Trimite răspunsul printr-o carte poştală la... Persoana trasă la sorţi câştigă douăsprezece sticle din cea mai bună...")

Lisa se uita la şampanie, apoi la ceas – era patru fără un sfert – şi apoi la personalul ei. Munciseră atât de mult pe parcursul ultimelor trei săptămâni, şi *Colleen* începea să se dovedească a nu fi chiar un dezastru. Tocmai îşi amintise cât de important era moralul angajaţilor. De fapt, dacă era sinceră, trebuia să recunoască faptul că şi ea avea nevoie de ceva de băut şi se gândea că va stârni o revoltă dacă îşi turna doar ei un pahar.

Teatral, îşi drese vocea.

— Deci, spuse ea puternic, are cineva chef de un pahar cu şampanie?

Şi-a aplecat cu subînţeles capul său lucios către lada de şampanie şi nu a durat mai mult de o secundă pentru ca toată lumea să înţeleagă la ce se referea.

— Dar ce se va întâmpla cu competiția cititorilor? întrebă Ashling neliniștită.

— Taci dracului din gură, o aranjă Trix, după care se întoarse către Lisa. Așa ar trebui făcut, Lisa, spuse ea, tare. Putem sărbători primirea acelor bani de la L'Oréal.

Nu a fost nevoie de nici o secundă de gândire. Cuvintele: *„Lisa spune că putem bea șampania pentru cititori. Lisa spune că putem bea șampania cititorilor"* au început să șuiere prin birou ca o briză. Obiectele muncii au fost puse jos și lumea s-a relaxat. Până și Mercedes părea veselă.

— Dar nu avem pahare, spuse Lisa, dintr-odată neliniștită.

— Nici o problemă.

Înainte ca Lisa să se răzgândească, Trix ducea deja o tavă cu căni murdare de cafea către baie. Era prima dată în ultimele șase luni când spăla ceva. S-a întors extraordinar de repede și nu conta că nu le clătise cum trebuia, orice spumă în exces va fi pusă pe seama șampaniei.

— Mi-e teamă că nu este foarte rece, spuse Lisa grațios, punând o cană pe care scria „Surferii o fac în picioare" plină cu șampanie în mâinile dornice ale lui Kelvin.

— Cui îi pasă? spuse Kelvin, încântat să fie inclus, deși nu lucra la *Colleen.*

Micul grup de clerici aștepta tăcut în colțul lui pentru a vedea dacă primește ceva. S-au auzit răsuflări ușurate când Lisa a deschis o a doua sticlă și a venit, purtând căni cu cele mai ingenioase slogane.

— Sănătate, domnișoară Morley, spuse Lisa, oferind o cană asistentei personale a lui Jack.

— Noroc, mârâi domnișoara Morley, suspicioasă.

Când toată lumea avea cană, Lisa a ridicat-o pe a ei și a spus:

— Pentru voi toţi. Felicitări pentru toată munca grea depusă pe parcursul ultimelor trei săptămâni!

Ashling şi Mercedes se uitară pentru un moment una la cealaltă, nevenindu-le să creadă. Puteai să juri că Lisa era deja beată. Toată lumea a băut apoi cu spor, cu excepţia lui Trix. Dar asta doar pentru că ea deja îşi terminase paharul. Şi nu le-a luat nici celorlalţi mult să o ajungă din urmă. Tăcerea se aşternu, în timp ce toată lumea se uita la spuma de pe fundurile cănilor lor goale (care continua să fâsâie într-un mod ciudat şi radioactiv) şi la cele zece sticle rămase intacte.

Lisa spulberă tăcerea:

— Să deschidem alta? întrebă ea inocent, de parcă abia îi venise ideea.

— Am putea, presupun, spuse Trix, imitând foarte bine o stare de indiferenţă.

— Sigur, de ce nu am face-o? spuse domnişoara Morley, pe care prima cană o schimbase considerabil.

Dar, în timp ce Lisa începea să dezvelească dopul, uşa biroului se deschise şi toată lumea rămase încremenită. La dracu'!

Existau şanse destul de mari ca Jack să o ia razna văzându-i cum beau şampania cititorilor în timpul orelor de program.

Dar nu era Jack, ci Mai. Tocurile ei erau enorme, iar şoldurile minuscule. Dar nu la fel de mici precum talia. Ashling era înnebunită de invidie şi de admiraţie.

Mai părea atacată de tăcerea completă care trona în birou şi de felul vinovat în care se zgâia toată lumea la ea.

— Jack este?

Tăcerea persista.

— Nu, bombăni domnişoara Morley, ştergându-se la gură pentru a îndepărta orice urmă de

mustață lăsată de șampanie. S-a dus să îi pună la punct pe cei de la postul de televiziune.

Apoi și-a încrucișat mândră mâinile la piept, insinuând prin atitudinea ei că, de fapt, Mai era cea care trebuia pusă la punct.

— A!

Gura bosumflată a lui Mai sugera dezamăgire. S-a întors să plece, părul ei mătăsos tăind aerul din jurul corpului său.

— Îl poți aștepta, dacă vrei, se trezi Ashling spunând.

Mai s-a întors.

— E voie?

— Sigur! De fapt, de ce nu bei un pahar?

Imediat ce a spus aceste cuvinte, Ashling s-a pregătit pentru furia Lisei. Nu era o mișcare bună să inviți prietena șefului să dea noroc cu tine. Ashling bănuia că era un pic amețită.

Dar, în loc să fie furioasă, Lisa era de acord:

— Da, bea ceva.

Ideea e că Lisa era la fel de curioasă ca și restul lumii în legătură cu Mai. Ba chiar mai mult, având în vedere toate circumstanțele.

— Noroc, spuse Ashling, în timp ce Mai accepta o cană de la Lisa. Vino la mine la birou și trage-ți un scaun, spuse ea cu ospitalitate.

Trix și Lisa gravitară și ele rapid în jurul biroului lui Ashling, atrase de interesul stârnit de exotismul lui Mai.

— Îmi place geanta ta, îi spuse Lisa. Lulu Guinness?

Mai începu să râdă cu poftă.

— Dunnes.

— Dunnes?

— Un lanț de magazine, explică Ashling, îmbujorată. Cum e Marks & Spencer.

— Doar că mai ieftin, adăugă Mai, chicotind din nou.

În ciuda feţei ei de boboc de lotus, părea dintr-odată foarte obişnuită.

În timp ce Lisa circula, umplând căni, Mai spuse, cu puţin umor:

— Este un loc de muncă minunat, faceţi asta în fiecare zi?

A urmat o serie de râsete isterice.

— În fiecare zi? Deloc!!! Deloc! La ocazii speciale, vacanţe bancare, chestii de genul ăsta.

— Nu ne vei pârî lui Jack, nu? adăugă Trix.

Mai dădu din gene, ironică.

— De parcă...

— Tu unde lucrezi? Ce anume faci? îndrăzni Trix să întrebe.

Mai îşi aruncă părul într-o parte, iar ochii ei oblici păreau atotştiutori, făcând-o să pară din nou misterioasă.

— Sunt dansatoare exotică.

Aceste cuvinte făcură să se lase o tăcere scurtă în încăpere, înainte ca toată lumea să cadă într-o stare de blazare autoimpusă.

— Nu e minunat? spuseră ei scurt. Bravo ţie!

— Şi nu este o vreme minunată pentru aşa ceva? greşi din nou replica Bernard plictisitorul.

— Bravo ţie, reuşi Lisa să spună.

Se gândea că ea şi Jack aveau parte de partide de sex extraordinare şi turba de gelozie.

— Ce face o dansatoare exotică? mormăi domnişoara Morley către Kelvin.

— Cred că implică un anumit grad de, păi... nuditate, şopti el cu tact, încercând să se adapteze sensibilităţii vârstei.

— A, dansuri în poală. Cred că simulează mult, spuse domnişoara Morley, studiind-o pe Mai cu un fel de respect.

— Nu, nu sunt o imbecilă de dansatoare, spuse Mai supărată, redevenind comună. Glumeam. Vând telefoane mobile, dar pentru că arăt astfel, oamenii se aşteaptă să fiu un fel de vampă.

— Nu e o disperare absolută? se stârni alt cor entuziast. Pe bune! Nu sunt oamenii niște nenorociți?

— Deci am înțeles eu bine, *nu* dansează în poală? îl întrebă domnișoara Morley pe cât de discret putea pe Kelvin, care dădu din capul său oxigenat.

Era greu de spus cine era mai dezamăgit.

— Stereotipii îngrozitoare, se plânse Ashling.

Ipocrită mai sunt, își dădu ea seama.

— Așa este, se plânse Mai, ambalată de a doua cană de lichid de vase cu șampanie. M-am născut și am crescut în Dublin, tatăl meu este irlandez, dar pentru că mama este asiatică, bărbații se comportă cu mine ca și cum ar trebui să știu tot felul de trucuri în pat. Chestii cu mingi de ping-pong și alte din astea. Pe de altă parte, strigă: „păduche cu ochii strâmbi" după mine pe stradă. Oricum, mă deprimă treaba asta, spuse ea, oftând greu.

A aruncat o privire în jur, către Kelvin și Gerry, care o priveau lasciv. După care s-a apropiat mai mult de Ashling, Lisa și Trix, și spuse călduros:

— Asta nu înseamnă că nu aș încerca faza cu mingile de ping-pong. Bineînțeles că aș apela la chestii mai speciale, dacă chiar îmi place tipul.

Cum ar fi Jack, adică? își dorea toată lumea să întrebe. Dar nimeni nu avea curajul. Nici măcar Trix. Dar, pe măsură ce numărul sticlelor pline continua să se micșoreze și cele goale începeau să se adune, limbile începură să se relaxeze.

— Câți ani ai? întrebă Trix.

— Douăzeci și nouă.

— Și de cât timp ieși cu Jack?

— De aproape șase luni.

— E foarte morocănos câteodată, recunoscu Trix.

— Mie-mi spui? De când a început toată nebunia cu *Colleen* e complet dat peste cap. Munceşte prea mult şi îşi face prea multe griji, apoi pleacă la canotaj să se relaxeze şi eu nici nu mai apuc să îl văd. Eu dau vina pe voi pentru dispoziţia lui!

— Ce tare! exclamă Trix. Pentru că noi dăm vina pe tine!

După aceste cuvinte, Mai începu să se mişte şi să îşi schimbe poziţia pe scaun.

— Scuze, te facem să te simţi prost? Nu mai spunem nimic, interveni Ashling.

Deşi era dezamăgită, găsea toată afacerea asta foarte fascinantă.

— Nu, e în regulă, scrâşni Mai din dinţi, încă negăsindu-şi locul. Mi-au intrat chiloţii în fund, mă înnebunesc.

Era atât de frumoasă şi proaspătă şi crudă, încât Lisa înghiţi în sec. Era sigură că nu îşi imaginase interesul lui Jack pentru ea, dar în acelaşi timp putea înţelege cum de el o găsea pe Mai atractivă.

Până să se întoarcă Jack, toată lumea se relaxase atât de mult, încât nici nu se mai oboseau să ascundă asta.

— Vă distraţi? întrebă el, cu jumătate de zâmbet.

— E vacanţă bancară, rânji domnişoara Morley, care era foarte rar ameţită şi în ultima oră trecuse de la a fi suspicioasă la drăgălăşenie, la stare de bine, la regret şi acum ajunsese, după cum era de aşteptat, la agresivitate.

— Chiar este, aprobă el.

— Bună, Jack, spuse Mai, cu un rânjet generos. Eram în trecere şi m-am gândit să te salut.

Jack părea ruşinat.

Mai l-a urmat în biroul său şi a închis foarte ferm uşa. Când Trix şi-a lipit cana de uşă şi apoi

urechea de cană, toată lumea a început să râdă. Dar nu era nevoie de cană. Vocea lui Mai, piţigăiată şi ascuţită, se auzea până la cele mai îndepărtate birouri.

— Cum îndrăzneşti să mă ignori când vin să te vizitez?... Dacă tu crezi că eu o să suport aşa ceva...

Nu se auzea nimic venind din partea lui Jack, dar probabil spunea şi el ceva, pentru că erau pauze între scârţâielile lui Mai.

— Eliberaţi toate ieşirile, spuse Kelvin, pe post de asistent de zbor.

Surprinzător de repede, uşa de la biroul lui Jack se trânti de perete, Mai apăru, trasă o traiectorie furioasă prin cadrul uşii şi dispăru, lăsând pe toată lumea să îi simtă lipsa. Nu îşi luase la revedere de la nimeni.

— Acum, că spectacolul s-a încheiat, eu plec, anunţă Kelvin, aruncându-şi rucascul portocaliu pe umăr. Am şaptezeci şi două de ore de Class As în faţă.

— Şi eu, spuse Trix.

— Şi eu, aprobă plictisitorul Bernard, trăgând din nou paiul scurt al conversaţiei.

Toată lumea şi-a luat bagajele şi s-a cărat, până când singurii rămaşi erau Jack şi Ashling. Jack pentru că aştepta un telefon de la New York şi Ashling pentru că se întâlnea cu Joy la şase şi jumătate şi nu avea rost să meargă până acasă. Cât timp aştepta, a continuat să lucreze, pentru că voia să creeze o bază de date pentru Lisa şi rămăsese foarte în urmă datorită beţiei neprevăzute de mai devreme.

— Las-o aşa, domnişoară Repară-Tot, zâmbi Jack. E vacanţă bancară. Eşti oricum ameţită, va trebui să refaci munca marţi.

— Ai dreptate.

Ashling era destul de trează ca să îşi dea seama că era beată.

— Fac o mare porcărie aici.

— Du-te acasă, ordonă el.

Oricum era aproape şase şi jumătate. Şi-a luat nesigură geanta, după care a întrebat:

— Faci ceva interesant în weekendul prelungit, J.D.?

Doar pentru că băuse.

— J.D.? întrebă Jack, curios.

— Adică Jack, domnule Devine, cum o fi, spuse Ashling ruşinată că lăsase să îi scape porecla privată pe care i-o pusese. Faci ceva frumos?

Jack era confuz.

— Nu ştiu. Îi voi vizita pe ai mei duminică. Restul depinde de vreme. Dacă nu voi putea merge la canotaj, o să stau să mă uit la casetele cu *Star Trek*.

— *Star Trek*? Păi, deci, trăieşte mult şi prosperă, îl încurajă Ashling, încercând să imite salutul vulcanian din degete.

Jack se zgâia tâmp la ea.

— Ilogic, căpitane Repară-Tot. Nu o să prosper deloc weekendul ăsta.

— De ce nu?

Dintr-odată ruşinat, el recunoscu:

— Nu se poate să nu fi observat că prietena mea era nervoasă.

Ashling nu se putea abţine. Cuvintele ieşiseră înainte ca ea să le poată opri. Vorbea şampania pentru ea.

— De ce te cerţi mereu cu ea? E drăguţă. Nu poţi face un efort? Spune că nu te vede niciodată pentru că eşti la canotaj. Poate dacă ai merge mai rar...?

Îşi dădu seama că depăşise limitele admise şi aştepta ca furia lui Jack să se dezlănţuie. Dar, în schimb, el râdea; ce-i drept, puţin iritat.

Prea târziu, Ashling îşi aminti că sunt două versiuni pentru orice poveste.

— Nu e adevărat?

Jack făcu o pauză.

— Nu îmi stă în fire să bârfesc pe cineva care nu este aici să se poată apăra.

— Deci mergi la canotaj?

— Da.

— Dar... spuse Ashling, după care simţi că înţelesese. Spune că este în regulă să te duci, dar se supără pe tine după aceea?

După o grimasă, Jack recunoscu reţinut:

— Ceva de genul ăsta.

— Dar vezi tu, explică Ashling, deşi ea spune că e în regulă să mergi, nu vorbeşte serios. Haide, vorbeşte cu ea, fii drăguţ.

Ochii i se luminară, problema era rezolvată.

— Domnişoară Repară-Tot, dădu Jack din cap indulgent, de ce simţi că trebuie să faci astfel încât să fie bine pentru toată lumea?

— Nu vreau decât...

— Domnişoară Repară-Tot, repetă el, amuzat. O să mă gândesc la ce ai spus. Şi tu ce faci? Pleci undeva în weekend?

— Nu, spuse Ashling, dintr-odată ruşinată că lumina reflectoarelor era îndreptată asupra ei. O să mă văd doar cu prietenii mei şi chestii din astea.

Şi poate că va ieşi cu Marcus Valentine, spera ea, dar nu avea de gând să îi spună asta lui Jack.

— Să te distrezi, spuse el.

În timp ce Ashling se îndrepta către uşă, Jack o strigă, dintr-odată curios.

— Hei! Domnişoară Repară-Tot! Te uiţi vreodată la *Star Trek*?

Ashling privi peste umăr şi dădu din cap.

— Nu.

— Mă gândeam eu, spuse el.

— Nu am nimic împotriva lui.

— Aşa spun toate, bombăni Jack.

— Dar sunt mai mult genul de fată care se uită la *Doctor Who*.

29

Sâmbătă seara, la şapte fără un sfert, Ashling şi Ted s-au prezentat, pe bicicleta lui Ted, la datoria de a sta cu copiii acasă la Dylan şi Clodagh.

— E *a lor* casa asta? întrebă Ted, uitându-se la casa imensă din cărămidă roşie.

— Fantastică, nu-i aşa? spuse Ashling, sunând la uşă.

— Nu va trebui să schimbăm scutece, nu? întrebă Ted, lovit dintr-odată de această idee.

— Nu, sunt prea mari pentru aşa ceva. Va trebui doar să ne jucăm cu ei, să îi amuzăm.

— Păi, asta nu ar trebui să fie greu, spuse Ted, dregându-şi vocea şi aranjându-şi părul. Ted Mullins, cel mai amuzant om din Dublin, raportez, să trăiţi.

— S-ar putea să fie un pic prea mici pentru comedia ironică postmodernistă, spuse Ashling, cu strângere de inimă. Aş spune că Cei Trei Porcuşori ar fi mai mult pe placul lor.

— Vedem noi, o corectă Ted. Oamenii subestimează inteligenţa copiilor. Să apăs din nou pe sonerie?

A durat ceva timp până li s-a deschis uşa. Dylan avea mâinile pline de săpun şi tricoul ud, lipit de piept.

— Cum merge?

Părea neatent. Apoi Ashling şi Ted au observat urletele şi bocăniturile care se făceau auzite de la etaj.

— Îi făceam baie lui Craig, explică Dylan.

— Nu pare prea fericit.

— Ce e mai rău urmează. Încă nu l-am clătit pe păr, spuse Dylan, făcându-le cu ochiul. O să urle ca şi cum ar fi ars de viu, dar nu vă speriaţi... Ar fi bine să mă întorc. Clodagh e în bucătărie, spuse el, de la jumătatea scărilor.

Clodagh era la masă, încercând disperată să o facă pe Molly să mănânce ceva. Orice nu era biscuit, prăjit sau dulce. Pe parcursul ultimelor două săptămâni, Molly intrase pur şi simplu în greva foamei.

Ashling îi întinse lui Clodagh un dosar cu zece CV-uri.

— Ce e as... A, da, mulţumesc.

Dintr-o mişcare, Clodagh băgă dosarul sub un teanc de cărţi pentru copii care era pe masă.

— Nu te duci să te pregăteşti? spuse Ashling uitându-se la tricoul şi la blugii pe care îi purta Clodagh. Taxiul vostru va sosi în curând.

— Vreau doar să mă asigur că mănâncă ceva...

— Mă laşi pe mine să încerc? se oferi Ted galant.

Dar Molly îşi scoase buza de jos în afară şi o lăsă să tremure teatral la auzul acestei sugestii.

— Mulţumesc, dar...

Clodagh continua să încerce să îi bage lui Molly o lingură în gură, dar se lovea de dinţii încleştaţi. Nu avea pic de succes. Acum, că Molly avea spectatori, nu era nici o şansă să mai mănânce ceva.

— Papă puţin ou, dragoste, o rugă Clodagh.

— De ce?

— Pentru că îţi face bine.

— De ce?

— Pentru că are proteine.

— De ce?

Pe lângă faptul că refuza mâncarea, Molly începuse recent jocul cu „De ce?". Ceva mai

devreme în acea zi întrebase de douăzeci şi nouă de ori la rând „De ce?". Clodagh încercase să reziste, din dorinţa de a afla cât de departe poate să meargă, dar a cedat înaintea lui Molly.

— Părul tău este minunat, admiră Ashling, mângâind buclele aurii ca mierea.

— Mulţumesc. L-am uscat special pentru seara asta.

Apoi Ashling şi-a amintit de camera în renovare şi a alergat să arunce o privire.

— E fantastic! spuse ea entuziasmată la întoarcere. Schimbă total atmosfera camerei. Chiar ai un talent special pentru culoare.

— Probabil.

Clodagh nu mai era foarte interesată. Fusese foarte încântată de noul ei tapet. Dar acum, că era gata, satisfacţia şi mulţumirea nu se mai făceau simţite.

Dintr-odată, toată lumea se simţi obligată să privească înspre tavan, deoarece din camera de deasupra răzbătea o erupţie de zbierete. Clătirea părului lui Craig.

— Chiar că face ca şi cum ar fi ars de viu, chicoti Ashling. Sărăcuţul.

După o vreme, ţipetele ascuţite s-au domolit în văicăreli isterice. Înapoi la hrănitul cu forţa.

— Toate fetiţele trebuie să pape tot dacă vor să crească şi să fie fete mari şi puternice, spuse Clodagh, apropiind din nou lingura cu ou.

— De ce?

— Pentru că aşa trebuie să facă.

— De ce?

— De-aia.

— De ce?

— De-aia.

— De ce?

— De DRACU' SĂ MĂ IA, de-aia.

Clodagh aruncă lingura pe masă, făcând să zboare bucăţi de mâncare în jur.

— E o pierdere de timp. Mă duc să mă pregătesc.

În timp ce Clodagh traversa camera, Ted îi aruncă lui Ashling o privire care spunea „Iisuse!".

— E o idee proastă să le arăţi copiilor care îţi sunt slăbiciunile, observă el, atotştiutor.

Clodagh şi-a băgat capul înapoi în bucătărie.

— Şi eu gândeam la fel. Aşteaptă până o să ai copii, acuză ea. Vei avea sute de reguli şi nici una nu va funcţiona.

Ted nu intenţionase să o *critice* pe Clodagh. Se gândea doar că abordarea lui mai puţin dură asupra creşterii copiilor o va ajuta. Se simţea neînţeles şi foarte ruşinat. Mai ales când Molly a întins lingura spre el şi i-a spus, maliţios:

— Mami te urăşte!

Clodagh urcă scările. Nu avea nici o şansă să facă acea baie lungă şi relaxantă pe care o plănuise. Abia dacă avea timp să facă un duş scurt înainte de a se machia. Apoi, plină de graţie, îşi puse rochia transparentă roz cu alb pe care o cumpărase când fusese în oraş cu Ashling. Stătuse în dulap de atunci, noutatea sa amintind de faptul că viaţa socială a lui Clodagh era inexistentă.

Se privea nervoasă în oglindă. Drace, dar scurtă mai era. Mai scurtă decât îşi amintea. Şi transparentă. Dar când şi-a pus un furou negru pentru a se acoperi i se păru că arată stupid, aşa că l-a dat jos din nou. Lenjeria intimă la vedere era în regulă, îşi spuse. Mai mult decât în regulă. *Obligatoriu,* de fapt, dacă voiai să spui că eşti bine îmbrăcată. Problema ei era că stătuse prea mult în blugi şi tricouri. Aşa că şi-a aruncat picioarele în nişte sandale înalte, şi-a spus că arată genial şi se postă în capătul scărilor ca o vedetă de cinema care îşi făcea apariţia.

— Cum arăt?

Toată lumea se adunase jos, zgâindu-se la ea. A urmat o pauză mută.

— Fabulos, spuse Ashling, un pic prea târziu.

Ted avea gura căscată de admirație în timp ce privea cum picioarele lucrate ale lui Clodagh coboară scările.

— Dylan? întrebă Clodagh.

— Fabulos, spuse el, ca un ecou.

Nu era convinsă. Era sigură că arăta ciudat în ochii lui, dar el era îndeajuns de inteligent să nu spună asta. Craig, totuși, nu avea astfel de rețineri.

— Mami, rochia ta e prea scurtă și îți văd chiloții.

— Nu, nu-i vezi.

— Ba da, îi văd! insistă el.

— Ba nu, nu-i vezi, îl corectă Clodagh. Îmi vezi bikinii. Băieții poartă chiloți și fetele poartă bikini... Doar dacă nu e vorba de prietena lui Ashling, Joy, bombăni Clodagh pentru ea însăși, dintr-un exces de răutate care izbucnea de nicăieri.

Molly, care era foarte ocupată în a se spăla pe mâini cu gem de afine, era singura persoană căreia nu părea să îi pese ce purta sau ce nu purta Clodagh.

— Și tu arăți foarte bine, îi spuse Ashling lui Dylan.

Și chiar arăta, în costumul lui bleumarin și cămașă crem.

— Ești o dulce, rânji el.

— Afemeiat, auzi Ashling în ureche, atât de slab și neclar, încât aproape că îi venea să creadă că își imaginase, deși părea să vină din direcția lui Ted.

— Suntem gata? întrebă Dylan, uitându-se la ceas.

— O secundă, spuse Clodagh, care trecuse la faza cu numerele de telefon. Uite numărul de mobil al lui Dylan, spuse ea mâzgălind. Și uite și

numărul de la restaurant, în caz că mobilul nu are acoperire...

— Nu este probabil să avem o astfel de problemă în mijlocul Dublinului, interveni Dylan.

— ...iar asta este adresa restaurantului, dacă nu daţi de noi la telefon. Nu stăm mult.

— *Staţi* mult, imploră Ashling.

Clodagh îi trase pe Molly şi pe Craig, îi îmbrăţişă cu îndârjire şi le spuse – fără prea multă convingere:

— Să o ascultaţi pe Ashling.

— Şi pe Ted, adăugă Ted, strâmbând din buze spre Clodagh într-o manieră care lui i se părea a fi suavă.

— Şi Ted, mormăi Clodagh.

Înainte să plece, pentru a le ura distracţie plăcută, Molly puse mâna plină cu gem de afine pe fundul lui Clodagh. Din nefericire – sau poate din fericire – ea nu a observat.

30

De îndată ce Clodagh închise uşa de la intrare, începură să se audă smiorcăielile lui Craig şi ale lui Molly. Aruncându-i o privire tristă lui Dylan, Clodagh se întoarse să reintre în casă.

— Nu! ordonă el.

— Dar...

— O să se calmeze ei.

Simţindu-se ruptă în două, s-a urcat în taxi şi s-a lăsat în voia lui Dylan. S-o ia dracu' de iubire necondiţionată, se gândea ea tristă. Ce povară terbilă mai era şi asta.

Masa lor de la L'Oeuf era rezervată pentru ora şapte şi jumătate – mai exista o variantă pentru ora nouă, dar Clodagh s-a gândit că este mult prea târziu. Deseori, era deja în pat la ora aceea. Îi plăcea să apuce să doarmă câteva ore, înainte să fie nevoită să se trezească la patru dimineaţa şi să stea să cânte pe întuneric timp de o oră. Dylan şi Clodagh au fost primii care au sosit la restaurant. Au purces în tăcere solemnă prin camera albă şi goală, străjuită de coloane albe greceşti, timp în care Clodagh a devenit chiar şi mai neliniştită din cauza rochiei sale. Părea să atragă priviri uimite de la personalul plictisit. Încercând să tragă de ea în jos pentru a o face să pară mai lungă, s-a grăbit să ajungă în siguranţă la masă. Ieşise din circuit pentru prea multă vreme şi nu mai ştia ce se poartă la

astfel de ocazii. Afundându-se în scaun şi băgându-şi coapsele sub faţa de masă în aşa fel încât lenjeria sa intimă să nu mai fie la vedere, ea comadă graţios un gin tonic.

În timp ce Clodagh se uita peste meniul cât o coală tipografică, doisprezece sau paisprezece angajaţi îmbrăcaţi în costume negre cu cămăşi albe stăteau atenţi în diferite părţi ale camerei tăcute. Când şi-a ridicat privirea din meniu, îşi schimbaseră locurile între ei, deşi nici ea, nici Dylan nu îi văzuse mişcându-se.

— Parcă suntem într-un film SF, şopti ea.

Dylan râse, zgomotul puternic propagându-se în camera goală, iar inima lui Clodagh începu să bată puternic când simţi din nou acel sentiment ciudat că nu îl cunoaşte. Dar acesta era omul care odată o făcuse să simtă că va muri dacă nu îl va avea. Ameţită de ecoul acelei iubiri puternice, a simţit cum amorţeşte brusc. Era şocată pentru că nu îi venea în minte nici măcar un singur lucru pe care i l-ar putea spune.

Doar pentru o secundă. Apoi, *bineînţeles*, i-au venit în cap o grămadă de lucruri. *Adică,* se gândea ea, uşurată, *e Dylan.*

— Crezi că ar trebui să o duc pe Molly la un doctor?

Dylan nu răspunse.

— Dacă nu renunţă la greva foamei în curând, continuă Clodagh. Chiar va trebui să o fac. Nu primeşte nimic hrănitor din toată ciocolata aia şi...

— Ce iei ca aperitiv? o întrerupse Dylan brusc.

— A! A, păi, nu ştiu.

— Meniul este extraordinar, spuse Dylan, un pic prea apăsat.

— A, da.

— Nu poţi uita de copii măcar pentru două ore?

— Scuze. Te înnebunesc?

— Puţin spus, spuse el, exasperat.

Ea începu să se acomodeze. Până la urmă, se afla într-un restaurant minunat, cu soţul ei minunat. Beau amândoi gin tonic şi mâncau pâine prăjită cu roşii. Mâncarea delicioasă şi câteva sticle cu vin vor veni în curând, iar copiii lor erau acasă, în siguranţă, cu doi oameni care nu erau nici pedofili şi nici bătăuşi de copii. Ce putea fi mai drăguţ?

— Scuze, repetă ea, şi se apucă să studieze serios meniul. Înţeleg ce vrei să spui, recunoscu ea. Oh, au scoici. Şi sufleu de brânză de capră. Drace! *Ce iau*?

— Aperitiv sau supă? spuse Dylan gânditor. Asta e întrebarea.

— „*Sau*?" îl provocă Clodagh. Ce este acest cuvânt „sau"? Cred că ceea ce vrei să spui este „şi".

Cu disperarea omului care nu iese prea des din casă, Clodagh a comandat în exces, hotărâtă să se bucure la maxim de această tratăţie rară. Aperitive şi sufleuri şi supe şi garnituri. Feluri principale şi vin roşu şi vin alb şi apă.

— Cu acid sau fără? întrebă chelnerul.

Începuse să îl doară mâna. Acum ştia cum s-a simţit Tolstoi, când a trebuit să scrie *Război şi pace*.

Confuză, Clodagh se uită la el – oare nu era evident?

— Ambele!

— Foarte bine.

— Mai este ceva ce putem comanda? întrebă Clodagh când el plecă.

— Deocamdată nu, râse Dylan, molipsit de entuziasmul ei. Dar stai să eliberăm masa.

— Putem lua şi desert, *şi* brânzeturi?

— Bineînţeles. Cafele irlandeze?

— Şi vin pentru desert. Şi *petit fours*.

— Cafele franţuzeşti?

— *Mais oui*! Poate chiar fumez o ţigară.

— Aşa te vreau.

După primele două feluri, Clodagh devenise visătoare de la atâta mâncare şi băutură, dar era încă deranjată de incapacitatea ei de a se relaxa. Apoi îşi dădu seama care era problema.

— A trecut atât de multă vreme de când nu am mai stat la masă fără să fiu întreruptă, încât nu pot să mă obişnuiesc, spuse ea. Îmi tot vine să sar în sus şi să le tai oamenilor mâncarea în farfurie... Vezi bărbatul acela de acolo? – spuse ea arătând către un tip care părea venit din New York şi care se juca cu mâncarea. Îmi vine să iau o bucată din friptura lui, să o înfig în furculiţă şi să spun „Guriţa maaareee!". De fapt, chiar cred că o voi face.

Dylan era pe jumătate şocat şi pe jumătate amuzat când Clodagh se prefăcu că se ridică. Apoi ea s-a oprit şi a început să se învârtă şi să se agite.

— De ce...? De ce mă lipesc de scaun? spuse ea, punând o mână să investigheze. Am o pată de ceva negru şi lipicios pe fund. Smoală, poate. Drace, pe noua mea rochie. Cum am reuşit asta?

Din instinct, şi-a dus degetele la nas pentru a mirosi, apoi izbucni în râs.

— E gem de afine. Pariez că Molly a făcut-o, răsfăţata mică. E de comă, nu?

— E genială.

Nici Dylan nu era prea treaz.

— Crezi că sunt în regulă? întrebă Clodagh, dintr-odată neliniştită.

— Bineînţeles! Ashling şi Ted au numărul de mobil. Sună ei dacă se întâmplă ceva.

— Cum ar fi? Ce ar putea să se întâmple?

— Nimic.

— Dă-mi mobilul să dau un telefon scurt.

Ochii lui Dylan o implorau.

— Nu poţi să uiţi măcar în seara asta? Abia am plecat de acasă acum o oră.

— Ai dreptate, aprobă Clodagh. Sunt ridicolă.

Şi-a întors atenţia înapoi în farfurie.

— Nu, nu pot să suport, explodă ea. Dă-mi mobilul.

Dylan i-l întinse, oftând.

— Bună, Ted, sunt Clodagh. Voiam doar să ştiu dacă totul este în regulă.

— Ne distrăm de minune, minţi Ted, în timp ce Ashling ţinea mâinile peste gurile lui Molly şi Craig.

— Şi, pot să vorbesc puţin cu ei?

— Păi, sunt ocupaţi. Se joacă. Da, exact, se joacă cu Ashling.

— A, bine atunci. Ne vedem mai târziu.

— E foarte enervant, spuse Clodagh nervoasă, în timp ce închidea telefonul. Mă înnebunesc toată săptămâna, abia aştept să stau măcar cinci minute fără ei, apoi ies o seară şi îmi fac griji pentru ei.

— Putem merge acasă, dacă vrei, spuse Dylan rigid. Şi mâncăm chipsuri şi stăm şi ascultăm un şir neîncetat de smiorcăieli.

— Când prezinţi lucrurile în felul ăsta... Scuze, Dylan. Mă simt bine, de fapt. Mă simt foarte bine.

Nu acelaşi lucru putea fi spus despre Ashling şi Ted. Durase secole pentru ca Molly şi Craig să se oprească din plâns după ce plecaseră părinţii lor. Se potoliseră într-un final, dar abia când au preluat comanda televizorului, pentru a se uita la *Mica Sirenă* – motiv pentru care Ted a trebuit să renunţe la emisiunea *Stars in Their Eyes.*

— Şi e seara cu celebrităţi, se plângea el.

Pentru a face timpul să treacă mai repede, Ted începu să se uite prin colecţia de CD-uri a lui Dylan cu o invidie admirativă, exclamând când descoperea ceva rar.

— Uită-te la asta. *Catch a Fire* al lui Bob Marley – *în ambalaj original.* Cum a reuşit asta, afurisit norocos ce e?

Lui Ashling îi venea greu să îi dea atenţie. Bărbaţii şi colecţiile lor muzicale. Şi Phelim era exact la fel.

— Pentru numele lui Dumnezeu! continuă Ted să explodeze. Primele două albume Burning Spear la Studio One. Credeam că nu le poţi găsi decât în Jamaica.

— Dylan şi Clodagh au fost în Jamaica în luna de miere, spuse Ashling.

— Unii sunt norocoşi, spuse el, sugerând regretul. ...Colecţia completă de Billy Holiday şi Verve, spuse Ted, de parcă îi venea să vomite. De unde a scos-o pe asta? O caut de *ani* de zile! ...Tool, adăugă el. Aha! se bucură el de ceva. Îşi dă cu stângu'-n dreptu'! Ce face domnul Supersmecher cu un album Simply Red? Uite cum îşi strică reputaţia.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar ăla e al lui Clodagh.

— Lui Clodagh îi place Simply Red? întrebă Ted cu faţa împietrită.

— Îi plăcea, în orice caz.

— Dacă îi plăcea, e OK.

Ted era uşurat. O considera pe Clodagh o zeiţă, dar, dacă era una dintre fanele lui Mick Hucknall, trebuia să se mai gândească. Cu siguranţă, o zeiţă nu putea fi atât de lipsită de bungust.

De îndată ce *Mica Sirenă* s-a terminat, Craig şi Molly începură să facă gălăgie, cerând să fie amuzaţi. Atunci Ted şi-a încercat numărul cu

bufniţe pe ei. Molly i-a spus să se ducă acasă în momentul *ăla* şi Craig a început să plângă. Ted a luat-o destul de în serios, mai ales când Ashling i-a făcut să izbucnească în hohote de râs, ascunzându-se în spatele unei pungi de hârtie.

— Ticăloşi mici, bombăni el. Mulţi oameni şi-ar da un braţ pentru ocazia asta.

— Dar sunt copii.

Craig a început să tragă de Ashling, cerând 7-Up. Când băutura nu a apărut instantaneu, au început să se arate din nou lacrimile.

— Pitic răsfăţat, scrâşni Ted din dinţi.

— Nu, nu este.

— Ba da, este. Dacă eram în Bangladesh, acum muncea optsprezece ore pe zi într-un atelier, să ştii... Atunci ar avea de ce să plângă, adăugă Ted serios.

Seara s-a dovedit a fi una foarte lungă. Ashling şi Ted au trebuit să scornească fel de fel de poveşti, glume, jocuri cu maşinuţe şi păpuşi, cu mâncărică şi băuturică, cu gâdilături şi chicoteli, pentru a-i înveseli pe Molly şi pe Craig. Atracţia serii a fost, bineînţeles, jocul cu „Unde ţi-e mânuţa?".

— Unde e mânuţa lui Molly? întrebă Ted, când Molly îşi ascunse mâna în mânecă pentru a o mia oară. Of, Doamne, spuse el plictisit. Molly şi-a pierdut mâna. Cineva a furat-o.

Apoi Molly, triumfătoare, şi-a făcut din nou mâna publică. Ted spuse, adormit:

— Vai, ce surpriză! Iat-o din nou. Unde e mâna lui Molly...?

Când a venit ora de culcare, să îi facă să se culce şi să *rămână* în pat a fost ca şi când ar fi încercat să lipească jeleu de perete.

— Dacă nu te culci, vine omul negru şi te ia, ameninţă Ted.

— Nu există omul negru, spuse Craig, încrezător. Aşa a spus mami.

Ted se mai gândi. Trebuie să îl sperie ceva.

— Bine, dacă nu te culci, vine Mick Hucknall şi te ia.

— Ce e aia?

— Îţi arăt.

Ted fugi jos, luă CD-ul şi alergă înapoi sus.

— *Ăsta* e Mick Hucknall.

Ashling, care se bucura jos de un moment de linişte, se uită speriată în sus când a izbucnit o larmă teribilă din camera de deasupra ei. După câteva secunde, Ted reapăru, cu o faţă vinovată.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Nimic.

— Mai bine urc.

Ashling şi-a perecut câteva minute bune încercând să îl calmeze pe Craig.

— Ce i-ai spus? îl acuză ea pe Ted când a coborât. E absolut imposibil de calmat.

Clodagh şi Dylan au ajuns acasă înconjuraţi de un fel de aură a beţiei şi a iubirii care face pe oricine altcineva să se simtă exclus. Au intrat în casă, Clodagh ţinând mâna peste Dylan şi Dylan cu degetele ferm apăsate peste fundul ei (pe partea care nu era acoperită de gem).

De îndată ce Ashling şi Ted şi-au luat rămas-bun, Clodagh i-a făcut cu ochiul lui Dylan, făcând un semn cu capul către scări şi îi spuse:

— Haide.

Trecuseră exact patru săptămâni de când făcuseră sex ultima oară, dar era atât de ameţită, încât ar fi fost dispusă la o sesiune bonus, chiar dacă nu era timpul.

— Stai să închid luminile şi să încui uşile, spuse el.

— Grăbeşte-te, spuse ea cochet, liniştită de siguranţa că nu o va face.

Trecuseră de mult de perioada în care se dezbrăcau lasciv unul pe celălalt. Clodagh era deja

dezbrăcată, sub aşternuturi, când Dylan a urcat şi şi-a aruncat şi el hainele cât ai clipi. Clodagh stătea pe spate, a închis ochii şi s-a lăsat sărutată, după care, ca de obicei, Dylan a trecut la sfârcurile ei. Când a terminat cu asta, a urmat o luptă mută. Pentru că acesta era momentul în care Dylan obişnuia să coboare pe corpul ei pentru câteva minute de sex oral, dar Clodagh nu suporta. Era atât de plictisitor şi nu făcea decât să prelungească totul. În seara asta a câştigat, reuşind să îi devieze traiectoria. A trecut direct la felaţie, dăruindu-i vreo patru sau cinci minute de plăcere, iar oprirea procesului însemna că e rândul lui să treacă deasupra. La ocazii speciale – zile de naştere şi aniversări – Clodagh trecea deasupra. Dar în seara asta era vorba doar de poziţia standard, cea a misionarului. L-a apropiat pe Dylan cu familiaritate. Dacă se implica, nu era aşa de rău, se gândea ea. Ca de obicei, Dylan a aşteptat ca ea să simuleze că are orgasm înainte să mărească ritmul. *E cazul să refacem camera asta,* se gândea Clodagh, pe fundalul gemetelor care însoţeau mişcarea de du-te-vino. *Am putea păstra covorul, dar chiar vreau să vopsesc pereţii.*

— Dumnezeule, se ruga Dylan, băgându-şi mâinile sub fundul ei şi dând în ea cu o viteză din ce în ce mai mare. Dumnezeule, Dumnezeule!

Clodagh se conformă cu un geamăt automat. Asta ar trebui să grăbească lucrurile. *Pereţi mov şi crem, poate,* se gândi ea. Apoi Dylan a devenit convulsiv şi fericit şi s-a prăbuşit cu un geamăt. Singurul lucru ieşit din comun era că nu fuseseră întrerupţi de nici unul dintre copii, dorind să li se alăture.

Cincisprezece minute de la început până la final şi nu mai aveau treabă pentru încă o lună. Clodagh oftă mulţumită. Slavă Domnului că nu

era genul de bărbat care insista să te facă să te simţi bine o noapte întreagă. Ar fi trebuit să se sinucidă de mult dacă ar fi fost aşa.

Ted şi Ashling traversau străzile în drum spre Cigar Room. Când au coborât de pe bicicletă, Ted şi-a tras o palmă peste frunte, cu un gest care părea atent studiat.

— Rahat, exclamă el, cu un aer căruia îi lipsea vag convingerea. Mi-am uitat jacheta la Clodagh. Va trebui să trec pe acolo în timpul săptămânii să o iau.

Într-o casă dintr-un colţ întunecos din Ringsend, Jack şi Mai tocmai terminau partida de revedere. Ceva mai devreme, Mai fusese uimită de sosirea lui Jack la apartamentul ei şi de faptul că acesta îşi ceruse scuze că nu o întâmpinase cum se cuvine cu o zi înainte la birou. După care o luase pe sus şi o dusese la el acasă, unde i-a dat să mănânce, a îndopat-o cu vin bun, după care a dus-o în pat.

Era atât de neaşteptat de dulce încât, cât timp au făcut dragoste, ea nici nu s-a prefăcut că se uită la ceas, cum făcea deseori. De vreo două ori în ultima vreme, folosise chiar telecomanda, pentru a aprinde televizorul de la distanţă, în timp ce îşi făceau treaba. Asta îl înnebunea.

— E un pic mai interesant decât ce îmi faci tu, fusese explicaţia ei, deşi nu era adevărat.

Dar asta îl făcea să se simtă nesigur şi îi dădea ei controlul. Muncă grea.

Zăceau într-o blazare post-coitală.

— Eşti minunată, spuse el din senin.

— Sunt? întrebă ea, ridicându-se într-un cot şi aruncându-i un zâmbet maliţios. Doar că am gusturi jalnice la bărbaţi, nu?

S-a pregătit pentru o replică acidă din partea lui Jack, dar el nu făcea decât să își plimbe degetele prin părul ei lung.

— Ești bine? întrebă ea, foarte surprinsă.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine. De ce?

— Nimic.

Mai era foarte confuză. De ce nu-i răspundea Jack cu aceeași monedă? De obicei lovea mai *rău* decât era lovit.

— Mâine după-amiază merg să îmi vizitez părinții, spuse el.

Mai dădu ochii peste cap.

— Bună treabă. Și eu ce sunt? Rahat?

Asta era una dintre certurile lor preferate – puținul timp pe care i-l acorda Jack lui Mai. Dar Jack întrerupse țipetele lui Mai spunând:

— Vrei să vii?

— Unde? întrebă ea, uimită. Să îi cunosc?

În momentul în care Jack dădu din cap, ea începu să urle:

— Dar cu ce să mă îmbrac? Va trebui să trec pe acasă mai întâi, să mă schimb.

— Nu e nevoie.

Mai i-a mai aruncat o privire confuză. Era foarte ciudat. Poate... poate... oare toate jocurile și manipulările ei funcționaseră? Oare îl adusese pe Jack exact unde dorea?

31

Lisa s-a trezit duminică dimineaţa şi, instantaneu, şi-a dorit să nu o fi făcut. Ceva din liniştea de dincolo de geamul ei de la dormitor îi spunea că este foarte, foarte devreme. Şi ea nu îşi dorea să fie foarte, foarte devreme. I-ar fi plăcut să fie foarte târziu. Preferabil după-amiază. Ideal ar fi fost să fie deja mâine.

Stătea nemişcată, concentrându-se să audă mame urlând, copii certându-se, capete smulse de pe păpuşi Barbie, orice care i-ar fi putut confirma că lumea de afară era în mişcare. Dar în afară de câteva păsări care ciripeau în grădina ei ca şi cum câştigaseră la loterie nu auzea nimic.

Când n-a mai suportat să nu ştie, s-a întors pe partea cealaltă în patul ei vechi şi a confruntat ceasul deşteptător. Şapte şi jumătate. Dimineaţa.

Weekendul vacanţei bancare trecea extrem de greu. Senzaţie exacerbată, fără îndoială, de faptul că era complet singură.

Din diverse motive, nu se aştepta să trebuiască să îl îndure singură. În timpul săptămânii, în mintea ei se înfiripase un gând că Ashling o va invita în oraş sau la o petrecere sau să îi cunoască pe nebuna aceea de Joy şi pe Ted sau *ceva* de genul acesta. Şi, să fim serioşi, era evident că Ashling o invita mereu undeva. Dar vineri seara, veselă şi ameţită după faza cu şampania, a realizat abia după ce a ajuns acasă că Ashling nu

mai emisese nici o invitaţie. Vacă aiurită. O bombardase cu invitaţii pe care nu şi le dorea, apoi a omis să facă una când chiar ar fi avut nevoie!

Şi-a aprins nemulţumită o ţigară, încălcându-şi regula de a nu fuma în pat.

Ce era în neregulă cu oraşul ăsta? În Londra nu avea niciodată timp liber. Avea mereu o cârcă de programări care aşteptau refuzul ei. Şi, în momentele neaşteptate care îi rămâneau libere, putea mereu să apeleze la muncă.

Dar nu şi aici. Fusese imposibil să facă programări în timpul weekendului. Toţi jurnaliştii, stiliştii, DJ-ii şi designerii puturoşi erau plecaţi şi, chiar dacă nu erau, se aflau în faza de relaxare şi refuzau să se vadă cu ea.

Şi, mai rău, nu se putea duce la muncă luni întrucât clădirea nu era deschisă. De cum aflase acest amănunt, se dusese direct în biroul lui Jack şi începuse să facă scandal.

— Nu poate portarul, cum îl cheamă – Bill? –, să vină să mă lase să intru şi apoi să se ducă direct acasă?

— Într-o vacanţă bancară? spuse Jack, sincer amuzat. Bill? Nici o şansă.

Puturos inutil, se gândise Lisa, cu o furie neputincioasă. În Londra veneau mereu să-i deschidă.

— De ce nu te relaxezi şi tu? o sfătuise Jack. Ai realizat atât de multe într-un timp atât de scurt, meriţi să te odihneşti.

Dar nu voia să se odihnească, era prea agitată. Trei zile întregi, cum le va umple? Şi el de ce nu sugerase să facă ceva împreună, se întreba ea, frustrată. Se vedea că era interesat de ea, observase asta de mai multe ori în expresia lui.

— Ieşi în oraş, bea ceva, o rugă el.

Cu cine?

Se gândise să se ducă la Londra pe parcursul weekendului, dar îi era prea ruşine. Unde să stea? Apartamentul ei era închiriat şi pierduse contactul cu prietenii – îi pierduse pe mulţi dintre ei în perioada în care ea îşi construise cariera, şi singura care mai avusese parte de ceva din timpul ei preţios fusese Fifi. Dar îi fusese incredibil de ruşine să o contacteze pe Fifi de când fusese alungată în Irlanda. Dacă mergea la Londra – se gândea ea îngrozită –, ar fi trebuit să stea la hotel ca o... ca o... *turistă.*

Dar vineri seara, când şi-a dat seama ce teroare ar fi să încerce să piardă atâta timp, luase decizia că se putea împăca cu ideea de a fi turistă în Londra. Dar atunci aflase că toate avioanele care plecau din Dublin erau rezervate. Toată lumea era disperată să fugă din ţărişoara aia mizerabilă. Cine putea să îi judece?

Ca prin minune, sâmbăta nu a fost chiar rea. S-a tuns, şi-a vopsit genele, şi-a curăţat porii şi şi-a făcut unghiile, toate douăzeci. Totul pe gratis. Apoi a făcut runda ei săptămânală de shopping. Pe parcursul următoarei săptămâni, urma să mănânce numai alimente care încep cu litera „A" – alune, avocado, anghinare, anşoa şi ananas.

Pentru că se simţea atât de slabă, a încălcat regula şi a pus în coş o ruladă cu caise. Ceea ce a fost foarte inspirat, având în vedere ce sinistru a fost să petreacă seara de sâmbătă singură, acasă.

Şi iat-o, duminică dimineaţa, cu încă două zile întregi în faţă.

Adormi din nou, se implora singură. *Adormi şi mai ucide câteva ore.*

Dar nu putu. Deşi nu era de mirare, se gândi ea, ţinând cont de faptul că închisese ochii la zece, cu o seară înainte.

S-a dat jos din pat, a făcut un duş şi, deşi a petrecut cât timp a putut sub jetul de apă, frecându-se până la os, şi-a dat seama că era gata îmbrăcată la nouă şi un sfert. Gata pentru ce? Era plină de o energie cu care nu avea ce face. Se întreba ce *fac* oamenii? Merg la sală, presupuse ea, dând ochii peste cap (şi dorindu-şi să fi fost cineva acolo să o vadă făcând asta). Lisa se mândrea că nu se duce niciodată la sală, mai ales în Dublin. Era foarte demodată toată alergătura aceea şi trasul inutil de fiare. Industria de fitness din Irlanda era atât de înapoiată, încât acolo încă se credea că mişcarea era o idee nobilă. Nu, Lisa era interesată de modalităţile ceva mai puţin violente şi ceva mai la modă de a-şi modela trupul. Pilates, power-yoga, isometrie. Preferabil cu un doctor care lucrase şi cu Elizabeth Hurley sau Jemina Khan.

Problema cu Pilates era că, deşi nu îţi grăbea metabolismul, cele mai bune rezultate se obţin când se combină cu o dietă prin înfometare. Şi acolo interveneau procedurile precum regimul bazat pe litera A. Surprinzător, nu multe alimente încep cu litera A. Dacă ar fi fost B, lucrurile erau mult mai diferite – bacon, Bounty, biscuiţi, banane... Şi dacă chiar îşi dorea să ajungă numai piele şi os, îşi va petrece o săptămână mâncând alimente care încep cu litera Y. Sau poate cu Z.

După ce a savurat un măr, o caisă şi un pahar cu apă, a reuşit să ajungă la ora zece. Dar, când a început să se întrebe dacă ar trebui să înceapă o conversaţie cu pereţii, a luat o decizie. Se va duce la cumpărături. Şi nu era vorba doar de terapie prin *retail*, ci avea un scop. Un fel de scop, oricum... Plănuia să găsească jaluzele din tavan până-n podea pentru unul dintre pereţii dormitorului ei, pentru a contrabalansa senzaţia

de cabană şi a-i da un aer mai urban. Şi apoi va face un material despre asta în revistă, oferindu-le astfel ocazia să plătească o parte din factură.

Dar, când a ajuns pe strada Grafton, a constatat şocată că nici un magazin nu era deschis încă şi că singurii oameni care erau în zonă erau nişte turişti dezorientaţi.

Imbecilă ţară, se gândi ea, pentru a suta oară. Unde e toată lumea? Probabil la biserică, se hotărî ea, dispreţuitoare.

Ora unu, după spusele tipului care vindea ziare. Magazinele se deschideau la unu. S-a aşezat la o masă, într-o cafenea, cu picioarele încrucişate, a cerut un *almond latte* şi s-a apucat să citească un ziar. Doar bâţâiala continuă a piciorului său cu care încerca să facă timpul să treacă mai repede lăsa să se vadă isteria ei interioară.

Şi ce era cu condiţiile astea meteorologice ciudate, se gândea ea. Ploile torenţiale şi vântul puternic lipseau cu desăvârşire – nu era o premieră pentru o vacanţă bancară? În schimb, era un soare puternic pe un cer albastru şi liber şi, din anumite motive, asta îi amintea de alte vremuri, ceea ce o întrista; şi cu asta chiar că nu se putea descurca. O, nu!

Şi-a amintit rapid de teoria ei – nu era ea tristă, ci viaţa ei se afla într-un punct mai puţin fabulos. Nu exista sentiment negativ care să nu poată fi reparat printr-o doză sănătoasă de imaginaţie şi era foarte important să îşi amintească asta în aceste momente turbulente. Recunoscu că uitase în ultima vreme – duminica trecută, spre exemplu, zi pe care şi-o petrecuse izolată şi disperată.

Într-un final, magazinul cu jaluzele şi-a deschis uşile, dar atunci Lisa simţea că nu mai

avea rost să se deranjeze. Nici unul dintre magazinele de decoraţiuni interioare nu putea face faţă cererii pentru un proiect atât de amplu. I-au recomandat să încerce la un magazin universal. Şi, deşi Lisa nu era genul de fată care să viziteze un magazin universal, s-a decis că nu avea de ales.

La etajul patru, în departamentul de draperii, a oprit un băiat grăbit care alerga dintr-o parte în alta cu un metru în jurul gâtului.

— Vreau să comand nişte jaluzele.

— Ai venit unde trebuie, o linişti, sigur pe el.

Dar când i-a spus ce dimensiuni dorea şi ce fel de material, s-a schimbat la faţă, devenind mult mai palid.

— Trei metri înălţime? spuse el, mărind ochii. Şi cinci lăţime?

— Exact, aprobă Lisa.

— Dar, domnişoară, protestă, va costa o avere.

— Nici o problemă, spuse Lisa.

— Dar ai idee cât va costa?

— Spune-mi.

După o serie de calcule rapide pe o bucată de hârtie de ambalaj, băiatul dădu din cap nervos.

— Cât de mult?

Dar el nu îi spunea. Oricât ar fi fost, el decisese că era prea mult.

— Stai aşa, stai aşa, mă gândesc. Dar dacă facem din material mai ieftin? spuse el, dând din gene. Lăsăm baltă lemnul. Facem din plastic, ce zici de asta? Sau pânză?

— Nu, mulţumesc, chiar vreau lemn.

— Sau ai putea lua jaluzele de-a gata, schimbă el tactica. Ştiu că nu ar fi dimensiunea potrivită şi materialul nu ar fi la fel de bun, dar ar fi mult mai ieftin. Vino aici şi uită-te.

Şi, apucând-o de mână, a invitat-o să inspecteze nişte jaluzele verticale de birou hidoase.

Ea dădu violent din mână.

— Dar nu le vreau pe astea! Vreau unele din lemn şi te asigur că mi le pot permite!

— Îmi cer scuze, spuse bărbatul umil. Nu voiam să crezi că te păcălesc să dai tot bănetul ăla. Dar dacă zici că îţi permiţi...

Lisa oftă disperată. Ce ţară imbecilă.

— Am făcut economii, încercă ea să îl liniştească. Te asigur că e în regulă.

— Ai făcut economii? izbucni el dintr-odată. E, atunci altfel stă treaba.

În timp ce îi dădea detaliile, nervii ei începură să scadă în intensitate. Când el se aplecă spre ea pentru a-i spune că el considera preţurile din magazin şocante şi că soţia lui aştepta reducerile, Lisa deveni aproape impresionată de grija lui. *Îmi pierd minţile,* se gândi ea dintr-odată. E clar, o iau razna. Sunt impresionată de vânzători de perdele care nu vor să îmi vândă ceea ce vreau.

Abia se făcuse ora şase când ajunse acasă. Căutând în disperare activităţi, Lisa şi-a sunat mama şi i-a dat noul ei număr. Deşi se întreba de ce a făcut efortul, pentru că mama ei nu o suna niciodată. Era prea îngrijorată de nota telefonică. Chiar dacă se întâmpla vreun dezastru, chiar dacă murea tatăl ei, mama ei tot ar fi aşteptat să o sune Lisa.

După întrebările obişnuite despre sănătatea fiecăreia, Pauline i-a dat Lisei nişte veşti bune.

— Tatăl tău spune că nunta aia ciudată a ta oricum probabil nu e valabilă aici şi că nici nu trebuie să divorţezi.

Cuvântul „divorţ" o lovi pe Lisa cu o forţă imensă. Era un cuvânt atât de greu şi de categoric. Şi-a revenit rapid, pentru a-i spune mamei sale:

— Păi, aici greşeşti.

Pauline înghiţi în sec la auzul cuvintelor care o dezaprobau. Bineînţeles că greşea. Mereu greşea când venea vorba de Lisa.

— Oliver a înregistrat căsătoria când ne-am întors.

— Păi, asta e, atunci.

— Da, *asta* e.

În tăcerea ce a urmat, Lisa şi-a amintit dimineaţa de vineri în care ea şi Oliver, stând în pat, au decis că sunt doi londonezi tineri şi extravaganţi şi au hotărât să zboare la Las Vegas pentru un weekend şi să se căsătorească.

— Nu o să prindem locuri în avion, râsese Oliver, destul de depăşit de idee.

— Bineînţeles că vom găsi.

Lisa avea încrederea cuiva care obţine mereu ceea ce îşi doreşte. Şi bineînţeles că au găsit – acelea erau zilele în care pământul încă se învârtea pentru ea. Chiar în acea seară, excitaţi de gândul la ceea ce urmau să facă, au zburat la Vegas. Unde, ameţiţi de zbor şi de cerul ciudat de deasupra deşertului, şi-au dat seama cât de uşor e să te căsătoreşti.

— Să o facem? chicoti Lisa, pe punctul de a ceda nervos.

— De asta suntem aici.

— Ştiu, dar... e destul de extrem gestul, nu crezi?

Ochii exasperaţi ai lui Oliver se fixară în ai ei. Lisa cunoştea privirea aceea. Cu Oliver nu începeai ceva, dacă nu intenţionai să şi termini.

— Haide, atunci.

Fericirea şi frica făceau ca râsul ei să pară ascuţit.

Au intrat într-o catedrală care avea program non-stop, unde jurămintele lor au fost ascultate de un epigon al lui Elvis Presley şi de un angajat Starbucks. Mireasa era îmbrăcată în negru.

— Poţi săruta mireaaaasaaaaasa.

— Suntem căsătoriţi.

Lisa era drogată, în timp ce ei se grăbeau să iasă pentru a face loc următorului cuplu.

— E ireal.

— Te iubesc, *baby*, spuse Oliver.

— Şi eu te iubesc.

Şi chiar îl iubea. Dar cel mai mult îşi dorea să se întoarcă, pentru a face pe toată lumea să urle de ciudă din cauza strălucirii chicioase a noii sale căsătorii. Căsătoriile pe malul mării din Santa Lucia nu erau nimic pe lângă asta – asta era ultimul răcnet! Abia aştepta să se întoarcă luni la muncă şi cineva să o întrebe: „Ai făcut ceva interesant în weekend?" – pentru ca ea să poată răspunde plictisită: „Păi, am zburat la Vegas şi m-am căsătorit!".

— Ar trebui să îţi iei un avocat bun, atunci, o readuse vocea lui Pauline în prezent. Să ai grijă că primeşti ceea ce meriţi.

— Bineînţeles, spuse Lisa nervoasă.

De fapt, nu ştia deloc la ce îi dă dreptul un divorţ. Pentru o persoană atât de pragmatică şi de dinamică cum era ea, se mişcase foarte încet să încheie căsnicia. Poate că mama ei avea dreptate şi ar trebui să îşi ia un avocat.

Dar, după ce a închis telefonul, nu se putea abţine să nu se gândească la Oliver. Sentimente puternice ieşiseră la suprafaţă ca nişte băşici şi, din senin, ca într-un fel de acces de nebunie, a simţit un impuls de a ridica receptorul şi de a-l suna. Gândul de a-i auzi vocea, de a se împăca cu el, o umplea de speranţă.

Mai simţise şi înainte nevoia să-l sune, dar de data asta era mult mai puternică şi nu a putut să se convingă să renunţe la idee, decât spunându-şi că el fusese cel care o părăsise pe ea. Chiar dacă el spusese că ea nu îi dăduse nici o altă variantă.

S-a îndepărtat de telefon, simţind că face un efort fizic prin asta. Inima îi bătea puternic. Doar cu câteva momente înainte, împăcarea părea posibilă, şi răul care a urmat speranţei pierdute o făcu să tremure. Şi-a aprins o ţigară cu mâna nesigură, rugându-se să îl uite. Să arunce ce este vechi şi să accepte ce este nou. Să se gândească la Jack. Dar probabil că Jack făcea sex non-stop cu minuscula Mai.

Iisuse, tânji ea, cât îşi dorea să facă sex... Cu Jack. Sau cu Oliver. Cu oricare dintre ei. Cu amândoi... Mintea ei fu invadată de imaginea corpului ferm al lui Oliver, care părea sculptat în abanos, şi această amintire o făcu să geamă cu adevărat.

Se uită la ceas. Din nou. Şapte şi jumătate. De ce nu *trecea* odată ziua asta?

Apoi a auzit soneria şi inima îi sări în gât. Ar fi putut fi Jack, care făcea una dintre vizitele lui surpriză. A aruncat o privire în oglindă pentru a verifica dacă este prezentabilă şi şi-a şters rapid mascara de sub ochi. Aranjându-şi părul, a alergat către uşă.

Un băiat micuţ, îmbrăcat într-un tricou cu Manchester United şi cu o frizură elaborată, pe jumătate ras în cap şi cu chică, stătea în dreptul uşii ei. Toţi băieţii de pe stradă aveau frizuri similare.

— CE FACI, Lisa? întrebă el, cu o voce uimitor de puternică şi sprijinindu-se încrezător de tocul uşii. Cum merge? Ieşi să te joci?

— Să mă joc?

— Avem nevoie de arbitru.

Ceilalţi copii făceau galerie din spatele lui.

— Da, Lisa, se rugau ei. Ieşi.

Ştia că este o idee absurdă, dar nu putea să nu se simtă flatată. Era frumos să te simţi dorită. Încercând să ignore amintirile unor vremuri când, cu ocazia vacanţei bancare, se urcase în elicopter

şi coborâse în Champneys sau zburase cu clasa întâi la Nisa sau rezervase o cameră de cinci stele într-un hotel din Cornwall, a aruncat pe ea o jachetă şi şi-a petrecut restul serii stând în pragul uşii sale şi ţinând scorul, în timp ce copiii de pe strada ei jucau o formă foarte agresivă de tenis cu piciorul.

Jack Devine şi-a sunat mama duminică dimineaţă.

— Ajung pe acolo mai târziu, spuse el. Pot să aduc pe cineva?

Mama lui aproape leşină de fericire.

— O prietenă?

— O prietenă.

Lulu Devine încercă din greu să îşi ţină gura, dar eşuă lamentabil.

— E Dee?

— Nu, mama, oftă Jack. Nu e Dee.

— E, asta e. Mai ştii ceva de ea?

Lulu simţea pe de o parte dor pentru femeia care îi părăsise iubitul fiu, şi, pe de altă parte, încerca o oarecare ură faţă de ea.

— Păi, da, recunoscu Jack. Am văzut-o într-o parcare pe strada Drury. Îţi transmite toate cele bune.

— Ce mai face?

— Se căsătoreşte.

Speranţa moare ultima.

— Cu tine? întrebă Lulu emoţionată.

— Nu.

— Curva!

— A, nu, încercă Jack să o îmbuneze.

Pe moment, nu fusese cea mai bună veste pe care o putea primi, dar nici cea mai proastă.

— A avut dreptate să nu se mărite cu mine. Ne îndepărtaserăm. Ea nu a făcut decât să îşi dea seama de asta înaintea mea.

— Şi fata pe care o aduci astăzi?

— Numele ei este Mai. E minunată, dar e cam emoţionată.

— O să fim drăguţi cu ea.

Îmbrăcată cu o bluză cumpărată mai mult în glumă dintr-un magazin din Oxfam şi purtând sandale care nu aveau decât şase centimetri înălţime, Mai stătea lângă Jack în timpul drumului către Raheny.

— Îi va deranja că sunt jumătate vietnameză? Sunt rasişti?

Jack dădu din cap alarmat.

— Deloc, spuse el, mângâindu-i mâna pentru a o încuraja. Mai, nu-ţi mai face griji, sunt oameni de treabă.

— Şi sunt amândoi profesori, spui?

— Pensionari acum, dar da, erau.

Lulu şi Geoffrey au dat la o parte orice prejudecată – au întâmpinat-o pe Mai cu braţele deschise, dând ziarul la o parte de pe canapea, ca ea să se poată aşeza, şi arătându-i poze cu Jack de când era mic.

— Era *superb,* oftă Lulu melancolică, arătându-i lui Mai o poză cu un Jack frumos la vârsta de patru ani, în prima lui zi de grădiniţă. Şi uită-te la asta, spuse ea, arătându-i o poză cu un Jack adolescent, stând lângă o masă micuţă.

— Eu făcusem masa aceea, spuse Jack mândru.

— E foarte îndemânatic, se confesă Lulu.

Ştiu, aprobă Mai, după care, pentru o fracţiune teribilă de secundă, se întrebă dacă a spus asta cu voce tare.

Mai a continuat să fie bombardată cu dulcegării, şi lucrurile au mers bine, până a zărit o altă poză pe şemineu. Un Jack mai tânăr, mai slab, mai lipsit de griji, cu braţul în jurul unei blonde înalte, care zâmbea, încrezătoare. Lulu a ochit

poza în acelaşi moment şi ochii ei s-au întâlnit cu ai lui Mai pentru un schimb de priviri teribil. Oare de ce nu o ascunsese?

— Cine e prietena ta? îl întrebă Mai pe Jack, aproape plăcându-i să se chinuie singură.

Ştia toată povestea cu Dee, despre cum ea şi Jack locuiseră împreună din facultate şi cum, după nouă ani, când deciseseră să se căsătorească, Dee o luase la fugă. Abia aştepta să o vadă.

Atmosfera ciudată care era pe cale să se creeze a fost domolită de sosirea lui Karen, sora mai mare a lui Jack, cu soţul şi cu cei trei copii ai ei. Nici nu s-au terminat bine întâmpinările lor zgomotoase, că a venit şi sora mai mică a lui Jack, Jenny, de asemenea cu copii şi soţ după ea.

— Haide, noi plecăm, spuse Jack calm, când văzu că Mai era copleşită.

Lulu şi Geoffrey se uitară cum maşina lor se îndepărta.

— Ce fată minunată, spuse Lulu.

— Dar cu o slujbă foarte neobişnuită, remarcă Geoffrey.

— Ce e neobişnuit în a vinde telefoane mobile?

Geoffrey se întoarse brusc, privind-o surprins.

— Vinde telefoane mobile? Mie nu asta mi-a spus!

32

Păr. Pe picioare. Prea mult. Ashling se lupta cu o dilemă cosmetică. Se epilase pe picioare cu ceară cu vreo două săptămâni în urmă, în timpul verii-fantomă, deci părul era prea scurt pentru a se face din nou. Dar era prea lung, o, da mult prea lung, pentru a se culca cu cineva.

Deci plănuia să se culce cu Marcus Valentine? Păi, cine ştie, se gândea ea. Dar nu dorea ca picioarele ei păroase să fie un impediment.

Putea să le radă, presupunea. Doar că nu putea. Odată ce ai început să te epilezi cu ceară, e strict *interzis* să strici toată munca şi să le faci din nou ţepoase şi păroase. Julie, fata care o epila, ar fi omorât-o.

Îi trebuia Immac şi, printr-o întâmplare nefericită, nu mai avea. Ted a fost trimis până la cea mai apropiată farmacie cu un bileţel scris de mână.

— De ce nu te duci tu? mormăi el, ruşinat.

Ashling arătă către o folie de aluminiu, legată în jurul capului său.

— Am ulei fierbinte în păr. Dacă ies aşa, or să creadă toţi că au aterizat extratereştrii.

— E, şi? Şi-ar da seama că extratereştrii nu ar fi capabili să găsească loc de parcare în oraşul ăsta. Hai, Ashling, se văicări el. Chiar trebuie să dau bileţelul fetei? Nu pot să iau eu ăla de pe raft?

— Nu. Sunt prea multe variante şi tu eşti bărbat. Eu vreau spumă fără aromă şi tu ai veni

acasă cu gel cu miros de lămâie. Sau mai rău, poate îmi iei din aia cu spatulă. Acum, du-te!

Uimitor, misiunea avu succes şi Ashling pregăti baia pentru a se spăla, în timp ce picioarele îi sfârâiau din cauza unei chestii albe mirositoare, care îi ardea părul. Ea oftă. Câteodată e dificil să fii femeie.

Nebunia cu înfrumuseţarea începuse când Marcus a sunat, luni după-amiază, şi a sugerat:

— E, ce zici?

— Ce zic de ce?

— Orice. Ceva de băut? O pungă de chipsuri? Sex sălbatic?

— Ceva de băut sună minunat. Şi punga de chipsuri la fel.

El făcu o scurtă pauză.

— Dar sexul sălbatic? întrebă el, ca un băieţel mic şi scump.

Ashling înghiţi în sec şi încercă să pară glumeaţă:

— Mai vedem.

— Dacă sunt cuminte?

— Dacă eşti cuminte.

Apoi Ashling *a intrat* în acţiune, într-o încercare de a se da cu tot felul de chestii pe ea. Pe parcursul după-amiezii, şi-a spălat părul şi şi-a dat cu mult balsam, şi-a exfoliat întregul corp, a dat la o parte oja cojită de pe unghiile de la picioare şi a aplicat un strat nou de lac, şi-a topit părul de pe picioare, s-a acoperit cu cremă de corp Gucci Envy, pe care nu o scotea decât la ocazii speciale, şi-a pus jumătate de cremă pentru îndreptarea părului pe cap, şi-a tencuit faţa cu machiaj – nu era deloc momentul să fie subtilă – şi s-a îmbibat cu apă de parfum Envy.

Ted se întorsese pentru a supraveghea ultimele pregătiri. Era nerăbdător ca Ashling şi Marcus să se înţeleagă bine, pentru ca el să îşi

poată propulsa cariera comică stând pe lângă Marcus.

— Fă-te sexy, se rugă el, stând lungit pe patul ei şi uitându-se la ea cum aplică cel de-al treilea, şi ultimul, strat de mascara.

— ÎNCERC, se auzi ea strigând.

Evident, era mai emoţionată decât îşi imagina. Uite ce făcea speranţa din ea! Dă foc tuturor nevoilor ei de dragoste şi stabilitate şi o transformă într-o epavă nervoasă. Câteodată, cum era şi acest moment, se gândea că probabil *simte* prea mult. Era normal aşa ceva? se întreba ea. Poate. Şi dacă nu era? Ei bine, avusese o copilărie nefericită, se gândi ea.

OK, poate că nu a fost nefericită, *nefericită*. Dar a fost lipsită de rutină, lipsită de obişnuinţă. După prima criză de depresie a mamei sale, normalitatea nu a mai existat niciodată. În schimb, viaţa cu care se obişnuiseră cu toţii dispăruse. Pentru totdeauna, deşi nici unul nu îşi dăduse seama pe moment.

Ironia este că, iniţial, Ashling fusese chiar încântată de faptul că orele de masă nu mai erau respectate. A fost fericită că nu se urlă la ea când şi-a pătat bluza de iarbă. Dar, odată cu trecerea timpului, chiar şi ea putea vedea că hainele pe care trebuia să le îmbrace erau murdare. Veselia a făcut loc nesiguranţei. *Ceva nu este în regulă.*

— Să port asta azi?

Se prezentase mamei ei într-o rochiţă de vară murdară. *Observă-mă, observă-mă.* Ochii morţi ai mamei sale se ridicară dintr-o figură de om chinuit de durere.

— Dacă vrei.

Janet şi Owen nu erau nici ei trataţi mai bine. Şi nici mama ei nu făcea excepţie – ea fusese mereu drăguţă şi frumos îmbrăcată, şi acum nici nu îşi dădea seama că ieşea cu o fustă pătată de ou.

În vara aceea au mers mult în parcul din zonă.

— Nu pot să stau în casa asta, obişnuia să urle Monica şi îi scotea pe toţi afară.

Dar chiar şi în parc, se oprea foarte rar din plâns şi nu avea niciodată o batistă. Aşa că Ashling, gândindu-se că nu era frumos ca mama ei să îşi şteargă lacrimile cu mâneca, a început să pună în buzunar câte un şervеţel împăturit de fiecare dată când ieşeau.

Odată ajunşi în parc, Ashling încerca să regizeze lucrurile, ca măcar Janet şi Owen să se distreze. Dacă cereau îngheţată, Ashling începea să se agite pentru a le-o procura; dacă se enervau, totul putea exploda. Dar mama ei nu îşi amintea niciodată să aducă bani, aşa că Ashling a început să ia cu ea o poşetuţă roz cu maro, în forma unui cap de câine.

Pe măsură ce vara avansa, Monica dezvolta un nou obicei alarmant. Stând fără vlagă pe o bancă, începea să îşi ciupească şi să tragă de o julitură de pe mână şi nu era satisfăcută până când aceasta nu începea să sângereze. Abia atunci, Ashling a început să poarte plasturi după ea.

Ceva trebuia să se întâmple. Cu siguranţă, cineva trebuia să observe.

A început să se roage ca mama ei să înceapă să se simtă mai bine, în speranţa că atunci poate tatăl ei nu va mai pleca luni dimineaţa, pentru a se întoarce vineri seara. Apoi, când rugăciunile nu i-au fost ascultate, a dezvoltat o idee bizară conform căreia, dacă trăgea apa la toaletă de trei ori de fiecare dacă când se ducea, lucrurile se vor întoarce la normal. Apoi a început să creadă că, atunci când cobora scările, trebuia să facă o piruetă când ajungea jos. *Trebuia,* iar dacă uita să o facă, trebuia să urce din nou scările şi să reia ritualul.

Superstiţiile au devenit din ce în ce mai importante. Dacă vedea o cioară – tristeţe, se

uita imediat pe cer după a doua – bucurie. Într-o zi, a vărsat sare şi, pentru a evita alte lacrimi, a aruncat o parte peste umărul său stâng. Dar aceasta a aterizat în desert. Mama ei s-a uitat neputincioasă la cristalele de sare care se dizolvau în crema ei, după care şi-a pus capul pe masa din bucătărie şi a început să plângă. Nici o schimbare.

Urletele lui Ted o readuseră în prezent.

— Ashling, vorbeşte cu mine! Ce spun cărţile de tarot în legătură cu seara asta?

Şi-a revenit rapid, foarte, foarte bucuroasă că era acum şi nu atunci.

— Nu e rău. Patru de inimă roşie.

Nu era nevoie să menţioneze că trăsese un ceva mai ameninţător zece de inimă neagră înainte.

— Şi două dintre horoscopurile mele din ziarele de duminică au fost favorabile, continuă ea.

Şi nu chiar aşa de bune în alte două ziare, dar nu e nimic rău în asta.

— Şi cartea pe care am ales-o din Oracolul Angelic a fost Miracolul Dragostei.

Cel puţin, asta fusese după Maturitate, Sănătate, Creativitate şi Înţelepciune.

— Cu asta te îmbraci? spuse Ted, dând din cap către pantalonii ei negri trei sferturi şi către cămaşa petrecută peste talie.

— De ce? întrebă Ashling defensivă.

Se îmbrăcase cu foarte mare grijă şi era mulţumită în mod special de cămaşă pentru că, din cauza unei iluzii optice, dădea impresia de pseudotalie.

— Nu ai şi tu o fustă scurtă?

— Nu port niciodată fuste scurte, bombăni ea, întrebându-se neliniştită dacă nu cumva exagerase cu fardul de obraz. Îmi urăsc picioarele. Am prea mult fard de obraz?

— Unde ar trebui să mă uit? Chestia aia roşie de pe obraji? Nu, te mai poţi da.

Ashling începu imediat să se şteargă. Motivele lui Ted erau suspecte.

— Unde te vezi cu el? La Kehoe's? Te conduc până acolo.

— Ba n-o s-o faci, spuse Ashling hotărâtă.

— Dar nu vreau decât...

— Nu!

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Ashling era ca Ted să înceapă să saliveze dulceag pe lângă Marcus, rugându-se să îi fie cel mai bun prieten.

— Păi, noroc atunci, spuse Ted, în timp ce Ashling îşi arunca piatra norocoasă în noua sa poşetă brodată, se încălţa cu sandalele şi se pregătea să plece. Sper să fie o iubire venită din ceruri.

— Şi eu sper, recunoscu Ashling, după care îi trimise un sărut lui Dumnezeu sau oricui era Ministrul Celest al Iubirii. Dacă e să fie...

— Baftă pentru asta.

După o scurtă repriză de frecat Buddha, Ashling dispăru.

Îmi va plăcea de Marcus Valentine şi lui îi va plăcea de mine, îmi va plăcea de Marcus Valentine şi lui îi va plăcea de mine... În timp ce înainta către strada Grafton, în sandalele ei dătătoare de dureri, incantaţia ei pozitivă a fost întreruptă de o fluierătură. Marcus Valentine *deja*? Eficientă incantaţie.

Dar nu era Marcus Valentine. Pe celălalt trotuar, lipsit de veşnica sa pătură portocalie, se afla Boo. Era cu alţi doi bărbaţi, ale căror feţe nebărbierite şi haine ciudate – genul de haine pe care nu ai de unde să le cumperi nici dacă îţi doreşti – îi prezentau ca fiind şi ei vagabonzi. Mâncau sendvişuri.

Un impuls de politeţe o obligă să traverseze.

— Deci, Ashling, spuse Boo, rânjind tâmp. Nu ai plecat nicăieri în vacanţa bancară?

Ashling dădu din cap.

— Da, nici eu, spuse Boo cu demnitate.

Apoi se lovi peste frunte, uimit de nepoliteţea de care dăduse dovadă, şi întinse mâinile pentru a-i apropia pe cei doi bărbaţi care îl acompaniau. Unul era tânăr, scheletic şi cu părul rar, cu pantalonii abia atârnându-i pe şoldurile înfometate. Celălalt era mai în vârstă, iar faţa lui era acoperită de o barbă şi un păr încurcat, ca şi cum l-ar fi scărmănat o armată de pisici sălbatice. Purta o cămaşă care fusese odată albă şi un costum de dineu care fusese croit pe un om mult mai scund.

Prin comparaţie, Boo părea aproape normal.

— Scuze! Ashling, acesta este JohnJohn, spuse el arătând către cel mai tânăr. Şi acesta este Hairy Dave. Prieteni, ea este Ashling, o fiinţă umană decentă care îmi este câteodată vecină.

Simţindu-se oarecum ruşinată, Ashling dădu mâna cu amândoi. Dacă ar fi văzut-o Clodagh, ar fi făcut o criză! Chewbacca, mai ales, părea murdar şi când a trebuit să dea mâna cu el a încercat din răsputeri să nu tremure.

Un trecător aproape că şi-a rupt gâtul, întorcându-se să se uite la cvartetul neobişnuit, Ashling atât de proaspătă şi strălucitoare şi cei trei – orice altceva.

— Arăţi mortal, remarcă Boo, cu o admiraţie necenzurată. Cred că te întâlneşti cu un tip.

— Aşa este, spuse ea.

Apoi, provocată de o apropiere bruscă faţă de Boo, recunoscu:

— Nu o să ghiceşti niciodată despre cine este vorba.

— Cine? întrebară toţi trei într-un cor, făcând-o pe Ashling să îşi ţină respiraţia.

— Marcus Valentine, spuse ea, dintr-o singură răsuflare.

Boo începu să râdă cu toată figura.

— Ăsta e comicul acela? întrebă Hairy Dave cu un mârâit răguşit.

Ashling dădu din cap.

— Ăla care are glumele alea cu bufniţele? se lumină JohnJohn la faţă.

Dumnezeule Atotputernic! Oare faima lui Ted ajunsese atât de mare, încât şi cetăţenii marginalizaţi ştiau de el? Abia aştepta să îi spună.

— Cel despre care vorbeşti este Ted Mullins, îi explică Boo lui JohnJohn. Marcus Valentine face numărul despre unt şi fulgi de zăpadă.

— Nu-l ştiu, spuse JohnJohn dezamăgit.

— E tare, Ashling, foarte bine! Păi, sper să te simţi bine.

— Mulţumesc. Vă las să vă terminaţi cina în linişte, spuse Ashling, indincând spre sendvişurile pe care le dăduseră la o parte când venise ea.

— Marks & Spencer, spuse Boo. Ne dau ce nu vând. Ştiu că hainele lor au devenit cam plictisitoare, dar mâncarea e delicioasă.

Dintr-odată, cei trei bărbaţi s-au încordat de parcă ar fi simţit apropiindu-se un pericol. Cei doi poliţişti de la capătul străzii păreau să fie problema.

— Par plictisiţi, spuse JohnJohn, îngrijorat.

— Haide! spuse Boo, după care se ridicară. Pa, Ashling!

Când a ajuns la bar, Marcus era deja acolo, îmbrăcat în pantaloni milităreşti şi un tricou, cu o halbă de bere în faţă. Ashling tresări când l-a zărit. Venise. Venise cu adevărat.

Incertitudinea îşi făcea loc în mintea ei – oare ce simţea cu adevărat faţă de el? Era acel pistruiat entuziast pe care refuzase să îl „belleze"? Sau omul acela plin de încredere în sine de pe scenă după al cărui telefon tânjise? Felul în care el arăta nu o ajuta cu nimic în a-şi soluţiona dilema, deoarece nu era nici foarte atractiv, nici extraordinar de urât – părea comun. Avea părul castaniu tuns scurt, culoarea ochilor nu era una foarte clară şi, bineînţeles, mai era şi problema cu pistruii. Dar ei îi plăceau oamenii comuni. Ea observa oamenii obişnuiţi. Nu avea rost să zboare prea aproape de soare.

Şi chiar dacă era un bărbat obişnuit, înălţimea lui îi permitea să intre în categoria de lux. Era un băiat drăguţ.

Când a văzut-o, Marcus s-a ridicat şi a chemat-o. Era un loc liber pe banca pe care stătea şi ea s-a strecurat lângă el.

— Bună, spuse el solemn, când ea se instalase lângă el.

— Bună, replică ea, la fel de solemn.

Apoi au chicotit amândoi. Acum începuse *el*.

— Să îţi iau ceva de băut? întrebă el.

— Da. O votcă-tonică, mulţumesc.

Când s-a întors cu băutura, ea i-a zâmbit relaxat. Arăta atât de prietenos, încât era greu să-l iei în serios. Ceea ce a stârnit un şir de gânduri dezamăgitoare în mintea ei. Nu îi plăcea de el. Toată emoţia aceea emanată în aşteptarea telefonului lui – *risipită*. S-a chinuit şi mai mult, trecând, în gând, de la pistruii lui la sentimentele ei. Nu, în mod clar nu îi plăcea de el. Părul ar fi putut rămâne pe picioare. Ted putea să nu se fi dus ruşinat la farmacie. Ei, asta e. Dar poate că puteau fi prieteni. De fapt, poate că putea să îl ajute pe Ted în cariera lui de comic.

Dezamăgită, se uită la el şi îl întrebă:

— Şi, ce ai mai făcut în ultima vreme?

Dintr-odată, şi-a amintit că acesta era omul despre care Lisa spusese că va deveni „galactic" şi în acel moment lipsa ei de respect pentru el dispăru. Cu câteva secunde înainte, era pregătită să îl pună la curent cu toate momentele penibile din viaţa ei, dar, dintr-odată, creierul ei se blocă nemaiputând găsi nici un subiect de conversaţie.

— Un pic din toate, replică el.

Era rândul ei. Ce să spună? Ultimul lucru pe care ar trebui să îl menţioneze, dar chiar ultimul ar fi cariera lui de comic. Ar fi un lucru naiv şi, pentru că el era atât de plin de succes, probabil era plictisit şi exasperat de laude şi comentarii.

Deci a fost o surpriză totală când, în tăcerea incomodă, el spuse:

— Şi cum ţi s-a părut numărul de sâmbătă?

— Mi-a plăcut, spuse ea. Toată lumea a fost foarte amuzantă.

Simţind că el aşteaptă mai mult de la ea, a continuat cu grijă:

— Tu ai fost fantastic.

— Eh, nu a fost unul dintre cele mai bune numere ale mele, dădu el din gene, cu ceva din naivitatea sa de scenă.

Senzaţia de uşurare pe care o emana era aproape palpabilă. Acum, era din nou rândul lui Ashling.

— Ai o slujbă, ştii tu, pe lângă aceea de a fi... amuzant?

— Creez software pentru Cablelink, ceva în legătură cu trecerea reţelelor pe sistem optic.

— Serios?

— Chestii fascinante, zâmbi el. Nu e de mirare că trebuie să fac comedie. Şi tu ce faci?

Hopa.

— Eu lucrez la o revistă pentru femei.

— Cum se numeşte?

— Păi... *Colleen.*

— *Colleen?* întrebă el, schimbându-şi expresia feţei. Se tot roagă de mine să scriu un articol permanent. O tipă, Lisa.

— Edwards. Lisa Edwards. E şefa mea, recunoscu Ashling, simţindu-se vinovată, deşi nu avea de ce.

Faţa lui deveni suspicioasă, dură şi rece.

— De asta ai ieşit cu mine? Ca să mă convingi să scriu pentru revistă?

— Nu! Deloc! spuse ea, terorizată de ideea că ar putea părea genul de persoană insistentă. Nu am nici o legătură cu asta şi nu îmi pasă dacă o vei face sau nu.

Nu era tocmai adevărat. Dacă era de acord să scrie articolul, ar fi fost un punct în plus pentru ea, dar nu avea de gând să insiste. Totuşi, era mişcată de nesiguranţa lui şi, din senin, nevoia de protecţie îşi făcu loc în inima ei.

— Serios, spuse ea încet. Sunt aici cu tine doar pentru că vreau să fiu. Nu am alt motiv.

— OK, spuse el gânditor, după care începu să râdă. Te cred, ai o figură sinceră.

Ashling strâmbă din nas.

— Dumnezeule, ce grozăvie, spuse ea, arătând către halba lui goală de bere. Mai vreţi ceai, părinte?

— Ce? Nu, Ashling, trebuie să te rog ceva, spuse el pe un ton umil. Te superi dacă trecem pe la un număr de comedie? Doar pentru jumătate de oră? Este cineva pe care chiar vreau să îl văd.

— Sigur, de ce nu?

Asta nu urma să fie genul de ieşire la o cină scumpă şi simandicoasă, în nici un caz. Cu atât mai bine, oricum.

Numărul era la doar două străzi distanţă, în alt bar. Marcus a fost întâmpinat la intrare ca un

rege şi, spre amuzamentul lui Ashling, amândoi nu fost poftiţi înăuntru fără să fie nevoiţi să plătească. În camera aglomerată, oamenii veneau tot timpul la el, mai ales alţi comici, şi Marcus i-a făcut cunoştinţă cu toţi. M-aş putea obişnui cu aşa ceva, se gândea ea.

Numărul era similar cu altele la care mai fusese. Mulţi oameni, înghesuindu-se într-o sală mică şi întunecoasă care deţinea, într-un colţ, un petic mic de scenă. Comicul de care era interesat Marcus se prefăcea a fi maniaco-depresiv şi îşi spunea Lithium Man.

Când şi-a terminat scurtul număr de zece minute, Marcus a atins-o uşor pe Ashling.

— Acum putem pleca.

— Dar nu m-ar deranja dacă am mai rămâne...

El dădu din cap.

— Nu. Vreau să vorbesc *cu tine*.

El zâmbi dintr-odată şi Ashling observă că, deşi era obişnuit, era totuşi genul de om obişnuit care arăta bine.

Când s-au instalat într-un alt pub, Marcus întrebă:

— Şi, cum ţi s-a părut Lithium Man?

Ashling făcu o pauză.

— Ca să fiu sinceră, nu prea mi-a plăcut.

— A, da? Cum aşa?

Marcus părea foarte interesat de opinia ei şi Ashling se simţea flatată.

— Nu mi se pare deloc inteligent să râzi de bolile mintale, recunoscu ea. Poate dacă eşti extrem de amuzant, ceea ce el nu este.

— Şi cine ţi se pare că e nostim? întrebă el, cu subînţeles.

— Păi, tu, evident, spuse ea, după care împărtăşi un chicot cu el. Şi Samuel Beckett.

Ashling a izbucnit în râs, până când a văzut că el era serios. *Rahat!*

— Eu îl consider cel mai bun scriitor de comedie al secolului, spuse Marcus.

— Eu am văzut odată *Aşteptându-l pe Godot,* spuse Ashling nesigură.

Nu avea rost să menţioneze că era o ieşire cu şcoala, din care nu înţelesese nimic. Dar, în afară de incidentul cu Beckett, seara a trecut fără probleme. Băuturile curgeau, iar Marcus era fermecător şi interesat de ea. Datorită pistruilor lui, ea se simţea relaxată şi dornică să-i spună multe lucruri. Despre lecţiile ei de salsa – trebuia să recunoască faptul că era încântată că se apucase de ele, pentru că aşa părea o persoană cu „interese" – despre fetişul ei pentru poşete şi despre cum, în majoritatea timpului, îi plăcea noua ei slujbă la *Colleen.*

— Deşi ăsta nu este un apropo, spuse ea, dintr-odată neliniştită.

— Ştiu. Dar fii sinceră, te sâcâie să le aduci capul lui Marcus Valentine?

— N... nu, se bâlbâi ea.

— Şi nu se bazează pe tine la muncă să faci asta? întrebă el din nou.

— Nici gând, spuse Ashling hotărâtă. Nu s-a menţionat nimic despre asta, de fapt.

— A, spuse el. Înţeleg... Înţeleg, adăugă el, după o scurtă pauză.

Privind-o pe sub gene, i-a zâmbit uşor şi, dintr-o căldură bruscă pe care o simţea în stomac, Ashling şi-a dat seama că îl găsea atractiv. Probabil că era genul de persoană cu care te obişnuieşti. Şi nu era deloc ca omul acela de pe scenă. Mai bine – fraierii ameţiţi nu erau oameni de băgat în pat.

Apoi şi-a schimbat poziţia, şi-a lipit capul de al lui Ashling şi a spus, pe un ton plin de înţelesuri:

— Vrei o pungă de chipsuri?

— Nu, mulţumesc.

— Deci, am băut, nu vrei chipsuri, tot ce mai rămâne pe listă este...

Sexul sălbatic.

Deşi pierduse numărul paharelor pe care le băuse, ideea o paraliză. Nu era vorba de frică, dar nu era nici lipsa totală a fricii. Chiar îi plăcea de el, îl găsea atractiv, dar...

— Of, te superi dacă... Vezi tu, nu plănuiam să stau atât de târziu astăzi. Muncesc de dimineaţă, ştii tu.

— A, corect. Sigur, spuse el calm, dar fără să o privească direct în ochi. Atunci ar trebui să plecăm.

A sărutat-o când a condus-o acasă, dar nu foarte convingător.

33

Mânuţe mici şi grăsune o mângâiau pe faţă... Jumătate adormită şi jumătate trează, Clodagh se bucura de căldura mâinilor lui Molly, care îi atingea pielea sensibilă a feţei. Întinsă pe pieptul lui Clodagh, Molly respira zgomotos, în timp ce îi atingea cu degeţelele lipicioase bărbia, obrajii, zona din jurul nasului, fruntea şi... AU! Au! A început să vadă stele verzi.

— M-ai lovit în ochi, Molly! ţipă Clodagh, şocată de trezirea bruscă.

— S-a trezit mami, spuse Molly, prefăcându-se surprinsă.

— Bineînţeles că s-a trezit mami, spuse Clodagh, punându-şi mâna peste ochiul rănit, care începuse să lăcrimeze de mama focului. Dacă primeşti un pumn în ochi, cam ăsta e efectul.

După ce a dat-o pe Molly la o parte, s-a uitat în oglindă pentru a vedea cât de gravă era treaba. Trebuia să arate foarte bine astăzi, deoarece avea programare cu o agenţie de plasare a forţei de muncă.

O parte a feţei era normală, cealaltă devenise un dezastru lacrimogen. La naiba! După care observă teancul de haine de pe scaun şi intră în nebunia ei pre-Flor, strângând şi ascunzând lucruri.

— Îmbracă-te, Craig, strigă ea. Molly, grăbeşte-te, pune ceva pe tine. Trebuie să vină Flor.

După ce au alergat pe scări în jos, micul dejun a devenit acelaşi război care era de obicei.

— Nu vreau All-Bran, chiţăi Craig. Vreau Coco Pops.

— Nu poţi avea Coco Pops până nu se termină All-Bran, spuse Clodagh, prefăcându-se pentru un moment că ar putea fi ascultată.

Cumpărăturile ei săptămânale includeau şase cutii de cereale de tipuri diferite, dintre care Sugar-Puffs şi Coco Pops se terminau imediat, în timp ce plictisitoarele All-Bran se strângeau în teancuri fără sfârşit. Până nu se consumau, încerca să evite să deschidă altă cutie. Dar ceda mereu. Mai ales azi, când timpul era nepreţuit. Rupând celofanul de pe un bax de şase cutii, i-a pus lui Craig o cutie de Coco Pops în faţă. Apoi s-a grăbit să ajungă la maşină în cămaşa de noapte, pentru a recupera anumite sacoşe cu cumpărături din portbagaj. Făcea asta adesea când îşi lua ceva nou de îmbrăcat. Deşi Dylan nu se plângea niciodată când îşi lua haine noi, ea tot se simţea vinovată.

Dar de data asta era altceva. În timp ce Dylan era nevoit să muncească în vacanţa bancară, Clodagh abandonase copiii cu mama ei bolnavă de artrită şi se dusese să dea o raită prin magazine. Pungile pe care le-a strecurat în casă conţineau haine tinereşti, de petrecere, haine pe care nu ştia exact cum să le poarte. Cumpărase, de asemenea, un costum, pentru interviul pe care urma să-l aibă la agenţia de plasare a forţei de muncă – lucru despre care Dylan nu ştia absolut nimic. Nu ştia exact de ce nu îi spusese, dar avea un sentiment vag că el nu ar fi fost de acord.

Înapoi în dormitorul ei, a rupt repede etichetele de pe fusta şi sacoul gri şi s-a îmbrăcat. Costumul fusese scump. Chiar exagerat, dar se gândea că îl va purta destul de des când va avea

o slujbă. Au urmat ciorapii, de asemenea scumpi, pantofii negri înalţi şi o cămaşă albă. După ce s-a rujat şi şi-a aranjat părul într-un coc franţuzesc, simţea că arată bine.

Cu excepţia ochiului injectat, adică.

Nu reuşise să nu o vadă pe Flor la faţă în acea zi. Aceasta intra pe poartă exact când Clodagh îi scotea pe Craig şi pe Molly pe uşă.

— Ce faci, Flor?

— Am fost la Frawley vineri, replică Flor.

Frawley era doctorul ei. Deşi Clodagh nu îl văzuse niciodată, simţea că îl cunoaşte de o viaţă.

— Şi ce a avut de spus?

— Că trebuie să îl scoată.

— Ce anume?

— Uterul meu, ce altceva? urlă Flor, surprinsă.

— Drace, ce veste proastă, încercă Clodagh să adune ceva energie pentru a empatiza cu Flor, ca de la o femeie la alta.

— Nu e!

— Nu eşti supărată?

— De ce să fiu?

— Nu îţi faci griji că te vei simţi... spuse Clodagh, după care încercă să tragă de timp.

Era pe punctul de a spune „mai puţin femeie". Dar este destul de dur să spui aşa ceva. În schimb, s-a mulţumit cu...

— Nu te îngrijorezi că vei pierde ceva?

— Deloc, spuse Flor veselă. Să îl scoată. Sigur, nu e mare brânză. Nimic bun nu a ieşit de acolo, oricum. Deci, ce vrei să fac pentru tine azi?

— A, spuse Clodagh, înlemnită. Să calci puţin, dacă te simţi în stare. Şi poate baia. Orice poţi face, serios...

În timp ce deschidea uşa centrului unde se afla agenţia de plasare a forţei de muncă, frica şi nerăbdarea începură să devină vizibile pe mâinile

tremurânde ale lui Clodagh. Se opri în faţa unei fete cu părul blond, a cărei piele fină ca piersica era acoperită de un strat generos de fond de ten.

— Am o programare la Yvonne Hughes.

Fata s-a ridicat în picioare.

— Bună, spuse ea calm, cu o încredere surprinzătoare. Eu sunt Yvonne Hughes.

— A!

Clodagh se aştepta la cineva cu mult mai în vârstă.

Apoi Yvonne i-a strâns mâna în asemenea hal de puternic, încât ai fi zis că se antrenase pentru a deveni politician.

— Ia loc.

Clodagh i-a întins un CV, care se îndoise în geantă.

— Hai să vedem.

Yvonne avea un mod delicat, dar foarte direct de a-şi mişca mâinile. Mângâia încontinuu spatele CV-ului cu degetele ei scurte ca de copil, îndreptându-l şi aşezându-l drept pe birou. Apoi, înainte de a întoarce pagina, a cuprins pentru un moment colţul paginii între degete şi îl frecă, pentru a se asigura că nu luase două pagini dintr-odată. Din diverse motive, asta o enerva rău pe Clodagh.

— Nu ai mai muncit de multă vreme? spuse Yvonne. Au trecut... câţi?... mai mult de *cinci* ani.

— Am făcut un copil. Nu intenţionam să stau acasă atât de mult timp, dar apoi am făcut alt copil şi nu s-a ivit momentul până acum, se apără Clodagh dintr-o răsuflare.

— Înţeleeeeeg, spuse Yvonee, continuând să se joace cu nervii lui Clodagh în timp ce studia parcursul carierei sale. De când ai terminat şcoala, ai lucrat ca recepţioneră la un hotel, recepţioneră la un studio muzical, la un birou de

avocatură, asistent la o companie vestimentară, casieră la grădina zoologică din Dublin, recepţioneră la o firmă de arhitectură şi la o agenţie de turism.

Clodagh o pusese pe Ashling să treacă tot ce făcuse, pentru a arăta că se adaptează uşor.

— Ai stat... *trei zile* la grădina zoologică?

— Problema era mirosul, recunoscu Clodagh. Indiferent unde mergeam, simţeam miros de elefanţi. Nu l-am uitat niciodată. Chiar şi mâncarea mea mirosea aşa...

— Locul unde ai rămas cel mai mult a fost la agenţia de turism, o întrerupse Yvonne. Ai stat acolo doi ani?

— Exact, spuse Clodagh, nerăbdătoare.

Cumva reuşise să se mişte şi ajunsese pe marginea scaunului pe care stătea.

— Ai fost promovată în acea perioadă?

— Păi, nu.

Clodagh fusese dată înapoi. Cum să explice că nu aveai cum să fii promovat decât la nivel de supraveghetor şi că toată lumea de acolo îi ura şi îi compătimea pe supraveghetori?

— Ai dat vreun examen pentru agenţi de turism?

Pe Clodagh aproape că o apucă râsul. Ce idee! De asta pleci de la şcoală, nu? Ca să nu mai fi nevoit să dai examene niciodată.

Yvonne se jucă cu degetele în aer, înainte de a separa unul cu care să atingă din nou pagina.

— Ce software ai folosit acolo?

— Aaaa..., spuse Clodagh, care nu îşi mai amintea.

— Poţi dactilografia? Cunoştinţe de stenografie?

— Da.

— Câte cuvinte pe minut?

— A, nu ştiu. Nu dactilografiez decât cu primele două degete, răspunse Clodagh. Dar sunt

foarte rapidă. La fel de rapidă ca unii oameni care au făcut cursuri.

Ochii de copil ai lui Yvonne se micşorară. Era enervată, deşi nu la dimensiunile la care voia să lase să se vadă. Se distra doar pe baza puterii pe care o avea.

— Deci să înţeleg că nu te pricepi la stenografie?

— Păi, presupun, dar aş putea oricând să... Nu, recunoscu Clodagh, după ce rămase fără energie.

— Ai capacităţi de procesare a cuvintelor?

— Păi, nu.

Şi, deşi cunoştea răspunsul, Yvonne întrebă:

— Şi nu eşti absolventă?

— Nu, recunoscu Clodagh, fixând-o pe Yvonne cu un ochi normal şi cu unul injectat.

— Bine, spuse Yvonne şi-şi umezi un deget, pentru a îndrepta un colţ al foii. Spune-mi ce citeşti.

— Ce vrei să spui?

A urmat o pauză, atât de scurtă încât abia dacă putea fi sesizată, dar Yvonne o crease pentru a lăsa impresia că o consideră pe Clodagh o idioată absolută.

— *FT*? *Time*? încercă Yvonne, aproape oftând. *Bella*? *Hello*? adăugă ea mai apoi răutăcios.

Clodagh nu citea decât reviste de decoraţiuni interioare. Şi cărţi de genul *Cat in the Hat*. Şi ocazionalele poveşti ale unor femei care îşi puneau pe picioare propria afacere şi care nu trebuiau să participe la interviuri umilitoare, cum era acela pentru a face rost de o slujbă.

— Şi văd că ai pus tenisul la domeniile tale de interes. Unde joci?

— A, eu nu *joc*, spuse Clodagh, chicotind ca o adolescentă. Voiam să spun că îmi place să mă uit.

Urma să înceapă campionatul de la Wimbledon şi fusese multă publicitate la televizor pe tema asta.

— Şi mergi la sală, citi Yvonne. Sau doar îţi place să te uiţi şi la asta?

— Nu, chiar merg, spuse Clodagh, mult mai sigură pe ea.

— Deşi nu se prea pune pe post de hobby, nu? E ca şi cum ai spune că somnul e un hobby. Sau mâncatul.

Asta o dădu pe Clodagh peste cap.

— Mergi regulat la teatru?

Clodagh ezită, după care recunoscu:

— Nu chiar. Dar trebuia să scriu ceva, nu?

Când Clodagh şi Ashling se opriseră din inventat hobby-uri precum raliurile şi venerarea diavolului şi încercaseră să facă o listă de pasiuni reale, nu prea au avut de unde alege.

— Păi, atunci *care* îţi sunt pasiunile? o provocă Yvonne.

— Păăăăi...

Care îi erau pasiunile?

— Hobby-uri, pasiuni, chestii de genul acesta, spuse Yvonne nerăbdătoare.

Mintea lui Clodagh era goală. Singurul lucru la care se putea gândi era că îi plăcea să se joace cu firele ei de păr despicate, să rupă partea desprinsă de fir, să vadă cât de sus merge. Era în stare să petreacă ore întregi amuzându-se în felul acesta. Dar ceva o opri din a împărtăşi detaliul ăsta cu Yvonne.

— Vezi tu, eu am doi copii, spuse ea timid. Ei îmi ocupă majoritatea timpului.

Yvonne îi aruncă o privire care parcă spunea „Sigur, cum spui tu".

— Cât de ambiţioasă eşti?

Clodagh se ambală puţin. Nu era deloc ambiţioasă. Oamenii ambiţioşi erau ciudaţi.

— Când lucrai la agenţia de turism, ce îţi dădea cea mai mare satisfacţie?

Când se mai încheia o zi, din câte îşi amintea Clodagh. Ideea era că – şi era aceeaşi pentru toate fetele cu care lucra – mergeau acolo, îşi suspendau vieţile timp de opt ore şi îşi canalizau energia înspre a aştepta finalul zilei.

— Să relaţionezi cu oamenii? o grăbi Yvonne. Să repari greşeli? Să închei un contract?

— Să fiu plătită, spuse Clodagh, după care realiză că nu trebuia să fi spus asta.

Ideea era că trecuse mult timp de când nu mai participase la un interviu. Uitase cum trebuie să se comporte. Şi, din câte îşi amintea ea, oamenii erau ceva mai drăguţi decât vaca asta mică.

— Nu sunt interesată în a lucra la o agenţie de turism din nou, spuse Clodagh. Nu m-ar deranja dacă aş obţine o slujbă la o... revistă.

— Ai vrea să lucrezi la o revistă? spuse Yvonne, abia abţinându-se să nu zâmbească.

Clodagh dădu cu grijă din cap.

— Cui nu i-ar plăcea, dragă? cântă Yvonne.

Clodagh ajunsese la concluzia că o ura pe târfa asta puternică şi lipsită de milă. Îi spunea „dragă", când avea pe jumătate din vârsta ei.

— La ce fel de salariu te-ai gândit? întrebă Yvonne, răsucind cuţitul în rană.

— Eu nu... păi... nu m-am gândit... *Tu* ce crezi?

Clodagh aruncase mingea înapoi în terenul lui Yvonne.

— E greu de spus. Nu prea am multe date pe care să mă bazez. Poate dacă te-ar interesa să faci nişte cursuri...

— Poate, minţi Clodagh.

— Dacă apare ceva, te contactez.

Ştiau amândouă că nu o va face.

Yvonne o conduse la uşă. Lui Clodagh îi plăcu să vadă că avea picioare de găină.

Pe stradă, în costumul ei ridicol şi scump, înainta încet către maşină. Încrederea în sine îi era spulberată. În această dimineaţă realizase cât de bătrână şi nefolositoare era. Îşi pusese toate speranţele într-un job, dar se părea că lumea muncii era un loc prea rapid, la care ea nu mai avea capacitatea de a se adapta.

Acum ce mai putea face?

34

Marţi dimineaţă, Lisa se plimba şi tremura în faţa Randolph Media, disperată să intre. Nu va mai îndura niciodată o săptămână precum cea care tocmai trecuse. În ziua de luni din vacanţa bancară se plictisise atât de rău, încât se dusese la film singură. Dar nu a mai găsit bilete la filmul pe care voia să îl vadă, deci a trebuit să meargă la ceva care se numea *Rugrats II*, stând în sală alături de ceea ce ei i s-a părut a fi o mie de preşcolari supraagitaţi. Chiar nu credea că există atâţia copii pe lume. Şi ironia era că persoanele cu care petrecea cel mai mult timp în ultima vreme erau copii...

Îl privea pe Bill – portarul – în timp ce acesta îşi agita cheile în spatele uşilor de sticlă pentru a o lăsa să intre. Era numai vina lui, puturosul bătrân. Dacă ar fi lăsat-o să vină la muncă în weekend, Lisa nu şi-ar fi dat seama niciodată cât de goală este viaţa ei.

— Iisuse, ce matinală eşti, spuse Bill, speriat.

— A fost bine în weekend? întrebă Lisa acid.

— Aleluia, chiar a fost, spuse Bill expansiv, după care se lansă într-o povestire despre cum fusese vizitat de nepoţi, despre cum vizitase *el* nepoţi...

— Pentru că la mine nu a fost, îl întrerupse Lisa.

— Îmi pare rău să aud asta, empatiză el, întrebându-se ce legătură avea asta cu persoana lui.

Dar partea bună a lucrurilor era, se gândea Lisa, în timp ce urca cu liftul, că luase anumite decizii. Dacă tot urma să stea în imbecila asta de țară, își va face o rețea de prieteni. Ei bine, poate nu prieteni *propriu-ziși*, dar oameni cărora le putea spune „dragă" și cu care putea să-i bârfească pe alții.

Și va face sex cu cineva. *Cu un bărbat,* specifică ea. Lasă noua bisexualitate despre care scrisese în numărul din martie din *Femme* – nu reușise decât un sărut timid cu un model la Met Bar. Sexul cu femei nu era pentru ea.

Nevoia aceea teribilă pe care o simțise în timpul weekendului de a îl suna pe Oliver îi semnala că are nevoie de un tip. De Jack, dacă era posibil. Dar, în încercarea de a se îmbărbăta, se decisese că, dacă Jack continua să se joace de-a doctorul cu Mai, va căuta pe altcineva. Poate că asta îi va băga și lui mințile în cap. În orice caz, lucrurile nu mai puteau rămâne așa.

Bineînțeles, era posibil să nu găsească imediat un prieten potrivit. Dar își jurase că până la sfârșitul săptămânii se va culca cu cineva.

Dar cu cine? Ar fi fost Jasper Ffrench, bucătarul celebru, el chiar ar fi fost dispus să o facă. Dar era prea nesuferit. Apoi ar mai fi fost acel Dylan pe care îl văzuse cu Ashling. Era bestial. Căsătorit, din păcate, deci era puțin probabil să dea peste el într-un club de noapte. Avea mai mari șanse dacă își petrecea weekendul pe lângă un magazin DIY.

— Iisuse Hristoase, spuse ea cu voce tare, oprindu-se brusc când să pășească în birou.

Sticle de șampanie, căni, folie de aluminiu și cabluri erau împrăștiate peste tot, iar locul duhnea a cârciumă. Evident, menajera nu considerase că ar fi fost treaba ei să curețe rămășițele petrecerii de vineri. Ei bine, Lisa nu avea de

gând să spele nimic, trebuia să-şi protejeze unghiile. Ashling putea să o facă.

Spre disperarea invidioasă a Lisei, fiecare membru al echipei *Colleen* a ajuns târziu. Toţi petrecuseră trei zile sălbatice. Chiar şi domnişoara Morley, care, după vreo două căni de şampanie băute vineri, petrecuse weekendul făcând nebunii.

Acum era momentul să plătească – toţi erau obosiţi şi deprimaţi, mai ales Kelvin, care reuşise să facă o gaură în rucsacul său gonflabil cu inelul de pe degetul mare.

În timp ce toată lumea făcea eforturi să nu îşi îndrepte privirea către cănile murdare, se schimbau păreri despre mahmureala fiecăruia.

— Eu o simt mai mult în stomac decât în cap, se confesă Dervla O'Donnell. Două sendvişuri rapide sunt singurele care fac greaţa să treacă.

— Nu, la mine e paranoia, tremură Kelvin, aruncându-i o privire rapidă, apoi aplecând din nou capul.

Până şi domnişoara Morley recunoscu ruşinată:

— Mă simt de parcă un pumnal a fost înfipt în repetate rânduri în ochiul meu drept.

Lisa îşi dorea să li se alăture, dar nu putea. Cireaşa de pe tort a venit când Mercedes a intrat pe uşă cărând după ea bagaje pe care erau înfăşurate bilete de aeroport. Se pare că fusese tocmai la New York, pentru un weekend. Târfă răsfăţată, se gândi Lisa tristă. Târfă *norocoasă*. Şi cum de toată lumea părea să ştie unde fusese Mercedes, cu excepţia Lisei?

Mercedes fusese însărcinată să aducă diferite lucruri pentru fiecare: pantaloni albi Levi's pentru Ashling – se pare că erau la jumătate de preţ acolo; o şapcă Stussy pentru Kelvin, pe care nu aveai cum să o cumperi din Europa, şi o cutie cu batoane de ciocolată Babe Ruth pentru

domnişoara Morley, care fusese în Chicago prin anii '60 şi de atunci nu se mai mulţumise cu Cadbury. Primitorii fericiţi s-au năpustit cu strigăte asupra bunurilor lor şi schimbul de bani a început rapid.

— Mă gândeam să mă sinucid, spuse Kelvin, uitându-se atent la şapca sa. Dar acum nu o voi mai face.

Lisa privea nervoasă. Ar fi putut să o roage pe Mercedes să îi aducă loţiune de corp Kiehl. Nu că ar fi făcut-o. Dar s-ar fi simţit bine *refuzând* să o roage ceva.

Pe lângă articolele cerute, Mercedes a adus şi cadouri generoase pentru birou – bomboane cu patruzeci de arome, pungi de ciocolată Hershey şi borcane cu unt de arahide Reece. Dar când i-a oferit Lisei o pungă de Hershey, aceasta se scutură:

— A, nu. Ciocolata americană mi se pare că are un uşor gust de vomă.

Domnişoara Morley – cu gura plină de Babe Ruth – rămase mască la un aşa sacrilegiu şi, pentru moment, ochii negri ai lui Mercedes se fixară în ai Lisei. Lisa era mulţumită şi chiar amuzată de acest lucru.

— Mă rog, spuse Mercedes.

Iar Lisa aproape explodă. Mercedes fusese la New York pentru două zile. Două zile! Şi deja avea accent newyorkez.

Ultimul membru al echipei non-manageriale care a ajuns la birou a fost Trix, contribuind din plin la amestecul de arome din încăpere.

— Cod la orizont, exclamă domnişoara Morley, dând dovadă de o tendinţă neşteptată de a jongla cu cuvintele. *Împuţită* treabă.

— Ha-ha, spuse Trix ofticată.

Aceste cuvinte au dat tonul unei serii de glume legate de peşti.

— Miroşi a baltă, Trix, exclamă Kelvin.

— Hai, nu fi solzos, încercă Ashling să o dreagă.

— Sireno, mai bine te duci acasă, spuse Mercedes, surprinzând pe toată lumea.

Kelvin părea extrem de talentat pentru aşa ceva:

— Ce seară cu aromă de somon, spuse el, cu braţele întinse, ai putea cunoaşte o peştoaică.

— Mai am un cântec pentru voi! nimeri şi Bernard plictisitorul tema emisiunii pentru prima dată.

Ridicând gulerul cămăşii, încercă să danseze, în ciuda vestei roşii şi a pantalonilor de costum pe care îi purta.

— Dă din coadă şi dansează! Dă din coadă şi dansează...

Jack îşi făcu apariţia, cu mâinile în buzunare şi cu faţa zâmbitoare.

— 'neaţa tuturor, spuse el vesel. Auziţi, locul ăsta e o cocină.

Trix se întoarse către el.

— Jack – da, ştiu, domnule Devine pentru mine – toţi fac mişto de mine pentru că miros a peşte. Cântă cântecele despre asta.

— Ce fel de cântecele?

— Haide, îl instructă Trix pe Kelvin. Cântă pentru liderul nostru neînfricat.

Kelvin se conformă, nu tocmai convins.

Jack râmji.

— Şi tu, îi spuse Trix lui Bernard.

Bernard reluă, cu jumătate de inimă, numărul pe care îl pusese în scenă cu câteva momente în urmă.

— Ăsta nu e chiar reuşit, spuse Jack.

Trix dădu din cap, râmjind.

— Am eu unul mai bun, surprinse Jack audienţa.

Apoi, mişcându-se cu o graţie surprinzătoare către birou, cântă zgomotos:

— Sunt un bărbat SOMN-oros. Pamparampananaram. Sunt un bărbat SOMN-oros.

Uşa biroului său se închise, dar încă îl mai puteau auzi imitând sunetul de trompetă.

Toată lumea era uimită.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu el?

— Aud eu voci? spuse Trix, abia vorbind. Chiar cânta?

Bucuria dispăru de pe faţa lui Ashling. Tocmai îşi amintise de sfaturile pe care i le dăduse lui Jack despre relaţii, la beţie, vineri seara.

— Oh, Dumnezeule, mormăi ea, acoperindu-şi obrajii fierbinţi cu mâinile.

— Chiar atât de rău miros? spuse Trix, cu o figură jignită.

Se aştepta să fie batjocorită de majoritatea celorlalţi, dar nu şi de Ashling.

Ashling clătină din cap. Nu mai simţea nici un miros acum, fuseseră toate acoperite de şocul puternic. Trebuia să îşi ceară scuze.

— Biroul ăsta este execrabil, spuse Lisa, distrugătoarea veseliei, începând să îşi impună ordinele. Kelvin, poţi să aduni tu sticlele goale? Şi Ashling, poţi să speli cănile?

— De ce să o fac? Eu le spăl mereu, spuse Ashling distrată, prea prinsă în teroarea celor spuse lui Jack Devi... Iisuse Hristoase, chiar îi spusese J.D.!

Această replică o reduse pe Lisa la tăcere. Se uită ameninţător la Ashling, dar Ashling era pe altă lume, drept pentru care se întoarse îndârjită către Trix.

— Bine atunci, peştoaico, spală-le *tu*.

Uimită de faptul că Lisa îi vorbise astfel, Lisa, care până atunci o tratase ca pe o favorită, Trix începu să adune nervoasă cănile, după care le aruncă sub apă, la baie la femei, pentru câte o jumătate de secundă, pronunţându-le curate.

Ashling a aşteptat ca toată lumea să se liniştească şi să înceapă munca, înainte de a se îndrepta, cu genunchii tremurânzi, către biroul lui Jack.

— Bună dimineaţa, domnişoară Repară-Tot, o întâmpină Jack aproape râzând. Cauţi ţigări, cumva? Pentru că intenţionam ca cele de săptămâna trecută să fie primele şi ultimele. Dar dacă insişti...

— A, nu. Nu de asta am venit.

Apoi s-a oprit cu privirea asupra cravatei lui. Era imprimată cu figuri vesele reprezentându-l pe Bart Simpson. El parcă nu purta astfel de cravate, nu?

— Atunci, de ce ai venit?

Ochii lui negri clipeau vesel către ea. Ciudat, nici biroul nu mai părea la fel de macabru şi de deprimant ca de obicei.

— Voiam să îmi cer scuze pentru vineri, când m-am apucat să-ţi dau sfaturi în legătură cu relaţia ta. A fost... ah..., spuse ea, încercând să zâmbească, dar reuşind doar un rânjet ciudat. Băutura a fost de vină.

— Nici o problemă.

— Păi, dacă tu spui...

— Ai avut dreptate, să ştii. Mai este o fată drăguţă, nu ar trebui să mă cert cu ea.

— Păi, da, super.

Ashling a ieşit din birou, simţindu-se, în mod ciudat, mai rău decât atunci când intrase. În timp ce ieşea, Lisa o privea fix în ochi.

La puţin timp după asta, a sosit un curier cu pozele de la şedinţa foto cu Frieda Kiely. Mercedes a încercat să le apuce, dar Lisa a interceptat-o. A rupt pachetul şi din el a căzut un dosar gros şi greu cu poze lucioase reprezentând modele cu paie în păr şi pete de iarbă pe faţă.

Lisa le-a răsfoit în tăcere, separându-le în două teancuri inegale.

Teancul mai mic conţinea fotografii cu o fată murdară şi slăbănoagă, îmbrăcată cu o rochie de seară zdrenţuită, asortată cu nişte picioare acoperite de noroi. Aceeaşi fată apărea într-un costum impecabil, stând pe o găleată întoarsă cu gura în jos, prefăcându-se că mulge o vacă. Şi o alta, îmbrăcată cu o rochie scurtă şi strâmtă, fără mâneci, prefăcându-se că ghidează un tractor. Teancul mai mare conţinea poze cu fete îmbujorate, îmbrăcate în rochii înflorate, dansând în peisaje colorate.

Lisa luă teancul mai mic.

— Astea sunt aproape utilizabile, îi spuse ea rece lui Mercedes. Restul sunt prostii. Credeam că eşti jurnalist de modă.

— Ce este în neregulă cu ele? întrebă Mercedes, cu un calm neaşteptat.

— Nu există ironie. Nici contrast. Astea, spuse ea indicând către pozele cu rochiile vaporoase, ar fi trebuit făcute într-un peisaj urban. Aceleaşi fete, cu aceleaşi costume şi aceleaşi feţe murdare, dar de data asta urcându-se în autobuz sau luând bani de la bancomat sau folosind un computer. Sună la biroul de presă al Friedei Kiely. Vom reface şedinţa foto.

— Dar..., mârâi Mercedes supărată.

— Haide, spuse Lisa imperativ.

Tot restul personalului a descoperit dintr-odată cât de interesante le erau vârfurile pantofilor. Nu puteau asista la această umilinţă. Era oribil.

— Dar..., mai încercă Mercedes o dată.

— *Haide!*

Mercedes se uită o vreme fix la ea, după care apucă teancul de poze şi le izbi de birou. În timp ce trecea pe lângă ea, Ashling a auzit-o rostind printre dinţi cuvântul „târfă".

Ashling era de acord. Nu aşa era Lisa *de fapt*?

Atmosfera se încărcase din cauza tensiunii. Ashling a fost nevoită să deschidă o fereastră, deşi nu era o zi călduroasă. Dar era nevoie de aer proaspăt, pentru a curăţa puţin atmosfera din cameră.

Singura persoană în formă era Jack. Ieşea ocazional din birou, abia conştient de tensiunea din încăpere, îşi făcea treaba, arunca rânjete în jur, după care dispărea din nou. Otrava s-a disipat încet, până când toată lumea, cu excepţia lui Mercedes, a început să se simtă din nou aproape normal.

La douăsprezece şi jumătate, sosi Mai. A salutat pe toată lumea, după care a întrebat de Jack.

— Intră, dădu domnişoara Morley aprobator din cap.

Toată lumea a ridicat privirea admirativ, în timp ce uşa se închidea în spatele ei.

— E, asta va şterge zâmbetul de pe faţa lui, observă Kelvin.

Lui Trix aproape că îi venea să cânte şi să danseze de bucurie.

Dar nu izbucni nici un conflict, şi ei şi-au făcut apariţia senini, foarte apropiaţi, Mai zâmbind alături de Jack, în timp ce părăseau împreună biroul.

Toată lumea a schimbat priviri nedumerite.

— Ce mai înseamnă şi asta?

Lisa, care era pe punctul de a pleca să inspecteze nivelul de „sexualitate" al dormitoarelor de la Morrison, s-a simţit dintr-odată copleşită de durere. A trebuit să se aşeze şi să înghită în sec, pentru a mai dispersa senzaţia rece şi dură că ceva s-a rupt în ea. Dar care era problema? Ştia că are prietenă. Doar că, cu toate certurile dintre ei, nu o luase niciodată în serios.

Ashling era înlemnită. *Ce am făcut?*

Când Lisa a sunat după un taxi care să o ducă la Morrison, a cerut – cu un vag sentiment de ruşine – cu Liam. Începuse să facă asta în ultima vreme. Presupunea că îl place pe Liam, cu toate discuţiile lui pământeşti despre Dublin.

Până când a ajuns la hotel, supărarea pe care i-o provocaseră Jack şi Mai se transformase în ceva ce putea fi îndurat şi controlat. Nu îşi promisese chiar în dimineaţa aceea că îşi va găsi un tip? Care nu trebuia să fie neapărat Jack. Nu încă, în orice caz.

— Unde vrei să opresc, Lisa? îi întrerupse Liam gândurile.

— Exact aici, la clădirea asta cu geamuri fumurii.

Un bărbat tânăr, îmbrăcat într-un costum gri bine lucrat, stătea în faţa intrării în hotel.

— A, ia uite, drăguţă, spuse Liam cu vocea joasă. Băiatul tău te aşteaptă. Şi înţolit la patru ace. E ziua ta? La mulţi ani! Sau e aniversarea voastră?

— Acela este portarul, bombăni Lisa.

— Da? întrebă Liam cu vocea piţigăiată de dezamăgire. Credeam că e amicul tău. E, asta e. Vrei să te aştept?

— Da, te rog. Nu va dura decât un sfert de oră.

Rapid, Lisa a testat fermitatea paturilor de la Morrison, prospeţimea aşternuturilor, mărimea băii – era destul de mare pentru doi oameni –, cantitatea de şampanie din bar, mâncărurile afrodiziace disponibile prin room-service, CD-urile din cameră şi, la final, oportunităţile de amplasare a cătuşelor. Una peste alta, concluzionă ea, te poţi simţi destul de bine aici. Singurul lucru care lipsea era bărbatul potrivit.

În drumul de întoarcere la birou, o reclamă la un nou sortiment de îngheţată, numit Truffle, îi

atrase atenţia. Urma să meargă la lansare chiar în seara aceea. Apoi l-a observat pe bărbatul superb de pe poster, cu gura lui magnifică în jurul unei Truffle, cu ochii plini de ceea ce se voia a fi dorinţă, dar care putea fi obţinută la fel de uşor cu vreo două pastile de Mogadon.

Mi-ar plăcea la nebunie să fac sex cu el.

Dumnezeule, realiză ea. Mă transform într-o fată bătrână frustrată. Am fantezii cu o fotografie. Cu cât mi-o trag mai repede, cu atât mai bine.

35

Petrecerea de lansare a noului tip de îngheţată Truffle începea la şase seara. Pentru că era o îngheţată de ciocolată, nu avea un sistem personalizat de vânzare, într-o piaţă care se baza pe aşa ceva. Astfel încât producătorii băgau bani în ea, ţinând lansarea la Clarence şi ademenindu-i jurnalişti cu promisiuni că se va servi şampanie. Se anunţa a fi o seară destul de pompoasă.

— Vrei să vii? o întrebă Lisa pe Ashling.

Ashling, simţindu-se încă ciudat după modul în care se purtase Lisa cu Mercedes, era pe punctul de a refuza, apoi îşi dădu seama că avea o oră liberă înainte de cursul de salsa.

— OK, spuse ea, precaută.

Înainte de a pleca, Lisa s-a dus la baie pentru verificarea machiajului pe care o făcea o dată pe oră. Aruncând o privire critică asupra reflexiei sale subţiri şi uşor bronzate, îmbrăcată într-o rochie albă Ghost, s-a declarat mulţumită. Nu era vorba de o aroganţă prost direcţionată. Chiar şi cel mai mare inamic al său (şi competiţia, din acest punct de vedere, era mare) ar fi recunoscut că arăta bine.

Şi îşi dorea asta, recunoscu ea. Muncise din greu pentru astfel de rezultate. Era propria sa operă de artă, munca ei de o viaţă. Nu că ar fi fost vreodată mulţumită de felul în care arăta; era totodată şi cel mai îndârjit critic al său. Cu

mult timp înainte să devină vizibil pentru ochiul liber, Lisa ştia când rădăcinile trebuiau revopsite. Îşi simţea părul crescând. Şi ştia mereu – chiar şi atunci când cântarul o contrazicea – când a pus pe ea chiar şi un gram de grăsime. Îi plăcea să creadă că îşi aude pielea cum se întinde şi se mulează pentru a primi acel gram.

S-a oprit pe loc şi a mijit ochii. Acela era un rid pe fruntea ei? Chiar şi cea mai mică şi mai vagă tentativă de rid? Era! Venise timpul pentru o altă injecţie cu botox. Ea era adepta metodei „atacului ca cea mai bună formă de apărare". Îl distrugi tu înainte să te distrugă el pe tine.

Refăcându-şi *gloss*-ul deja perfect aplicat, Lisa se declară, într-un final, pregătită. Dacă nu avea să fie o seară reuşită, în mod sigur nu ar fi fost vina ei.

Până la urmă, a aflat că şi Jack şi Kelvin mergeau la petrecere. Pentru că Truffle sponsorizează un nou serial pe Channel 9, Jack trebuia să joace jocul corporativ.

— Şi scuza ta care e? Pentru care din multele tale reviste participi la acest eveniment? îl întrebă Lisa sarcastic pe Kelvin.

— Pentru nici una. Dar am chef de distracţie şi nu mi-am revenit după vacanţa bancară.

Lisa tresări la menţionarea acelei lungi şi interminabile vacanţe bancare. Să n-audă de ea!

De cum au ajuns, Lisa dispăru în mulţimea bine îmbrăcată, Kelvin se îndreptă direct către bar, iar Ashling începu să se plimbe curioasă prin încăpere. Nu cunoştea pe nimeni şi nici nu se putea îmbăta prea tare, din cauza lecţiei de salsa care urma. Şi *trebuia* să ajungă la lecţia de salsa, era abia a doua lecţie, adică mult prea devreme pentru a începe să tragă chiulul. Din când în

când, îl vedea pe Jack Devine cum încerca să pară jovial şi cum eşua lamentabil. Lipsa antrenamentului, se gândea ea.

Nu se ştie cum, a ajuns să stea exact lângă el, undeva la marginea evenimentelor.

— Bună, spuse ea emoţionată. Ce faci?

— Mă doare capul de la atâta zâmbit, spuse el morocănos. Urăsc chestiile astea.

Apoi s-a afundat în tăcere.

— Şi eu fac foarte bine, spuse Ashling, absentă. Mulţumesc de întrebare.

Jack făcu o figură uimită, apoi se întoarse după o chelneriţă care trecea pe lângă ei.

— Soră, spuse el, agitând din paharul gol. Ceva pentru durere.

Chelneriţa, o fată tânără, atrăgătoare, îi întinse un pahar cu şampanie.

— Câte unul din ăsta la fiecare jumătate de oră ar trebui să îşi facă efectul.

Ea zâmbi, dezvăluindu-şi gropiţele şi el îi răspunse la zâmbet. Dezamăgită, Ashling monitoriză schimbul.

De îndată ce „sora" a plecat, Ashling a încercat să se gândească la ceva ce ar putea să îi spună lui Jack, orice fel de subiect de conversaţie, dar nu reuşi. Şi nici Jack nu era mai breaz. Stătea tăcut, mişcându-se de pe un picior pe altul, bând şampania mult prea repede.

O altă chelneriţă trecu pe lângă ei, de data asta cu o tavă de Truffle, pe care Ashling le-a acceptat cu entuziasm. Nu pentru că îi plăcea atât de mult îngheţata – deşi îi plăcea –, ci pentru a-i ţine gura ocupată, dacă tot nu discuta cu Jack Devine. Se aplecă asupra îngheţatei cu poftă, plimbându-şi limba pe deasupra. Dintr-odată, s-a simţit privită cu subînţeles şi studiată de Jack Devine, care părea amuzat. A simţit furnicături

pe ceafă. Cu ochii încă aţintiţi asupra lui, a muşcat vârful cu sălbăticie. Jack clipi şi ea râse, aruncându-i o privire şireată care parcă spunea „aşa-îţi-trebuie".

— Plec acum, spuse ea.

— Nu mă poţi lăsa aici, se plânse el. Cu cine o să vorbesc?

— Ei bine, nu ai prea vorbit cu mine până acum, exclamă ea şi îşi luă geanta de jos.

— Aoleu! Domnişoară Repară-Tot, unde te duci?

Părea chiar panicat.

— La lecţia de salsa.

— A, dansurile tale murdare. Va trebui să mă iei şi pe mine odată, o necăji el. Hai, abandonează-mă vulturilor, atunci.

Ashling ieşi, trecând pe lângă Dan „Încerc orice măcar o dată" Heigel de la *Sunday Independent*, care punea îngheţată în şampanie.

Imediat după ce ea plecă, Jack a fost atacat de Kelvin, care ţinea în mână două pahare cu şampanie, ambele ale lui.

— Uită-te la Lisa. Poartă chiloţi sau nu? întrebă Kelvin, studiind fundul Lisei prin rochia ei albă. Nu văd nici o linie, dar...

Jack nu i se alătura.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Kelvin.

— Mă îndoiesc.

— Te gândeşti că poate poartă tanga. Ar putea, bineînţeles, recunoscu Kelvin reticent, dar mi-ar plăcea să cred că nu...

Lisa îşi făcea sistematic loc prin încăpere, căutând cel mai arătos bărbat, dar deja dăduse de vreo două fundături.

Mai întâi cunoscuse un bărbat misterios, cam taciturn, care purta ochelari de soare albaştri. Arăta foarte bine şi avea un zâmbet superb, păr frumos şi haine drăguţe. Apoi şi-a dat jos ochelarii

şi Lisa s-a retras. Dintr-odată, era oribil. Ochii lui erau mici, prea apropiaţi şi părea chiar tâmp. Păreau că aparţineau cuiva cu dificultăţi de adaptare.

În timp ce se îndepărta, a dat peste Fionn O'Malley, un burlac atrăgător, cu stil propriu. El se considera unul dintre cei mai sexy bărbaţi din Irlanda, datorită sprâncenelor sale ascuţite ca ale lui Jack Nicholson.

— Bună.

Calm, îi zâmbi Lisei şi ridică din sprâncene, dezvăluind intenţii demonice.

— Arăţi delicios în seara asta.

Acest compliment a fost însoţit de alte ridicări şi coborâri din sprâncene, într-un fel care o făcea pe Lisa să se simtă incomod, din cauza implicaţiilor sexuale evidente.

Plictisită, şi-a întors spatele.

Şi apoi l-a văzut. Modelul care era pe toate afişele din Irlanda. Era superb, ca scos din paginile unei reviste: botos, ten proaspăt şi luminos, piele strălucitoare, păr negru-albăstrui care cade peste fruntea bronzată. O faţă atât de perfectă încât era aproape plictisitoare.

Bingo! Îşi găsise omul.

Era mai scund decât i-ar fi plăcut ei, dar nu avea ce face.

Cel mai tare lucru la modele era că, din câte observase ea, erau proşti ca noaptea. Pentru că slujba lor presupunea călătorii non-stop, toţi aveau o atitudine de vacanţă în ceea ce privea sexul. Şi, deşi asta însemna că va fi uşor de agăţat, dezavantajul era că nu putea fi altceva decât o aventură de o noapte.

Şi asta era în regulă, se decise Lisa, uitându-se la fundul lui ferm şi musculos. Sex şi atât era de ajuns.

Trecuse destul de multă vreme de când propusese asta cuiva. Şi era un singur fel în care o putea face. Nu avea rost să o ia pe ocolite, să fie îndrăzneaţă, sperând că o va observa el. Nu – trebuie să te pui în faţa bărbatului pe care îl vrei şi să îl uimeşti cu încrederea în sine pe care o posezi. E ca atunci când eşti înconjurată de câini – nu trebuie să îţi arăţi frica.

Trăgând adânc aer în piept şi spunându-şi că este fabuloasă, şi-a lărgit gura într-un zâmbet orbitor şi s-a aruncat în faţa lui.

— Bună. Sunt Lisa Edwards, editor la revista *Colleen.*

El îi strânse mâna.

— Wayne Baker, imaginea Truffle.

Spusese asta cu o seriozitate absolută. Dumnezeule, câtă lipsă de ironie! Nu contează, nu trebuia să îl şi *placă* pe flăcău. De fapt, era mai bine dacă nu îl plăcea. Aici era vorba despre sex şi, de cele mai multe ori, dacă placi persoana, iese urât.

Ea şi-a adunat forţele şi toată încrederea pe care o avea, pentru că următoarea replică trebuia livrată cu convingere. Să nu îi lase lui impresia că are cumva de ales. Nu avea voie să o respingă. Pur şi simplu, nu era o opţiune.

Fixându-l cu privirea, Lisa gânguri:

— Dă-mi una mare.

— Ce vrei? întrebă el, înclinând capul către bar.

— Nu mă refer la băutură, spuse ea, cu profund subînţeles.

Fiecare muşchi al feţei lui s-a încordat odată cu înţelegerea intenţiilor ei.

— Aha, spuse el, înghiţind în sec. Am înţeles. Ce...

— Cina. Pentru început.

— Bine, spuse el ascultător. Acum?

— Acum.

Şi-a permis să răsufle uşurată. Îl păcălise. Bănuia că aşa va fi, dar nu se ştie niciodată...

În timp ce plecau, s-a uitat după Jack. El o privea, având întipărită pe faţă o expresie de nedumerire.

— Pa, îi spuse ea.

El îi răspunse dând uşor din cap.

Bun.

Într-un restaurant din Clarence, Lisa şi Wayne erau într-o competiţie aprigă, pe care o câştiga cel care mânca cel mai puţin. Se jucau cu mâncarea în farfurie, privindu-se unul pe celălalt pe furiş. Pentru un moment excitant, părea că Wayne va pune o bucată de peşte în gură, iar dacă ar fi făcut asta, Lisa şi-ar fi permis o gură de anghinare. Dar s-a răzgândit în ultimul moment, aşa că Lisa şi-a coborât şi ea furculiţa în farfurie.

Wayne Baker era din Hastings şi era tânăr – deşi probabil nu atât de tânăr pe cât pretindea să fie. Spunea că are douăzeci de ani, dar Lisa bănuia că are douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei. Îşi lua cariera de model foarte în serios.

— Nu prea e mare inginerie, nu-i aşa, dulceaţă? îl necăji Lisa.

El părea rănit.

— Oricum, nu intenţionez să o practic o veşnicie.

— Lasă-mă să ghicesc, de fapt vrei să te apuci de actorie, spuse Lisa.

Surprinderea se aşternu pe acel chip aproape perfect.

— De unde *ai ştiut*?

Lisa înghiţi un oftat. Deşi nu-i plăcea să se repete, nu s-a putut abţine să constate că băiatul nu era tocmai inteligent şi că asta îi domolea din frumuseţe. Nu avea nimic cu oamenii cu puţină

sau fără educaţie – până la urmă, Lisa abia dacă era în stare să îşi scrie numele cu un băţ în nisip când a terminat şcoala. Dar nu exista scuză pentru o persoană care nu ştia cu cine era căsătorită Meg Matthews.

— Unde locuieşti, frumosule? întrebă Lisa.

Spusese „frumosule" pe un ton oarecum depreciativ, ca şi cum ar fi vorbit despre o bucată de carne. Amuzant, se gândi Wayne. Ăsta era felul lui de a vorbi de obicei cu fetele.

— Am un apartament în Londra, dar nu prea stau acolo, spuse el, foarte mândru de asta.

— Şi cât timp stai în Dublin?

— Plec mâine.

— Unde stai?

— Aici, la Clarence.

— Super.

Lisa nu voia să îl ducă la cabana din lemn. Se temea că el va fi inhibat de pinul nelucrat, dar, mai mult decât atât, erau şanse mari ca Lisei să i se ia de el până la finalul călătoriei cu taxiul.

De îndată ce chelnerul luă farfuriile cu mâncarea rearanjată, Lisa se hotărî că aşteptase destul.

— E ora de culcare, îi spuse ea lui Wayne.

— Drace!

El se uită la sânii ei şi se ridică.

În timp ce urca în lift, dorinţa începea să fiarbă în Lisa. Se simţea rea şi decadentă – câteodată o fată are nevoie să facă sex sălbatic cu un străin. Şi care era rostul în a avea un corp perfect şi înfometat, dacă nu îl vede nimeni niciodată?

Mâna fină şi maronie a lui Wayne tremură uşor în timp ce băga cheia în uşă şi, deşi juca doar un rol, Lisa era încântată de puterea pe care o avea.

Odată intrată, nerăbdarea ei a început să crească. Era ca pe un platou de filmare: o cameră

cu stil, un bărbat tânăr, în formă, ferm şi dotat. Nu avea cum să nege – era frumos.

— Închide uşa şi dă-ţi hainele jos, spuse Lisa, intrând din ce în ce mai mult în rolul de dominatoare.

Wayne i-a anticipat admiraţia.

— O să îţi placă asta, rânji el, desfăcându-şi încet nasturii de la cămaşă. Fac două sute de abdomene pe zi.

Abdomenul lui era o masă încordată, cu şase pachete compacte care se terminau cu o pereche de pectorali pe măsură. Era atât de perfect, încât încrederea Lisei se micşoră. Probabil e obişnuit să se culce cu modele excepţional de slabe. Noroc că ea nu mânca.

— Acum tu, spuse el.

Cu un zâmbet plin de subînţeles – atitudinea este importantă – şi-a tras rochia albă peste cap dintr-o mişcare fluidă. Kelvin avea dreptate – nu purta chiloţi.

— Frate, râse Wayne, desfăcându-şi şliţul.

Erecţia lui a ţâşnit în faţă, deja aproape la capacitate maximă. Nu purta chiloţi.

Ea simţi un fior. Era atât de pregătită pentru asta.

Nu era primul cu care se culca de când nu mai era cu Oliver. La puţin timp după, fusese la cineva acasă, în încercarea de a-l uita. Dar nu fusese un succes, era probabil prea devreme. Această încercare părea mult mai reuşită.

— Eşti frumoasă, remarcă Wayne, atingându-i sfârcul cu un interes profesional.

— Ştiu. Şi tu.

— Ştiu.

Au început să râdă de frumuseţea lor şi apoi el a sărutat-o, nu lipsit de sexualitate.

— Hai, spuse el, încercând să o ducă în pat.

— Nu. Pe podea.

Voia să fie dur şi tare şi intens.

— Pervers, spuse el.

— Deloc, răspunse ea, indiferentă. Ai trăit tu o viaţă îngrădită.

Nu era rău. Nu era nici extraordinar. Asta era problema bărbaţilor foarte arătoşi. Credeau că doar dacă zac pur şi simplu acolo asta va provoca o serie de orgasme. Din fericire, Lisa ştia foarte bine ce îşi dorea.

L-a dat la o parte, când acesta a încercat să se aşeze deasupra. Ăsta era numărul ei.

— Mai încet, îl avertiză, cînd el devenise prea agitat sub ea.

Era o bătaie de cap că trebuia să regizeze fiecare mişcare, dar măcar el era ascultător.

Ceva mai târziu, i-a băgat mâinile sub fund şi i-a spus:

— Mai repede! Mai repede!

— Credeam că îţi place încet.

— Ei bine, acum îmi place rapid, gemu ea.

Wayne s-a conformat şi, luată de val, îl muşcă de umăr.

— Nu, sări el. Am o şedinţă foto pentru costume de baie peste două zile. Nu pot avea urme de dinţi.

— Iisuse Hristoase, exclamă ea. Mai tare!

Wayne adună forţă şi viteză, băgându-şi şoldurile musculoase între ale ei.

— Cred că o să..., gemu el.

— Ai face bine să nu, se enervă ea.

Şi era atât de înspăimântătoare, încât orgasmul lui iminent se retrase.

La final, zăceau pe podea, încă gâfâind şi gemând. Sedată pe moment, Lisa privea picioarele scaunelor care se aflau la nivelul ochilor ei. A fost minunat, se gândea ea. Exact ce avea nevoie.

Au continuat să zacă pe covorul albastru până când respiraţia lor a redevenit normală, apoi Wayne a început să dea semne de viaţă. Mângâindu-i uşor părul, el spuse:

— Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine. Eşti atât de... puternică.

Ea răspunse cu un oftat.

— Ai minibar? Pune-mi ceva de băut. Mă duc până la baie.

— Bene.

Bene!

Abia dacă se putea strecura în baia lui, pentru că era plină de produse pentru îngrijirea pielii, şampoane, spume, loţiuni şi parfumuri. Avea mai multe ca ea. *Ce femeie!* Îşi strâmbă gura, dezgustată. Pe etajera de la duş erau nişte sticluţe frumoase de şampon şi gel de duş şi Lisa îşi spuse că le va fura înainte de a pleca.

Când a ieşit din baie, el a condus-o în pat şi i-a pus în mână un pahar cu şampanie rece. Urcându-se lângă ea, în aşternuturile reci din bumbac, spuse:

— Pot să te întreb ceva?

Tonul lui încet şi serios îi indica faptul că va fi una dintre întrebările alea ciudate pe care şi le pun de obicei iubiţii: Crezi în dragostea la prima vedere? La ce te gândeşti? Îmi vei fi fidelă?

— Spune, răspunse ea rapid.

El se sprijini într-un cot, arătă către fruntea lui şi întrebă:

— Ţi se pare că ăsta e un coş?

Nu era nimic pe fruntea lui. Era la fel de fină ca fundul unui bebeluş, precum coaja unei piersici, ca laptele...

— A, da, se încruntă ea. Unul destul de urât, nu? Pare infectat.

El scoase un sunet disperat şi luă o oglindă, în care evident se inspectase cât timp ea fusese la baie.

Lisa râse, amuzată.

— Ce film avem în seara asta? întrebă ea.

Nu voia să vorbească cu el cât timp aştepta să i se scoale din nou.

Între partidele de sex destul de dure, s-au uitat la filme şi au băut şampanie din minibar. Într-un final, sedaţi şi epuizaţi, au adormit. Lisa a dormit adânc şi s-a trezit binedispusă, insistând să o mai facă o dată înainte să plece.

Dar în baie, în timp ce încerca să se spele pe dinţi cu degetul acoperit de pastă, a dat peste ceva ce nu observase cu o seară înainte. Mascara şi creion dermatograf pentru sprâncene. Dezgustător. I se *păruse* ei că genele lui erau excesiv de conturate. Şi era gata să parieze că şi părul lui era vopsit, transformat dintr-un şaten şters în acest negru albăstrui. Dintr-odată, i s-a luat complet de el.

Wayne, pe de altă parte, era destul de atras de Lisa. Era inventivă în pat şi nu era înnebunită după el.

— Te voi mai vedea? întrebă el, în timp ce ea îşi punea rochia albă. Trec des prin Dublin.

— Unde am pus geanta?

— Acolo. Te voi mai vedea?

— Da.

Lisa luase o cască de duş, patru săpunuri, patru sticle de gel de duş şi trei loţiuni de corp.

— Când?

— La sfârşitul lui august. Fotografia mea va fi deasupra numelui editorului în revista *Colleen.*

Ţinând modest cearşaful peste piept, Wayne părea atât de confuz, încât Lisa adăugă:

— Te sun eu.

— Da? întrebă el, cu speranţă în glas.

— Cecul e la poştă. O să-ţi port respect dimineaţă, rânji Lisa, cu pieptenul în păr. Nu, bineînţeles că nu te voi suna.

— Dar... dar de ce ai spus că o vei face dacă nu ai vorbit serios?

— De unde să ştiu eu? dădu ea ochii peste cap. Eşti bărbat. Voi aţi inventat regula asta. Pa!

Coborând scările şi păşind pe stradă, a simţit cum genunchii şi coatele o dureau într-un mod plăcut, din cauza covorului. A chemat un taxi. Avea destul timp să dea o fugă până acasă şi să se schimbe, înainte de a merge la muncă.

Se simţea minunat. Radia! Ăla care spune că aventurile de o noapte te fac să te simţi ieftină şi de căcat greşeşte. Nu se mai simţise atât de bine de secole.

36

După o noapte de sex, Lisa năvăli în birou cu o dispoziţie dinamică.

— Bună dimineaţa, Jack, spuse ea veselă.

— Bună dimineaţa, Lisa.

Ea îl privi în faţă. Avea ochii maţi şi expresia cu nimic diferită faţă de obicei. Nici un semn evident cum că l-ar fi deranjat că ea plecase cu Wayne Baker, deşi îi văzuse figura la momentul respectiv. Păruse înlemnit. Ea ştia.

Deci, la muncă! Energizată, Lisa intră în vrie şi luă decizia că voia ca toate balamalele revistei să fie unse în acel moment. Vorbea despre ceva ce se numea o „copie manechin". Urma să fie o săptămână grea.

— Toate rubricile permanente – film, video, horoscop, sănătate, articole – să fie finalizate. Şi apoi ne uităm peste ce mai avem nevoie.

Copii ale romanelor care urmau să fie publicate în septembrie veneau unele peste altele pentru cronici, pe lângă filme şi albume muzicale. Teoretic, lucrurile gratuite sunt o bucurie, dar nu erau de folos dacă nu era vorba de ceva ce să îţi placă în mod obişnuit. A avut loc o dispută scurtă, dar urâtă, în trei, pe un CD AfroCelt, dar nimeni nu a fost interesat de altceva.

— Gary Barlow, nu prea cred, strâmbă Trix din nas, aruncându-l înapoi în teanc. Enya, în nici un caz, spuse ea, aruncând din nou. David Bowie,

nuuu. Şi cine dracu' sunt „Woebegone"? Ştii, arată bine, solistul e chiar OK. ÎL IAU EU PE ĂSTA, urlă la ea către ceilalţi colegi.

— Se supără cineva dacă îl iau pe ăsta? întrebă Ashling, ridicând un roman.

— Nicidecum, râse Lisa răutăcios.

Dar nu era pentru Ashling, ci pentru Boo, care era atât de plictisit, încât ar fi citit orice.

Marile conflicte au durat întreaga săptămână. Lisa şi Gerry se certau permanent pentru felul în care să arate pagina cu apariţii editoriale.

— E numai format şi nu are conţinut, spuse Gerry supărat.

— Nimeni nu mai citeşte cărţi, urlă Lisa la Gerry. De asta trebuie să facem pagina asta să arate sexy.

Lucrurile mergeau în continuare prost. Lisei nu îi plăcea deloc ilustraţia găsită pentru pagina lui Trix cu fata obişnuită. Se pare că nu era destul de sexy. Gerry şterse un fişier şi pierdu toată munca pe care o făcuse într-o dimineaţă întreagă. Şi un material făcut de Mercedes despre un salon de frumuseţe a fost anulat, după ce o pensaseră prea mult pe Lisa, într-una din pauzele ei de masă.

— Dar chiar am muncit mult la el, protestă Mercedes. Nu poţi renunţa la el.

— Nu renunţ la el, sări Lisa. Îl *desfiinţez*. Dacă tot lucrezi la o revistă, nu vrei să înveţi măcar limbajul?

Atmosfera era tensionată şi volumul de muncă era din ce în ce mai mare. Nimeni nu avea mai puţin de trei proiecte la care trebuia lucrat în acelaşi timp.

Ashling era îngropată în horoscoapele ei postmoderniste, când Lisa a aruncat un braţ de produse pentru îngrijirea părului pe biroul ei şi i-a spus:

— O mie de cuvinte. Să fie...

— Știu, sexy.

Căutând o temă pentru pagina ei, Ashling aruncă o privire peste produsele împrăștiate pe masă. Era o spumă pentru volum, un fixativ care promitea să ridice părul de la rădăcini și un șampon care conferea formă – toate numai nebunii pentru femei care își doresc un păr bogat. Dar mai era și o mască împotriva firelor rebele, un complex calmant și balsam. Toate pentru acele femei cărora le place să aibă părul lipit de cap. Cum putea împăca ambele tabere? Cum putea materialul ei să capete consistență? Era o nebunie. Este posibil să ai un păr care să fie *și* plin de volum, *și* lipit de cap? Sau ar fi trebuit să mintă că părul trebuie să fie lins înainte să prindă volum, inventând astfel un nou set de griji pentru femeile cu părul lung? Dar nu, asta ar fi prea nedrept; când ai o astfel de putere, ai și responsabilitățile aferente. Oftă și mai rupse o bucată din brioșa sa cu ciocolată albă. Și apoi – poate din cauza aportului de zahăr – o lovi o idee care, după atâta nedumerire, i se părea comparabilă cu descoperirea legii gravitației. Materialul ei va începe astfel: „Indiferent de ce îți dorești de la părul tău..."

— Evrica, exclamă ea, veselă și ușurată.

— Ce ai descoperit? întrebă Jack din dreptul copiatorului.

— Mi-am făcut atâtea griji, făcu Ashling semn cu mâna peste tuburile și cutiile de pe birou. În toate astea nu exista nici un tipar. Dar totul a devenit clar când mi-am dat seama că femei diferite își doresc lucruri diferite de la părul lor.

— Femei diferite își doresc lucruri diferite de la părul lor, repetă Jack, cu bunăvoință. Profund. Cred că e o chestie la fel de importantă ca teoria relativității a lui Einstein... timpul nu este un

lucru exact, spuse el, dar depinde de strălucirea părului observatorului în spaţiu. Şi nici spaţiul nu este un lucru exact, dar depinde de felul în care îi stă părul observatorului în timpul observaţiei. Ce muncă plină de însemnătate facem noi aici!

Ashling căzu pe gânduri, întrebându-se dacă ar trebui să se supere, dar Jack i-a luat-o înainte:

— Scuze, spuse el, dintr-odată umil. Râdeam şi eu.

— Asta e cel mai îngrijorător, îi şopti Trix lui Ashling la ureche.

— Ai terminat de scris materialul despre Jasper Ffrench? se răsti Lisa la Trix.

— Da.

Lisa se apropie pentru a se uita peste umărul lui Trix.

— Afrodiziac *nu* se scrie cu „s". Şi e un singur „c" în scoică şi se spune *s*paranghel, nu *ş*paranghel. Familiarizează-te cu corectura.

— Nu am fost nevoită să corectez nimic până acum.

— Aici lucrurile stau altfel. *Colleen* este o revistă cu clasă.

— Credeam că suntem sexy, provocă Trix curajoasă.

— Este posibil să fim amândouă. Of! Mercedes! Cum stai cu materialul ăla?

Nu era tocmai o muncă provocatoare, dar era necesară. Şi epuizantă.

Ashling era terminată de oboseală. Pe lângă zilele lungi şi stresante, mai ducea cu ea şi grija sâcâitoare în legătură cu felul în care se terminaseră lucrurile cu Marcus luni seara. De ce nu se culcase cu el? Nu era ca şi cum se păstra pentru noaptea nunţii, îşi dădu ea seama brusc. Dar se opunea de obicei schimbărilor şi trecuse mult timp de când nu se culcase cu cineva care nu era Phelim.

Cu un oftat prelung, acceptă ideea că viaţa era grea pentru femeia modernă. Pe vremuri, regula era să amâni să te culci cu un bărbat cât mai mult timp posibil. Dar acum, regula părea să fie că, dacă vrei să îl păstrezi, ai face bine să furnizezi ceea ce el îşi doreşte în regim de urgenţă.

Marcus nu a sunat nici marţi, nici miercuri seara şi, deşi Joy pălăvrăgea despre regula de trei zile, Ashling spunea:

— Şi dacă nu mai sună niciodată?

— Hai să fim realiste, s-ar putea să nu mai sune – bărbaţii au căi nebănuite. Dar în orice caz nu îi vei auzi vocea în seara asta. Fă altceva, foloseşte timpul constructiv – ai ceva de spălat? E ceva vopsea pe undeva la care să te poţi uita cum se usucă? Pentru că astă seară, astea-s evenimentele.

Ashling îşi jură că, dacă Marcus va mai suna, se va culca *neapărat* cu el.

În pauza ei de ciocolată la muncă, pe când răsfoia nişte hârtii, numele lui i-a sărit în ochi. Era menţionat într-un material despre cum sunt văzuţi comicii irlandezi în Marea Britanie. Literele dansau ameţitor pe pagină în faţa ei – MaRcuS. *Este prietenul meu.* Ashling se zgâia intens la literele mici şi negre, mişcată de valul cald de mândrie pe care îl simţea. Val care a început să se evapore în câteva secunde. *Sau nu e?*

Faptul că Lisa intrase brusc în criză însemna că toată lumea trebuia să fie pe poziţii până joi. Lisa tocmai se certa cu domnişoara Morley, când Jack s-a catapultat din biroul său, cu o faţă preocupată.

— Domnişoară Morley, vrei să îmi rezervi şi mie o masă de două persoane pentru prânz?

— Ca de obicei?

De fiecare dată când sosea un om de la Londra, Jack îl escorta într-un club, pentru a bea vin roşu şi a mânca friptură.

— Dumnezeule, nu! Undeva drăguţ, undeva unde s-ar simţi bine o femeie, spuse el încântător de neajutorat. Se pare că este aniversarea a şase luni de când sunt cu Mai, adăugă el timid.

Lisa nu îşi putea ascunde ciuda. De ce se purta el atât de frumos cu Mai? De ce nu se certaseră când Mai venise la el la birou în urmă cu câteva zile? Realiză înfricoşată că se creează un tipar în relaţia lor şi că încrederea în sine pe care o căpătase după ce se culcase cu Wayne dispăruse fără urmă.

— Slavă Domnului că mi-am amintit de aniversare, rânji Jack.

— Cum ai reuşit? întrebă domnişoara Morley.

— De fapt, aproape că mi-a spus ea, zise Jack vag. Hei, cum se numea locul ăla în care m-ai dus tu, Lisa? Cred că i-ar plăcea acolo.

— Halo, spuse Lisa.

Dar vocea ei era atât de joasă, încât Jack o rugă să repete.

— Pardon? Mai spune o dată.

— Halo, repetă ea, nu foarte tare nici de data aceasta.

— Aşa este, spuse Jack vesel. Plin de baştani! Mâncare pretenţioasă la preţuri inadmisibile. O să-i placă la nebunie. Dacă îmi dai numărul, fac eu rezervarea.

— Ba nu faci aşa ceva, spuse domnişoara Morley, care tocmai devenise mai autoritară ca niciodată. Asta este treaba mea.

Tremurând din tot corpul de furie, Lisa plecă, rugându-se să fie prea târziu pentru o rezervare.

Peste o jumătate de oră sosi şi Mai, arătând ca o păpuşă Barbie exotică. Când Lisa a zărit-o, furia ei s-a transformat în disperare.

— Frumos costum, o pupă Trix în fund pe Mai.
— Mulţumesc.
— Dunnes?
— Păi, da.

Mai era ceva mai distantă decât în ziua cu şampania. Cumva, noul devotament al lui Jack schimbase lucrurile. Era graţioasă, plăcută şi, în mod clar, prietena şefului lor.

Domnişoara Morley dădu din cap şi ea îşi mută şoldurile invizibile spre biroul lui Jack. Uşa s-a închis ferm în urma ei şi întreg biroul se opri din muncă, în timp ce toţi îşi ciuleau urechile, sperând, dorind, *tânjind* după o ceartă. Dar, după câteva secunde, Jack şi Mai ieşiră, ţinându-se drăgăstos de mână. După ce au traversat biroul, au dispărut, priviţi de ochii înfometaţi ai tuturor. Chiar şi după ce a devenit evident faptul că nu se va întâmpla nimic, tăcerea se păstra.

— Îmi plăcea mai mult înainte, observă Trix rapid, articulând gândurile tuturor.

Lisa, care se pregătea să plece pentru a lua masa de prânz cu Marcus Valentine, încerca să îşi înghită gelozia, durerea şi confuzia. Nu îşi imaginase interesul lui Jack pentru ea, de asta era sigură. Deci, ce era în mintea lui? Nu putea să înţeleagă. Înainte erau meciuri non-stop cu Mai, cu urlete şi strigăte, şi, dintr-odată, raiul pe pământ. De ce? *De ce?* Gândurile fără răspuns i s-au învârtit în minte pe tot parcursul drumului către Mao.

Marcus a ajuns, după ce a întârziat doar zece minute. Înalt, corp frumos, dar... oh, nu! Cum *a putut* Ashling? Lisa a afişat un zâmbet de întâmpinare, dar nu reuşi să etaleze acel farmec de care făcea exces de obicei.

— Mâncăm, da? spuse Marcus aproape agresiv, în timp ce se arunca pe scaunul din faţa ei.

Adică, ceea ce vreau să spun este că ar trebui să ne bucurăm de masa de prânz, fără ca tu să te iei de mine în legătură cu articolul.

— Da.

Lisa a reuşit să îşi îndrepte colţurile buzelor în sus, deşi starea ei de spirit se târa pe undeva la nivelul fundului oceanului. Slujba aceasta putea fi incredibil de umilitoare. Trebuia să fii dezgustător de insistent şi să ai pielea la fel de groasă ca un fund de rinocer.

Dintr-odată, nu îi mai păsa dacă face sau nu rubrica. Ce mai conta? Era doar o revistă de femei stupidă. În afară de câteva remarci despre cât de mult îi plăcea mâncarea picantă, a lăsat conversaţia în seama lui.

Ciudat, cu cât era ea mai reţinută, cu atât Marcus era mai deschis. Şi, undeva la jumătatea mesei, a devenit şi ea conştientă de acest lucru. În acel moment, s-a decis să profite la maxim de reticenţa ei.

— Şi cam ce fel de articol ai fi vrut să fac? întrebă Marcus.

Lisa dădu din cap şi îşi agită furculiţa.

— Mănâncă liniştit.

— OK, spuse el, pentru a reveni la subiect în numai câteva momente. Cam la câte cuvinte te gândeai?

— Cam o mie, dar nu te mai gândi la asta.

— Şi ai aflat ceva despre extindere?

— Una dintre revistele noastre din Australia vrea să te publice, la fel şi *Bloke,* revista noastră masculină din Marea Britanie. Dar, Marcus, dacă nu vrei să faci rubrica, nu o faci, spuse ea, mergând la bluff şi zâmbindu-i cu regret. Vom apela la altcineva. Nu va fi cineva la fel de bun, dar...

— Spune-mi cât de fantastic sunt, rânji el. Şi o voi face.

— Eşti cea mai amuzantă persoană pe care am văzut-o în ultimii trei ani, spuse Lisa fără să clipească. Comicul tău este un amestec unic de inocenţă şi luciditate. Legătura ta cu publicul este solidă, iar felul în care îţi calculezi timpul este impecabil. Semnează aici! spuse ea, scoţând un contract din geantă şi aruncându-l peste masă.

— Încă puţin, dădu el din gene.

— În ciuda faptului că numărul tău aduce aminte de Tony Hancock şi...

Rahat! Nu mai ştia ce să mai spună.

— Woody Allen? interveni el. Peter Cook?

— Woody Allen, Peter Cook *şi* Groucho Marx, zâmbi ea cu subînţeles.

Putea să parieze că Marcus îşi ştia cronicile pe dinafară.

— Stilul tău este o combinaţie de noutate şi modernism.

Spera că ceea ce a spus era adecvat. Pentru că, dacă mai cerea încă o explicaţie pentru felul în care era el amuzant, nu ar mai fi putut spune decât că faţa lui este ciudată.

La întoarcere, a trecut pe lângă biroul lui Ashling şi a spus cu o privire glorioasă:

— Ghici! Marcus Valentine a acceptat să scrie o rubrică lunară.

— Chiar? se bâlbâi Ashling. Părea împotriva acestei idei luni seara. Nu a...?

— Ba da, se mândri Lisa. A făcut-o.

Peste patruzeci de minute, lui Ashling i-a venit ideea unui răspuns întârziat pe care ar fi trebuit să i-l dea Lisei. Ar fi trebuit să îi spună calm: „Marcus va face rubrica? Probabil mulţumită felaţiei incredibile pe care i-am făcut-o aseară".

De ce lucrurile astea nu îi veneau în minte la momentul potrivit? De ce ideea trebuia să îi vină mereu peste ore întregi?

37

Spre uşurarea şi bucuria lui Ashling, Marcus a sunat joi seara şi a deschis conversaţia cu întrebarea:

— Ai planuri sâmbătă seara?

Ea ştia că ar trebui să îl necăjească, să îl chinuiască, să îl amăgească o vreme, să facă pe inabordabila, să îl facă să transpire.

— Nu, spuse ea.

— Bine, atunci. Te scot să luăm cina.

Cina. Sâmbătă seara – e combinaţie plină de înţelesuri. Însemna că nu era supărat pe ea pentru că nu se culcase cu el. Şi mai însemna, de asemenea, că ar face bine să se culce cu el de data asta. Nerăbdarea o făcea să tremure. Dar şi-a repus mintea în funcţiune rapid.

Cu grijă, Ashling recunoscu că lucrurile mergeau bine. Marcus se purta frumos cu ea şi, deşi fusese foarte neliniştită, nu era din cauza a ceva ce făcuse el. De când îl văzuse pe Marcus pentru prima dată pe scenă, ceva începuse să se schimbe în peisajul interior al lui Ashling. După ce Phelim ieşise din scenă, ea renunţase la dragoste şi fusese mai interesată de a-şi reveni decât de a-l înlocui.

Dar intenţionase mereu să reia jocul, în momentul în care se simţea pregătită. Iar telefonul lui Marcus făcuse ca acei mici muguri de speranţă din interiorul ei să înflorească în ideea

că poate acel moment venise. Ieşise în sfârşit din hibernare.

Ceea ce era amuzant era că se întâmpla ceva şi cu hibernarea asta. Dintr-odată trează, începuseră să-i încolţească anumite idei în ceea ce privea vârsta ei, ceasul biologic şi toate neliniştile unei femei de treizeci şi ceva de ani. Sindromul căcat!-am-treizeci-şi-unu-de-ani-şi-nu-sunt-căsătorită.

Când Joy a întrebat-o ce urma să facă sâmbătă seara, Ashling a luat decizia să păşească în noua sa viaţă.

— Prietenul meu mă scoate în oraş la cină.

— *Prietenul* tău? A, vrei să spui Marcus Valentine? Şi te scoate în oraş? spuse Joy, cu un ton de gelozie. Cu mine, bărbaţii nu vor decât să se îmbete. Nu mă hrănesc niciodată.

Apoi a făcut o pauză şi Ashling a simţit că urmează să spună ceva scârbos. Şi nu a fost dezamăgită.

— Singurul lucru cu care mă hrăneşte al meu, spuse Joy în scârbă, este scula lui. Îţi dai seama că, dacă Marcus te scoate în oraş sâmbătă seara, are intenţii serioase?... *Intenţii,* repetă ea accentuat. Gata cu prostiile de data trecută, nu mai poţi spune că te duci la muncă dimineaţa.

— Ştiu. Şi părul a început deja să crească pe picioarele mele.

Ashling ştia cu exactitate ce va purta sâmbătă seara. În detaliu, până la lenjeria intimă. Totul era complet sub control. Şi apoi, dintr-odată, a avut o reacţie violentă la rujul ei. Purtase aceeaşi culoare pe parcursul unei perioade care acum i se părea că s-a întins pe ani întregi, cumpărând acelaşi lucru când cel pe care îl avea se termina. Şi doar pentru că i se potrivea. Ce tâmpenie!

Femeile normale treceau prin rujuri cum treceau prin bărbaţi – rapid. Avea nevoie de un

nou ruj pentru a se reinventa. Era imperativ să îl găsească pe cel potrivit şi, până când nu făcea asta, totul părea că merge aiurea.

Dimineaţa de sâmbătă a fost petrecută în cercetări, dar nimic nu părea să meargă. Erau fie prea roz, fie prea portocalii, prea uscate, prea lucioase, prea şterse sau prea strălucitoare. Imaginându-şi că era altă persoană, şi-a aplicat un roşu închis, de vampă, şi s-a uitat în oglindă. Nu. Arăta de parcă ar fi băut vin roşu timp de paisprezece ore, vin care se coagulase pe buzele ei. Dacă încerca să zâmbească, arăta ca Dracula. Vânzătoarea a venit alergând.

— Îţi stă minunat.

Ashling a reuşit să scape, şi vânătoarea a continuat. Dosul palmei sale, care era murdar de dâre roşii şi maronii, semăna cu o rană deschisă. Şi apoi, exact când speranţa începuse să moară, l-a găsit. Cel perfect. A fost dragoste la prima vedere, şi Ashling simţea cu toată fiinţa ei că totul urma să fie bine.

Marcus o lua la opt şi jumătate, aşa că, la şapte şi jumătate, Ashling şi-a turnat un pahar cu vin şi a început pregătirile. Trecuse mult timp de când nu mai ieşise în oraş pentru a lua cina cu un bărbat. Ea şi Phelim aveau o rutină leneşă şi confortabilă în care comandau de acasă şi în care nu ieşeau la restaurant decât dacă se săturau de pizza şi de *curri*. Mesele în oraş nu aveau decât un scop pur nutriţional, nicidecum legat de seducţie – apelau la alte metode pentru a se atrage unul pe celălalt în pat. Când Phelim avea chef, spunea: „Bestie cu două spinări, e cineva interesat?", iar când Ashling încerca să îl instige, comanda: „Răvăşeşte-mă!".

Şi oare cum va fi sexul cu Marcus? Un sentiment înfricoşător şi excitant îi atinse terminaţiile nervoase şi o determină să se întindă după ţigări.

Joy nu şi-ar fi putut găsi un moment mai bun să ajungă.

A complimentat hainele lui Ashling, a deschis-o la blugi şi i-a admirat lenjeria intimă, după care a întrebat:

— Ţi-ai amintit să te dai cu balsam pe părul pubian?

Ashling dădu din umeri, şi Joy păru rănită.

— Chestiile astea contează! Deci, ai făcut-o?

Ashling dădu din cap.

— Bravo! De când nu ai mai făcut sex? De când a plecat Phelim la Oz?

— De când s-a întors pentru nunta fratelui său.

— Şi chiar o vei face cu domnul Valentine?

— Din ce alt motiv mi-aş da cu balsam pe părul pubian?

Nerăbdarea o făcea pe Ashling irascibilă.

— Excelent! Deci îl placi?

Ashling căzu pe gânduri.

— Chiar cred că aş putea ajunge să îl plac. Ne înţelegem bine şi e atrăgător, dar nu foarte atrăgător. Femeile ca mine nu ajung niciodată cu manechine sau cu actori, sau cu genul de bărbaţi despre care oamenii spun: „Dumnezeule, ce bine arată!". Înţelegi ce vreau să spun?

— Mă sperii. Ce altceva?

— Ne place acelaşi gen de filme.

— Adică? întrebă Joy.

— Cele în limba engleză.

Phelim avea o tendinţă nesuferită de a se considera intelectual şi vorbea adesea despre dorinţa de a merge la filme străine şi cu subtitrări. Nu se dusese niciodată, dar obişnuia să o enerveze pe Ashling citind cu voce tare cronici şi sugerând că *ar trebui* să meargă.

— Marcus e un fel de om obişnuit, explică Ashling. Nu face sporturi extreme şi nu protestează

la mitinguri şi alte nebunii din astea. Nu are pasiuni nebuneşti şi mie îmi place asta la un bărbat.

— Ce altceva?

— Îmi place că..., spuse ea, după care se întoarse către Joy şi continuă fulgerător. Dacă spui asta cuiva, te omor.

— Promit, minţi Joy.

— Îmi place că e puţin faimos. Că îi apare numele în ziar şi că oamenii au auzit de el. Da, ştiu, asta înseamnă că sunt superficială, dar sunt sinceră cu tine.

— Şi cum îi sunt pistruii?

— Pistruiaţi, spuse ea, apoi făcu o pauză. Uite, am şi eu unul sau doi, spuse Ashling defensivă. Nu e nici o ruşine.

— Spun doar că...

— E Ted la uşă. Deschide-i tu, bine?

Ted intră în dormitor, evident entuziasmat.

— Priviţi asta, spuse el, desfăcând un poster.

— Eşti tu! exclamă Ashling.

O poză cu faţa lui Ted pe un corp de bufniţă, cu textul „Bufniţa Ted Mullins" în partea de sus a afişului.

— Pfoa, e fantastic!

— Le voi printa, dar ce credeţi?

Mai scoase un poster şi le lăsă pe amândouă să atârne, ţinându-le între degetul mare şi cel arătător de la fiecare mână.

— Pe fond roşu sau pe fond albastru?

— Roşu, spuse Joy.

— Albastru, spuse Ashling.

— Nu ştiu, mustăci Ted. Clodagh spune...

— Care Clodagh? lătră Ashling, întrerupându-l. Cine Clodagh? Prietena *mea*, Clodagh?

— Da, am trecut pe la ea...

— Pentru ce?

— Ca să îmi recuperez jacheta, spuse Ted defensiv. Ce mare brânză? Am uitat jacheta acolo când am stat cu copiii, nu e nici o crimă.

Ashling nu își putea explica reacția. Nu avea de ales decât să mormăie:

— Așa e, scuze.

S-a lăsat o liniște monumentală.

— Dă-mi, te rog, noul ruj, spuse Ashling scurt.

L-a scos din cutie și a dat la iveală batonul cerat, nou și strălucitor. Superb. Dar, admirându-l, a fost atacată de un acces de luciditate brusc și deloc bine-venit.

— Nu-mi vine să cred, respiră ea.

Inspectă rapid fundul rujului, scormoni în trusa de machiaj, scoase alt ruj și verifică și fundul acestuia.

— Chiar nu îmi vine să cred, exclamă ea, disperată.

— Ce?!

— Am cumpărat același ruj. Am pierdut toată dimineața căutând unul nou și am ajuns să cumpăr exact aceeași nuanță pe care o aveam deja.

Ashling era gata să se arunce în pat, cu un pasional *Sunt atât de ratată,* dar s-a auzit soneria. Ceasul de pe noptiera ei spunea că era opt și jumătate. Ceea ce însemna că era și douăzeci.

— Ar fi bine să nu fie Marcus la ușă, amenință ea.

Dar era.

— Ce fel de bărbat ajunge mai devreme? întrebă Joy.

— Un gentleman, spuse Ashling, deloc convinsă.

— Un ciudat, spuse Joy, nu foarte încet.

— Afară, amândoi.

— Să te asiguri că folosești prezervativ, șuieră Joy, apoi plecară.

După câteva secunde, Marcus apăru în capul scărilor, tot numai un zâmbet.

— Bună, spuse Ashling. Sunt aproape gata. Vrei o bere sau ceva?

— Un ceai. Il prepar eu, nu îţi face griji.

În timp ce se grăbea să termine cu îmbrăcatul, îl auzea deschizând dulapuri şi sertare în bucătărie.

— Simpatic apartament, strigă Marcus către ea.

Ashling îşi dorea să tacă. Replicile inteligente în timp ce îşi aplica rujul nu erau punctul ei forte.

— Mic, dar bine aranjat, strigă ea, absentă.

— Ca şi proprietara lui.

Ceea ce era o mare minciună, se gândea Ashling, deşi era drăguţ din partea lui să spună aşa ceva.

Şi acest schimb de replici stabili tonul serii. Ea se înveseli, a lăsat ruşinea rujului în urmă, s-a pieptănat şi a ieşit pentru a fi admirată.

Înainte de a pleca, Marcus a insistat să îşi spele cana.

— Las-o, spuse Ashling, în timp ce el o băga sub jetul de apă.

— A, nu.

Puse cana pe uscător şi se întoarse către ea cu un rânjet pe faţă.

— Mămica mea m-a învăţat bine.

Ea simţi din nou acel sentiment. Alţi muguri care ieşeau la suprafaţă.

Locul în care a dus-o era intim şi luminat într-o nuanţă rozalie. La o masă din colţ, unde genunchii li se atingeau ocazional, au băut vin alb, rece şi atât de sec, încât parcă le usca dinţii, şi s-au admirat, amândoi cu piele fină şi fără imperfecţiuni, la lumina lumânării.

— Hei, îmi place... spuse el, făcând un gest către topul lui Ashling. Nu m-am priceput niciodată la articole vestimentare feminine. Tricou? Cred că este o jignire dacă îi spun tricou.

Dar cum să îi spun? Top? Bluză? Cămaşă? Vestă? Orice ar fi, îmi place.

— Se cheamă top.

— Şi o bluză ce este, atunci?

Ashling îi dădu câteva variante.

— Nu trebuie să spui niciodată „bluză" unei femei care are sub şaizeci de ani, zise ea, serioasă. Poţi complimenta o femeie în legătură cu vesta pe care o poartă, dacă are un tricou fără mâneci. Nu dacă poartă *cu adevărat* o vestă. De fapt, dacă poartă o vestă, te sfătuiesc să o iei la fugă.

— Înţeleg, dădu Marcus din cap. Dumnezeule, e un adevărat teren minat.

— Ia stai, îşi dădu ea brusc seama de ceva. Mă storci de informaţii pe care să le foloseşti în numărul tău?

— Aş face eu aşa ceva? zâmbi el.

Mâncarea era ireproşabilă, discuţia mergea de la sine, dar Ashling avea sentimentul că participă la un fel de preludiu. Un *trailer*. Şi că filmul urma să fie vizionat mai târziu.

Când a venit nota, Ashling a avut o tentativă de a contribui.

— Nu, insistă Marcus. Nu accept aşa ceva.

Pentru că te aştepţi să primeşti din plin mai târziu?

Pe stradă, el întrebă:

— Şi acum?

Ashling dădu din cap, fără să se poată abţine să nu chicotească. Oare nu era evident răspunsul?

— La mine? sugeră el încet.

A sărutat-o pe Ashling în taxi. Şi din nou în holul apartamentului său. Senzaţia era foarte plăcută, dar, când s-au separat, ea nu s-a putut abţine să nu se uite în jur, să nu îi verifice casa.

Îl plăcea, dar își dorea să vadă cum trăiește, să afle ce e cu el.

Era un apartament cu un singur dormitor, într-un bloc modern, iar stilul era chiar plăcut.

— Și chiar nu miroase ciudat.

— Ți-am spus, mămica mea m-a învățat bine.

S-a întors către sufrageria lui.

— Uite câte filme, se miră ea.

Păreau a fi sute, aliniate pe perete.

— Ne putem uita la ceva, dacă vrei, spuse el.

Chiar voia. Prinsă între atracția pentru el și o neliniște copilărească, se gândi că i-ar prinde bine o amânare.

— Alege unul, o invită el.

Dar când a început să verifice rafturile, a realizat ceva ciudat. Monty Python, Blackadder, Lenny Bruce, Laurel and Hardy, Father Ted, Mr Bean, The Marx Brothers, Eddie Murphy – erau numai filme de comedie.

Era confuză. La prima lor întâlnire, discutaseră aprins despre filmele lor preferate. El susținuse că îi place o largă varietate de filme, dar nu aveai cum să confirmi asta de pe rafturile lui. Într-un final, a selectat *The Life of Brian.*

— O alegere impecabilă, doamnă.

A scos o sticlă cu vin pentru ea, o cutie cu bere pentru el și s-au luat timid în brațe în fața televizorului.

După zece minute de film, Marcus i-a atins umărul gol cu degetul arătător și a început să o mângâie.

— Asssh-liiing, șopti el cu o intensitate ce îi făcu stomacul să se strângă.

Aproape înfricoșată, se uită repede la el. El se uita fix la ecran.

— Acum privește atentă, o rugă el cu același ton în voce. Unul dintre cele mai mari momente comice ale tuturor timpurilor urmează să înceapă.

Pe jumătate dezamăgită, dar veşnic ascultătoare, Ashling era atentă, iar când Marcus a început să râdă, nu s-a putut abţine să nu râdă şi ea. Apoi el s-a întors către ea şi a întrebat-o, ca un băieţel drăgălaş:

— Te deranjează, Ashling?

— Ce?

Dacă te culci cu mine?

— Dacă ne mai uităm o dată?

— A! Nu, deloc.

Când bătăile inimii au revenit la normal, ea a luat decizia că era impresionant faptul că Marcus dorea să împartă cu ea ceea ce era important pentru el.

— Şi au fost mulţumiţi că am acceptat să scriu rubrica? a întrebat el, la puţin timp după aceea.

— Încântaţi.

— Lisa aceea, e ceva, nu?

— Foarte convingătoare.

Ashling nu ştia dacă e inteligent să o vorbească de rău pe Lisa.

— Tu ar trebui să primeşti laudele, totuşi.

— Dar eu nu am făcut nimic.

Marcus se uită la ea cu subînţeles.

— Le poţi spune că m-ai convins când eram împreună în pat.

Intenţia clară din privirea lui o făcu să îşi piardă vocea. Apoi a înghiţit de parcă mânca o scoică.

— Dar asta nu ar fi adevărat.

Entuziasmul ei se evaporase. Era prea devreme pentru a se culca cu el, dar un refuz ar fi prea de modă veche. Pur şi simplu nu înţelegea timiditatea ridicolă care o cuprinsese – avea treizeci şi unu de ani, făcuse sex cu mulţi bărbaţi.

— Haide.

El s-a ridicat şi a tras-o de mână. Ceva îi spunea că nu putea fi refuzat.

— Dar filmul...
— L-am mai văzut.
Nu zău!
Timiditatea se lupta cu curiozitatea, cu atracţia – cu frica de intimitate. Îşi dorea să se culce cu el şi totuşi nu dorea, dar nevoia lui urgentă o obliga. S-a trezit stând în picioare. Un sărut a încercat să o convingă şi au ajuns în dormitor. Nu era un dans fluid în care neîndemânarea dispărea şi hainele zburau fără să îşi dea seama. El nu a reuşit să îi dea jos sutienul, iar când ea a văzut cât de mare îi părea erecţia între şoldurile lui înguste, a trebuit să îşi ia privirea. Tremura ca o virgină înfricoşată.
— Ce e în neregulă?
— Mi-e ruşine.
— Deci nu e din vina mea?
— A, nu.
Vulnerabilitatea lui o făcea să încerce mai din greu. L-a apropiat de ea, ceea ce a avut un dublul efect de a-i face lui plăcere şi de a-i permite ei să nu mai vadă erecţia ieşind din smocul de păr.
Cearşafurile erau proaspete, lumânările – un detaliu surprinzător, el era atent şi nu făcuse nici o remarcă la adresa absenţei taliei ei, dar trebuia să recunoască faptul că nu, nu era complet detaşată. În mod sigur nu era cea mai proastă experienţă sexuală pe care o avusese. Şi cele mai bune partide erau mereu puţin ireale, având loc mai mereu când se împăca cu Phelim, când bucuria de a se reuni se adăuga la experienţa compatibilităţii.
Era fată mare acum şi ştia că nu trebuie să se aştepte la minuni. Oricum, nici prima partidă de sex cu Phelim nu fusese tocmai cutremurătoare.

38

Duminică dimineaţa, Clodagh s-a trezit înghesuită pe o suprafaţă de zece centimetri, la marginea patului. Craig o împinsese acolo, deşi putea foarte bine să fi fost Molly sau chiar amândoi. Nu îşi putea aminti când ea şi Dylan dormiseră ultima dată nesupravegheaţi şi era atât de bine antrenată să doarmă pe marginea patului, încât se gândea că ar putea, în acest moment, să doarmă liniştită o noapte întreagă pe marginea unei prăpăstii.

Ceva îi spunea că este foarte devreme. Ceva de genul orei cinci. Soarele răsărise şi pe porţiunea unde draperiile nu se întâlneau se creea un fascicul acid de lumină puternică. Dar ea ştia totuşi că este prea devreme pentru a fi trează. Pescăruşii, care nu se vedeau de dincolo de fereastra ei, zbierau ascuţit şi plângăcios. Păreau a fi nişte copii dintr-un film de groază. De partea cealaltă a lui Craig, Dylan dormea adânc, cu membrele aruncate aiurea în pat şi cu respiraţia şuierând ritmat, fiecare expiraţie ridicându-i părul de pe frunte.

Melancolia o apăsa din ce în ce mai tare. Avusese o săptămână proastă. După dezastrul de la agenţia de plasare a forţei de muncă, Ashling o îndemnase să apeleze la încă o opinie. Aşa că îşi pusese din nou costumul său scump şi încercase din nou. A doua agenţie a tratat-o aproape

cu la fel de mult dispreț ca și prima. Dar, spre surprinderea ei, cea de-a treia i-a propus să se ducă pentru două zile de probă – să facă ceai și să răspundă la telefoane – la o companie furnizoare de radiatoare.

— Salariul este... modest, recunoscuse omul de la recrutări, dar pentru cineva ca tine, care nu a mai lucrat de destul de mult timp, este un început bun. Te vor adora sigur, deci dă-i înainte. Baftă!

— Da, mersi.

De îndată ce Clodagh a aflat că se poate angaja, nu și-a mai dorit asta. Să facă ceai și să răspundă la telefoane, ce e distractiv în asta? Făcea asta tot timpul acasă. Și la o companie de radiatoare? Părea atât de plicticos. Într-un fel ciudat, să i se ofere o slujbă și să își dea seama că nu și-o dorea era mai rău decât să i se spună că nu este angajabilă. Deși nu era o persoană care să se analizeze prea mult, și-a dat seama că de fapt nu își dorea să se angajeze – în mod sigur nu avea nevoie de bani –, dorea strălucire și adrenalină. Și în mod sigur nu avea cum să găsească așa ceva la o firmă de radiatoare.

Așa că l-a sunat pe domnul de la recrutări și i-a spus că nu se poate prezenta, pentru că Craig făcuse pojar. Aveau și copiii foloasele lor, se gândise ea. Dacă nu voiai să faci ceva, atunci spuneai că unul dintre ei are temperatură și că îți faci griji că ar putea fi meningită. Așa ceva reușise să o scape de petrecerea de Crăciun de la firma lui Dylan, în urmă cu un an. Și cu un an înainte de asta. Și avea cea mai puternică intenție să folosească aceeași scuză și anul ăsta.

Își schimba incomod poziția. Ceva ascuțit o înțepa în spate. După căutări, s-a dovedit a fi un Buzz Lightyear. De partea cealaltă a ferestrei, pescărușii țipau din nou, plânsetul lor nesuferit

rezonând cu starea ei. Se simţea captivă, pusă la colţ, blocată. De parcă era prinsă într-o cutie întunecată şi fără aer, care devenea din ce în ce mai mică – iar ea nu putea să înţeleagă. Fusese mereu fericită cu ce avea. Viaţa ei se desfăşurase exact aşa cum trebuia, iar evoluţia fusese mereu pozitivă. Apoi, fără avertisment, părea să se fi oprit. Mergea către nicăieri şi nu avea nimic pentru care să înainteze. Un gând îngrozitor începu să se instaleze – oare va fi aşa pentru totdeauna?

Dintr-odată, îşi dădu seama că şuieratul lui Dylan crescuse în intensitate. Într-un acces de furie, explodă:

— Nu mai *respira*!

Cu o lovitură puternică peste cap, îi schimbă direcţia respiraţiei.

— Scuze, bombăni el, fără să se trezească.

Ea îi invidia somnul lipsit de griji. Lipită de saltea, asculta pescăruşii, până când Molly s-a urcat lângă ea în pat şi a lovit-o peste faţă. Era timpul să se trezească.

O apendicită de urgenţă, se gândi ea. *Sau un infarct mic.* Nimic foarte serios. Dar ceva ce să implice timp îndelung petrecut în spital, cu restricţii serioase la vizitare.

După ce a făcut duş, s-a uscat şi l-a luat la rost pe Dylan, care căsca pe marginea patului:

— Să nu îi dai lui Craig Frosties, a cerut toată săptămâna, dar după ce îi dai nu se atinge de ele. Se face un nou grup de joacă la capătul străzii, suntem invitaţi cu toţii să ne întâlnim astăzi. Nu ştiu dacă să o dau pe Molly peste cap cu o schimbare, dar e atât de nepopulară în grupul vechi, încât poate că nu e o idee tocmai rea.

— Înainte vorbeam şi de altceva în afară de copii, spuse Dylan, părând îngrijorat.

— Adică, despre ce? întrebă Clodagh defensivă.

— Nu ştiu. Nimic... orice. Muzică, filme, oameni...

— Păi, la ce te aştepţi? spuse ea, furioasă. Copiii sunt singurii oameni pe care îi văd, nu am ce face. Dar, dacă tot am ajuns la subiectul interese externe, mă gândeam să redecorăm puţin.

— Ce să redecorăm? întrebă el rece.

— Aici, în dormitor.

A pus pe ea nişte cremă de corp şi a început să se maseze rapid.

— Abia a trecut un an de când am refăcut camera asta.

— Au trecut optsprezece luni.

— Dar...

Clodagh a început să pună lenjeria intimă pe ea.

— Ai ratat puţin.

Dylan s-a întins pentru a-i masa crema rămasă neîntinsă pe partea din spate a coapsei.

— Ia mâna, strigă ea, plesnindu-l.

Senzaţia mâinii lui pe piele o enerva.

— Vrei să te calmezi? urlă Dylan. Ce e în *neregulă* cu tine?

Mult prea târziu, reacţia ei o înspăimântă. Nu trebuia să fi făcut asta. Figura lui Dylan o sperie şi mai mult – furie amestecată cu durere.

— Scuze, sunt doar obosită, reuşi ea să spună. Scuze. Te poţi apuca tu să o îmbraci pe Molly?

Să încerci să o îmbraci pe Molly când ea nu voia să fie îmbrăcată era ca şi cum ai fi încercat să îndeşi o caracatiţă încăpăţânată într-o plasă.

— Nu! urla ea, mişcându-se şi agitându-se.

— Clodagh, ajută-ne, strigă Dylan, încercând să prindă un braţ şi să îl bage într-o mânecă.

— Mami, nuuuu.

În timp ce Clodagh o ţinea locului pe Molly, Dylan începu să fredoneze un cântecel cu o voce răbdătoare. Un cântecel tâmpit despre cât de minunat va arăta Molly după ce se va fi îmbrăcat cu tricoul şi cu pantalonaşii şi cât de frumoase erau culorile.

Când ultimul pantof a fost îndesat în piciorul agitat al lui Molly, Dylan îi zâmbi triumfător lui Clodagh.

— Misiune îndeplinită, rânji el. Mulţumesc.

Când Dylan spusese că ei nu mai vorbesc despre altceva în afară de copii, se speriase. Dar, dacă era sinceră, şi-ar fi dat seama că parţial era adevărat. Se aliaseră, unul lângă celălalt, ca doi lucrători calificaţi în domeniul copii – aproape ca doi colegi. Şi ce era atât de rău în asta, se gândea ea, căutând justificare. Aveau doi copii, ce altceva puteau face?

Venise multă lume la noul grup de joacă. În timp ce Clodagh trecea printre uşile viu colorate şi arunca priviri în jur, prima persoană pe care a cunoscut-o a fost Deirdre Bullock, o femeie care deţinea centura neagră în a fi mamă. Fiica ei, Solas Bullock, era cel mai talentat copil din lume.

— Nu o să îţi vină să crezi! exclamă Deirdre. Solas vorbeşte în fraze complete acum, spuse ea, după care făcu o pauză scurtă pentru chicotit. Molly?

Solas are cu trei luni mai puţin decât Molly.

— Nu. Molly preferă să comunice cu noi în scris, adăugă Clodagh.

Probabil că va fi scoasă din circuitul matinal de cafea, dar figura înfricoşată a lui Deirdre merita riscul.

Luni, lui Clodagh i-a venit o idee genială despre cum să iasă din starea deprimată în care era. Să iasă în acea seară cu Ashling. Să colinde barurile ca în vremurile bune, poate să ajungă şi într-un club, şi aşa va avea ocazia să poarte câteva din noile sale haine. Poate pantalonii palazzo şi tunica – dar ce pantofi mergeau la aşa ceva, se întreba ea. Se gândea că ar trebui să

asorteze nişte platforme, dar nu era sigură că poate să meargă aşa fără să se simtă aiurea. Greu de ştiut sigur, trecuse mult timp de când nu mai purtase haine la modă.

Încântată, a sunat-o pe Ashling la birou.

— Ashling Kennedy la telefon.

— Clodagh sunt. A, spuse ea, amintindu-şi ceva. Ted ăla a trecut pe la mine vineri să îşi recupereze jacheta.

— Mi-a spus.

— E drăguţ, nu? Eu am zis mereu că e un pic cam prostovan, dar nu e chiar aşa de rău, dacă ajungi să îl cunoşti, nu-i aşa?

— Păi...

— Mi-a spus câte ceva despre cum e să fii comic. Mi-a arătat posterele lui.

— Aha.

— Mi-ar plăcea să merg să îl văd. Mi-a spus că mă anunţă când va mai face un număr, dar mă ţii tu la curent?

— Da, sigur.

— Ia zi, de ce nu ieşim noi să bem ceva în seara asta? Ne trotilăm, poate dansăm puţin. Poate Dylan să stea cu copiii.

— Nu pot, se scuză Ashling. Ies cu Marcus. Noul meu prieten, explică ea.

— Noul tău ce?

— Prieten, spuse Ashling, cu o mândrie ciudată în voce. Nu ne-am văzut de prea multe ori, dar ne-am petrecut toată ziua de ieri în pat şi vrea să mă vadă şi în seara asta.

Porţile timpului s-au deschis, aruncând cu nostalgie către Clodagh. Prima ei senzaţie ciudată de dragoste era acum atât de palpabilă în mintea ei, uimind-o prin claritatea cu care o simţea. Apoi dispăru, la fel de brusc cum apăruse, lăsând în urmă o dorinţă inexplicabilă.

— Nu poţi să îl amâni?

— Nu, spuse Ashling stânjenită. I-am spus că îl voi ajuta cu numărul. E comic, vezi tu...

— Altul!

— Şi are nevoie de mine pentru a încerca noul număr.

— Atunci mâine.

— Am lecţii de salsa.

— Miercuri?

— Trebuie să particip la deschiderea unui nou restaurant.

— Ce baftă pe tine.

Diferenţa dintre faptul că Clodagh participa la deschiderea unui nou grup de joacă şi acela că Ashling mergea la deschiderea unui nou restaurant nu o lăsa tocmai rece.

— Ce face Dylan?

Clodagh plescăi mofturoasă.

— Munceşte zi şi noapte. Va fi plecat joi seara. Din nou! Pleacă la altă conferinţă idioată. Nu vrei să vii pe la mine? Bem vin şi mâncăm ceva...

— Sigur. O seară ca între fete, acasă.

— Ăsta este singurul gen de seară de care se pare că am parte. Mă anunţi dacă afli ceva de Ted?

39

A trecut o săptămână. Apoi încă una şi încă una. Ritmul de muncă se menţinea frenetic. Chiar dacă toată lumea muncea din greu pentru numărul din septembrie, Lisa începuse deja să se gândească la planul pentru ediţia din octombrie. Şi la cel din noiembrie şi poate şi la cel din decembrie.

— Dar suntem abia în iunie, se plânse Trix.

— De fapt, suntem pe 3 iulie şi, în lumea reală, revistele trebuie planificate cu şase luni înainte, spuse Lisa strictă.

Obstacolele erau nenumărate. Deşi sunaseră la sute de agenţi, Lisa nu reuşise să convingă pe nimeni să scrie rubrica de scrisori pentru celebrităţi. Era groaznic de frustrant, şi Lisa îşi dădea seama cu necaz că lucrurile nu ar fi stat la fel dacă ar fi lucrat în continuare la *Femme*. Apoi, un hotel din Galway a aflat că urma să fie inclus în materialul cu camerele cele mai sexy şi a ameninţat că va da revista în judecată.

Moralul s-a mai ridicat în momentul în care Carina, o colaboratoare, a reuşit să programeze un interviu cu Conal Devlin, un frumos actor irlandez, cu pometi şi barbă încântătoare. Apoi moralul s-a prăbuşit când el a apărut în numărul din iulie din *Irish Tatler*, dezvăluind abuzurile de care avusese parte în copilărie – lucruri pentru care promisese exclusivitate Carinei.

— Am fost trişaţi, spumega Lisa. Nenorocitul! Nimeni nu se comportă cu revista mea ca şi cum ar fi de mâna a doua!

Nu numai că s-a renunţat la material, dar din cauza aceasta a trebuit rescrisă şi pagina de film. Scriseseră o cronică strălucitoare pentru noul său film.

— Îl distrugem, ordonă Lisa. Spunem tuturor că este o porcărie. Tu, Ashling, tu te ocupi de asta.

— Dar eu nici măcar nu am văzut filmul.

— Şi?

Fiecare succes a fost obţinut cu greu. Singurul lucru asupra căruia cădea de acord toată lumea era faptul că Lisa era o şefă de coşmar. Era foarte precisă în legătură cu ceea ce îşi dorea. Apoi, peste trei ore, când materialul era aproape gata, era foarte precisă în a declara că nu şi-l mai doreşte. Până peste încă o zi, când îşi dădea categoric seama că şi-l dorea din nou. Pentru un articol se muncea pe brânci, se plângea, se relua munca, se privea cum se duce pe apa sâmbetei, după care era adunat de pe jos şi repus în circuit. Minunatul material al lui Ashling despre cum nu are importanţă ce îţi doreşti de la părul tău fusese anulat, reluat, rescris şi regândit, încât Ashling chiar începuse să plângă în momentul în care Lisa l-a respins încă o dată.

— Vrei să îl rescrii tu? i se adresă Lisa lui Mercedes. Dacă va mai trebui să mă mai uit o dată peste el, îmi dau foc.

— Sigur. Dacă o suni tu pe nebuna aia de Frieda Kiely în legătură cu şedinţa de sâmbătă.

Lisa vorbise serios în momentul în care spusese că va relua şedinţa foto cu colecţia Friedei Kiely.

— Ashling, Trix şi Mercedes, anulaţi-vă planurile pentru vineri seară, vom munci toate sâmbătă,

anunţă Lisa. Avem nevoie de oameni să care hainele, să plimbe cafelele, chestii de genul ăsta.

A urmat o serie unanimă de plângeri, dar nu au avut nici un efect.

— E o târfă sclavagistă, se smiorcăi Ashling, în timp ce lua cina cu Marcus la Mao. Cea mai rea persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Nu te abţine, o rugă Marcus, turnându-i un pahar cu vin. Dă-i înainte, scuipă tot.

— A, nu, spuse Ashling, ducând o mână prin părul ei care arăta destul de haotic. Doar că e atât de insistentă, încât nu îi pasă că avem şi noi o viaţă în afara preţioasei sale reviste afurisite. Când ar trebui să mai dormim? Sau să mâncăm? Sau să ne spălăm hainele?...

În momentul în care Ashling s-a oprit, băuse mai bine de jumătate din sticla de vin şi se simţea mult mai bine.

— Ascultă-mă doar, parcă sunt o caţă, exclamă ea, roşie în obraji. A, nu. Am băut destul, spuse ea, încercând să îl oprească pe Marcus din a-i mai pune vin.

— Dă-i înainte, insistă el. Bagă asta în tine, ai nevoie să îţi recapeţi forţele.

— Mulţumesc. *Dumnezeule,* mă simt mai bine, mormăi ea, lăsându-se uşurată pe spătarul banchetei. Am terminat episodul de psihoză, acum mă voi purta normal.

Trecând la cafea, au început să facă ipoteze pe seama celorlalţi clienţi. Era un joc pe care îl jucau de obicei, atribuind poveşti, chiar vieţi întregi, celorlalţi oameni din jurul lor.

— Ce zici de el? spuse Marcus, arătând către un om mai în vârstă, bătut de vreme, cu sandale peste şosete albe, care tocmai intrase.

Ashling se gândi intens.

— Un preot care s-a întors acasă din pelerinaj, concluzionă ea.

Marcus era intrigat.

— Hmmm, te dai comică, ha?

Admirația îi îndulcea vocea. După aceea îi făcu semn către partea cealaltă a restaurantului, unde doi tineri beau ciocolată caldă și mâncau tort.

— Și ce zici de perechea aceea?

Ashling nu era hotărâtă ce să spună. Poate că nu ar trebui să o facă cu voce tare, dar vinul avea efectul de a scoate totul la suprafață, așa că, într-un final, spuse:

— Bun, poate că nu e corect să spun asta, dar cred că sunt homo.

— De ce?

— Pentru că... păi, din mai multe motive. Bărbații heterosexuali nu mănâncă împreună. Și nu stau față în față, stau unul lângă altul și refuză să se uite unul la celălalt. Și chestia cu mâncatul tortului – bărbățoii se tem că asta e prea feminin. Homosexualii sunt mult mai relaxați.

Marcus își miji ochii, gânditor.

— Dar uite, Ashling, poartă pantaloni de piele și au câte o cască fiecare alături, pe podea. Dacă aș spune că sunt motocicliști germani sau olandezi care fac turul Irlandei?

— Bineînțeles, spuse Ashling, dintr-odată lămurită. Sunt străini. Bărbații străini au voie să mănânce tort, fără ca oamenii să spună despre ei că sunt homosexuali.

În urmă cu câțiva ani, petrecuse un weekend cu un băiat elvețian, care era în trecere și care mâncase în public prăjitură de căpșuni, cu o inconștiență fermecătoare.

— E totuși trist pentru bărbații din Irlanda, spuse Marcus.

— Chiar este.

Și au râs amândoi, căldura din sufletul ei fiind pe măsura celei din ochii lui.

Exact în momentul ăsta, viața nu e chiar atât de rea, recunoscu Ashling.

La opt şi jumătate dimineaţa, Ashling a apărut la studio, târând după ea două genţi imense, pline cu haine, pe care le luase de la biroul de presă al Friedei Kiely cu o seară înainte. Nu mai fusese până atunci la o şedinţă foto propriu-zisă, deci, în ciuda supărării ei, nu putea să nu fie încântată şi curioasă.

Niall, fotograful, şi asistenta lui ajunseseră deja. Şi fata de la machiaj la fel. Chiar şi Dani, modelul, era acolo. Ceea ce a făcut-o pe Lisa să se încrunte – modelele adevărate ajungeau mereu cu o jumătate de zi întârziere.

— Cine e stilistul aici? întrebă Niall.

— Eu, spuse Lisa.

Mercedes părea că îşi dorea să o ucidă. *Ea* era editorul de frumuseţe, *ea* trebuia să se ocupe de *styling*.

Lisa, Niall şi fata de la machiaj s-au adunat în jurul lui Dani, în timp ce Lisa îşi enunţa ideile. Deşi Niall declara că sunt „geniale", Ashling şi Trix au făcut un schimb de priviri neimpresionate, până când Dani a fost gata. Era îmbrăcată cu una dintre creaţiile nebuneşti şi vaporoase ale lui Frieda, machiată cu urme de noroi pe faţă şi avea paie în părul lung şi negru, apoi a fost aşezată pe o canapea arămiu cu alb. O pizza pe jumătate mâncată se afla lângă ea şi în mâini îi fusese amplasată o telecomandă. Se pare că ea ar fi trebuit să simuleze că se uită la televizor. Se vorbea mult despre ironie şi contrast.

— Pare o mare porcărie, îi şopti Trix lui Ashling.

— Da, eu nu înţeleg nimic.

Aranjatul a durat o veşnicie – echipamentul, luminile, unghiul la care trebuia să stea Dani faţă de canapea, felul în care stăteau cutele rochiei.

— Dani, iubito, telecomanda acoperă detaliile topului. Ţine-o mai jos. Nu, mai jos. Nu, un pic mai sus...

În sfârşit, erau gata.

— Pari plictisită, o certă Niall pe Dani.

— Chiar *sunt.*

La fel erau şi Ashling şi Trix. Pur şi simplu nu avuseseră idee cât de plicticos poate fi.

După ce a mai verificat de câteva ori ceva ce se numeşte „nivel", Niell a declarat, într-un final, scena pregătită. Dar, exact când era gata să înceapă, Mercedes a intrat în cadru pentru a-i aranja fusta lui Dani.

— Era puţin boţită, minţi ea.

Mercedes ura atât de mult faptul că Lisa furase şedinţa foto, încât născocea lucruri pe care să le facă, astfel încât să simuleze că ar conta şi ea pe acolo.

A mai durat cincisprezece minute până când Niall a fost pregătit din nou şi, chiar în momentul în care credeau că este gata să apese pe butonul aparatului său de fotografiat şi *să şi facă* o *poză,* a făcut o pauză şi a ieşit din spatele trepiedului, pentru a da la o parte un fir de păr invizibil de pe faţa lui Dani. Ashling şi-a muşcat buza pentru a nu urla. Oare va face vreodată o afurisită de fotografie?

— Îmi pierd încet dorinţa de a trăi, spuse Trix uşor, printre dinţi.

Până la urmă, Niall a făcut fotografii. Apoi a schimbat lentila şi a mai făcut câteva. Apoi a trecut pe un film alb-negru. După care a schimbat aparatul de fotografiat. Apoi întreaga echipă de producţie de nivel mai înalt s-a mutat într-un supermarket, pentru a continua şedinţa foto. Unde toţi oamenii care îşi împingeau cărucioarele pline de cumpărături întorceau capetele după modelul slăbănog şi murdar pe faţă, care se

apleca peste carnea congelată. Ashling era înfiorător de ruşinată – şi îngrijorată.

— Pozele astea or să iasă ridicol. Nu vom avea cum să le folosim.

În momentul în care Lisa şi Niall s-au decis că sunt mulţumiţi cu pozele din supermarket, se făcuse ora patru.

— Am făcut nişte poze bune, recunoscu Niall. Unghiuri excelente, ironie excelentă.

— Putem merge, vă rog, acasă acum? mormăi Trix cu o voce joasă şi disperată.

Braţele îi atârnau sub presiunea ţoalelor lui Frieda Kiely, se săturase să răspundă la telefoanele mobile ale lui Dani, care sunau încontinuu, şi se săturase să fie tratată ca o sclavă. Aleargă şi cumpără baterii pentru aparatele lui Niall, adu cafele pentru toată lumea, du-te după servieta în care erau paiele.

— Scena de pe stradă, îi aminti Lisa lui Niall.

Terminaţi, se opriră toţi pe strada South William, unde, pe trotuarul din faţa unui restaurant indian, Niall şi-a instalat echipamentul pentru a mia oară pe ziua aceea.

— Ce-ar fi dacă am pune-o pe Dani să scormonească într-un coş de gunoi, ca o persoană de pe stradă? sugeră Lisa.

Niall adora ideea.

— Nu, spuse Dani, cu ochii aproape în lacrimi. În nici un caz.

— Dar e urban, insistă Lisa. Avem nevoie de imagini urbane puternice, pentru a contrasta cu rochia.

— Nu-mi pasă, nu o fac. Dă-mă afară dacă vrei.

Lisa o privea insistent. Tensiunea creştea. Dacă Boo nu ar fi ales exact momentul acela să treacă pe acolo cu Hairy Dave, Ashling se temea că deznodământul nu ar fi fost deloc unul fericit.

— Bună, Ashling, strigă Boo vesel.

— A, bună, spuse ea, aproape înlemnită.

Boo, cu pătura lui murdară peste umeri şi cu Hairy Dave alături, era evident un om de pe stradă.

— Am terminat de citit *The Blacksmith's Woman*, îi spuse Boo lui Ashling. Nu am putut-o lăsa din mână, dar la final chiar nu mi-a venit să cred. Nu aş fi zis niciodată că ăla este fratele ei vitreg.

— Minunat, spuse Ashling rigid, sperând ca băieţii să dispară cumva.

Dar, dintr-odată, spre surprinderea ei, o văzu pe Lisa că îl studiază pe Boo cu mare interes.

— Lisa Edwards.

Cu un zâmbet larg, le întinse mâna şi – foarte surprinzător – nu a schiţat nici un gest de dezgust când întâi Boo, apoi Hairy Dave dădură mâna cu ea. Lisa aruncă o privire la potcoava de oameni care aşteptau în jurul ei.

— Bun, spuse ea cu un zâmbet de reptilă. O lăsăm baltă cu coşul de gunoi. Am o idee mai bună.

S-a întors către Boo şi către Hairy Dave.

— Băieţi, cum v-ar plăcea să fiţi fotografiaţi cu fata asta frumoasă? spuse ea, împingând-o pe Dani în faţă.

Ashling era şocată. Nu era normal ce se întâmpla, avea senzaţia că avea loc un fel de exploatare. A deschis gura pentru a obiecta, dar Boo părea extrem de încântat.

— Este vorba de o şedinţă foto de modă? Şi vrei să participăm şi noi? Incredibil.

— Dar... încercă Dani.

— Ori asta, ori coşul de gunoi, spuse Lisa cu o voce calmă.

Dani făcu o pauză de o secundă, după care se plasă furioasă între Boo şi Hairy Dave.

— Genial! exclamă Niall. Îmi place la nebunie. Nu e nevoie să zâmbeşti, ăăă, Dave, fii doar tu

însuţi. Şi tu, ăăă, Boo, vrei să îi dai pătura ta lui Dani? Minunat! Dani, dragă, o poţi pune pe umeri? Prefă-te că e un şal, dragoste, dacă îţi e mai uşor. Avem nevoie de un pahar de plastic. Trix, dă o fugă la McDonald's şi ia câteva...

Ashling se întoarse către Mercedes şi o întrebă, înmărmurită:

— Sigur, pozele astea nu au cum să fie folosite?

— Nu, recunoscu Mercedes, cu ochii ei negri trişti. Sunt inspirate. Probabil că vor câştiga un afurisit de premiu!

Se făcuse ora opt când au terminat. Ashling a alergat acasă să se pregătească şi, în timp ce încuia uşa, telefonul a început să sune – Clodagh, care îşi petrecuse ziua tunzându-se atât de radical, încât acum Dylan nu mai vorbea cu ea. După care şi-a cumpărat o pereche de pantaloni mulaţi, albi, care aveau o măsură pe care nu o mai purtase dinainte să fie însărcinată cu Craig. Problema cu pantofii era în sfârşit sub control (papuci cu puf şi cu toc cui) şi era disperată să iasă.

Dar, înainte să apuce să îi povestească ceva din toate astea lui Ashling, aceasta îi şopti:

— Nu am mai fost atât de obosită în viaţa mea. Am fost la şedinţă foto de modă care a durat toată ziua.

Clodagh a făcut o pauză, exuberanţa murindu-i pe buze, după care începu să fiarbă de ciudă. Ashling era o tută norocoasă. O tută norocoasă şi fabuloasă. O făcea intenţionat, doar pentru a-i face în ciudă lui Clodagh şi vieţii ei plictisitoare.

— Nu prea pot vorbi, se scuză Ashling. Trebuie să mă pregătesc. Trebuia să fiu la Marcus acum cinci minute.

Clodagh era distrusă. Trebuia să rămână acasă cu noua ei coafură şi cu noile ei haine şi cu noii

ei pantofi şi să se uite la televizor. Se simţea atât de stupid, încât a durat câteva secunde până să poată spune:

— Şi cum merge cu el?

Ashling nu era conştientă de dezamăgirea lui Clodagh. Îi stătea mintea la Marcus şi se întreba dacă e bine să-şi împingă soarta puţin mai departe.

— Minunat, răspunse ea. Fantastic, de fapt.

— Pare serios, spuse Clodagh.

Ashling ezită din nou.

— Poate. Dar este încă devreme, adăugă ea, pentru că simţea că trebuie să o facă.

Totuşi, nu se simţea ca şi cum ar fi devreme. Se vedeau de cel puţin trei ori pe săptămână şi împărţeau o detaşare şi o intimitate care părea că aparţine unei relaţii de lungă durată. Şi sexul se îmbunătăţise considerabil... Abia dacă se mai uitase peste cărţile ei de tarot zilele astea, iar micuţul Buddha era intens neglijat.

— A, a sunat Ted. O să fie sâmbăta viitoare, spuse Clodagh.

Ashling făcu o pauză, în încercarea de a învinge impulsul unor emoţii murdare. Nu îşi dorea să o încurajeze pe Clodagh să devină prea prietenoasă cu Ted.

— Aşa este, spuse ea, încercând să pară nepăsătoare. Face un număr în deschidere pentru Marcus.

— Sună-mă în timpul săptămânii să stabilim ora şi toate cele.

— Aşa voi face. Trebuie să închid.

De îndată ce a ajuns la Marcus, şi-a dat seama că ceva se întâmplase. În loc să o sărute, aşa cum o făcea de obicei, era nervos şi mofturos.

— Ce e în neregulă? a întrebat ea. Îmi pare rău că am întârziat, am muncit şi...

— Uită-te la asta.

I-a aruncat un ziar.

Ea citi neliniştită. Reieşea că Bicycle Billy semnase un contract cu o editură. Era descris ca unul dintre cei mai mari comici din Irlanda, i se făcuse un contract pentru două cărţi şi primise un avans format din şase cifre. O purtătoare de cuvânt a editurii a descris romanul ca fiind „Foarte negru, foarte trist, foarte diferit de numerele lui".

— Dar tu nu ai scris o carte, spuse Ashling, dornică să îl împace.

— Îl descriu ca fiind unul dintre cei mai buni comici din Irlanda.

— Dar tu eşti mult mai bun decât el. Chiar eşti, insistă ea. Toată lumea ştie asta.

— Atunci cum de nu apare asta în ziar?

— Pentru că tu nu ai scris o carte.

— Dă-i înainte, spuse el rece. Învârte cuţitul.

— Dar...

Nu mai ştia ce să spună. Mai avusese până atunci parte de accese de nesiguranţă din partea lui Marcus, dar niciodată la nivelul ăsta. Nu putea să înţeleagă, dar era disperată să repare.

— Eşti cel mai bun, repetă ea sincer. Trebuie să ştii asta. De ce crezi că a vrut Lisa să scrii tu rubrica aceea? Nici măcar nu a menţionat pe altcineva. Uită-te la cât de mult te plac oamenii.

El dădu din umeri nervos şi Ashling şi-a dat seama că reuşise să ajungă la el.

— Nu am mai văzut atâta devotare la nici un alt comic, continuă ea.

— Chiar şi-a făcut Lisa griji că nu voi face rubrica? întrebă el.

— Îşi ieşea din minţi!

El nu spuse nimic.

— A spus că eşti pe punctul de a deveni galactic.

A apucat-o de mână şi a sărutat-o pentru prima dată de când ajunsese.

— Scuze. Nu este vina ta. Dar comedia e o industrie jegoasă, eşti la fel de bun ca ultimul tău număr. Câteodată mă sperii.

După şedinţă, Lisa era în al nouălea cer. Instinctul ei – mereu de încredere – îi spunea că acele poze erau cumva speciale şi că vor face senzaţie.

Reuşise să se menţină uimitor de ocupată pe parcursul ultimei luni, şi acele crize ciudate de depresie care o supărau în primele săptămâni petrecute în Dublin păreau să fi dispărut. De fiecare dată când simţea că începe să se întunece pe interior, se gândea imediat la un nou articol de scris sau la o nouă persoană de intervievat sau la alt produs de apreciat. Nu avea timp pentru a fi deprimată şi simţea o reală satisfacţie în legătură cu felul în care se transforma revista. Nu erau încă la zi, din punctul de vedere al veniturilor din publicitate, dar ea bănuia că pozele făcute în acea zi îi vor atrage şi pe ultimii producători de cosmetice care încă erau reticenţi. Jack va fi mulţumit.

Instantaneu, starea ei de spirit curată şi veselă se întunecă. Jack şi Mai continuau să se poarte ca un cuplu perfect. Nu se mai certaseră în public de o lună de zile şi, dintr-odată, scânteia de atracţie sexuală dintre Jack şi Lisa dispăruse. Cel puţin din partea lui Jack. Nu că ar fi fost vreodată o tensiune *considerabilă*, recunoscu Lisa, întotdeauna realistă. Dar fusese destulă încât să îi dea speranţe. Când încercase să câştige terenul pierdut flirtând, asta nu a provocat nici un răspuns din partea lui Jack. El îşi păstra atitudinea politicoasă şi profesională, iar Lisa şi-a dat seama că trebuia să lase relaţia cu Mai să meargă înainte. Şi, spera ea, va merge înainte şi se va termina în noroi.

Între timp, era în căutarea unui bărbat cât de cât decent. În seara aceea urma să iasă să bea ceva cu Nick Searight, un artist cunoscut mai mult pentru felul în care arăta decât pentru valoarea artistică a pânzelor sale. Lisa bănuia că este genul de bărbat de unică folosinţă, dar sexul este sex şi, pentru moment, va trebui să se mulţumească cu atât.

Când Lisa a ajuns acasă, Kathy tocmai ieşea de la ea. Părul ei era atât de uscat, încât părea prăjit.

— Ce'aci, Lisa? E totul gata, şi călcatul şi toate. A, şi mulţumesc pentru acetonă.

În viaţa lui Kathy nu prea avea ce căuta acetonă strălucitoare galbenă, dar lui Francine i-ar fi plăcut cu siguranţă.

— Vrei să vin şi săptămâna viitoare, la aceeaşi oră?

— Da, te rog.

Va fi din nou mizerabil până sâmbăta viitoare, realiză Kathy în timp ce mergea spre casă. Cotoare de măr care putrezeau sub pat, camera stropită cu tot felul de tâmpenii, chiuveta înţesată cu vasele adunate de-a lungul săptămânii. De necrezut chiar. Pentru o fată care o ducea atât de bine, Lisa avea o casă foarte murdară.

Într-o casă dintr-un colţ sumbru din Ringsend, aproape de mare, pe deasupra cartoanelor cu celofan care rămăseseră din comanda lor de mâncare indiană, Mai s-a întors către Jack şi i-a spus, într-un final, ceea ce era imposibil de spus:

— Nu îţi mai pasă destul încât să te mai cerţi cu mine.

Jack a fixat-o cu ochii lui sobri şi a aşteptat puţin până să spună adevărul:

— Dar oamenii care ţin unii la alţii nu trebuie neapărat să fie încontinuu la cuţite.

— Rahat, spuse Mai, amuzată. Dacă nu te certi, nu apuci să te împaci. Toată partea cu trântitul uşilor şi cu urletele ţine pasiunea vie pentru noi.

Jack şi-a ales următoarele cuvinte cu foarte mare grijă. Cu o gentileţe incredibilă, el sugeră:

— Sau poate este doar o perdea peste faptul că nu există nimic acolo.

Ochii lui Mai se umplură de lacrimi şi de furie.

— Să te fut, Jack... Să te fut!

Dar nu vorbea serios.

A luat-o în braţe şi ea mai suspină puţin la pieptul lui, dar a realizat că nu se putea ambala prea mult.

— Ticălosule, îl acuză ea, dintr-o suflare.

— Da, o aprobă el, trist.

— S-a terminat? întrebă ea într-un final.

El s-a retras pentru a se uita la ea. Dădu apoi uşor din cap.

— Ştii şi tu că aşa este.

Ea mai suspină puţin.

— Presupun, recunoscu ea. Nu am mai avut asemenea certuri cu nimeni, spuse ea, de parcă ar fi fost un lucru bun.

— Am avut mai multe reveniri decât Frank Sinatra, o aprobă el, chiar dacă nu îi plăcuseră niciodată certurile.

Au râs uşor, cu capetele apropiate.

— Eşti o femeie superbă, Mai, spuse el, cu o privire tandră.

— Nici tu nu eşti tocmai urât, spuse ea, trăgându-şi nasul. Vei frânge inima unei fete drăguţe. Poate Lisei ăleia.

— Lisa?

— Tipa aceea dură şi sclipitoare? Dumnezeule, începu Mai să râdă, într-un fel destul de nepotrivit, a sunat de parcă vorbeam despre M&M. Ar fi potrivită pentru tine. Iar dacă nu Lisa, cealaltă.

— Care cealaltă?

— Gagica latină.

— A, Mercedes. Pe lângă orice altceva, e căsătorită.

— Aha, încercă Mai să își ascundă supărarea. Ești atât de ciudat, încât probabil că o vei alege pe ea. Mă duci acasă?

— E, mai stai puțin.

— Nu, am pierdut destul timp cu tine.

Îi aruncă o privire înlăcrimată și un rânjet.

Fără să vorbească, au condus prin noapte pe străzi, în timp ce Mai reducea pierderea la un sentiment ce putea fi îndurat. Jack era un bărbat special, mare și dur și deștept și provocator. Inițial, îi plăcuse să se joace. Dar se îndrăgostise destul de rău de el și bănuia că Jack ar fi fugit cât îl țineau picioarele dacă ar fi știut.

Singurul mod în care putea rămâne în control era dacă îl ținea într-o stare de nesiguranță continuă. Nu se simțea niciodată liniștită, cu excepția perioadelor scurte în care el își cerea scuze pentru ceva și în care se purta cu devotament exemplar. Dar asta însemna muncă grea – și devenise din ce în ce mai dificilă. De când nu a mai vrut să se certe cu ea, singura ei armă rămăsese farmecul ei exotic. Și ea se săturase să fie exotică și misterioasă.

Au ajuns la apartamentul ei parcă prea repede. Jack a parcat mașina în față și a oprit motorul, în loc să îl lase să meargă. Dar Mai nu mai avea de gând să stea.

— Pa, bâigui ea, aruncându-și picioarele afară din mașină.

— Te sun, promise el.

— Nu o face.

Cu o durere în stomac, Jack o privea cum se îndepărtează de el. O femeie mică și puternică, cu pantofi ridicol de înalți. A băgat cheia în ușă și a intrat.

Nu și-a întors privirea.

40

Întorcându-se de la masa de prânz, Lisa ieşi din lift şi trecu pe lângă Trix, care se îndrepta către baie pentru a-şi mai adăuga un alt strat de machiaj.

— Ce'aci, spuse Trix. Te aşteaptă un bărbat.

Un bărbat, se gândi Trix iritată. Nu putea să afle cine era şi ce voia?

Natasha, asistenta ei personală de la *Femme,* ar fi insistat până afla şi numele de fată al bunicii, înainte de a permite cuiva să o vadă pe Lisa.

Şi atunci s-a întâmplat.

S-a întors să treacă prin zona de recepţie către birou şi, stând pe canapea era ultima persoană din lume pe care se aştepta să o vadă.

Oliver.

S-a izbit de un perete invizibil. Şocul o răscolea pe dinăuntru şi urechile îi ţiuiau în surzenie. Îl văzuse ultima dată de Revelion – şi acum era 13 iulie. Tot timpul petrecut separţi se condensase într-o secundă.

— Hei, iubita!

Ridicase privirea către ea, foarte confortabil, foarte calm.

Ea începu să tremure. Mai multe gânduri o loviră dintr-odată. Cu ce era îmbrăcată? Arăta bine? Era slabă? De ce a trebuit să vină la ea la muncă? Îşi dădea oare seama ce unitate de nimic conducea ea aici?

— Ce cauţi aici? s-a auzit ea întrebând.

Nu se putea opri din zgâit, neputându-şi da seama de ce el îi părea atât cunoscut, cât şi străin. Limbajul ei corporal lăsa să se vadă nesiguranţa şi surprinderea, mai ales că rămăsese îngheţată în pasul pe care urma să îl facă în momentul în care l-a văzut. Cu întârziere, şi-a apropiat picioarele şi şi-a îndreptat umerii. A însemnat un efort considerabil.

— Trebuie să vorbim.

El zâmbi şi clipi; dinţii lui, cercelul lui, cureaua greoaie a ceasului său. Şi-a mutat glezna de unde stătea, sprijinită pe genunchi, şi s-a ridicat. Fiecare mişcare deborda de graţie.

— Despre ce? se bâlbâi ea.

Apoi el a început să râdă. Unul dintre acele râsete puternice, din stomac, care aproape spărgeau geamurile.

— Despre ce? întrebă el, rânjind amuzat. Despre ce crezi?

D-I-V-O-R-Ţ...

— Sunt ocupată, Oliver.

— Încă alergi ca nebuna, dragă?

— Sunt la muncă, Oliver. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, sună-mă acasă.

— Hei, un număr de telefon ar fi folositor.

— Ne vedem după program.

Să terminăm odată cu asta.

— Drăguţ din partea ta... Stau la Clarence.

— E un pic cam pompos.

— Sunt la o şedinţă foto.

Din anumite motive, asta a durut.

— Deci nu ai venit să mă vezi pe mine?

— Hai să spunem că s-a nimerit bine.

Tremurând, Lisa a încercat să muncească, dar îi era imposibil să se concentreze: uitase ce efect avea Oliver asupra ei.

— Ai primit un pachet.

Lisa tresări, în timp ce Trix arunca un plic pe biroul ei. Erau fotografiile de sâmbătă, şi instinctul Lisei fusese corect. Erau incredibile, dar abia se putea concentra. Era ca şi cum marginile imaginilor erau şterse şi gri. Nu se putea gândi decât la Oliver. Se despărţiseră atât de urât, cu atât de multă supărare. El se purtase atât de dur. Spusese unele lucruri atât de teribile.

— Hei, Ashling, spuse ea, încercând să-şi recapete controlul. Ia fotografia asta... nu, asta...

Alese cea mai bună fotografie, în care Dani arăta extrem de frumoasă, încadrată de Boo şi de Hairy Dave.

— Ia douăzeci de copii de la Niall şi trimite-le tuturor producătorilor importanţi. Scrie pe ele „Colecţia de toamnă a Friedei Kiely. Numărul din septembrie din *Colleen.*" Asta ar trebui să cauzeze ceva agitaţie, bombăni ea, fără să observe câtuşi de puţin figura scârbită a lui Ashling.

Peste câteva secunde, şi-a dat seama că Ashling stătea încă lângă biroul ei.

— Ce?!?!

— Putem să... cred... Boo şi Hairy Dave...

— Cine?

— Vagabonzii. Din fotografie, explică Ashling, când şi-a dat seama că Lisa nu avea idee despre cine vorbea. Le putem da ceva?

— Cum ar fi?

— Un cadou... ceva. Pentru că apar în fotografie şi pentru că au făcut-o să iasă atât de bine.

În condiţii normale, Lisa i-ar fi zis lui Ashling să se ducă în pădure şi să îşi revină, dar era prea distrată.

— Întreabă-l pe Jack, sări ea. Sunt ocupată.

Strângând fotografia în mână, Ashling bătu timidă la uşa lui Jack Devine. Când el a urlat „Intră", ea a intrat nesigură şi şi-a explicat misiunea cu emoţie în voce.

— Au fost de acord fără să se plângă şi nu au cerut nimic în schimb şi m-am gândit că ar fi potrivit să le arătăm apreciere...

— Bine, o întrerupse Jack.

— Chiar? întrebă ea, precaută.

Se aşteptase ca el să râdă de cererea ei.

— Absolut. Ei sunt farmecul pozei. Ce crezi că le-ar plăcea?

— O locuinţă, spuse ea, mai în glumă, mai în serios.

— Nu am un asemenea buget, replică Jack, cu regret în voce. Alte idei?

Ea se gândi o vreme.

— Bani, probabil.

— Treizeci de mii de căciulă? Doar atât ne permitem, mi-e teamă.

— Păi, fantastic.

Nu era cine ştie ce, dar era mai mult decît spera ea. Măcar Boo şi Dave se alegeau cu vreo două mese calde din toată afacerea.

— Uite, spuse Jack, întinzându-i o chitanţă semnată. Dă-i-o lui Bernard.

— Mulţumesc.

El şi-a fixat ochii negri pe faţa ei pentru două sau trei secunde lungi.

— Cu plăcere.

La ora şapte, după cum era stabilit, Lisa ajunse la barul din Clarence. Oliver s-a ridicat în picioare când a văzut-o.

— Ce vrei să bei? Vin alb?

Vinul alb era băutura ei, cel puţin când erau ei împreună.

— Nu, spuse ea, sperând să îl rănească. Un cosmopolitan.

— Trebuia să îmi fi dat seama.

Ea îl privea, mare şi bine făcut, zgomotos şi îndrăzneţ, glumind cu angajaţii de la bar. Cum se întâmpla că acapara mereu mai mult spaţiu decât avea nevoie? Capul ei începea să se învârtă – era atât de familiar, încât aproape că nu îl recunoştea.

Întorcându-se cu băutura ei, el a deschis direct subiectul:

— Ai avocat, iubita?

— Păăăăi...

— Avem nevoie amândoi de avocat, explică el răbdător.

— Pentru divorţ?

Încerca să pară indiferentă, dar era pentru prima dată când acel cuvânt fusese rostit ca o posibilitate reală.

— Exact, spuse el rapid şi oficial. Acum, tu ştii cum vine treaba...

Ea nu ştia, de fapt.

— Căsătoria noastră este iremediabil stricată, dar nu asta e de ajuns pentru a divorţa. Ne trebuie un motiv. Dacă am fi fost deja despărţiţi de doi ani, am putea să o facem. Dar, până atunci, unul dintre noi trebuie să îl dea în judecată pe celălalt. Pentru abandon, comportament iraţional sau adulter.

— Adulter! şuieră Lisa, care fusese absolut fidelă cât timp fuseseră împreună. Niciodată...

— Nici eu, mărturisi Oliver. Iar în ceea ce priveşte abandonul...

— Da, *tu* m-ai părăsit *pe mine*, spuse ea, dornică să acuze.

— Nu mi-ai dat nici o altă variantă, iubita. Dar ai putea să mă dai în judecată pentru asta. Singurul lucru este că trebuie să fi fost despărţiţi timp de doi ani, înainte să putem folosi abandonul ca motiv, iar noi vrem să rezolvăm asta repede.

Oliver i-a aruncat o privire întrebătoare, care îi cerea să răspundă provocării.

— Da, spuse ea, nervoasă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Deci ne rămâne comportamentul irațional. Avem nevoie de cinci exemple.

— Comportament irațional? Ce e aia?

Aproape că râdea, uitând pentru un moment că are vreo legătură cu ea.

— Cum ar fi datul cu aspiratorul la ora trei dimineața?

— Sau să muncești în fiecare weekend dinaintea vacanței bancare, spus el, pe un ton necăjit. Sau să te prefaci că vrei să rămâi însărcinată, dar să continui să iei anticoncepționale.

— Mă rog, spuse ea, cu o expresie ostilă.

— Avem de ales. Te pot da eu în judecată sau mă poți da tu.

— Deci recunoști că și tu te-ai comportat irațional?

El oftă adânc.

— E doar o formalitate, Lis, nu e vorba de aruncat vina asupra nimănui. Persoana care este dată în judecată nu este pedepsită nicicum. Deci, cum să fie? Mă dai tu pe mine în judecată?

I-a aruncat o privire lungă, de parcă încerca să o înțeleagă, după care își schimbă poziția.

— Dacă asta vrei. Acum, costuri. Ne plătim fiecare avocatul, dar împărțim costurile de judecată în mod egal, da?

— De ce avem nevoie de avocați? Dacă am zburat la Vegas pentru o nuntă rapidă, nu putem zbura la Reno pentru un divorț la fel de rapid?

— Nu e așa de ușor, iubita. Gândește-te, avem proprietate comună.

— Da, dar știm amândoi cu cât am contribuit la... Bun, o să îmi iau avocat.

Nu mai suporta discuția asta, și s-a rearanjat în scaun, pentru a întreba vesel:

— Cum mai e cu munca?

— Nebunie. Abia m-am întors din Franţa şi înainte de asta am fost în Bali.

Ticălos norocos.

— După ce plec de aici, am puţin timp liber până la spectacole.

Dădu din cap către costumul Lisei.

— Nu am mai văzut costumul ăsta până acum.

Ea se inspectă.

— Nicole Farhi.

Furat de la o şedinţă foto în ianuarie, cu un an în urmă, când încercase să arunce vina pe Kate Moss.

— Nu-mi place, spuse Oliver.

— Ce are?

Întotdeauna luase în serios părerea lui în legătură cu hainele şi cu părul ei.

— Nimic. Nu îmi place faptul că nu l-am mai văzut până acum.

Ea ştia la ce se referă. Şi ea se simţea ciudat, pentru că părul lui era mai lung, ceasul era nou, că, de când nu îl mai văzuse, el călătorise în jurul lumii, şi ea habar nu avusese de aşa ceva.

— Arăţi altfel, spuse el.

— Da?

— Nu, spuse el, dând din cap şi râzând într-un mod ciudat. Căcat, habar nu am.

Ştia exact ce voia să spună. Familiaritate extremă şi o distanţă goală pluteau împreună, coexistând în cel mai ciudat mod. Erau amândoi la fel de lucizi şi părea că două realităţi diferite fuseseră tăiate şi apoi lipite la loc incorect.

— Pardon!

S-a întrerupt singur, pentru a o apuca de încheietura mâinii şi a-i întoarce degetele către el. Voia să vadă ceva. Era dur, iar unghiul – dureros.

— Nu mai porţi verigheta? o acuză el, privind-o încruntat cu ochii săi căprui.

I-a împins mâna şi îşi luă privirea.

— Mă doare, îl acuză ea, masându-şi mâna.

— Şi *pe mine* mă doare.

— Care e treaba cu verigheta? întrebă ea, roşie în obraji şi furioasă. Tu eşti cel care vorbeşte de divorţ.

— Tu eşti cea care a deschis subiectul!

— Doar pentru că tu m-ai părăsit.

— Doar pentru că tu nu mi-ai dat de ales.

S-au privit fix unul pe celălalt, respirând greoi, în timp ce emoţia îi sufoca.

— Vrei, ordonă el, cu o expresie dură ca un tunet, cu ochii fixaţi pe chipul ei, să urci la mine în cameră?

— Hai.

Ea era deja în picioare.

Primul sărut a fost unul frenetic. Încercând să recupereze cât mai mult dintr-odată, el a tras-o de păr, a apucat-o de jachetă, a sărutat-o prea dur şi şi-a rupt cămaşa de pe el.

— Stai, stai, stai.

Epuizat parcă, şi-a lipit spatele de uşă.

— Ce? mormăi ea, uimită de bustul lui gol.

— Hai să o luăm de la capăt.

S-a întins şi a tras-o lângă el cu tandreţe. Ea şi-a ascuns faţa la pieptul lui. Acel miros special al lui Oliver. Uitat, dar amintit cu un impact înfiorător de puternic. Piperat, dulce-condimentat şi ceva unic şi de nedescris care nu venea de la săpun sau dintr-o sticlă sau din haine. Un miros în care era doar *el*.

Familiaritatea lui îi făcea ochii să lăcrimeze.

Cu o delicateţe de nesuportat, a sărutat-o uşor în colţul gurii. De parcă ar fi fost prima dată. Apoi un alt sărut ca un fluture. Şi altul. Înaintând încet către interior, simţeau o plăcere aproape imposibil de deosebit de durere.

Fără să se mişte, abia respirând, ea îl lăsa să o sărute.

Sexul cu Oliver era singurul moment din viaţa Lisei când ea era pasivă. Când nu era în control sau provocatoare sau voluptuoasă. Îl lăsa mereu să conducă şi lui îi plăcea asta la nebunie.

— Mă uit în ochii tăi şi nici măcar nu eşti acolo, remarca el deseori. Eşti doar o fetiţă smiorcăită şi neajutorată.

Ea ştia că el este excitat de contrastul dintre felul ei îndrăzneţ de a fi şi pasivitatea din dormitor, dar nu de asta o făcea. Cu Oliver, nu era nevoie să deţină ea controlul. Ştia exact ce să facă. Nimeni nu făcea asta mai bine ca el.

Sărutările se mutaseră de la buze la gât, apoi la baza gâtului. Cu ochii închişi, gemea de plăcere. Ar fi putut muri acum, chiar ar fi putut. L-a auzit şoptind cald lângă urechea ei:

— A mea eşti, iubito.

Ca o somnambulă, s-a lăsat condusă către pat. Şi-a întins ascultătoare braţele, pentru a-l lăsa să îi scoată jacheta, şi şi-a ridicat şoldurile, pentru ca el să îi scoată fusta. Aşternuturile reci şi moi i s-au lipit de piele. Tot corpul îi tremura, dar ea stătea fără să se mişte. Când i-a atins sfârcurile cu buzele, a tresărit de parcă ar fi simţit un şoc electric. Cum putuse să uite cât de incredibil poate fi?

Sărutările au început să coboare din ce în ce mai mult. A pupat-o uşor pe stomac, atât de fragil, încât abia a ridicat firele subţiri de păr de pe pielea ei, dar i-a provocat Lisei senzaţii dumnezeieşti.

— Oliver, cred că o să...

— Stai!

Prezervativul era elementul negativ, singurul lucru care le amintea că lucrurile nu stau cum ar trebui. Dar a refuzat să îşi permită să se gândească

la asta. Şi probabil că făcea sex cu altele. Şi ea făcea cu alţii.

Când a intrat în ea, Lisa a simţit cum se liniştește profund. A expirat lung şi curat, lăsând toată tensiunea să dispară. A savurat absenţa agitaţiei pentru o secundă, până când a început s-o pătrundă cu mişcări lungi şi încete. Ea intenţiona să se bucure de fiecare moment. Ştia că aşa va fi.

Apoi a plâns.

— De ce plângi, iubito?

A luat-o în braţe.

— E doar ceva fizic, spuse ea, preluând deja controlul şi redevenind cine era. Mulţi oameni plâng după ce au orgasm.

Furia şi disconfortul lor de mai devreme fuseseră arse de pasiune. În schimb, stăteau întinşi în pat, vorbind încontinuu, unul în braţele celuilalt, cu o afecţiune care era ciudat de confortabilă. Era ca şi cum nu fuseseră deloc separaţi, de parcă nu se certaseră vreodată, de parcă nu se gândiseră niciodată cu ură unul la celălalt. Nu că ar fi fost vreunul dintre ei destul de naiv încât să creadă că sexul era un semn de împăcare. Făceau sex şi în zilele când se certau cel mai rău. Sex incredibil. Părea să fie un fel de a epuiza emoţiile în exces.

Absentă, îşi plimba mâinile peste onduleurile pectoralilor lui.

— Încă te antrenezi, văd. Câte mai faci la bancă acum?

— O sută treizeci.

— Sunt impresionată!

După miezul nopţii, conversaţia a încetinit din ce în ce mai mult, până când el începu să caşte.

— Hai să ne culcăm, iubita.

— Bine, spuse ea somnoroasă.

Nu se punea problema ca ea să plece, amândoi ştiau asta.

— Mă duc doar până la baie.

După ce s-a spălat pe faţă, i-a folosit periuţa de dinţi. A făcut-o fără să gândească şi abia după ce a terminat şi-a dat seama.

Când s-a întors de la baie, şi-a băgat tălpile îngheţate între coapsele lui, pentru a le încălzi, aşa cum făcea mereu. Apoi au adormit, aşa cum adormiseră aproape în fiecare noapte timp de patru ani, unul în braţele celuilalt. Ea s-a încovoiat în forma unui „C", iar el într-un „C" mai mare, în spatele ei, cu palma caldă pe stomacul ei.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Tăcere.

În întuneric, Oliver observă:

— E foarte ciudat, spuse el, lăsând să se simtă confuzia şi durerea care îl încerca. Am o aventură cu soţia mea.

Ea a închis ochii şi şi-a împins coloana în stomacul lui. Tensiunea rigidă care îi menţinea dinţii încleştaţi s-a disipat şi a dispărut. A dormit mai bine decât dormise de foarte mult timp.

Dimineaţa, au intrat cu o uşurinţă alarmantă în rutina lor, în tiparul domestic pe care îl împărţiseră timp de patru ani. Oliver s-a trezit primul şi a făcut cafeaua. Apoi Lisa a ocupat baia, în timp ce el se plimba prin faţa uşii şi încerca să o grăbească. În clipa în care a început să bată la uşă şi să strige: „Haide, iubita, o să întârzii!", ea simţi un déjà-vu atât de puternic, încât, pentru un moment de ameţeală, nu şi-a putut da seama unde este. Ştia că nu este acasă, dar...

Când a ieşit, acoperită de prosoape, a rânjit candid:

— Scuze!

— Sper că mi-ai lăsat nişte prosoape uscate, o ameninţă el.

— Bineînţeles că ţi-am lăsat.

S-a strecurat pe lângă el pentru a lua o gură de cafea. Şi a aşteptat.

A auzit cum a început să curgă apa şi, după o vreme, a auzit cum apa este oprită. Dintr-o clipă în alta...

— Aoleu, Lisa, se auzi plângerea cu ecou a lui Oliver, după cum se aşteptase. Iubita! Mi-ai lăsat o cârpă de faţă de toată jena! Mereu faci aşa.

— Nu e o cârpă de faţă, spuse Lisa, intrând în baie râzând. E mult mai mare.

Oliver apucă prosopul pe care i-l lăsase Lisa.

— Cu ăsta nu îmi usuc nici nasul!

— Îmi pare rău! îl necăji ea tandru, desfăcând unul dintre prosoapele de pe ea. Uite, îţi dau şi cămaşa de pe mine.

— Eşti o scârbă, mormăi el.

— Ştiu, dădu ea din cap.

— Chiar eşti incredibilă.

— Oh, *ştiu*, aprobă ea, cu o sinceritate extremă.

Cu mişcări uşoare, Lisa i-a şters corpul lucios şi ferm. Era o activitate care îi plăcuse întotdeauna, deşi unele părţi din corpul lui primeau mai multă atenţie decât altele.

— Hei, Lis, spuse Oliver într-un final.

— Mmmm?

— Coapsele mele sunt uscate acum, nu crezi?

— A... da.

S-au uitat unul la celălalt.

În timp ce se îmbrăcau, Lisa a observat ceva în cealaltă parte a camerei, ceva ce îi părea la fel de cunoscut ca propria persoană. Înainte să se poată controla, a exclamat:

— Aoleu, aia e geanta mea.

Şi chiar era. Oliver o folosise pentru a împacheta câte ceva în ziua în care plecase.

Instantaneu, camera s-a umplut de emoţiile urâte ale acelei zile. Oliver, furios – *din nou*,

Lisa, furioasă şi defensivă – *din nou.* Oliver – obiectând că între ei nu mai există o căsnicie propriu-zisă. Lisa – spunându-i sarcastic să divorţeze de ea.

— Ţi-o dau înapoi, încercă Oliver, fără succes.

Starea lor devenise sumbră şi au terminat în tăcere să se îmbrace.

Când nu a mai putut trage de timp, Lisa spuse:

— Păi, pa.

— Pa, replică el.

Spre propria surprindere, Lisa avea ochii în lacrimi.

— Hai, nu plânge, spuse el, luând-o în braţe. Haide, Fata-Editor, o să îţi strici machiajul.

Ea a reuşit să chicotească, dar gâtul o durea de parcă avea pietre blocate înăuntru.

— Îmi pare rău că lucrurile nu au mers între noi, recunoscu ea cu o voce înceată.

— Păi, dădu el din umeri, se mai întâmplă. Ştiai că...

— ...două din trei căsnicii se termină cu divorţ, spuseră ei amândoi.

Reuşiră să râdă cu ceva efort, după care îşi dădură drumul unul celuilalt.

— Şi cel puţin acum este amiabil, spuse ea stânjenită. Adică, ştii tu, vorbim unul cu altul.

— Exact, o aprobă el vesel.

Atenţia Lisei a fost atrasă de strălucirea culorii liliacee a cămăşii lui pe gâtul lui ciocolatiu. Iisuse, omul ăsta ştia să se îmbrace!

În timp ce ea închidea uşa, el o strigă.

— Hei, iubita, nu uita.

Inima ei începu să bată mai tare şi redeschise uşa. *Ce să uit? Te iubesc?*

— Găseşte-ţi avocat! spuse el, dând din deget către ea şi rânjind.

Era o dimineaţă frumoasă şi însorită. Ea mergea prin aerul lăptos şi cald către serviciu. Se simţea de rahat.

41

Lisa şi-a dat seama dintr-odată că nimeni nu spusese nimic de spectacole. Sau ar fi trebuit să spună Spectacolele!!!! Nu se putea gândi la ele fără să îşi imagineze lumini de neon. Erau cea mai interesantă parte din munca de editor. De două ori pe an, să zbori la Milano sau la Paris. Stăteai la George V sau Principe di Savoia, erai tratat ca un rege, stăteai în primul rând la prezentările Versace, Dior, Dolce & Gabbana, Chanel, primeai flori şi cadouri, doar pentru actul de prezenţă. Era un circ de patru zile, plin de designeri nebuni, modele nevrotice, staruri rock, stele de cinema, milionari siniştri cu bijuterii grosolane din aur şi, bineînţeles, editori de reviste – care se uitau unii la alţii cu ură sălbatică, verificând care le era locul în ierarhie. Petrecere după petrecere, în galerii de artă, cluburi de noapte, depozite, abatoare (unii designeri mai nonconformişti pur şi simplu nu aveau limite). Nu se putea să te afli mai în centrul universului nici dacă *încercai*.

Bineînţeles, era regulă să te plângi că hainele erau cârpe imposibil de purtat, create de tâmpiţi misogini, că darurile nu erau la fel de spectaculoase ca cele din anul precedent, că cea mai bună cameră de hotel era mereu ocupată de Lily Headley-Smythe şi că era groaznic de enervant să trebuiască să călătoreşti până la marginea

oraşului pentru a vedea o prezentare pompoasă a unui creator fenomenal, într-o hală a unei fabrici de conserve de fasole, dar tot era inadmisibil să nu te prezinţi. Şi a lovit-o ca o avalanşă de mocasini Kurt Gieger că la *Colleen* nu se scosese un cuvânt despre spectacole. Faptul că îl văzuse pe Oliver îi adusese probabil aminte de ele.

Probabil că era totul aranjat, se liniştea ea singură. Era posibil să existe un buget pentru ca atât ea, cât şi Mercedes să meargă. Dar dacă nu era? Bugetul pentru colaboratori pe care îl văzuse nu avea cum să acopere aşa ceva. Nici pe departe. Abia dacă putea plăti cornurile de la George V cu banii ăia.

Cu o panică de nestăpânit, Lisa bătu la uşa lui Jack şi nu aşteptă răspunsul lui până să intre.

— Spectacolele, spuse ea, cu un şuierat involuntar.

Surprins, Jack ridică privirea, îngheţat peste ceea ce părea un teanc de documente legale.

— Ce spectacole?

— Spectacole de modă. Milano. Paris. Septembrie. O să merg?

Inima îi bătea prea tare în piept.

— Stai jos, o invită Jack calm, iar ea şi-a dat seama că acele cuvinte aduc veşti proaste.

— Mergeam mereu când eram editor la *Femme*. Este bine pentru revistă dacă e cineva prezent acolo. Publicitate, toate cele, spuse ea dintr-o răsuflare. Nu vom fi luaţi niciodată în serios dacă nu suntem văzuţi...

Jack o privea, aşteptând să termine. Empatia din ochii lui îi spunea că se oboseşte degeaba, dar speranţa moare ultima. A încercat să se liniştească, respirând adânc.

— Merg?

— Îmi pare rău, mormăi Jack, cu o voce de serial TV. Nu avem bani. Nu anul ăsta, oricum.

Poate când mai punem revista pe picioare, când creşte publicitatea.

— Dar desigur eu...

El dădu trist din cap.

— Nu avem bani.

Era mila din ochii lui şi din cuvintele pe care le rostea ceea ce a făcut-o să înţeleagă într-un final adevărul. Realitatea îngrozitoare o lovi din plin. Toată lumea va fi acolo. Şi vor observa că ea nu este şi va fi de râsul lumii. Apoi un gând şi mai îngrozitor o lovi. Poate că *nu* vor observa.

Jack punea sare pe rană, promiţând că va cumpăra fotografii sindicalizate de la diverse surse şi spunând că *Colleen* va putea face un material incredibil şi că cititorii nu îşi vor da seama niciodată că editorul lor nu a fost cu adevărat...

Abia atunci Lisa şi-a dat seama că plângea. Nu lacrimi de furie şi de criză, ci de tristeţe pură şi dulce, pe care era incapabilă să o controleze. Supărare infinită clocotea în ea cu fiecare suspin.

Sunt doar câteva spectacole de modă stupide, îi spunea mintea.

Dar nu se putea opri din plâns şi o amintire, care nu avea legătură cu nimic, i s-a înfiripat în minte. O amintire de când avea în jur de cincisprezece ani, fuma şi pierdea vremea în centrul Hamel cu alte două fete, plângându-se de cât de rahat era totul.

— Plin de crizaţi, spusese Carol, strâmbându-se de dezgust, în timp ce privea strada.

— Şi cretini cu haine de căcat şi cu vieţi de căcat, o aprobase Lisa urâcios.

— Uite, ea e mama ta, nu?

Ochii împodobiţi de mascara albastru erau amuzaţi şi jucăuşi când arătase cu capul ei, cu părul lăsat pe spate, o femeie care trecea pe partea cealaltă a străzii.

Cu o senzaţie neplăcută, Lisa şi-a zărit mama, ştearsă şi ridicolă, îmbrăcată în haina ei cea mai bună.

— Ea? spuse Lisa mirată, expirând un nor mare de fum. Aia nu e mama.

Înapoi în biroul lui Jack, Lisa spunea ceva. Din nou şi din nou, vocea ei se auzea sunând:

— Am muncit atât de mult, insista ea, cu capul în palme. Am muncit atât de mult.

Abia dacă era conştientă de prezenţa lui Jack, care se căuta de zor în buzunare. Se auzea foşnet de hârtie, clinchet de brichetă şi se simţea miros de nicotină.

— Pot să iau şi eu una? spuse ea, ridicând pentru o clipă faţa murdară de machiaj.

— Pentru tine este.

I-a întins ţigara aprinsă, pe care ea acceptat-o calm şi din care a tras, ca şi cum viaţa îi depindea de ea. A fumat-o din şase fumuri flămânde.

Jack continua să caute. Pasiv şi dezinteresat, ea îl vedea cum scotea un talon dintr-un buzunar, o chitanţă din altul. Într-un final, dintr-un sertar al biroului său, a scos ceea ce căuta. Un pachet de şerveţele de hârtie cu emblema SuperMac, pe care i l-a pus în mână.

— Aş vrea să fiu genul de bărbat care poartă cu el o batistă mare şi albă pentru astfel de ocazii, spuse el încet.

— E-n regulă.

Şi-a mângâiat obrajii sărăţi şi uzi cu hârtia lucioasă. Cu fiecare fum, plânsul se liniştea, până când singurele sunete pe care le scotea erau suspine lipsite de lacrimi.

— Scuze, spuse ea într-un final.

Totul se încetinise; bătăile inimii, reacţiile, gândurile. Ar fi putut sta în biroul lui o veşnicie, prea înmărmurită pentru a se ruşina, prea somnoroasă pentru a se întreba ce se întâmplă cu ea.

— Alta? întrebă Jack, în timp ce ea stingea ţigara.

Ea dădu din cap.

— Ştii că te-au ales pe tine pentru slujba asta pentru că eşti cea mai bună, spuse Jack, întinzându-i o ţigară aprinsă, apoi aprinzându-şi şi el una. Nimeni altcineva nu ar fi în stare să pună pe picioare o revistă de la zero.

— Ce mod ciudat de a mă răsplăti, spuse ea, şuierând din nou.

— Eşti uimitoare, spuse Jack sincer. Energia, viziunea, abilitatea ta de a-i motiva pe oameni. Nu îţi scapă nimic. Aş vrea să vezi cât de mult te apreciem. Vei ajunge la spectacole. Poate că nu anul ăsta, dar în curând.

— Nu e doar slujba sau spectacolele, auzi ea cum i se rostogolesc cuvintele din gură.

— Dar? spuse Jack, cu ochii lui negri vădit interesaţi.

— M-am întâlnit cu soţul meu...

— Cu... cine?

Spectacolul emoţiilor care se desfăşura pe faţa lui Jack îi atrase atenţia. Era deranjat. Deşi nu putea simţi asta încă, ştia că este un semn bun.

— Nu ştiam că eşti căsătorită, se hotărî el să spună.

— Nu sunt. E, adică sunt, dar ne-am despărţit. Divorţăm, adăugă ea, cu durere.

Jack părea stânjenit.

— Iisuse! Nu am trecut prin aşa ceva, aşa că nu o să te iau cu sfaturi şi chestii de genul acela... Adică, m-am despărţit de oameni, ceea ce este greu, dar nu este acelaşi lucru, îmi imaginez. Dar, oricum, deci, mi se pare că..., spuse el, căutând cuvântul potrivit, incapabil să găsească ceva destul de dramatic. Greu, pare greu.

Ea dădu din cap.

— Da, uite, nu ştiu de ce îţi spun asta.

Cu un acces brusc de eficienţă, îşi suflă nasul, căută în geantă şi deschise o oglindă.

— Arăt *horror*, spuse ea brusc.

— Mie îmi arăţi bine...

După câteva retuşuri rapide cu Beauty Flash şi All About Eyes, ea spuse:

— Ar trebui să mă întorc. Trebuie să mă cert cu Ashling, să urlu la Gerry.

— Nu trebuie să...

Renunţând pentru un moment la personalitatea ei dură, Lisa încetini puţin ritmul.

— Ai fost foarte drăguţ cu mine, recunoscu ea. Mulţumesc.

42

— El, de acolo, cel înalt.

Ashling arătă prin mulţimea din River Club.

— Acela este prietenul tău? întrebă Clodagh mirată. E simpatic, seamănă puţin cu Dennis Leary.

— E, nu chiar, spuse Ashling *încântată.*

Dintr-odată, se simţi aproape la fel de bună ca şi Clodagh. Bun, Clodagh avea evident nevoie de ochelari, dar şi ce dacă! Şi stai să îl vadă pe Marcus pe scenă!

Era sâmbătă seara şi era plin de vedete la River Club. Pe lângă Marcus şi Ted, mai apăreau şi Bicycle Billy, Mark Dignan şi Jimmy Bond.

— Repede, pune-ţi jacheta şi geanta pe cât mai multe scaune posibil.

Ashling se aruncă peste o masă disponibilă. Comicii le făceau onoarea de a sta cu ele, iar Joy şi Lisa urmau şi ele să apară. Chiar şi Jack Devine spusese că s-ar putea să vină.

Din partea cealaltă a camerei, Ted o văzuse pe Clodagh şi a venit către ea fugind.

— Bună, exclamă el, strălucind. Mulţumesc că ai venit.

— Abia aştept să te văd, spuse Clodagh graţios.

Ted şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă Clodagh într-un mod care transmitea mesajul cum că ar fi prieteni speciali.

Ashling privea spectacolul îngrijorată. Şi câinii de pe stradă ştiau că Ted o place pe Clodagh. Dar Clodagh? Ea *insistase* să vină fără Dylan.

Ted vorbea cu admiraţie, până când şi-a dat seama dintr-odată că îi vine să vomite. Emoţia lui obişnuită era exacerbată de prezenţa lui Clodagh. Alb la faţă, s-a scuzat şi s-a îndreptat către baie.

Ashling privea. Clodagh nu l-a urmărit cu privirea în timp ce el se îndepărta. Bine. A reuşit să treacă peste teama ei ridicolă. Clodagh şi Ted, ce idee!

— Bună.

Joy sosise şi îi aruncă o privire lui Clodagh.

— Bună.

Clodagh a avut o tentativă de a zâmbi. Joy o făcea să se simtă şi mai deficitară decât se simţea de obicei. Dar, potrivit spuselor lui Ashling, Joy tocmai primise papucii de la prietenul ei, deci trebuia tratată cu gentileţe.

Apoi Clodagh a văzut pe cineva care se apropia de masa lor. O femeie atât de strălucitoare şi de superbă, de la modă şi de sigură pe ea, încât Clodagh a simţit cum cade într-o prăpastie a nepotrivirii. Se chinuise cu hainele pentru seara asta, pentru această ieşire mult dorită, şi era chiar mulţumită de rezultat, dar după o privire aruncată peste hainele şi accesoriile incredibile pe care le purta acestă femeie, Clodagh începu să se simtă chiar patetic. Ca şi cum felul în care îşi asamblase aspectul era naiv şi nepriceput. Se părea că femeia urma să li se alăture. Rahat! Probabil că este...

— Şefa mea, Lisa, făcu Ashling prezentările.

Clodagh reuşi să dea mută din cap, apoi privi geloasă cum Lisa o salută pe Joy ca pe o prietenă veche.

— Michael Winner, prinţul Edward sau Andrew Lloyd Webber. Şi *trebuie* să te culci cu unul dintre ei.

— Prinţul Edward, presupun, spuse Joy distantă. David Copperfield, Robin Cook sau Wurzel Gummidge?

— Bleach, se încruntă Lisa. Wurzel Gummidge – *te rog*! Robin Co... nu! David Copperf... Nu! Nu aş putea. Cred că ar trebui să fie Wurzel Gummidge. Ah!

Disperată să se integreze, Clodagh se întoarse către Ashling şi o provocă zgomotos:

— Brad Pitt, Joseph Fiennes şi Tom Cruise, şi *trebuie* să te culci cu unul dintre ei.

Lisa şi Joy se uitară una la cealaltă. Clodagh pur şi simplu nu înţelegea, nu-i aşa?

Mult prea târziu, Clodagh şi-a dat seama că greşise.

— Ah, recunoscu ea, uimită de propria prostie. Trebuie să nu fie atrăgători, nu? Cine vrea ceva de băut?

— Clodagh, vreau să îţi fac cunoştinţă cu..., spuse Ashling, după ce Marcus sosise la masă. Marcus, ea este cea mai bună prietenă a mea, Clodagh.

— Tocmai comandam un rând, zâmbi Clodagh către Marcus. Vrei ceva?

— Doar un Red Bull. Nu beau înainte să urc pe scenă, explică el calm.

— Bine, iau ceva potrivit după. Tu ce vrei? o întrebă ea pe Joy, pe un cu totul alt ton.

— Red Square.

— Red... ce?

Clodagh nu auzise niciodată de o astfel de băutură.

— E votcă şi Red Bull, explică Ashling. Iau şi eu una.

— Şi eu, spuse Lisa.

Şi eu, se decise Clodagh. Când eşti în Roma... Hei, el *cine* era? Un bărbat înalt şi bine făcut sosise şi se plimba stânjenit la marginea grupului. Superb! Nu era chiar genul ei – era un pic cam *prea* nearanjat –, dar oricum... Apoi a observat că Lisa se ataşase de el de parcă avea ventuze.

— Păi, prietenul Lisei vrea şi el ceva de băut? o întrebă Clodagh pe Ashling.

— Cine? A, el. Nu e prietenul Lisei, e şeful nostru.

— Atunci, şeful vostru vrea ceva de băut?

Ashling îşi înghiţi un oftat şi, cu mare greutate, spuse:

— Domnule Devine, aceasta este prietena mea Clodagh, se duce să comande.

Jack îi zâmbi lui Clodagh, îi strânse mâna şi spuse:

— Spune-mi Jack.

Apoi *insistă* să cumpere el rândul de băuturi.

Ashling nu se putu abţine să nu aibă un acces de gelozie. De ce nu putea fi drăguţ şi cu *ea*? Apoi s-a concentrat pe Marcus şi a început să se simtă mai bine. Înainte să înceapă numărul, a fost abordat de un număr mare de fani. Fete, în special. Uitându-se cum e asaltat de ele, se umplea de mândrie pentru că era prietena lui. Nu putea să nu fie mândră de ea pentru că pusese mâna pe el. *Putea să aibă pe oricine,* se gândea ea, *şi m-a ales pe mine.*

Era, fără îndoială, seara lui Clodagh. Comicii – intimidaţi de Lisa, sătui de Joy şi respectuoşi faţă de faptul că Ashling era prietena lui Marcus – zumzăiau în jurul lui Clodagh, cu părul ei frumos aranjat, faţa superbă şi pantalonii albi, mulaţi. Figura întunecată a lui Ted era terminată, dar nu avea ce face, era depăşit de situaţie.

Clodagh, care făcea ravagii prin paharele de Red Square, se distra de minune. În timpul unei

pauze, Ashling a auzit-o spunând unui grup de bărbaţi:

— Eram virgină înainte să mă căsătoresc. Cu mult timp înainte, adică, adăugă ea, clipind frumos.

Toată lumea a început să râdă isteric, dar Ashling nu s-a putut abţine să nu se gândească că *nu era chiar aşa de nostim*. A încercat să-şi îndepărteze gândurile necurate – nu era vina lui Clodagh că era frumoasă. Şi chiar era frumos să o vadă simţindu-se bine.

Apoi Clodagh şi-a încrucişat picioarele şi toţi ochii au urmărit mişcarea. Fără să îşi dea seama, şi-a lăsat sandaua să îi alunece de pe picior şi apoi să se balanseze pe degetul ei mare. Ashling privea cum mai multe rânduri de ochi, toţi masculini, se plimbau înainte şi înapoi, odată cu pantoful lui Clodagh, parcă hipnotizaţi.

Numărul lui Ted a avut un succes răsunător şi, când s-a întors la masă, triumfător, Ashling a privit cum Clodagh l-a mângâiat pe umăr şi i-a spus:

— Ai fost minunat!

Peste puţin timp, Ashling a văzut-o pe Clodagh zâmbindu-i lui Jack Devine, lăsând vârful limbii să îi iasă printre dinţi. Apoi Bicycle Billy a primit acelaşi tratament. A, nu! Era zâmbetul ei care spunea sunt-superbă-şi-o-ştiu sau cel puţin asta credea ea. Dar, după spusele lui Phelim, era rânjetul ei de hoaşcă-bătrână-din-Benny-Hill.

Următoarea dată când s-a uitat la ea, Clodagh se deteriorase remarcabil. Cu atitudinea unei pisici afectuoase, îşi punea faţa pe umerii oamenilor şi explica *tuturor* cu o sinceritate fermecătoare:

— Am doi copii, aşa că nu prea ies.

Apoi a îmbrăţişat-o pe Lisa şi i-a spus cu candoare:

— M-am îmbătat! Vezi tu, eu nu prea ies.

Apoi a observat că Ashling o privea şi a exclamat:

— Oh, Ahling, sunt beată. Eşti supărată pe mine?

Dar înainte ca Ashling să poată răspunde, Clodagh îşi întorsese privirea şi, împleticindu-se în cuvinte, îi explica lui Mark Dingan:

— Am duăi copii, aşcă nu prea ies...

Marcus era ultimul pe listă şi, în timp ce urca pe scenă, Clodagh şuşotea şi chicotea cu Jack Devine. Ashling era enervată, pentru că îşi dorea să se dea mare cu cât de bun era prietenul ei.

— Taci, îi dădu ea un cot lui Clodagh, arătând spre scenă.

— Scuze, spuse Clodagh zgomotos – prea zgomotos.

Apoi a început să urle, râzând la fiecare lucru pe care îl spunea Marcus. Când, în ropote de aplauze, Marcus s-a întors la masă, Clodagh a plonjat în braţele lui şi a spus:

— Ai fost absolut CRIMINAL!

Marcus s-a sustras gentil din braţele ei şi s-a îndreptat către scaunul de lângă Ashling. În timp ce se aşeza, a strâns-o de mână şi i-a aruncat un zâmbet secret.

— Are dreptate, murmură Ashling. Chiar *ai fost* criminal.

— Mulţumesc, mormăi el.

Apoi au împărţit un moment de priviri reciproce călduroase, care a durat mai mult decît ar fi fost decent să dureze.

— Asta a fost? întrebă Clodagh. Nu mai e distracţie. Trebuie să mergem acasă?

— Iisuse, nu! spuse Jimmy Bond, părând şocat. Barul e deschis până la două.

— Genial! exclamă Clodagh şi trânti paharul cuiva.

Paharul se lovi de masă şi aruncă un jet de bere peste pantalonii lui Bicycle Billy.

— Scuzescuzescuzescuzescuze, insistă Clodagh, ameţită. Dumnezeule, îmi pare foarte rău.

— Ah, sărăcuţa, empatiză Ted.

La unison, întreaga masă cântă:

— Nu prea iese.

Mark Dignan tocmai li se realăturase şi admira scena. Bicycle Billy frecându-şi pantalonii cu mâneca jachetei, Clodagh cerându-şi scuze frenetic. Înainte ca cineva să spună ceva urât despre ea, Mark le împărtăşi nişte veşti bune:

— Are doi copii, se confesă el şi ridică din sprâncene pentru a stârni compasiune. Deci nu prea iese.

Apoi Clodagh s-a implicat într-o conversaţie încinsă cu o femeie de la o masă alăturată. Păreau că rezolvă cele mai importante probleme din lume, dar când Ashling a tras cu urechea, tot ceea ce păreau că îşi spun una alteia era:

— Dacă nu ai copii, nu ai cum să înţelegi.

— Aşa este, dacă nu ai copii, nu ai cum să înţelegi.

Apoi Clodagh s-a dus la baie şi, pentru că după zece minute nu se întorsese la masă, Ashling a căutat-o cu privirea prin cameră şi a văzut-o purtând o conversaţie cu trei fete. Apoi, când s-a mai uitat o dată, Clodagh râdea cu un bărbat. Apoi, Clodagh vorbea cu doi bărbaţi, făcând nişte gesturi elaborate care păreau să exprime exact modul în care se scoate laptele din sân. Dar părea fericită – şi cei doi bărbaţi la fel – aşa că Ashling se gândi să o lase în pace. Nu la mult timp după aceea, Ashling merse la bar şi, în timp ce comanda, a văzut-o pe Clodagh clătinându-se printre mese, apoi lovindu-se de una, dărâmând zece pahare dintr-o lovitură.

— Ups, exclamă ea zgomotos.

Doi bărbaţi care se sprijineau de bar o priveau de asemenea pe Clodagh.

— Cât pe ce, remarcă unul dintre ei, deoarece paharele şi-au restabilit echilibrul înainte de a cădea.

— A, da, replică celălalt. Dar ea are doi copii şi nu prea iese.

— Scuză-mă, poţi schimba un Red Square cu Red Bull? îl întrebă Ashling pe barman, din reflex, gândindu-se că Clodagh băuse destul.

Dar uimitor, deşi era beată, Clodagh ştia că fusese păcălită cu o băutură non-alcoolică şi s-a întors, destul de supărată.

— Probabil mă credeţi o idioată absolută, se plânse ea. Cred că mă credeţi proastă ca noaptea.

— Ar trebui să o ducem acasă? şopti Marcus.

Ashling dădu din cap, foarte fericită că era el alături de ea.

— Nu plec până nu mai bem ceva, insistă Clodagh beligerant.

Marcus era dulce, explicând ca unui copil:

— Vezi tu, Ashling şi cu mine vrem să mergem acasă şi pare o idee bună să te ducem şi pe tine.

— Păi, *plecaţi* acasă, ordonă Clodagh.

— Dar noi vrem să vii în taxi cu noi.

— Poate vin, spuse Clodagh mohorâtă. Dar doar pentru că vă plac.

— E nevoie de ajutor? întrebă Ted, plin de speranţă.

— Nu, spuse Ashling fermă. O ducem doar acasă la *soţul ei.*

Clodagh îl acoperi pe Ted într-o mare îmbrăţişare, după care şi-a ţuguiat buzele – la care Ashling rămase uimită – şi l-a sărutat pe frunte.

— Eşti simpatic, spuse ea cu drag. Nu uita să treci pe la mine.

— Nu uit!

— Haide.

Ashling a apucat-o de braţ, dar Clodagh se întorsese şi se îndrepta către altcineva.

— Pa, Jack, cântă ea.

— Pa, Clodagh, mi-a părut bine de cunoştinţă, zâmbi el.

— Şi mie mi-a părut bine, spuse Clodagh cu vocea cremoasă. Sper să ne revedem în curâ... Au! Ashling! Îmi rupi braţul!

Supărată, Ashling o târa către ieşire.

Pe bancheta din spate a taxiului, Clodagh se plângea amărâtă de faptul că Ashling şi Marcus stricaseră distracţia, despre cum nu voia să meargă acasă, despre cum ea se simţea bine, despre faptul că ea avea doi copii şi nu prea ieşea... Apoi, brusc, în mijlocul scandalului, s-a lăsat tăcerea. Ea adormise liniştită, cu bărbia înfiptă în piept.

Când Dylan a deschis uşa, Marcus i s-a adresat vesel:

— Livrare de una bucată femeie beată pentru dumneavoastră. Semnaţi aici.

Împleticindu-se şi împiedicându-se, Clodagh a fost ajutată să intre, apoi Marcus şi Ashling s-au suit înapoi în taxi şi au plecat acasă.

— Ai un pix? o întrebă Marcus pe Ashling, în timp ce taxiul mergea pe străzile întunecate care duceau la apartamentul ei.

— Da.

— Şi o bucată de hârtie?

Ashling deja căuta.

Se uita cu coada ochiului cum Marcus scria ceva. Semăna uimitor de mult cu: „Livrare de una bucată femeie beată pentru dumneavoastră. Semnaţi aici". Dar, înainte ca ea să se poată asigura, el a împăturit hârtia.

A doua zi, telefonul lui Ashling a sunat la opt și un sfert. Ora matinală însemna că este Clodagh, disperată. Și chiar ea era.

— Sunt trează de la șase și jumătate, spuse ea, umilă. Vreau doar să spun că îmi pare rău pentru aseară. Îmi pare foarte, foarte rău. M-am făcut rău de râs? Cred că problema este că am doi copii și nu prea ies...

— Ai fost bine, spuse Ashling adormită. Toată lumea a spus că ești minunată.

Clodagh? mimă Marcus către ea.

Ashling dădu din cap.

— Ai fost încântătoare, strigă Marcus de pe perna lui. Foarte dulce.

— Cine e acolo? Marcus? Drăguț din partea lui. Spune-i că a fost genial.

— Spune că ai fost genial, relată Ashling, întorcându-se către Marcus.

Ușurarea lui Clodagh nu a durat mai mult de un minut.

— Nici nu pot să îți spun cum abia așteptam să ies și cât de bine m-am simțit, dar acum nu o să mă mai lăsați să ies cu voi din nou. A fost cea mai frumoasă seară pe care am petrecut-o în ultimii ani și am dat-o în bară.

— Nu fi nebună, poți veni cu noi oricând vrei!

— Oricând, se auzi ecoul lui Marcus.

— Ăăă, Ashling, ai idee cum am ajuns acasă?

— Marcus și cu mine te-am adus cu taxiul.

— A, da, spuse Clodagh încrezătoare. Îmi amintesc... De fapt, nu îmi amintesc, se prăbuși ea. Îmi amintesc comicii pe scenă, dar nu îmi amintesc mare lucru după aceea. Am un sentiment oribil că am dărâmat băutura cuiva, dar cred că îmi imaginez chestii.

— Păi, da.

— Dar e foarte rău că nu îmi amintesc cum am ajuns acasă, reîncepu Clodagh să se învinovățească.

Oh, Dumnezeule mare, spuse ea cu o voce cu câteva octave mai joasă, deoarece îşi amintise ceva oribil. Am o impresie groaznică... a, nu, nu cred că aş fi putut.

— Ce?

— Fetele acelea cu care vorbeam la baie, una dintre ele era însărcinată. Cred că am vrut să îi arăt cum s-au vindecat cusăturile de la cezariană. Aoleu, drace, spune-mi că nu am făcut-o, gemu ea încet. Îmi imaginez, cred.

— Da, cred, minţi Ashling.

— E, chiar dacă nu îmi imaginez, mă prefac că nu am făcut-o. Dau vina pe prostia aia de Red Bull, exclamă ea. Nu mă mai ating de aşa ceva în viaţa mea.

După ce a închis, Marcus a sărutat-o pe Ashling şi a întrebat-o încet:

— Am fost bun aseară?

— Păi... nu.

Ashling era surprinsă. Nu făcuseră dragoste când ajunseseră acasă.

— Nu?

Vocea lui era ascuţită şi nervoasă.

Oh, Iisuse! Prea târziu, Ashling îşi dădu seama despre ce vorbea.

— Pe scenă? Am crezut că vrei să spui în pat. Ai fost fantastic pe scenă, ţi-am spus doar.

— Mai bun decât Bicycle Billy, „unul dintre cei mai buni comici din Irlanda"?

— Ştii că eşti.

— Dacă aş şti, nu ar mai trebui să întreb.

— Mai bun decât Billy, mai bun decât Ted, mai bun decât Mark, mai bun decât Jimmy, mai bun decât toată lumea.

Ashling voia să se culce la loc.

— Eşti sigură?

— Da.

— Gluma lui Jimmy despre suporterii echipelor de fotbal a fost tare, totuşi.

— A fost bună, spuse Ashling, prudentă.

— Cât de bună? insistă Marcus. Pe o scară de la unu la zece?

— Unu, căscă Ashling. A fost o porcărie. Hai să ne culcăm la loc acum.

43

Vizita lui Oliver zguduise echilibrul fragil al Lisei. La muncă, nu se putea concentra şi cota ei de remarci acide era foarte scăzută. Ceea ce agrava lucrurile era faptul că el nu o suna. Ea spera să o facă, măcar pentru a-i lăsa un mesaj de genul „Mersi pentru partidă". Mai ales acum, că avea numărul ei. Dar zilele treceau şi speranţa se evapora.

În ziua a cincea, dorinţa a devenit prea acută şi l-a sunat ea pe el, dar i-a intrat direct mesageria vocală. Era plecat, a dedus ea, distrându-se, trăind viaţa pe care o trăia şi ea înainte. Plină de nervi şi de dezamăgire, a închis, prea supărată pentru a lăsa un mesaj.

Trebuia să-şi fi dat seama că nu va suna. Se terminase, ştiau amândoi asta şi, de îndată ce el lua o decizie, aşa rămânea. Resemnată şi distrată, nu se putea abţine să nu îşi pună întrebări pe care ar fi trebuit să şi le pună în urmă cu şase luni, nouă luni, un an. Ce se întâmplase cu căsnicia ei? Ce nu a mers bine? Ca multe alte relaţii, a lor cedase odată cu apariţia problemei copiilor. Dar de data asta era ceva diferit. El şi-i dorea, ea nu.

Crezuse că îşi dorea copii. Era o vreme când absolut toată lumea care era cineva era cu burta la gură: diverse Spice Girls, o varietate de modele, mai multe actriţe. Burta era la fel de la modă ca

o poşetă de la Gucci, iar sarcina era ultimul răcnet. Chiar inclusese asta într-o listă: sarcina era „fierbinte" şi pietrele preţioase, nu.

La puţin timp după aceea, era la modă să împingi un cărucior – nu aveai voie să pleci de acasă fără el. Lisa, care urmărea ca o profesionistă această desfăşurare de evenimente, a luat în considerare această evoluţie.

— Vreau un copil, i-a spus ea lui Oliver.

Oliver nu era chiar atât de dornic. Îi plăcea viaţa lor socială plină de stil şi ştia că un copil ar pune frână. Gata cu petrecerile până în zori, gata cu canapelele albe, gata cu călătoriile spontane la Milano. Sau la Vegas. Sau chiar la Brighton. Nopţile albe nu vor mai fi pline de cocaină, ci de scâncete de copil. Toate veniturile vor trece din contul blugilor Dolce & Gabbana către cel al scutecelor de unică folosinţă.

Dar Lisa s-a pus pe treabă şi, încetul cu încetul, l-a convins, apelând la mândria lui masculină.

— Nu vrei ca genele tale să meargă mai departe?

— Nu.

Şi apoi, într-o zi, stând întins în pat, a spus:

— Bine.

— Bine, ce?

— Bine, hai să facem un copil.

Înainte ca Lisa să poată exclama de plăcere, el luase folia de anticoncepţionale de pe noptieră şi o aruncase în toaletă.

— Fără măsuri de siguranţă, iubita.

În fanteziile ei, Lisa deja legăna un bebeluş de culoarea cafelei pe şoldul ei micuţ.

— Nu e o păpuşă, îi explică Fifi. E o fiinţă umană şi presupune multă muncă.

— Ştiu asta, sărise Lisa.

Dar nu ştia cu adevărat.

Apoi, cineva de la muncă a rămas însărcinată. Arabella, o femeie ascuţită şi uşor periculoasă,

care era foarte inteligentă şi arăta impecabil. Peste noapte, a devenit mai bolnavă ca un câine abandonat. Într-o zi a vomat chiar în coşul de gunoi. Când nu era la baie, fie plângând, fie vomitând, zăcea peste birou, ronţăind ghimbir, prea epuizată pentru a munci. Şi mâncarea! În ciuda greţurilor pe care le avea în permanenţă, mânca încontinuu.

— Singurul lucru care îmi potoleşte stomacul este mâncarea, spunea ea, mai băgând un pateu pe gât.

În scurt timp, arăta de parcă fusese îngropată până la gât în nisip. Şi a devenit şi mai rău. Părul ei, care înainte era fin şi lucios, a devenit incredibil de uscat. Pielea ei a erupt în zone pline de psoriazis şi ungiile i-au crăpat şi apoi s-au rupt. Pentru ochiul supercritic al Lisei, Arabella arăta de parcă era o victimă a ciumei, şi nu o femeie gravidă.

Cel mai deranjant era că puterea de concentrare a Arabellei dispăruse. A uitat numele lui Nicole Kidman în mijlocul interviului şi nu a putut decât să îi pună o poreclă: Nicole Skidmark. Şi apoi nu îşi mai amintea dacă fusta ei petrecută de la John Rocha era din colecţia din sezonul ăsta sau din sezonul trecut. Şi aceste lucruri sunt *elementare*, se gândea Lisa, alarmată. A venit şi ziua când nu putea să se decidă între White Magnum şi Classic Magnum.

— Whi... nu! Classi... nu! Nu, stai! White, sigur White. Nu, Classic..., spuse ea, pierdută pentru omenire. M-am tâmpit de tot, fată, gemu ea.

Profund speriată, Lisa s-a dus să se întâlnească cu altă femeie care făcuse un copil. Eloïse, editor de feature la *Chic Girly*.

— Ce faci? întrebă Lisa.

— Spume din cauza lipsei de somn, răspunse Eloïse.

Era mai rău. Deşi trecuseră şase luni de când Eloïse născuse, *încă* arăta ca şi cum era îngropată până la gât în nisip.

Şi mai era ceva. Nu îi mai păsa, îşi pierduse duritatea. Era vorba despre editorul care era cunoscut înainte sub numele de Attila. Concedia oameni fără milă – cel puţin înainte. Dar acum era lovită de o nevoie incredibilă de a zăcea.

Lisa a început să dea înapoi mai rău ca un rac. Nu îşi dorea un copil, ăştia îţi distrug viaţa. Era uşor pentru modele şi pentru Spice Girls. Alea au armate de dădace care să se asigure că tu dormi, antrenori personali care se asigură că îţi revii la forma iniţială, stilişti care să te pieptene când nu ai energie să o faci singură.

Dar deja Oliver era mai mult decât încântat de idee. Şi, în ceea ce îl priveşte pe Oliver, dacă lua o hotărâre, era foarte dificil să îl faci să se răzgândească.

În secret, ea a reînceput să ia pastile. Nu avea de gând să îşi distrugă preţioasa carieră.

A, da, cariera Lisei. Oliver avusese obiecţii şi în privinţa asta, nu?

— Eşti dependentă de muncă, o acuzase el de mai multe ori, cu o frustrare şi o furie din ce mai mare.

— Bărbaţii spun mereu asta despre femeile care au succes.

— Nu, nu vreau să spun doar că munceşti prea mult, deşi faci asta, iubita. Eşti obsedată. Nu vorbeşti decât despre politica revistei sau despre tiraj sau despre competiţie. „Cel puţin i-am luat cu publicitatea... Noi am făcut articolul acum şase luni... Ally Ben vrea să mă distrugă".

— Păi, chiar vrea.

— Ba nu, nu vrea.

Turbată de nervi pentru că se simţea neînţeleasă, Lisa se uita urât la el.

— Tu habar nu ai cum e. *Toate* vor să fie ca mine, toate alea de douăzeci de ani. M-ar lega şi m-ar înjunghia pe la spate dacă le-aş da ocazia.

— Doar pentru că tu gândeşti aşa, nu înseamnă că aşa gândeşte şi restul lumii. Eşti paranoică.

— Nu sunt. Îţi spun eu că aşa e. Nu sunt loiale decât lor.

— Exact ca tine, iubita. Ai devenit atât de dură, ai dat afară mulţi oameni. Nu trebuia să o dai afară pe Kelly, era dulce şi era de partea ta.

Ruşinea s-a instalat pentru o secundă.

— Nu se descurca, nu era destul de dură. Am nevoie de un redactor de feature căruia să nu îi fie frică să îşi facă treaba. Oamenii dulci cum e Kelly trag revista în jos, se luase ea de Oliver. Nu m-am simţit bine când am dat-o afară, dacă asta crezi. Era de treabă, dar nu aveam de ales.

— Lisa, cred că tu eşti cea mai bună. Mereu am crezut asta. Eu..., spuse el, apoi făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit. Te admir, te respect...

— Dar? îl întrebă Lisa dur.

— Dar viaţa înseamnă şi altceva decât a încerca încontinuu să fii cel mai bun.

Un râs batjocoritor.

— Ba nu, nu înseamnă.

— Dar tu *eşti* cea mai bună. Eşti atât de tânără şi ai atât de mult succes, de ce nu îţi ajunge?

— Asta este problema cu succesul, bombăni Lisa. Trebuie să te chinui să faci lucrurile din ce în ce mai bine.

Cum să îi explice că, cu cât avea mai mult, cu atât mai mult îşi dorea? Fiecare reuşită o lăsa rece, căutând-o pe următoarea în speranţa că se va simţi împlinită. Satisfacţia era alunecoasă şi falsă, şi succesul nu o făcea decât să îşi dorească mai mult şi mai mult şi mai mult.

— De ce contează atât de mult? întrebase Oliver disperat. E doar o slujbă.

Lisa rămăsese mască la o asemenea întrebare. Of, gândea atât de greşit.

— Nu este. Este... totul.

— Te vei răzgândi când vei rămâne însărcinată.

Instantaneu, teroarea a făcut-o să transpire. Nu va rămâne însărcinată. Trebuia să îi spună. Dar, dacă încerca, el o va pune la zid.

— Hai să plecăm undeva weekendul asta, iubita, sugerase Oliver cu o veselie pe care nu o simţea. Doar noi doi, stăm degeaba, cum făceam înainte.

— Trebuie să trec pe la birou sâmbătă pentru vreo două ore. Trebuie să verific grafica, înainte să plece ediţia la tipografie...

— Ar putea Ally să facă asta.

— În nici un caz! Ar strica-o intenţionat, doar ca să mă facă de râs.

— Vezi? spuse el trist. Eşti obsedată şi eu nu mai apuc să te văd, decât la petreceri legate de muncă... Şi nu mai ştii să te simţi bine.

Au continuat cu o serie de certuri amare şi dezamăgiri reciproce, un munte de vinovăţii şi resentimente, retragere şi izolare unul faţă de celălalt. Doi oameni care se transformaseră în unul singur s-au separat din nou treptat, devenind doi, bine conturaţi şi diferiţi.

Ceva trebuia să cedeze şi, într-un final, s-a şi întâmplat.

De Revelion, Oliver a găsit o folie de anticoncepţionale în poşeta Lisei. După un schimb de cuvinte sălbatic şi turbat, au tăcut amândoi. Oliver şi-a făcut bagajele (luând şi o geantă a Lisei) şi a plecat.

44

— Cine merge să ia mâncare azi? întrebă Lisa.

— Eu, replică Trix rapid – prea rapid.

Lui Trix îi plăcea să meargă după mâncare, şi nu pentru că voia să facă ceva pentru colegii ei, ci pentru că însemna că are două ore pauză de prânz. Dura patru minute să meargă până la magazin, alte şase să comande, să plătească şi să ia sendvişurile. Ceea ce îi lăsa trei sferturi de oră pentru a se plimba prin magazinele din Temple Bar înainte de a se întoarce la birou, pentru a se plânge de mulţimea din faţa ei de la coadă, de neisprăviţii care munceau acolo, care nu ştiau care este diferenţa dintre pui şi avocado, bărbatul care a făcut infarct şi căruia ea a trebuit să îi scoată cravata şi pentru care a mai trebuit să aştepte până la venirea ambulanţei...

Deşi toată lumea era înnebunită de muncă, cu doar o lună înainte de lansarea revistei, abia aşteptau scuzele care deveneau din ce în ce mai turbate.

Apoi se aşeza şi petrecea cincisprezece minute mâncând un sendviş, înainte de a se uita la ceas, pentru a anunţa:

— Ora 13:57, plec în pauza de prânz. Ne vedem la 14:57.

— Vreau ceva puţin diferit astăzi, îi spuse Lisa lui Trix.

— A, Burger King, spuse Trix, înţelegând.

— Nu.

— *Nu?*

— Poţi mânca şi altceva la prânz în afară de sendvişuri şi burgeri.

Trix părea nedumerită.

— Vrei fructe?

Fruntea ei exagerat de machiată se contorsiona din cauza confuziei. Ştia că Lisa mânca mere şi grefuri câteodată. Trix nu mânca niciodată fructe. Absolut niciodată. Şi se mândrea cu asta.

— Vreau sushi.

Sugestia era atât de uimitoare, încât Trix şi-a pierdut temporar abilitatea de a vorbi.

— Sushi? scuipă ea într-un final, oripilată. Vrei să spui, peşte crud?

În weekend, Lisa citise că un restaurant de sushi se deschisese în Dublin şi spera că gustând din produsele lor va reuşi să mai treacă peste depresia cauzată de Oliver. Dar ea sperase şi că numărul de comedie de sâmbătă seara va avea acelaşi efect, dar nu fusese aşa: deşi Jack apăruse şi vorbise cu ea mai tot timpul – asta când nu vorbea cu nesuferita aia de Clodagh.

— Cei mai buni prieteni ai tăi sunt peşti, spuse Lisa.

— De câte ori trebuie să spun că nu sunt niciodată peşti în dubă când urc eu?

— Uite, ţi-am desenat o hartă, spuse Lisa. Trebuie doar să ceri o cutie *bento*.

— O cutie *bento*? Ai inventat asta? se strâmbă Trix, de frică să nu se facă de râs.

— Nu, aşa se împachetează sushi când este luat la pachet. O să ştie acolo despre ce vorbeşti.

— O cutie *bento*, repetă Trix suspicioasă.

— Cine ia o cutie *bento*?

Jack apăruse în birou.

— Ea, se plânse Lisa.

— Eu, spuse Lisa în acelaşi timp.

Trix începu să o condamne zgomotos pe Lisa, deoarece o obliga să cumpere şi să transporte peşte crud prin tot oraşul şi despre cum numai gândul la aşa ceva o făcea să îi vină să vomite.

— Poate să meargă altcineva să ia mâncare, dacă preferi, spuse Jack blând.

— Nu, e în regulă, spuse Trix supărată, dar promptă.

Apoi, spre surprinderea tuturor, Jack spuse:

— Hei, ia-mi şi mie una.

Cu gura deschisă, Lisa îl privea cum scormoneşte prin buzunarele pantalonilor după bani, cu umărul lipit de bărbie. Dintr-un motiv sau altul, Lisa credea că Jack era genul de bărbat care preferă carnea cu cartofi sau legume, genul de persoană care ar spune: „Dacă nu pot să pronunţ numele, nu mănânc". Dar, dacă locuia în State...

Mâna lui Jack ieşi din buzunar, ţinând un bilet de parcare, iar el se uită trist la acesta.

— Nu merge asta.

A reînceput căutarea şi, de data asta, a scos o bancnotă de cinci pe care i-a întins-o lui Trix.

— S-ar putea să nu primească asta, se plânse Trix. Ce ai făcut cu ea? Pare că a trecut prin tranşee.

— Probabil că e spălată, spuse Jack. Am uitat-o în buzunarul cămăşii.

Trix era dezgustată. Cum să uite cineva că are bani în buzunar? Ea ştia exact, în orice moment, câţi bani are, până la cele mai mici monede. Erau mult prea preţioase pentru a le lăsa în buzunarul cămăşii.

Jack s-a întors în biroul său, după care a sosit şi Kelvin, arătându-se pentru prima dată pe ziua respectivă.

— Ghiciţi, spuse el.

— Ce?

— S-a terminat totul între Jack şi Mai.

— Nu zău, Sherlock, spuse Trix, acidă.

— Nu, vorbesc serios. Chiar s-a terminat. Nu în sensul de *Cui-îi-e-frică-de-Virginia-Woolf.* Ca la carte, gata cu certurile, în sensul că nu-s-au-mai-văzut-de-mai-bine-de-o-săptămână.

— De unde ştii?

— Păi, eu... m-am întâlnit cu Mai în weekend. La Globe. Crede-mă, spuse el, dând din cap privind în jurul său, s-a terminat.

— Dumnezeule, eşti patetic, îl luă Trix. Încerci să te prefaci că te-ai culcat cu ea.

— Nu, eu... E, bine, încerc. Dar oricum, s-a terminat.

— De ce? întrebă Ashling.

Kelvin dădu din umeri.

— Aşa s-au derulat evenimentele.

Lisa era uimită de transformarea pe care i-o provoca această veste. Parcă lucrurile nu mai păreau atât de triste, dintr-odată Jack era disponibil şi ea *ştia* că are şanse. Lui îi plăcuse de la început cum arată ea, dar ceva se întâmplase în ziua când ea plânsese în biroul lui. Vulnerabilitatea ei şi tandreţea lui îi apropiaseră.

Şi mai realizase ceva. Îl plăcea. Nu în acelaşi fel în care îl plăcuse când venise pentru prima dată în Dublin, în acel mod dur şi agresiv de eu-obţin-ceea-ce-îmi-doresc. Pe atunci îi plăcea cum arată şi îi plăcea slujba lui, iar faptul că îl aborda era doar un pretext care să îi atragă atenţia de la tristeţea ei.

Când el a ieşit pentru a folosi copiatorul, ea se strecură lângă el şi îi şopti:

— Nu aş fi zis niciodată.

— Ce să zici?

— Tu. Un socialist sushi, îl necăji ea, jucându-se cu părul.

Pupilele lui s-au dilatat, făcându-i ochii aproape negri, şi o privire a scânteiat între ei.

Peste cincizeci de minute, Trix a intrat din nou în birou, cu punga de sushi la cea mai mare distanţă posibilă de corpul ei.

— Astăzi ce ţi s-a mai întâmplat? întrebă Jack. Ai fost luată ostatică de nişte jefuitori de bănci? Ai fost răpită de extratereştri?

— Nu, se plânse Trix. A trebuit să mă opresc la O'Neill ca să vomit. Poftim.

Aproape că i-a aruncat punga Lisei, apoi s-a îndepărtat cât a putut de ea.

— Bleacs, spuse ea, tremurând elaborat.

Lisa spera ca Jack să sugereze să mănânce sushi în biroul lui, în spatele uşilor închise. Avea fantezii ambiţioase, în care se hrăneau unul pe celălalt, împărţind mai mult decât câteva bucăţi de peşte crud. În schimb, el şi-a tras un scaun lângă biroul Lisei, şi ea l-a privit cum scoate cu mâinile lui mari şi sigure beţişoare, şerveţele şi cutii de carton din adâncurile pungii de hârtie. Punând o cutie în faţa Lisei, a rupt capacul de plastic, prezentând rândurile de rulouri de peşte cu un frumos:

— Prânzul doamnei. Ai grijă să nu vomiţi.

Nu îşi dădea seama exact ce simţea în momentul ăla, pentru că orice emoţie fugea, atunci când încerca să o identifice. Dar era de bine: se simţea în siguranţă, specială, undeva unde îşi găsea locul. Priviţi de restul biroului, Lisa şi Jack şi-au mâncat porţiile de sushi, ca doi adulţi.

Ashling, pe de altă parte, era indignată, dar nu se putea abţine să nu se uite. Trăgea încontinuu cu coada ochiului în direcţia lor, apoi închidea ochii de fiecare dată când vedea ceva ce nu îi plăcea.

Din ce vedea ea, prânzul lor nu conţinea doar peşte crud. Erau bucăţi mici de orez, cu peşte în mijloc, acompaniat de un ritual întreg şi elaborat. O pastă verde era dizolvată în ceea ce părea a fi sos de soia şi în acel amestec se înmuia partea de jos a bucăţii de sushi. Ashling privea fascinată cum, cu beţele lui, Jack ridica delicat o bucată roz trasparentă şi o adăuga, ca un expert, pachetului de sushi şi orez.

Cuvintele i-au ieşit din gură înainte să se poată opri:

— Aia ce e?

— Ghimbir murat.

— De ce?

— Pentru că e bun.

Ashling a mai privit câteva secunde intrigată, înainte de a spune:

— Cum e chestia aia? Cu totul.

— Delicios. Ai picanteria ghimbirului, căldura de la *wasabi* – chestia aia verde – şi dulceaţa peştelui, explică Jack. E un gust ca nici un altul, dar creează dependenţă.

Curiozitatea o neliniştea pe Ashling. O parte din ea tânjea să guste, dar, sincer, *peşte crud*... Adică, *peşte crud!*

— Încearcă asta, întinse Jack beţişoarele către ea, cu bucata pregătită între ele.

Corpul lui Ashling s-a retras imediat şi faţa i s-a umplut de culoare.

— Ăăă, nu, mulţumesc.

— De ce nu?

Ochii lui negri râdeau de ea. Din nou.

— Pentru că este crud.

— Dar nu mănânci somon afumat? întrebă Jack, incapabil să îşi ascundă amuzamentul.

— *Eu* nu, întrerupse Trix nervoasă, din partea cealaltă a biroului, unde era în siguranţă. Mai bine îmi înfig ace în ochi.

— Mai încerc o ultimă dată. Eşti sigură că nu vrei să încerci? O rugă Jack încet pe Ashling, în timp ce ochii lui refuzau să îi părăsească pe ai ei.

Rigidă, Ashling dădu din cap şi se întoarse la sendvişul ei cu şuncă şi brânză, simţindu-se uşurată, dar cu o curiozitate nesatisfăcută.

Lisa fusese mulţumită că Ashling se retrăsese. Se bucura enorm de intimitatea pe care o împărţea cu Jack, ca să nu mai punem la socoteală că era impresionată de felul în care folosea beţişoarele. Cu stil şi cu siguranţă, ca şi cum ar fi fost născut să facă asta. Îl puteai duce la Nobu şi nu te făcea de râs, cerând cuţit şi furculiţă. Şi ea era destul de bună la mânuit beţe. Şi era normal să fie. Îşi petrecuse multe seri acasă, antrenându-se, în timp ce Oliver râdea de ea.

— Pe cine încerci să impresionezi, iubita?

Gândul la Oliver o umplea de durere, dar va trece. Jack o va ajuta.

— Îţi dau sushi de ţipar de la mine pentru maki californian de la tine, se oferi Lisa.

— E prea scârbos ţiparul pentru tine? întrebă Jack.

Lisa începu să protesteze, apoi recunoscu zâmbind:

— Da.

După cum prevăzuse, Jack era bucuros să mănânce bucata ei de ţipar. Ţiparul crud era prea mult, chiar şi pentru o persoană sofisticată cum era ea. Dar bărbaţii pot mânca orice, cu cât mai revoltător, cu atât mai bine. Iepure, emu, aligator, cangur...

— Trebuie să repetăm faza, sugeră Lisa.

— Da, spuse Jack, sprijinindu-se pe spătar şi uitându-se gânditor la ea. Trebuie.

45

— Nu o să îţi vină să crezi!

Era joi seara şi Marcus tocmai ajunsese la Ashling, cu o casetă sub braţ. Ochii îi străluceau de nerăbdare.

— Deschid pentru Eddie Izzard sâmbătă seara.

— C-cum?

— Trebuia să o facă Steve Brennan, dar e în spital, suspect de sindromul Creutzfeldt-Jakob. Şi ce rezultat! Va fi un număr foarte important.

Faţa lui Ashling se întunecă de dezamăgire.

— Eu nu pot să merg.

— Poftim? spuse Marcus ascuţit.

— Dacă îţi aminteşti, ţi-am spus că trebuie să îi vizitez pe ai mei în Cork weekendul ăsta.

— Anulează.

— Nu aş putea, protestă ea. I-am amânat atât de mult, încât nu aş putea contramanda din nou.

Se bucuraseră atât de tare când confirmase că se ducea, încât gândul de a le spune altceva o făcea să transpire.

— Mergi weekendul următor.

— Nu pot. Trebuie să muncesc. Altă şedinţă foto.

— Contează mult pentru mine să fii acolo, spuse Marcus. E un spectacol important şi o să încerc câteva glume noi, am nevoie să fii acolo.

Ashling se frământă, prinsă între emoţii conflictuale.

— Îmi pare rău, dar m-am pregătit să merg să îi văd şi au trecut secole... Mi-am luat bilet de tren, plusă ea.

În timp ce el devenea din ce în ce mai închis, intestinele ei păreau că se înnoadă. Se ura pentru că îl dezamăgeşte, dar fie îl dezamăgea pe el, fie îi dezamăgea pe ai ei. Îi plăcea să se conformeze, şi aceasta era cea mai urâtă situaţie în care se putea afla, o situaţie în care orice ar fi făcut, urma să supere pe cineva.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea, sincer. Dar lucrurile cu părinţii mei stau şi aşa destul de prost. Dacă nu m-aş duce, aş strica relaţia şi mai mult.

Ea a aşteptat ca el să întrebe în ce mod sunt lucrurile stricate între ea şi părinţii ei. I-ar spune adevărul, se decise ea. Dar el se uita la ea cu ochi răniţi.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— E-n regulă, spuse el.

Dar nu era. Deşi deschiseseră o sticlă de vin şi se aşezaseră să se uite la filmul pe care îl adusese el, atmosfera era rece. Vinul era ca şi cum nu ar fi conţinut alcool, iar Ardal O'Hanlon parcă nu fusese niciodată atât de puţin amuzant. Vinovăţia o paralizase pe Ashling, şi fiecare încercare de a începe o conversaţie se lovea de un zid. Pentru prima dată de când începuse să se întâlnească cu Marcus, nu ştia ce să spună.

După vreo două ore întinse la maximum, care i-au adus la ora zece, Marcus s-a ridicat şi s-a prefăcut că se întinde.

— E timpul să plec.

Ashling a simţit că i se strânge stomacul de frică. Marcus rămânea mereu peste noapte.

O nouă serie de gânduri terifiante s-a deschis: poate că asta nu era doar o ceartă, poate era Sfârşitul. În timp ce îl privea pe Marcus, care se grăbea

să plece, s-a trezit recalculându-şi posibilităţile. Poate că ar putea schimba vizita în Cork. Ce mai contau încă două săptămâni? Relaţia ei cu Marcus era mult mai importantă...

— Marcus, lasă-mă să mă gândesc.

Vocea ei era încărcată cu panică.

— S-ar putea să se poată să îi vizitez peste două săptămâni.

— E, e în regulă, spuse el, reuşind o tentativă de zâmbet. O să mă descurc. O să îmi fie dor de tine, totuşi.

Uşurarea nu a durat mai mult de un minut. Poate că nu se termina totul, dar el tot pleca de la ea din apartament.

— Ne-am putea vedea mâine seară, sugeră, nerăbdătoare să primească o şansă să repare lucrurile. Nu plec până sâmbătă dimineaţa.

— A, nu, dădu el din umeri. Hai să o lăsăm pentru când te întorci.

— Bine, renunţă ea dezamăgită, cu frica de a nu insista şi de a nu cauza o ruptură şi mai mare. Mă întorc duminică seara.

— Dă-mi un telefon când te întorci.

— Sigur. Trenul ar trebui să ajungă la opt – asta dacă nu se strică pe drum –, după care o să fie probabil coadă la taxiuri, deci nu ştiu la ce oră ajung acasă, dar de îndată ce ajung te sun.

Dorinţa de a se conforma o făcea să exagereze.

Un sărut rapid – nu destul de lung sau de pasional pentru a o calma – şi el a dispărut.

Ca un alcoolic care pune gura pe sticlă cum dă de greu, primul lucru pe care Ashling l-a făcut a fost să caute cărţile de tarot. Le neglijase în ultima vreme şi, dacă nu ar fi cerut Joy consultaţii în privinţa lui jumătate-om-jumătate-bursuc şi plecarea lui, ar fi fost acoperite de praf. Dar aranjamentul care nu promitea nimic bun nu o linişti deloc.

Neliniştită şi agitată, Ashling se cufunda într-o ură reiterată pentru familia ei. Dacă ar fi avut una normală, asta nu s-ar fi întâmplat. S-a gândit la Marcus pentru un moment. Nu dădea vina pe el pentru că era nesigur. Cum putea să se urce pe scenă şi să facă ce făcea o depăşea.

Ranchiuna şi regretul îi provocau insomnie; trebuia să vorbească cu cineva. Dar Joy nu era bună de nimic, şi nu doar pentru că subiectul ei preferat în ultima vreme ar fi fost „toţi jumătate-bărbaţi-jumătate-bursuci sunt ticăloşi". Trebuia să fie Phelim sau Clodagh, pentru că doar ei ştiau tot ce era de ştiut despre familia lui Ashling. Ei ar înţelege şi i-ar oferi empatia dorită. Dar robotul telefonic din Sydney al lui Phelim a răspuns, în ciuda orei târzii, aşa că Ashling nu a avut de ales şi a sunat-o pe Clodagh. După ce şi-a cerut scuze pentru că a trezit-o, Ashling a început să scuipe toată povestea tristă şi a terminat exclamând:

— Şi nu m-aş supăra, dar urăsc că trebuie să îi vizitez.

Totuşi, cuvintele de consolare nu au venit din partea lui Clodagh. În schimb, a spus somnoroasă:

— Merg eu să îl văd pe Marcus, dacă vrei.

— Nu, nu am vrut să spun...

— Pot merge cu Ted, spuse Clodagh pe un ton mai treaz, în timp ce ideea devenea din ce în ce mai posibilă. Ted şi cu mine vom merge în locul tău şi vom furniza sprijin moral.

Asta o făcea pe Ashling să se simtă mult mai rău. Nu îşi dorea ca Clodagh şi Ted să se apropie.

— Dar Dylan?

— Cineva trebuie să stea cu copiii.

— Dar eu nici măcar nu vreau să îmi vizitez părinţii, repetă Ashling, dornică de puţină empatie.

— Dar mama ta e mult mai bine acum. O să fie bine.

Nu e nimeni care să aibă grijă, realizase Ashling la vârsta de nouă ani, la sfârşitul unei veri oribile şi ciudate. Începuse să stea la colţul străzii, în serile de vineri, aşteptând, cu o durere bolovănoasă în stomac, să apară maşina tatălui său. În timp ce aştepta, înăbuşea teama că el nu va mai veni, jucând jocuri cu ea însăşi. *Dacă următoarea maşină este una roşie, totul va fi bine. Dacă a doua maşină are numărul de înmatriculare care se termină cu un număr par, totul va fi în regulă.*

Venea şi dimineaţa de luni, când se ruga de tatăl ei să nu plece.

— Trebuie, spunea el distant. Dacă îmi pierd slujba, nu ştiu cum ne vom descurca. Fă tot ce poţi să ai grijă de ea.

Ashling dădea serios din cap, ca şi cum ar fi făcut gestul doar pentru ea. *Nu ar fi trebuit să îmi spună asta, sunt doar o fetiţă.*

— ...Bineînţeles, Ashling e foarte responsabilă. Are doar nouă ani, dar e foarte matură pentru vârsta ei.

Între adulţi, se purtau discuţii în şoaptă. Oamenii veneau la ei acasă, conversau în voci joase şi tăceau când Ashling se apropia.

— ...părinţii lui sunt în vârstă, nu s-ar putea descurca cu trei copii...

Cuvinte noi şi ciudate începuseră să fie menţionate. Depresie. Nervi. Cădere nervoasă. Vorbe despre faptul că mama ei pleca undeva.

Până la urmă, mama lor chiar a plecat şi tatăl lor a fost nevoit să îi ia cu el, oriunde mergea. Mergeau distanţe lungi cu maşina, cu greaţă şi plictiseală, în timp ce Janet şi Owen împărţeau bancheta din spate cu un aspirator. Ashling

stătea în față, ca un adult, în timp ce traversau țara, oprindu-se la magazine mici de electrice din orașe mici. Chiar de la prima întâlnire, ea a observat neliniștea lui Mike.

— Urează-mi succes, spuse el, în timp ce lua dosarele cu broșuri. Băiatul ăsta nu ar lua nici măcar o răceală. *Și nu vă atingeți de nimic.*

Prin fereastra mașinii, Ashling privea cum tatăl ei își saluta clientul în curtea din față și cum se transforma dintr-o persoană iritată și îngrijorată în una lipsită de griji și vorbăreață. Dintr-odată, părea că are tot timpul din lume pentru pălăvrăgeală. Nu avea importanță că mai avea opt întâlniri în acea zi și că era în urmă pentru că porniseră târziu. A mers să admire noua mașină a bărbatului. Se dădea de zor în spate, admirând din toate unghiurile și bătându-l pe om pe umăr pentru a-l felicita. În timp ce el vorbea amical cu clientul său, plin de zâmbete și glume, Ashling a fost lovită de o luciditate pentru care era mult prea tânără. *Asta e greu pentru el.*

De îndată ce Mike s-a întors la mașină, zâmbetele s-au dizolvat și el a redevenit sobru.

— A comandat ceva, tată?

— Nu.

Închisese buzele strâns, dădea mașina înapoi și repornea către următoarea întâlnire.

Câteodată oamenii comandau, dar niciodată cât spera el. Și de fiecare dată când se urca înapoi în mașină, părea tot mai epuizat.

Până la finalul săptămânii, Janet și Owen plângeau aproape constant, dornici să ajungă acasă. Și Ashling reușise să capete o infecție la ureche. Ceva ce va fi continuat să reapară în momente de stres, pe tot parcursul vieții sale.

După trei săptămâni de încarcerare, Monica a ieșit, fără să arate semne de îmbunătățire. Iar antidepresivele care îi fuseseră prescrise o făceau

iritabilă şi înceată, aşa că a trecut pe altceva, dar nici cu cele noi nu s-a înţeles.

Dar, în ciuda interacţiunii sale regulate cu farmacia şi a ritualurilor elaborate ale lui Ashling, lucrurile nu s-au îmbunătăţit deloc. Tristeţea Monicăi putea fi provocată de orice, de la o calamitate la un act de violenţă nejustificată. Un băieţel de şcoală generală care era bătut pentru banii de mâncare putea cauza aceleaşi crize ca şi un cutremur din Iran care omorâse mii de oameni. Dar zilele de plânset tăcut în pat erau întrerupte de accese de furie cu ţipete violente, direcţionate către soţul şi copiii ei, dar, în majoritatea cazurilor, către ea.

— Nu vreau să mai simt aşa! obişnuia ea să zbiere. Ar vrea cineva să se simtă aşa? Tu ai noroc, Ashling, tu nu vei suferi niciodată aşa, tu nu ai imaginaţie.

Ashling ţinea de aceste cuvinte ca şi cum ar fi fost un scut. Lipsa imaginaţiei era un lucru minunat, te oprea din a deveni nebun.

Monica era atât de schimbătoare, încât Ashling şi-a petrecut majoritatea anilor adolescenţei locuind, practic, la Clodagh.

Ocazional, printre crizele de isterie şi blazare, existau oaze de normalitate. Care nu erau deloc normale. Cu fiecare cămaşă pe care Monica o călca perfect, cu fiecare masă pe care o servea la fix, nervii lui Ashling se întindeau şi mai mult, în aşteptarea momentului în care va reîncepe totul. Şi când momentul venea, aproape că era o uşurare.

La vârsta de şaptesprezece ani, Ashling a plecat de acasă şi s-a mutat într-un apartament. Peste trei ani, Mike a primit o slujbă undeva la sute de kilometri, în Cork, şi mutarea lor însemna că îşi va vedea rar părinţii. Pe parcursul ultimilor şapte ani, Monica se stabilizase: depresia

şi furia au dispărut, la fel de neaşteptat cum apăruseră. Doctorul ei a spus că avea legătură cu finalul menopauzei.

— Deci nu e aşa de rău acum, spuse Clodagh, readucând-o în prezent.

— Ştiu, spuse Ashling, expirând obosită. Dar tot nu vreau cu adevărat să fiu aproape de ea. Ştiu, este un lucru îngrozitor. O iubesc, dar îmi e greu să o văd.

46

Ashling trebuia să ajungă în Cork sâmbătă la prânz şi duminică urma să ia trenul de ora cinci spre casă. Deci „weekendul" avea doar douăzeci şi opt de ore. Şi va dormi opt din acele ore. Ceea ce îi lăsa doar douăzeci de ore să vorbească cu părinţii ei. Nici o grijă.

Douăzeci de ore! Cuprinsă de panică, a început să se întrebe dacă are destule ţigări. Şi reviste? Şi telefonul mobil? Probabil că fusese nebună când promisese că se duce la ei.

În timp ce se uita cum peisajele de ţară se perindă prin faţa ochilor ei, se ruga ca trenul să se strice. Dar nu. Bineînţeles că nu. Asta se întâmplă doar când te grăbeşti. *Atunci* trenul ar petrece jumătăţi de oră inexplicabile zăcând pe linii paralele. *Atunci* trebuia să schimbi trenul, din care să cobori şi să te sui într-un autobuz de aşteptare, şi călătoria iniţială, care trebuia să dureze trei ore, se transforma în una de opt.

În schimb, trenul lui Ashling a ajuns la Cork cu zece minute mai devreme decât trebuia. Bineînţeles că părinţii ei erau deja acolo, aşteptând şi arătând ca doi oameni perfect normali. Mama ei ar fi putut fi orice altă mamă irlandeză de o anumită vârstă: permanent prost făcut, zâmbetul nervos de bun-venit acasă, bluza tricotată pusă pe umeri.

— Ce bine e să te văd, spuse Monica, gata să izbucnească în lacrimi de mândrie.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse Ashling, neputându-se abţine să nu se simtă vinovată.

Apoi a urmat o îmbrăţişare – combinaţia ciudată a Monicăi între o apropiere de obraji ca între doamne şi strânsul la piept a făcut ca întâlnirea să pară mai mult o bătaie.

— Bună, tată.

— E, bine ai venit, bine ai venit!

Mike părea stânjenit – oare era şi el obligat să arate afecţiune? Din fericire, a putut să apuce geanta lui Ashling şi astfel să îşi ocupe ambele mâini.

Drumul cu maşina până la casa părinţilor ei, discuţia despre faptul că Ashling mâncase sau nu în tren şi dezbaterea dacă va bea doar o ceaşcă cu ceai sau va mânca şi un sendviş a durat vreo patruzeci de minute.

— O ceaşcă cu ceai e bine.

— Am Penguins, o tentă Monica. Şi prăjiturele fluture, le-am făcut eu.

— Nu, eu... oh...

Discuţia despre prăjiturele făcute în casă o neliniştea pe Ashling. Monica a deschis o cutie metalică de biscuiţi, arătându-i prăjiturele cu forme ciudate, toate cu câte două aripi înfipte într-un moţ de cremă. Crema era presărată cu sute şi mii de chestii şi, în timp ce Ashling lua o gură – o aripă, mai exact –, a descoperit că de fapt înghiţea nodul pe care îl avea în gât.

— Trebuie să merg în oraş, a anunţat Mike.

— Merg cu tine, se catapultă Ashling în picioare.

— A, da?

Monica părea dezamăgită.

— Ei, să veniţi la timp pentru cină.

— Ce mâncăm?

— Cotlete.

Cotlete! Ashling aproape izbucni în râs – nu îşi imaginase că aşa o mâncare încă mai exista.

— De ce mergem în oraş? îşi întrebă ea tatăl când ieşeau pe stradă.

— Să cumpărăm o pătură electrică.

— În iulie?

— În curând va fi iarnă.

— Trebuie să fiţi pregătiţi.

Au făcut un schimb de zâmbete, pe care Mike a trebuit să îl strice, spunând:

— Nu te prea vedem, Ashling.

Aoleu, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mama ta e încântată să te vadă.

Se cerea un răspuns pentru aşa ceva, aşa că Ashling se hotărî să spună:

— Cum, ăăă, mai e?

— Minunat. Ar trebui să vii să ne vezi mai des, a redevenit femeia cu care m-am însurat.

Din nou tăcere, apoi Ashling s-a auzit punând o întrebare pe care nu îşi amintea să o mai fi pus până atunci.

— Ce a fost cu perioada aceea oribilă? Ce a provocat-o?

Mike şi-a luat ochii de pe şosea, pentru a se uita la ea cu o figură care exprima un amestec de reticenţă şi inocenţă – el *nu* fusese un tată rău.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse el cu o jovialitate demnă de milă. Depresia este o boală, ştii asta.

Copii fiind, li se explicase că nu este vina lor că mama lor este cu capul. Evident, nici unul nu crezuse.

— Da, dar cum ajungi să cazi în depresie? spuse ea, dornică să înţeleagă.

— Câteodată este provocată de o pierdere sau de – cum li se spune? – o traumă, mormăi el, contaminând atmosfera din maşină cu neliniştea lui. Dar nu e obligatoriu, continuă el. Se spune că poate fi ereditară.

Acest gând încântător o scoase pe Ashling din discuţie. A început să caute telefonul mobil.

— Pe cine suni?

— Pe nimeni.

El o privea pe Ashling cum apasă butoanele celularului.

— Crezi că sunt orb? întrebă el, jignit.

— Nu sun pe nimeni, îmi verific mesageria.

Marcus nu o mai sunase de când plecase de la ea, joi seara. În cele două luni de când ieşeau – nu că ea le-ar fi ţinut socoteala – îşi făcuseră un obicei din a se suna în fiecare zi. Faptul că el nu o contacta i se părea chinuitor. Ţinându-şi respiraţia, tânjea după un mesaj de la el, dar, din nou, nimic. Dezamăgită, a închis telefonul.

În acea seară, după călătoria culinară în timp – cotlete, piure şi mazăre din conservă – a decis să îl sune. Avea un pretext bun: să îi ureze succes pentru numărul cu Eddie Izzard. Dar i-a răspuns robotul – din nou. Avea o imagine oribilă în minte, în care el stătea în apartamentul său, ascultându-i mesajul, dar refuzând să ridice receptorul. Incapabilă să se controleze, a încercat să îl sune pe mobil, dar i-a intrat direct mesageria vocală. *Mercur e retrograd,* îşi spuse ea. *Sau poate prietenul meu e doar supărat pe mine.*

Pur şi simplu, el era ofticat că ea îşi vizita părinţii, dar cât de mare era problema? Pentru un moment, a luat în considerare posibilitatea ca stricăciunea să fie ireversibilă şi teroarea aferentă acestui gând a lăsat-o fără vlagă. Chiar îl plăcea mult, mult, *mult* pe Marcus. Era cel mai aproape de Bărbatul Perfect din ce întâlnise ea în ultima vreme. Abia aştepta să vină seara de duminică, pentru că el o rugase să îl sune. Dar dacă nici atunci nu răspundea la telefon....? Iisuse!

— Noi de obicei ne uităm la un film sâmbătă seara, o informă mama ei.

From Here to Eternity – cât de potrivit, se gândi Ashling, în timp ce seara se întindea ca o

gumă de mestecat. Simţindu-se exclusă, tânjea să fie în Dublin, cu prietenul ei. Şi, în timp ce Burt Lancaster făcea nebunii cu Deborah Kerr, Ashling se întreba cum se descurcă Marcus şi dacă Ted şi Clodagh chiar s-au dus să îi vadă numărul. Se simţea ruşinată pentru că spera ca ei să nu se fi dus, pentru că asta o făcea să se simtă chiar şi mai pe dinafară.

Părinţii ei au făcut eforturi foarte, foarte mari. Au procurat o pungă de covrigei, pe care o cumpăraseră special pentru ea, şi au întrebat-o dacă vrea ceva de băut, în timp ce ei sorbeau ceai. Când ea s-a îndreptat spre culcare, la o ruşinoasă oră zece şi douăzeci, mama ei a insistat să îi dea o sticlă cu apă fierbinte.

— Suntem în iulie, o să mă prăjesc.

— A, dar nopţile pot fi reci. Şi va fi august în două zile, va fi oficial toamnă.

— A, nu, deja august.

Ashling miji ochii, strecurându-i-se o frică dureroasă în suflet. *Colleen* urma să se lanseze în ultima zi din august şi mai era o cantitate titanică de muncă de făcut – atât pentru petrecerea de lansare, cât şi pentru revista în sine. Pentru că era încă iulie, a încercat să se liniştească spunându-şi că mai este încă destul timp. Dar august părea *mult* prea aproape pentru a se linişti cu adevărat.

A luat un roman de Agatha Christie de pe raft şi a citit timp de un sfert de oră, după care a închis lampa cu abajur de culoarea piersicii. A dormit cât de bine a putut, sub aşternuturile de aceeaşi culoare, şi dimineaţa, primul lucru pe care l-a făcut a fost să îşi deschidă mobilul, rugându-se să găsească un mesaj de la Marcus. Nu era – şi aceasta devenea cea mai întunecată oră a ei. Iar tapetul de culoarea piersicii care parcă venea peste ea nu o ajuta deloc. Întinzându-se după

ţigări, a dărâmat un bol de *pot-pourri*. Cu aromă de piersică, evident.

Nu îl putea suna *din nou*. Ar crede că este disperată. Bineînţeles, *era* disperată, dar nu voia ca el să ştie asta. În schimb, a sunat-o pe Clodagh, pe jumătate căutând informaţii, pe jumătate sperând ca ea să nu aibă de unde să i le ofere.

— Ai fost să îl vezi pe Marcus?

Şi-a încleştat pumnul şi s-a rugat ca ea să spună nu.

— Da...

— Ai fost cu Ted?

— Cu siguranţă.

Asta a adâncit-o pe Ashling şi mai mult în starea ei mizerabilă. Nu îşi putea imagina că Clodagh *s-ar atinge* de Ted nici cu un deget, dar...

Clodagh a continuat:

— Ne-am distrat de minune şi Marcus a fost fantastic. A făcut un număr amuzant despre hainele femeilor. Despre diferenţa dintre o bluză, un top, o vestă, un tricou...

— *Ce* a făcut?

Dă-i încolo pe Ted şi pe Clodagh! Ashling era dintr-odată îngrijorată pentru ea însăşi.

— A ştiut şi ce e ăla un shell-top, exclamă Clodagh.

— Sunt convinsă.

Ashling ştia că ar trebui să se simtă flatată; în schimb, se simţea folosită. Marcus nu menţionase niciodată că avea de gând să includă conversaţiile lor în numărul său.

— Nu îmi pot imagina de unde scoate chestiile astea, continuă Clodagh.

Asta pentru că nu le scoate el.

— Şi apoi? întrebă Ashling geloasă, nu foarte sigură că mai rezistă la astfel de ştiri. Aţi mers acasă?

— Nicidecum. Am mers în culise, l-am cunoscut pe Eddie Izzard, ne-am îmbătat. Fantastic!

Despărţirea de părinţii ei, care era ciudată de obicei, a fost şi mai grea de data asta.

— Ai şi tu un prieten? întrebă Mike jovial, punând fără să vrea sare pe rana ei foarte proaspătă. Să îl aduci cu tine data viitoare.

Vă rog, nu.

Fiecare vagon era plin ochi şi ea suferea de depresia de duminică seara când, peste trei ore, trenul a ajuns în Dublin. Ea îşi făcu loc către coada la taxiuri, sperând să nu fie exagerat de multă lume, când, prin mulţimea care se plimba prin gară, a văzut pe cineva cunoscut...

— Marcus!

Pielea ei a început să tremure de bucurie când l-a văzut, lângă ieşire, cu un zâmbet complice întipărit pe faţă.

— Ce cauţi aici?!

— Îmi iau prietena. Mi s-a spus că deseori trebuie să aştepţi mult la taxi.

Ashling a început să râdă încântată. Dintr-odată, era profund fericită.

I-a luat geanta din mână şi şi-a pus braţul peste umerii ei.

— Hei, îmi pare rău pentru...

— E în regulă! Şi mie îmi pare rău.

Prima noastră ceartă, se gândea ea visătoare, în timp ce el o poftea în maşină. Prima noastră ciondăneală ca la carte. Acum chiar că *suntem* un cuplu.

47

Teancul de haine aruncate pe patul lui Clodagh lua amploare. Rochia neagră şi strâmtă? Prea sexy. Pantalonii palazzo şi tunica? Prea strălucitoare. Rochia transparentă? Prea transparentă. Dar pantalonii albi? Dar el i-a văzut deja. Pantalonii militărești cu pantofii sport? Nu, s-ar simţi stupid în ei. Din toate hainele la modă pe care le cumpărase în ultima lună, astea fuseseră cea mai mare greşeală.

Pentru un moment, norul de nesiguranţă în ceea ce priveşte hainele a fost acoperit de un gând înspăimântător. *Ce fac?*

Nimic, se gândi ea defensivă. Nu făcea nimic. Se întâlnea cu cineva la o cafea. Un prieten. Un prieten care se întâmpla să fie bărbat. Care era problema? Nu era într-o ţară musulmană în care ar fi fost omorâtă cu pietre dacă era văzută cu un bărbat care nu era soţul sau fratele ei. Oricum, nici măcar nu era genul ei. Nu făcea altceva decât să se distreze. Fără să facă rău nimănui.

Dar şi-a dat pe spate părul lucios, simţindu-se eliberată, nervoasă, excitată.

S-a decis până la urmă să aleagă o pereche de pantaloni negri şi un tricou roz. S-a uitat în oglindă şi a încercat să se vadă prin ochii lui. Felul în care o privea era evident călduros şi se simţea frumoasă şi puternică.

Cafea, şi-a reamintit ea hotărâtă, în timp ce ieşea pe stradă. Asta e tot. Ce era greşit în asta?

Şi a încercat să alunge vinovăţia şi nervozitatea care îi făceau stomacul să se strângă.

Ashling intră alergând în bar. Întârziase. Din nou.

— Marcus, exclamă ea. Îmi pare rău. Târfuliţa de Lisa s-a decis în ultimul moment că vrea să ştie cum va fi articolul meu despre călărie. Vrea să simtă ea cam cum va ieşi numărul din noiembrie.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi, din fericire, Marcus i se alătură. Deci nu era chiar atât de fiert că a fost lăsat să aştepte aproape o jumătate de oră în Thomas Reid.

— Beau şi eu repede o votcă tonică cvadruplă şi apoi mergem să mâncăm ceva, bine? Eşti gata pentru încă un rând?

Marcus s-a ridicat în picioare.

— Stai jos, femeia care munceşte cel mai mult în lumea revistelor, iau eu de băut. Chiar vrei una cvadruplă?

Ashling s-a aruncat uşurată pe scaun.

— Mulţumesc, una dublă e de-ajuns.

Când Marcus s-a întors cu băuturile, s-a aşezat la loc pe scaunul lui şi a spus:

— Ascultă, voiam doar să îţi amintesc că plec la Edinburgh pe şaisprezece. La Festival.

— Pe şaisprezece *august*?

Ashling era terminată. Îşi amintea vag că el ar fi menţionat asta cu secole în urmă.

— Dar mai sunt doar două săptămâni... Uite, spuse ea nervoasă şi agitată, îmi pare atât de rău, Marcus, dar nu voi putea veni cu tine. Serios, nu ţi-ar veni să crezi cum e la muncă. Suntem pe ultima sută de metri şi mai sunt o mie de chestii de făcut *doar* pentru petrecerea de lansare, darămite pentru revista în sine...

Marcus luă o privire rănită.

— Aş putea încerca să scap un weekend, se oferi Ashling fără să respire. Deşi Lisa spune că

va trebui să muncim în fiecare sfârşit de săptămână, poate dacă o rog frumos...

— Nu te deranja.

Ea detesta când el făcea asta. Era drăguţ în majoritatea timpului, dar de fiecare dată când era nesigur sau nu se simţea susţinut, devenea rece şi agresiv, iar ea nu suporta confruntarea.

— O să încerc, spuse ea disperată. Chiar voi încerca.

— Nu te deranja.

— Uite, spuse ea cu vocea tremurândă, după ce se sfârşeşte luna august, va fi mult mai bine cu munca pentru mine. Am putea chiar să mergem o săptămână în Grecia cu o ofertă întârziată, ceva. Zâmbeşte, spuse ea unui Marcus cu faţa împietrită.

În continuare, nici o reacţie.

— E, hai, amuzantule, încercă ea. Tu, unul dintre cei mai tari comici din Irlanda, spune-ne o glumă.

Marcus aproape că se catapultă de pe scaun.

— Să spun o glumă? întrebă el, cu o furie şocantă şi neaşteptată. E seara mea liberă. Eu nu îţi cer să scrii un articol despre cum e să mimezi orgasmul în ziua *ta* liberă, nu?

Ashling îngheţă.

Apoi Marcus îşi puse fruntea în palme.

— Hei, îmi pare rău, spuse el slab. Chiar îmi pare rău.

— Am înţeles, spuse Lisa cu o politeţe rece. Da, voi suna eu înapoi.

Apoi a trântit telefonul şi a zbierat:

— Căcaţii dracului!

— Limbajul, mormăi Bernard, în timp ce nimeni altcineva nici măcar nu a clipit.

— Managerul lui Ronan Keating, strigă Lisa către un birou neinteresat, este într-o afurisită

de şedinţă. Pentru a milioana oară. Mai sunt aproape trei săptămâni până la ziua Z şi tot nu avem scrisoarea de la celebritate.

Disperată, zăcea peste telefon, când a observat că Jack o priveşte. El a ridicat sprâncenele, cu o privire care întreba „eşti-bine?". Făcea asta des. De când plânsese la el în birou, Jack îi purta o grijă tăcută, puternică. Era un fel de intimitate de genul micul-nostru-secret de care nu mai avea parte nimeni altcineva.

Dar cum mai exact o puteau ajuta nişte sprâncene ridicate? se gândea ea, nervoasă. I-ar fi plăcut ca alte părţi ale corpului lui să se ridice pentru ea. În spirit de corectitudine, el tocmai ieşise dintr-o relaţie şi probabil avea nevoie de timp pentru a se recupera. Dar avusese cel puţin *două săptămâni* la dispoziţie pentru a face asta, de cât timp mai avea nevoie?

Ea îşi zâmbi cu tristeţe. Nici ea nu fusese în cea mai bună formă după întâmplarea cu Oliver. Voia să se întoarcă la Londra, să se urce lângă el în pat şi să nu mai plece niciodată de acolo. Încă nu o sunase, evident nu avea de gând să o facă, dar viaţa trebuie să meargă înainte...

— Presiunea începe să te apese?

Jack venise şi se aşezase pe biroul ei. Ea era jignită de o asemenea afirmaţie.

— Nu, e doar, ştii tu, oftă ea, celebrităţi tâmpite.

— Tu nu renunţi niciodată, spuse el cu o admiraţie care ar fi putut fi fotografiată. Ai nevoie de ceva timp liber? Ce zici dacă mâncăm sushi la prânz? Fac eu cinste.

— Aş vrea eu.

Cuvintele i-au ieşit din gură înainte ca ea să le poată opri, îndemnate de viziunea de a mânca sushi de pe pielea lui goală.

— Ăăă, pardon?

Râsul lui era murdar într-un mod plăcut.

— Nimic.

Ochii ei nu spuneau nimic, dar nu s-a putut abține să nu rânjească puțin. Pentru un moment lung, și-au unit privirile, după care, simultan, tensiunea flirtului s-a transformat în râs.

— Vrei să spui că mă scoți în oraș? întrebă ea.

— A, nu, îmi pare rău, nu îmi permite timpul. Dar ce zici dacă facem comandă, ca data trecută?

— Alege pe altcineva să îți rezolve afacerile murdare, sări Trix în sus.

— Merg eu, spuse Jack, surprinzând pe toată lumea. Mai vrea cineva? Ashling?

— Nu, mulțumesc, spuse Ashling încet, crezând că el râde de ea.

— Sigur?

— Foarte.

— Nici măcar dacă îți iau felurile cele mai puțin înspăimântătoare și te învăț toți pașii?

— Nu.

— Bine, am plecat, anunță Jack. Și ia-o încet, o sfătui el pe Lisa. Totul se leagă foarte frumos.

Deși spusese tuturor că făcuseră o muncă de căcat și că revista lor arăta ca dracu', Lisa nu putea nega progresele pe care le făceau. Paginile de cărți, filme, muzică, video erau terminate. La fel și horoscopul. Articolul lui Trix despre fata obișnuită, materialul despre camerele sexy de hotel, paginile despre salsa ale lui Ashling, o pagină superbă despre mâncare, semnată de Jasper Ffrench, portretul unei actrițe irlandeze care a jucat într-o piesă de teatru erotică foarte controversată și articolul „Este o lume a bărbaților", semnat de Marcus, pe care toată lumea îl *adora*. Și, bineînțeles, materialul de modă.

Opt pagini de la începutul revistei erau dedicate unor patru artiști irlandezi în ascensiune: un DJ, un creator de poșete, un antrenor personal și un ecologist tânăr și sexy. Lista cu „Ce e

fierbinte şi ce nu" era aproape gata. Lisa muncise la ea cam cinci minute, şi apoi o pasase lui Ashling pentru a o termina. Potrivit listei Lisei, plimbările pe deal erau fierbinţi, iar Hilfiger nu.

— Plimbările pe deal *sunt* tari? întrebă Ashling surprinsă.

Lisa dădu din umeri.

— Habar nu am. Dar merge bine cu Hilfiger.

Pe lângă conţinut, revista *arăta* perfect. Culorile, imaginile şi fonturile erau uşor diferite de ale celorlalte reviste, şi *Colleen* părea cumva mai originală şi mai stilată. Lisa îl împinsese pe Gerry până la limitele imposibilului ca să obţină ceea ce îşi dorea.

— Unde mergi să faci canotaj? întrebă Lisa, în timp ce Jack aranja sushi pe biroul ei.

— Dun Laoghaire, acolo unde vin bărcile.

— Dun Laoghaire, mimă ea cu subînţeles. Nu am fost niciodată acolo.

— Ţi-ar plăcea.

— Trebuie să ajung şi eu pe acolo odată.

— Trebuie.

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Cât de evidentă trebuie să fie o fată pe aici?

Poate era speriat de combinaţia de dinamism şi frumuseţe, realiză ea. Nu ar fi fost prima dată. Şi mai era şi complicaţia faptului că lucrau împreună. Şi a faptului că ea era căsătorită. Şi a faptului că el era în revenire...

Bine! Şi-a dat seama că nu avea de ales, trebuia să deschidă gura şi să spună:

— Poţi să mă iei cu tine data viitoare când mergi.

— Ţi-ar plăcea?

Nerăbdarea lui era... *nerăbdătoare*, aşa că Lisa şi-a dat seama că avusese dreptate în a prelua controlul.

— Ce zici de vineri seara? oferi el. Ne putem plimba pe doc şi îţi pot arăta bărcile. Face bine după ce ai stat în birou toată ziua.

Hmmm. Plimbare pe doc. *Plimbare* pe doc. Nu prea era genul de femeie care să se plimbe.

— Ar fi minunat!

48

Clodagh şi-a adâncit călcâiele în fesele lui, împingându-l şi mai adânc în ea. De fiecare dată când intra în ea, un cuvânt era smuls, ca o şoaptă, din pieptul ei.

— Dumnezeule!

El intră şi mai tare în ea.

— Mai tare!

Din nou.

Tăblia patului se lovea ritmic de perete, iar părul ei era transpirat şi încurcat. Ea l-a tras şi mai aproape, în timp ce valurile de plăcere creşteau în intensitate. Cu fiecare pulsaţie se gândea că aia e, până când alta, chiar şi mai frumoasă, izbucnea din ea. Ea se cutremură pe cea mai înaltă treaptă, pe care a simţit-o chiar şi în degete, în firele de păr, în tălpi.

— Dumnezeule! răsuflă Clodagh.

Probabil terminase şi el pentru că, tremurând şi transpirat, stătea pe ea, greutatea lui ţinuind-o pe pat. Stăteau întinşi, nemişcaţi, gemând epuizaţi, până când ea a simţit că transpiraţia lor începe să se răcească, după care s-a strâns sub el şi l-a împins la o parte.

— Îmbracă-te, ordonă ea. Grăbeşte-te, trebuie să o iau pe Molly de la grupul de joacă.

Aceasta era a treia oară când făceau asta, iar ea era de fiecare dată drastică – aproape rece – când partida de sex se termina.

— Te superi dacă fac un duş?

— Grăbeşte-te, răspunse ea.

Când el a ieşit din baie, ea era îmbrăcată şi refuza să se uite la el. Apoi a îngheţat, a mirosit aerul şi a exclamat cu uimire:

— Aceea este loţiunea de după ras a lui Dylan?

— Presupun, spuse el, furios pentru greşeala făcută.

— Nu e de ajuns că îi fuţi nevasta în patul lui? Nu ai nici un pic de respect?

— Scuze.

El s-a îmbrăcat într-o linişte absolută, după ce aruncase hainele de pe el abia cu o oră în urmă.

— Când te mai pot vedea?

Se ura pentru că era nevoit să întrebe asta, dar nu avea de ales. Era terminat.

— Te sun eu.

— Pot să plec de la muncă oricând vrei.

— Am vecini, spuse ea, printre dinţi. E imposibil să nu observe ceva.

— Păi, poţi veni tu la mine.

— Nu cred.

— Te porţi ca şi cum m-ai urî, o acuză el.

— Sunt căsătorită, urlă ea. Am copii. Tu strici totul.

La ieşire, când s-a întors să o sărute, ea replică supărată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ne poate vedea cineva.

— Scuze, bombăni el.

Dar, în timp ce se întorcea, ea l-a apucat de cămaşă şi l-a tras înapoi lângă ea. S-au sărutat înfometaţi, cu disperare. Când s-au despărţit, mâna lui era sub tricoul ei, mângâind un sân. Sfârcurile ei erau la fel de umflate ca o cireaşă, iar el era din nou erect.

— Grăbeşte-te, se rugă ea, deschizându-i fermoarul, scoţându-i penisul afară şi ţinându-l ferm în pumn.

S-a așezat pe podeaua holului, dându-și blugii jos, trăgându-l peste ea.

— Repede, nu avem mult timp.

Și-a ridicat fundul pentru a ajunge mai aproape, disperată după el. El a penetrat-o și a început să dea în ea cu mișcări scurte și intense. Instantaneu, valurile au început să se formeze din nou în ea, crescând în intensitate, răspândindu-se în tot corpul, atingând un nivel aproape insuportabil de plăcere.

După ce a terminat, el a plâns în părul ei auriu.

49

Vineri seara, încălţată cu pantofi sport, îmbrăcată cu pantaloni de mătase şi cu topul ei fără mâneci din vâscoză de la Prada, Lisa aştepta în dreptul uşii sale. Se întâlnea cu Jack şi încerca o senzaţie ciudată de căldură.

O maşină a parcat în faţa casei, un bărbat dinăuntru a deschis uşa pentru ea şi, simţindu-se puţin ca o prostituată care era agăţată de un client, Lisa a urcat. Încercând să ignore urletele şi remarcile de „Oaaaaauuuu!" şi „Seeeexyyy!" şi „Liiiisaaaa areee prieteeen!" de la Francine şi de la ceilalţi copii de pe stradă, ea şi Jack s-au îndepărtat cu maşina.

— Hei, chiar ai venit, rânji Jack.

— Aşa se pare.

Ea îşi aruncă privirea pe fereastră, încercând să se abţină să nu zâmbească. Deci el fusese nesigur. Ei bine, amândoi fuseseră.

Cât timp au condus, cerul, care fusese curat în oraş, devenise gri. Când au coborât din maşină la docul din Dun Laoghaire, Jack studie aerul cu neîncredere.

— S-ar putea să plouă. Vrei să sărim peste plimbare?

Dar Lisa era plină de optimism. Nu avea cum să plouă.

— Nu, hai să mergem.

Şi au pornit.

Razele prea puternice ale soarelui străbăteau prin norii negri, având efectul de a face totul să pară aproape ireal. Smocurile de iarbă erau luminate cu un verde atât de puternic, încât păreau halucinogene. Piatra gri a docului avea reflexe purpurii. Orice prost putea să-şi dea seama că urma să plouă, dar Lisa era hotărâtă că asta nu se va întâmpla.

Deci asta înseamnă să te plimbi, se gândea ea, în timp ce mergeau. Ei bine, nu era chiar atât de rău. Aerul mirosea ciudat, totuşi.

— A proaspăt, o lămuri Jack. Vezi aia de acolo? întrebă el, arătând cu mândrie către o barcă. E a mea.

— *Aceea*?

Foarte încântată, Lisa arătă către un palat strălucitor, vopsit în alb.

— Nu, aceea.

— Aha.

Abia atunci a văzut Lisa ambarcaţiunea fragilă de lângă. Credea că e o scândură care pluteşte.

— Fabulos, a reuşit ea să spună.

Ei bine, dacă lui îi plăcea, de ce să nu se prefacă? *Drace,* se gândi ea, *chiar îl plac.*

Înainte să ajungă la jumătatea docului, ploaia a început să cadă în picuri delicaţi. Lisa se îmbrăcase pentru multe posibilităţi, dar ploaia nu se număra printre ele. Pielea braţelor i se făcuse de găină.

— Uite, pune asta pe tine, spuse Jack, dându-şi jos jacheta.

— Nu aş putea.

Bineînţeles că putea – şi că o făcea, dar nu strica să pară politicoasă.

— Ba poţi.

El îi aranja deja jacheta pe umeri, învăluind-o cu căldura lăsată în urmă de corpul lui. Şi-a lăsat braţele să alunece în mânecile încă fierbinţi, care

îi acopereau mâinile cu totul, în timp ce haina îi apăsa umerii. Jacheta era mult prea mare pentru ea, şi asta o făcea să se simtă bine.

— Mai bine ne întoarcem, spuse el.

Când ploaia a început să cadă cu putere, au luat-o la fugă. Părea foarte natural să se apuce de mână.

— Cred că nu vei mai veni niciodată aici cu mine, spuse el, în timp ce sprintau.

— Poţi să fii sigur de asta, rânji ea, savurând senzaţia mâinilor sale mari şi ale degetelor lui între ale ei.

Când au ajuns la maşină, Jack era fleaşcă. Părul îi era de un negru strălucitor şi era lipit de cap, iar tricoul lui era semitransparent şi lipit de corp, lăsând să se vadă părul de pe piept. Nici ea nu era cu mult mai uscată.

— Iisuse!

Râzând, el se privea. Alăturându-i-se, Lisa spuse amuzată:

— Deschide repede maşina!

A ocolit maşina alergând, aşteptându-se ca el să bage cheia în uşă, dar apoi şi-a ridicat privirea către el...

Apoi, când se gândea la asta, nu şi-a dat seama care dintre ei a făcut prima mişcare. El? Sau ea? Tot ce ştia era că au sărit dintr-odată unul către celălalt şi s-a trezit lipită de el. Faţa lui era acoperită de stropi şi părul i se strânsese în şuviţe care picurau în ochii lui negri. Şi el şi-a coborât gura către a ei.

Lisa era conştientă de multe lucruri: de mirosul sărat al ploii de deasupra mării, de stropii reci de pe faţa ei, de căldura gurii lui şi de senzaţia din chiloţii ei. Lucruri destul de sexy. Se simţea ca şi cum participa la o reclamă pentru Calvin Klein.

Sărutul nu a fost unul lung, sfârşindu-se înainte să se fi stârnit cu adevărat. Calitate, mai

mult decât cantitate. Dezlipindu-şi buzele încet de ale ei, Jack a condus-o către maşină şi a şoptit:

— Înăuntru cu tine.

Au condus înapoi în oraş şi au intrat într-o cafenea, unde şi-au uscat părul sub uscătorul de mâini. Apoi ea şi-a reparat machiajul şi s-a întors în bar, zâmbind generos. La un pahar de vin şi o halbă de bere, şi-au vorbit cu voci joase şi calde, mai mult bârfind despre oamenii de la muncă.

— Spune-mi, Marcus Valentine iese cu Ashling a noastră? întrebă Jack.

— Mmmm. Şi ce zici de Kelvin şi Trix?

— Nu-mi spune că sunt împreună! spuse Jack, chiar uimit de veste. Credeam că iese cu – cum îi spune ea? – golanul cu peştii.

— Păi aşa este, dar eu am impresia că ea şi Kelvin vor ajunge împreună.

— Dar nu se urăsc? A, am înţeles, dădu Jack din cap. E treabă din aia.

— Mi se pare mie sau nu eşti de acord? întrebă Lisa, foarte curioasă.

Jack era ruşinat.

— Crezi ce vrei. Dar, spuse el, amintindu-şi de certurile sale publice cu Mai şi devenind şi mai ruşinat, nu sunt chiar deschis la ciorovăieli de rutină cu partenerul, în public. Deşi ştiu că probabil e greu de crezut.

— Păi şi... tu şi Mai de ce...?

Jack schimbă poziţia.

— Chiar nu ştiu. Din obişnuinţă, cred. A fost distractiv la început şi mai apoi nu am găsit alt mod de a interacţiona.

Nu dorea să disece subiectul, mai ales dintr-o fidelitate pe care încă o simţea pentru Mai, aşa că s-a întors către Lisa şi a spus:

— Oricum, mai bei ceva?

— Nu, nu cred...

Dar tocmai când se pregătea să pună mâna, plin de subînţeles, pe umărul lui şi să îl întrebe

„Nu vrei să vii la mine să bem o cafea?“, Jack spuse:

— Bine atunci, te duc acasă.

Şi ea ştia că asta e tot ce vrea el. Dar nu are importanţă, se gândea ea. Trebuie să o placă: a sărutat-o. Nu se putea să fi fost mai drăguţ. Şi mintea i s-a deschis către o voce care spunea: *Ba putea fi mai drăguţ, putea să ţi-o tragă.*

Visătoare, Clodagh plutea prin bucătărie, gândindu-se la sexul de mai devreme. Fusese incredibil, cel mai bun de până atunci...

Dylan o privea cum punea zahărul în cuptorul cu microunde şi laptele în maşina de spălat. Şi îşi punea întrebări. Întrebări oribile. Întrebări de neexeprimat.

— Nu vreau mâncare, spuse Craig, aruncând lingura cu zgomot. Vreau DULCIURI.

— Dulciuri, cântă ea, căutând prin dulap şi scoţând o cutie de Maltesers. Dulciuri să fie.

Părea că se mişcă pe o muzică pe care doar ea o auzea.

— Şi eu vreau dulciuri, spuse Molly.

— Şi eu vreau dulciuri, o îngână Clodagh, localizând alt pachet.

Dylan privea, înmărmurit.

Cu un zâmbet jucăuş, deschise punga lui Molly de dulciuri şi scoase o bomboană între degete.

— Pentru tine? dădu ea din gene către Molly. Nu, pentru mine.

Ignorând protestele lui Molly, a pus bomboana între buze, a supt-o uşor, după care a tras-o înăuntru, mestecând-o într-un mod care evident îi provoca o plăcere enormă.

— Clodagh? spuse Dylan.

— Mmmm?

— Clodagh?

Ea a devenit instantaneu conştientă şi a început să ronţăie bomboana serios.

— Ce?

— Eşti bine?

— Bine.

— Pari puţin distrată.

— Da?

— La ce te gândeşti? s-a auzit el întrebând.

Cu rapiditate, ea replică:

— Mă gândeam cât de mult te iubesc.

— Serios? întrebă Dylan nesigur.

Era bulversat. Bănuia că nu ar trebui să o creadă, deşi îşi dorea atât de mult să o facă.

— Da, te iubesc foarte, foarte mult.

S-a forţat să îl ia în braţe.

— Sincer?

El reuşi să o privească în ochi. Ea acceptă privirea lui calmă.

— Sincer.

50

August era în toi, şi presiunea creştea. Erau încă hibe în primul număr şi fiecare tentativă de a le umple eşua. Un interviu cu Ben Affleck a trebuit anulat, după ce el a făcut toxiinfecţie alimentară, o cronică a unui magazin de pantofi a trebuit aruncată la coş, după ce magazinul s-a închis brusc, iar un material despre călugăriţe active din punct de vedere sexual a fost pus deoparte, pentru că era prea riscant din punct de vedere legal.

Una dintre zile a fost atât de plină de obstacole, încât atât Ashling, cât şi Mercedes au început să plângă. Chiar şi Trix avea ceva suspect de strălucitor în ochi. (După care a ieşit val-vârtej din birou şi s-a dus într-un magazin din apropiere, de unde a furat o pereche de cercei, întorcându-se evident mult mai binedispusă.)

Ceea ce se adăuga la stresul tuturor era că nu puteau să acorde acelui prim număr toată atenţia lor. Lucrau, de asemenea, şi pentru octombrie şi noiembrie. Apoi, în mijlocul acestei nebunii, Lisa a convocat o şedinţă editorială pentru numărul din decembrie.

Dar nu era – în ciuda opiniei celorlalţi – o „târfă sclavagistă". Filmele din decembrie se vizionau în august. Dacă vedeta filmului era în oraş, interviul trebuia luat pe loc şi nu peste două săptămâni, când munca la *Colleen* ar fi fost mai puţină, dar când vedeta ar fi zburat de mult din ţară.

Şi mai era, bineînţeles, petrecerea de lansare, pentru care Lisa dezvoltase o adevărată obsesie.

— Trebuie să fie ca o declaraţie, să facă furori. Vreau ca oamenii să plângă dacă nu au primit invitaţii. Vreau o listă de oaspeţi spectaculoasă, cadouri superbe, băuturi geniale şi mâncare incredibilă. Să vedem, spuse ea, bătând cu degetele în masă, ce mâncare să luăm?

— Ce zici de sushi? întrebă Trix sarcastic.

— Perfect, expiră Lisa, cu ochii veseli. Bineînţeles, ce altceva?

Ashling avea sarcina de a face o listă cu o mie de persoane care mişcă în Irlanda.

— Nu sunt sigură că în Irlanda *sunt* o mie de oameni care să mişte, spuse Ashling cu neîncredere. Şi tu vrei să dai cadouri tuturor. De unde facem rost de asemenea buget?

— Punem pe cineva să sponsorizeze, probabil un producător de cosmetice, sări Lisa.

Lisa era chiar mai nervoasă ca de obicei. La trei zile după mica ei pupăceală cu Jack, el plecase la New Orleans pentru o conferinţă internaţională a Randolph Communications. Pentru zece zile! Îşi ceruse scuze pentru că îi abandonase într-o asemenea perioadă agitată, dar Lisa era mai îngrijorată pentru că absenţa lui putea întrerupe momentul lor romantic.

— Aruncaţi o privire peste invitaţiile pentru petrecere, spuse Lisa, aruncându-le lui Ashling şi lui Mercedes o vedere simplă, argîntie.

— Ăăă, minunată, spuse Ashling.

— Nişte cuvinte ar face bine, plusă Mercedes.

— Sunt pe ea, spuse Lisa nervoasă.

— Păi, ce zici dacă le-am face vizibile cu ochiul liber?

Ashling şi Mercedes au întors vederea până când lumina a căzut astfel încât să facă acele cuvinte să apară – erau scrise tot cu argintiu, mici şi înghesuite într-un colţ.

— Asta o să îi intrige, spuse Lisa, mohorâtă.

Ashling era îngrijorată. Totul părea un pic cam prea inteligent. Dacă ar fi primit aşa ceva în poştă, ar fi aruncat-o la gunoi.

Lisa a plecat pentru o zi la Londra, ca să discute despre băutură cu un „mixolog".

— Ce este un mixolog? întrebă Ashling.

— Un barman, replică sec Mercedes. Ceva de ce sigur nu ducem lipsă în ţara asta.

Mercedes auzise când Lisa îşi programase o injecţie cu botox pentru când ajungea în Londra şi bănuia că ăsta era motivul pentru care se ducea acolo. Desigur, când Lisa a apărut a doua zi, exista o rigiditate vizibilă pe fruntea ei. Dar avea, de asemenea, o listă elaborată de băuturi fenomenale. Oaspeţii urmau să fie primiţi cu un cocteil de şampanie, apoi serviţi cu martini cu lămâie, după care urmau cosmopolitan, manhattan, go-go rum şi, la final, cafea cu vodcă.

— A, da, şi am rezolvat cu cadourile, acuză Lisa.

Era oare singura care muncea pe acolo?

— Când pleacă fiecare oaspete, le dăm o sticlă de pipi.

— O sticlă de *ce*?

Ashling era nervoasă şi perplexă – dacă asta era un fel de glumă, era una foarte proastă.

— Pipi. O sticlă de pipi.

— Vrei să dai celor mai importanţi oameni din Irlanda o sticlă de pipi?

Nu avea putere să râdă.

— E o cantitate destul de mare de pipi. De unde faci rost de aşa ceva? Trebuie să contribuim toţi?

Lisa o privea pe Ashling cu gura deschisă.

— De la Lancôme, bineînţeles.

Ashling avu instantaneu o imagine cu mii de angajaţi Lancôme urinând în sticle, special pentru Lisa.

— Ce drăguţ din partea lor.

Ce avea Lisa?

— E doar o sticlă de cincizeci de mililitri, continuă Lisa cu poveştile ei dintr-un univers paralel. Dar arată destul de mare, nu?

A ridicat o sticlă de Oui.

— Aaa, spuse Ashling, respirând luminată. Vrei să spui o sticlă de *Oui*.

— Da, pipi[1]. De ce, ce credeai că spun?

Am nevoie de o *pauză,* realiză Ashling.

L-a sunat pe Marcus, care a salutat-o spunând:

— Ce faci, străine?

— Păi, da, ha-ha-ha. Ne vedem la prânz?

— Poţi să îţi faci timp? Sunt onorat.

— Douăsprezece şi jumătate, la Neary's.

Nu se mai descurca cu toate.

— Vino-ncoa' să îţi spun ceva amuzant.

Ashling abia aştepta să spună povestea cu pipi şi Oui, când Marcus replică:

— Ascultă, eu sunt cel amuzant, da?

Uimită, Ashling se uită urât la el.

— Ce este în neregulă cu tine?

— Nimic, spuse Marcus, dintr-odată umil. Îmi pare rău.

— E din cauză că muncesc atât de mult, nu?

Ashling se săturase. Se certaseră de mult prea multe ori pentru că el se simţea ignorat.

— Marcus, dacă te consolează cu ceva, tu eşti singura persoană cu care mă văd. Nu m-am mai întâlnit cu Clodagh, Ted, Joy şi nu am mai fost la salsa de secole. Dar în două săptămâni, revista asta se va lansa şi viaţa se va întoarce la normal.

— Sigur, spuse el încet.

---

1. Joc de cuvinte, bazat pe confuzia – născută din pronunţia greşită a Lisei – dintre cuvântul franţuzesc „Oui" (Da) şi cel englezesc „wee" (pipi).

— Vino la mine diseară, îl rugă ea. Te rog, pleci la Edinburgh peste câteva zile şi nu o să te mai văd o săptămână. Promit să nu adorm.

El a reuşit să zâmbească cu jumătate de gură.

— Trebuie să te şi culci la un moment dat.

— O să stau trează destul timp să... o să stau trează cât trebuie, promise ea, cu subînţeles.

Chiar îl neglijase. Nu îşi putea aminti când făcuseră ultima dată dragoste. Probabil că în urmă cu o săptămână, dar tot era mult. Nu avea ce face, totuşi, era atât de obosită şi de stresată. Era aproape o uşurare că el pleca.

— Nu vreau să te stresez dacă eşti prea obosită.

Ochii lui erau îngrijoraţi.

— Nu sunt obosită.

Se putea descurca o noapte, nu?

Mai era puţin până pe treizeci şi unu august. Apoi, totul va reveni la normal.

Agitată şi cu ochii roşii, Clodagh privea masa din bucătărie. Nu mai rămăsese nimic de călcat. Călcase tot ce se putea: tricourile lui Dylan, cămăşile lui, chiloţii, chiar şi şosetele.

Vinovăţia, vinovăţia, vinovăţia oribilă şi corozivă. Abia dacă se putea suporta, îşi dorea să se jupoaie de vie.

Se va răscumpăra faţă de ei. Va fi cea mai devotată soţie şi mamă din lume. Craig şi Molly vor mânca tot din farfurie. Gemu uşor – ce fel de mamă devenise? Le dădea biscuiţi când cereau, îi lăsa să stea cât de târziu voiau. Ei bine, gata. Va fi foarte severă. Aproape periculoasă, de fapt. Şi bietul Dylan. Săracul Dylan, care muncea atât de mult şi era atât de devotat, nu merita asta. Trădarea, cruzimea, retragerea rece a dragostei ei: nu putuse să îl lase să o atingă de când începuse aventura asta.

Aventură. Corpul începu să i se mişte spasmodic – chiar *avea o aventură.* Se lăsă copleşită de enormitatea acestei afirmaţii. Dacă era prinsă? Dacă afla Dylan? Aproape că i se opri inima la acest gând. Va pune punct. Chiar acum.

Se ura, ura ce făcea şi, dacă se putea opri înainte să afle cineva, putea să repare totul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Animată de dorinţă, a ridicat receptorul.

— Bună, eu sunt.

— Bună, eu.

— Vreau să ne oprim.

El oftă.

— Din nou?

— Adică nu o să mă mai văd cu tine. Nu mă suna, nu mai trece pe aici. Îmi iubesc copiii, îmi iubesc soţul.

După o pauză, el spuse:

— Bine.

— Bine?

— Bine, înţeleg. La revedere.

— La revedere?

— Ce altceva mai e de spus?

A pus telefonul la loc, simţindu-se neaşteptat de înşelată. Unde era răsplata călduroasă pentru că făcuse ceea ce trebuia? În schimb, se simţea nesatisfăcută şi goală – şi extrem de rănită. Nu prea se împotrivise. Şi el ar fi trebuit să fie înnebunit după ea. Ticălosul.

Mai devreme, îi venise idea de a-i coase şosetele lui Dylan, în încercarea de a-şi demonstra dragostea pentru el. Dar, înapoi în bucătărie, toată energia ei casnică dispăruse. Îmi bag picioarele, se gândea ea tristă. Dylan poate să-şi cumpere şosete noi.

Aproape împotriva voinţei ei, a fugit la loc pe hol, a apucat telefonul şi a sunat din nou.

— Bună, spuse el.

— Treci încoace acum, spuse ea cu o voce plânsă şi furioasă. Copiii nu sunt, avem timp până la ora patru.

— Am plecat.

Ashling a plecat de la birou la opt şi jumătate. Ameţită de oboseală, nu simţea că poate face faţă drumului de zece minute până acasă, aşa că a luat un taxi. Sprijinită pe spătarul banchetei, şi-a verificat mesajele de pe mobil. Avea doar unul. De la Marcus. Nu putea să vină la ea în seara aceea, ceva în legătură cu un număr. Slavă Domnului, expiră ea. Acum o putea suna pe Clodagh şi apoi se putea băga direct în pat. Şi peste două săptămâni, când toată nebunia se va termina, se va revanşa faţă de Marcus...

Când s-a dat jos din taxi, s-a întâlnit cu Boo, care avea un ochi negru.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Seara de sâmbătă e minunată pentru o bătaie, spuse el. Acum câteva seri. Tip, beat, căuta ceartă. E, bucuriile vieţii de pe stradă!

— E îngrozitor! Dacă nu te superi, de ce eşti, ştii tu, vagabond? spuse ea, înainte să se poată controla.

— Mişcare de carieră, povesti Boo. Fac două sute pe zi cerşind, la fel ca toţi cei de pe stradă, nu ai citit în ziare?

— Serios?

— Nu, pufni el sarcastic. Zic mersi pentru două sute de *cenţi*. E o poveste lungă. Nici o slujbă fără adresă, nici o adresă fără slujbă.

Ashling cunoştea noţiunea aceasta, dar nu crezuse niciodată că se şi poate întâmpla.

— Dar nu ai, ştii tu, familie, care să te ajute? Părinţi, de exemplu?

— Da şi nu, spuse el, râzând sincer. Biata mea mamă nu e tocmai sănătoasă. Din punct de

vedere mintal. Şi tatăl meu a făcut foarte bine pe omul invizibil când eu aveam cinci ani. Am crescut în cămine adoptive.

— Oh, Dumnezeule!

Lui Ashling îi părea rău că deschisese discuţia.

— Da, sunt un clişeu ambulant, spuse Boo. E foarte umilitor. Şi nu m-am putut adapta în nici un cămin, pentru că voiam să fiu cu mama, aşa că am reuşit să parcurg sistemul de învăţământ fără să iau măcar un examen. Aşa că, chiar dacă aş avea o adresă, probabil tot nu aş putea să mă angajez undeva.

— De ce nu primeşti casă de la corporaţie?

— Femeile şi copiii au prioritate. Dacă aş putea rămâne însărcinat, aş avea mai multe şanse. Dar bărbaţii fără copii ar trebui să poată să aibă grijă singuri de ei, aşa că sunt ultima lor grijă.

— Dar hotelurile?

Ashling auzise că se poate şi aşa ceva.

— Nu sunt camere la motel. Sunt mai mulţi oameni fără casă în oraş decît îţi imaginezi.

— Of. Of, ce oribil. Cu totul.

— Scuze, Ashling, ţi-am stricat ziua acum, nu?

— Nu, oftă ea. Oricum, nu mergea atât de bine.

— Hei, am terminat *Sinister Days,* strigă Boo după ea. Criminalii ăia în serie chiar ştiu cum să mutileze. Şi am citit şi *Sorted!* pe jumătate şi am numărat cuvântul „futai" de treisprezece ori pe o pagină.

— Ca să vezi.

Nu avea energie pentru cronicile de carte ale lui Boo. Ashling s-a târât pe scări, şi-a turnat un pahar de vin şi şi-a ascultat mesajele. După o pauză lungă, mesajele de la Cormac reveniseră. Se pare că bulbii urmau să fie livraţi weekendul viitor, dar lalelele vor mai avea de aşteptat.

Apoi, ruşinată, Ashling o sună pe Clodagh. Nu mai vorbise cu ea de vreo două săptămâni, din weekendul în care fusese la Cork, de fapt.

— Îmi pare foarte, foarte rău, începu Ashling. Probabil nu o să avem cum să ne vedem până nu se lansează nenorocita asta de revistă. Stau acolo până la nouă în majoritatea serilor şi sunt atât de obosită, că abia ştiu cum mă cheamă.

— E în regulă. Eu oricum voi fi plecată.

— Vacanţă?

— Plec singură câteva zile săptămâna viitoare. O staţiune în Wicklow... pentru că sunt stresată şi muncesc prea mult, spuse Clodagh, defensivă.

Dintr-odată Ashling şi-a adus aminte de îngrijorarea lui Dylan în ceea ce o privea pe Clodagh, de conversaţia pe care o avuseseră la începutul verii. Dintr-odată, a început să o încerce un sentiment rău. Presentimentul unui dezastru. Clodagh era într-o încurcătură care era pe punctul de a se dezvălui.

Vinovăţia şi frica o cuprindeau pe Ashling.

— Clodagh, s-a întâmplat ceva, nu? Îmi pare atât de rău că nu am fost disponibilă. Lasă-mă să te ajut, te rog, lasă-mă să te ajut, face bine dacă vorbeşti despre lucrurile astea.

Clodagh a început să plângă încet şi atunci o frică reală a cuprins-o pe Ashling. Ceva chiar *era* în neregulă.

— Spune-mi, se rugă Ashling.

Dar Clodagh nu putea face altceva decât să suspine.

— Nu, nu pot, sunt îngrozitoare.

— Nu eşti, eşti fantastică!

— Tu nu ştii, sunt atât de rea, nu ai nici cea mai vagă idee şi tu eşti atât de bună...

Plângea atât de tare încât vocea ei devenise incoerentă.

— Vin la tine, se oferi Ashling.

— Nu! Nu, te rog, nu face asta.

După ce a mai plâns puţin, Clodagh s-a limitat la a suspina şi a anunţat:

— E în regulă. Sunt bine acum. Serios.

— Eu ştiu că nu eşti, spuse Ashling, simţind că o pierde.

— Da, sunt, spuse ea, aproape fermă.

De îndată ce a închis telefonul, Ashling a început să tremure. Ted. Prostul de Ted. Avea ea un sentiment... Cu degete tremurânde a format numărul lui şi l-a acuzat:

— Nu te-am mai văzut prea mult în ultima vreme.

— Şi cine e de vină pentru asta?

Părea supărat. Sau era defensiv?

— Da, e, e slujba, scuze. De ce nu ieşim să bem ceva?

— Minunat! În seara asta?

— Păi, ce zici de săptămâna viitoare?

— Nu, nu pot.

— De ce nu?

Nu o spune, nu o spune...

— Plec pentru câteva zile din oraş.

O, Dumnezeule. A rămas fără respiraţie, de parcă ar fi primit o lovitură în stomac.

— Cu cine?

— Cu nimeni. Merg la Festivalul de la Edinburgh pentru câteva numere de comedie.

— Chiar?

— Păi, da.

Ostilitatea otrăvea liniile telefonice.

— Păi, baftă în călătoria ta la *Edinburgh* cu nimeni, spuse Ashling sarcastic, după care închise telefonul.

Îl va ruga pe Marcus să fie cu ochii în patru, să se uite după Ted şi Clodagh sau să fie atent dacă Ted apare.

51

După o serie de zile isterice şi nopţi nedormite, ziua de treizeci şi unu august, care marca lansarea revistei *Colleen*, se apropia. Mult, mult prea repede.

Ashling era trezită de o agonie familiară, care o înţepa în ureche ca un ac. Trebuia să-şi fi dat seama. Urechea ei avea talentul de a face figuri în cele mai inoportune momente – examenele de facultate, prima zi la o slujbă. Dacă nu ar fi dezamăgit-o astăzi – „Cea mai importantă zi din cariera ta", potrivit Lisei – aproape că ar fi fost uimită.

Aproape, dar nu chiar, se gândea Ashling tristă, în timp ce înghiţea patru pastile de Paracetamol şi îşi îndesa o bucată de vată în ureche. Asta dădea totul peste cap. Nu îşi putea spăla singură părul murdar, de frică să nu îi intre apă în ureche, trebuia să meargă la doctor înainte de muncă, apoi va trebui să facă loc unei programări la coafor în pauza de prânz, o divergenţă la care nu plănuise să apeleze.

A trebuit să se roage de recepţionerul doctorului McDevitt pentru a-i face o programare mai devreme, după care a trebuit să îşi *implore* medicul să îi dea nişte calmante puternice.

— Antibioticele funcţionează după vreo două zile, cerşea ea. Nu pot să gândesc cu durerea asta.

— Nu ar trebui să gândeşti deloc, spuse el. Ar trebui să stai acasă, în pat.

De parcă asta era o variantă! De îndată ce şi-a ridicat reţeta, a trebuit să dea fuga să vadă o prezentare de film, unde toată lumea cu care vorbea părea să converseze cu părul ei murdar. Filmul a durat trei ore interminabile, timp în care s-a agitat în ultimul hal, gândindu-se la câtă muncă putea să fi făcut la birou în timpul ăsta. Şi când te gândeşti că era o vreme când îşi imagina că aceste lucruri sunt fabuloase.

Imediat ce a apărut genericul, a apucat comunicatul de presă şi a luat-o la fugă. După zece minute a intrat în biroul aproape părăsit al lui *Colleen,* împiedicându-se de sandale de petrecere şi intrând în umeraşe cu rochii atârnate de uşi şi dulapuri. Telefonul Lisei suna, dar până să ajungă să răspundă, persoana care suna a închis. S-a aruncat peste propriul telefon, doar ca să descopere că nu avea nici o şansă să îşi poată face programare la coafor joia la prânz. Nici măcar la saloanele care erau abonate la *Colleen.*

În primul loc:

— Urgenţă? Da, ştim ce se întâmplă în seara asta, Lisa este aici.

Ei bine, cu asta s-a terminat cu salonul acela. Lisa primea tratamentul de lux şi utiliza toată cota. Telefoanele date în alte părţi au dovedit faptul că Mercedes, Trix, Dervla, chiar domnişoara Morley şi Shauna se folosiseră de numele *Colleen* pentru a face rost de programări.

Pardon? Ce fel de idioată sunt eu?

Dar nu avea timp să se enerveze – începea să se panicheze. Părul ei părea rânced. Va trebui să îl spele aici. Din fericire, biroul era plin de produse pentru îngrijirea părului – se găsea chiar şi ceva extrem de simplu şi de bază cum este şamponul. Dar avea nevoie de ajutor şi singura persoană din birou era Bernard, îmbrăcat în cel mai bun pulover al său pentru această ocazie.

— Bernard, vrei să mă asişti la spălatul părului?

El părea îngrozit.

— Am o infecţie la ureche, explică ea, răbdătoare. Am nevoie de ajutor pentru a fi sigură că nu intră apă.

El chiţăi speriat.

— Roagă pe una dintre fete să te ajute.

— Uită-te în jur, nu e nimeni aici. Şi trebuie să iau un interviu lui Niamh Cusack în mai puţin de o oră, trebuie să fac asta acum.

— Când te întorci?

— Trebuie să merg direct la hotel apoi, pentru a ajuta la pregătiri. Te rog, Bernard!

— A, nu, spus el, tremurând. Nu aş putea, nu ar fi normal.

Iisuse! O zi din iad! Dar la ce să se aştepte? Bernard avea patruzeci şi cinci de ani şi încă locuia acasă, cu mama lui.

— Oricum, trebuie să ajung la sindicat, minţi el.

Şi a plecat.

Ashling s-a aşezat la un birou, şi lacrimile stăteau să-i năvălească. Urechea o durea, era epuizată, trebuia să meargă la petrecere cu păr gras şi lins, în timp ce toţi ceilalţi vor arăta fantastic. Şi-a pus mâna pe urechea îndurerată şi a lăsat câteva picături să îi alunece pe faţă.

— Ce ai?

A tresărit. Era Jack Devine, care o studia cu o privire care părea chiar îngrijorată.

— Nimic, mormăi ea.

— Ce ai?

— Petrecerea din seara asta, recită ea cu ură. Părul meu este murdar, nu pot să îmi fac programare la salon nici pe ochi dulci, nici pe bani, nu pot să mă spăl singură pentru că am o infecţie la ureche şi nimeni nu vrea să mă ajute.

— Cine e nimeni? Bernard? De asta a plecat aşa de grăbit? Aproape că m-a dărâmat când am ieşit din lift.

— A plecat la sindicat.

— Nu. Merge acolo doar vinerea. Dumnezeule, înseamnă că l-ai speriat de-a binelea.

Jack a început să râdă sănătos, în timp ce Ashling îl privea înmărmurită. Apoi a pus jos teancul de documente şi a trecut la acţiune.

— Bun, haide!

— Haide să ce?

— Haide la baie să te spălăm pe cap.

Şi-a întors faţa împietrită către el.

— Eşti ocupat, acuză ea.

El era mereu ocupat.

— Nu durează mult să te spălăm pe cap. Să mergem!

— Care baie? întrebă ea într-un final.

— La bărba...

Apoi s-a oprit. S-au uitat unul la celălalt.

— Dar...

— Nu la bărbaţi, spuse ea cât de ferm a putut.

— Dar...

— Nu.

Era destul de rău că o spăla Jack Devine pe păr, dacă mai punea şi imaginea băii masculilor la socoteală – era prea mult.

— Bine atunci, oftă el, învins.

— Nu seamănă deloc cu a noastră.

Jack stătea în prag, privind în baia fetelor de parcă era ceva extraordinar şi în acelaşi timp înspăimântător.

— Haide, spuse Ashling grăbită, încercând să ascundă faptul că se simţea ciudat.

A luat furtunul din cauciuc de la duş, care fusese primit de la o companie producătoare de şampoane, şi a încercat să îl pună la robinet, dar acesta se transformase într-un plastic rigid.

— Căcat nefolositor.

Maxilarul ei era încleştat. Oare ziua asta putea fi mai rea de atât?

— Dă-l încoa'.

El s-a aplecat peste ea, şi Ashling s-a dat inteligent la o parte din calea lui. Dintr-o mişcare, el a ataşat furtunul la robinet.

— Mulţumesc, se bâlbâi ea.

— Acum?

El o privea cum îşi lasă mâna sub jetul de apă, aşteptând ca temperatura să fie potrivită.

Aplecând capul în faţă, Ashling s-a lăsat peste bolul din porţelan alb.

— Udă-l întâi. Şi ai grijă la ureche.

Dumnezeule, ar fi preferat să nu treacă prin asta.

Nesigur, a luat capul de duş şi a făcut o încercare. Părul ei şaten s-a transformat în mătase neagră.

— Trebuie să îl uzi *pe tot*, spuse ea, cu capul în jos.

— Ştiu!

A simţit cum el a început de la urechea ei stângă, cea bună, dând uşor părul la o parte, separându-l în şuviţe, umezindu-l pe tot, trecând apa peste baza părului ei, apoi în jos, către gât. O gâdila într-un fel nu tocmai neplăcut.

Aplecându-se să ajungă peste tot, era lipit de ea şi coapsa lui o atingea pe a ei. Exact în momentul când şi-a dat seama că îi simte căldura corpului, ea a realizat şi că uşa era închisă. Erau singuri. A început să transpire.

Dar, în timp ce jetul de apă se îndrepta către urechea ei dreaptă, a fost trezită de frică.

— Ai grijă.

— Bine.

Jack era dezamăgit. Credea că se descurcă chiar bine, pentru un bărbat care nu mai spălase părul nimănui până atunci, în afară de al lui.

— Scuze! spuse ea cu vocea înfundată. Dar dacă intră apă, se perforează timpanul. S-a mai întâmplat deja de două ori.

— Bine, am înţeles.

A începutinit şi, cu degetele, încerca să devieze apa de zona cu probleme. Spre surprinderea lui, îi creea o stare ciudată zona de piele din spatele urechii ei. Acea porţiune de piele fină care despărţea urechea de linia unde părul ieşea la iveală. Părea atât de demn de milă şi de dulce şi de curajos. Şi bulgărele de vată care îi ieşea din ureche... El înghiţi în sec.

— Şampon, îl întrerupse ea. Pune puţin pe păr, pe urmă masează...

— Ashling, ştiu cum funcţionează şamponul.

— A, da, bineînţeles.

El a început să îşi mişte circular degetele prin părul ei, aplicând şamponul. Ea a închis ochii şi a căzut pradă stării de bine, lăsând epuizarea să dispară şi toate sarcinile să devină neimportante.

— Cum mă descurc? întrebă el.

— Bine.

— Mereu mi-am dorit să fiu îndemânatic, recunoscu el.

Părea dornic.

— Nu ai putea să fii frizer, murmură ea, aproape ofticându-se că trebuie să vorbească, deoarece se simţea foarte bine. Nu eşti destul de dur.

Scalpul ei simţea furnicături de extaz, în timp ce el lucra cu mâinile lui mari şi dure pe el. Urma să întârzie în ultimul hal la interviul cu Niamh Cusack, dar, sincer, nu îi păsa. Mici tresăriri îi gâdilau linia părului, în timp ce tensiunea îi părăsea corpul stresat şi singurul sunet care se auzea în cameră era respiraţia lui Jack. Aplecată peste chiuvetă, Ashling era aproape adormită de căldura lui. Rai... Dar apoi, când a simţit o durere deschizându-se în ea, a început să se teamă. Nu o spăla în mod normal pe cap. Ea ştia asta. Şi *el* ştia asta. Era mult prea intim.

Şi mai era ceva. O prezenţă. O duritate în zona ficatului ei care corespundea cu zone unde trebuia să fie şliţul lui Jack. Sau îşi imagina ea...?

— Poate ar fi bine să îl clăteşti acum, spuse ea încet. Şi pune puţin balsam, dar grăbeşte-te. Voi întârzia.

Acesta este Jack Devine. Şeful şefei ei. Nu ştia ce se petrecea, dar orice ar fi fost era prea ciudat.

Imediat după ce el a terminat, ea stors apa în exces, apoi l-a văzut apropiindu-se cu un prosop.

— Pot să îl usuc singură, mulţumesc.

Abia putea să respire.

Ochii li s-au întâlnit în oglindă. Ea s-a retras instantaneu din privirea lui întunecată. Era ruşinată, confuză... aşa cum se simţea mereu în preajma lui, dar înzecit.

— Mulţumesc, a reuşit ea să spună politicos. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Nici o problemă.

Apoi el a zâmbit şi atmosfera s-a detaşat complet, atât de mult, încât ea a început să se întrebe dacă îşi imaginase inexprimabilul care plutise deasupra lor.

— Nu sunt căpcăun cum credeţi voi.

— Nu, noi nu...

— Sunt doar un tip care are o muncă grea de făcut.

— Păi, da.

— Acum, pe cât pariem că Trix mă va prinde când ies de aici?

A durat ceva până Ashling a reuşit să răspundă.

— Pe una de zece.

52

Când Jack a ajuns la hotelul Herbert Park, petrecerea era în toi. Locul era ticsit, copii din *Colleen* stăteau pe mese în teancuri mari şi lucioase, iar fetele puseseră în funcţiune o întreagă bandă rulantă umană care să-i întreţină pe invitaţi.

În prima linie stătea evident Lisa, care, strălucitoare şi fermecătoare, probabil că nu arătase niciodată mai frumoasă. Apoi urma Ashling, care se simţea ciudat în rochie şi tocuri înalte; ea verifica invitaţiile, cu ajutorul unei liste. Mercedes, slabă ca un şarpe şi îmbrăcată în negru, ataşa ecusoane invitaţilor. Apoi Trix, îmbrăcată aproape deloc, îi direcţiona pe oameni către baie. Fete şi băieţi, cele mai frumoase exemplare, plimbau tăvi cu cocteiluri pentru adulţi – nici o umbreluţă la orizont.

— Doamnă editor, spuse Jack, oprindu-se în dreptul Lisei.

— Bună, eu sunt cu întâmpinările, spuse ea rânjind.

— Păi, întâmpină-mă atunci.

L-a sărutat pe obraz şi, într-o maximă parodie, exclamă:

— Draaagule, cât de absolut fantasmagoric de minunat să te cunosc! Ăăăă, cine eşti tu mai exact?

Jack râse şi trecu la Ashling, care ridică privirea din hârţoagele ei.

— A, bună, exclamă ea, neașteptat de vesel. Devine, Jack. Nu te găsesc pe listă. Cu ce te ocupi?

— Mai nimic.

El observă rochia ei neagră.

— Arăți bine.

Dar ceea ce voia de fapt să spună era „Arăți diferit".

— Nu port mai niciodată rochii, se confesă Ashling. Și deja am udat o pereche de pantaloni.

— Cum se comportă părul?

— Vezi și singur, spuse ea și făcu o piruetă.

Pentru multe alte femei, această mișcare ar fi părul provocatoare și felină; dar ea o făcuse cu o naturalețe atât de caldă, încât inima lui tresări.

— Și urechea?

— Care ureche? întrebă Ashling vesel, după care ridică paharul cu șampanie. Noroc! Acum circulați, vă rog.

Lisa și-a petrecut seara primind felicitări. Petrecerea era un triumf: toată lumea venise. O căutare amănunțită descoperise doar șase sute paisprezece „mișcători" în Irlanda, dar părea că toți îi onoraseră cu prezența. Laude și bună dispoziție pluteau în aer. Era fabulos!

Și, în ciuda dezastrelor care s-au ținut lanț până la tipografie, *Colleen* era o realizare uimitoare. Căldura ei proaspătă practic sărea din paginile lucioase. Lisa reușise, în ultimul moment, să facă rost de scrisoarea de la celebritate. Noua formație de băieți, Laddz, tocmai dăduse lovitura și Shane Dockery, solistul lor, tânărul nervos pe care Lisa îl cunoscuse cu luni în urmă la lansarea Monsoon, reușise să se transforme într-un adevărat frângător de inimi, pe a cărui casă fetele se suiau ca maimuțele.

Shane își amintise de Lisa. Cum ar fi putut să uite singura persoană care se purtase frumos cu

el în primele luni? Dacă ar putea să le dea pe fete la o parte de pe biroul său, ar fi fericit să scrie scrisoarea. Şi toată lumea era de acord că articolul lui adusese o prospeţime şi o exuberanţă pe care rockerii bătrâni nu aveau cum să le obţină.

Lisa nu se putea opri din zâmbit: cel mai sincer zâmbet din lume. Cine ar fi crezut, în urmă cu patru luni, că ea ar fi putut să reuşească? Şi că se va simţi atât de bine din cauza asta?

Chiar şi problema cu publicitatea se rezolvase – datorită pozelor cu modelele lui Frieda Kiely şi vagabonzii. Toate birourile de presă de la cele mai importante companii realizaseră că *Colleen* nu era o broşură de provincie, ci o forţă demnă de luat în considerare. Nu numai că plasaseră reclame mari şi scumpe, dar ceruseră ca şi colecţiile lor să fie incluse în numerele viitoare.

— Bună, Lisa.

Lisa se întoarse pentru a o vedea pe Kathy, vecina ei, ţinând o tavă cu sushi.

— A, bună, Kathy.

— Mulţumesc că mi-ai făcut rost de slujba asta.

— Nici o problemă.

— Chestia este că unii oameni au întrebat unde sunt cremvurştii în foietaj.

Lisa chiar râse.

— Atunci nu au ce căuta aici.

— Am încercat şi eu nişte sushi din ăla, se confesă Kathy. Şi, ştii ceva, nu e chiar atât de rău.

Marcus Valentine, îmbrăcat foarte prost, trecu pe lângă ea. Automat, Lisa îi aruncă un zâmbet sclipitor. Şi Jasper Ffrench, chiar şi mai rău îmbrăcat, tropăi după el. Şi iată-l şi pe Calvin Carter, care zburase special de la New York pentru asta.

Calvin strângea puternic mâinile tuturor adresându-li-se pe numele mic.

— Minunat, Lisa, spuse el, admirând mulţimea superbă. Minunat. Bun, Lisa, hai să ţinem nişte discursuri.

S-a urcat pe scenă şi a început cu o frază în irlandeză, pe care o pusese pe Ashling să i-o scrie fonetic.

— Kade Meela Fall-che, urlă el.

Lumea părea să reacţioneze foarte bine, judecând după râsetele pe care le-a stârnit. Deşi Calvin nu îşi dădea seama niciodată dacă lumea râde *cu* el sau *de* el.

Apoi a ţinut un discurs despre Dublin, despre reviste şi despre cât de fabuloasă era *Colleen.*

— Şi cea care a făcut totul posibil... spuse el, întinzând mâna în direcţia Lisei. Doamnelor şi domnilor, v-o prezint pe editoarea Lisa Edwards.

În timp ce toată lumea a început să aplaude, Lisa a urcat pe podium.

— Aplaudă, îi şopti Ashling lui Mercedes. Dacă nu, eşti concediată.

Mercedes râse sumbră şi rămase cu braţele încrucişate. Ashling a privit-o nervoasă, dar nu a putut-o imita. Era la datorie. Era, de asemenea, destul de beată – o combinaţie de epuizare, calmante şi alcool, bineînţeles – şi spera să poată sta în picioare destul de mult timp, încât să poată duce buchetul cu care fusese însărcinată pe scări în sus.

În timp ce Lisa îşi ţinea micul discurs, îşi ţinea ochii pe Jack sau, conform poreclei ei pentru el, Cireaşa de pe Tortul Acestei Seri. El se sprijinea de perete, cu mâinile încrucişate, îmbrăţişând-o cu zâmbetul lui discret şi făcând-o să se simtă apreciată.

Bucuria pe care o simţea a crescut şi mai mult. Aceasta era seara cea mare. De când el se întorsese din New Orleans, fuseseră amândoi mult prea ocupaţi pentru a se bucura unul de celălalt,

iar ea abia dacă avusese timp să flirteze cu el. Dar se putea odihni pe un pat de lauri în această seară şi avea toate intenţiile de a se odihni alături de el. Ea privi audienţa cu un zâmbet mulţumit. Unde dracu' era Ashling? Aha, acolo. Lisa dădu din cap, era timpul pentru buchet.

După discursuri, petrecerea se desfăşura intens. Calvin părea chiar alarmat – la New York nu se bea în felul acesta. Şi unde dispăruse Jack?

Jack, epuizat de atâtea strângeri de mână, găsise un scaun ascuns într-un colţ şi se prăbuşise uşurat pe el. Pe masă se aflau câteva bucăţi abandonate de sushi – de care cineva evident se speriase mult prea tare pentru a le mânca.

Apoi, tulburându-i liniştea, uşile se deschiseră şi intră Ashling, dansând în ton cu muzica, ţinând în mână un pahar. Era o dansatoare surprinzător de bună, fiecare parte a corpului ei mişcându-se ritmic, ca un sac plin cu căţeluşi. Poate pentru că era foarte, foarte beată, se gândi el.

S-a apropiat de Jack, şi-a aruncat geanta pe jos, cu o forţă pe care numai alcoolul i-o putea da, apoi observă ceva pe genunchiul ei.

— Alertă, anunţă ea. Dă-mi geanta.

Ţigara i se mişcă în gură, fumul îi intră în ochi, iar ea scoase din geantă un tub de fixativ şi a început să se dea de la brâu până la coapsă.

Jack o privea, hipnotizat.

— Ce e cu fixativul?

— Ca să oprească ruptura.

Gura ei făcea acrobaţii, ţinând ţigara locului în colţ, în timp ce vorbea şi expira pe lângă ea. El era în mod ciudat într-o stare de admiraţie.

În timp ce o privea cum pune tubul înapoi în geantă, simţea o senzaţie ciudată, cum că acestei femei i-ar putea încredinţa şi viaţa, şi tot s-ar simţi în siguranţă.

Ea a exclamat ascuţit, ca şi cum tocmai îi venise o idee genială, apoi s-a cufundat înapoi în geantă şi, cuprinsă de râs, a scos o sticluţă. A turnat puţin pe încheietura mâinii şi apoi i-a întins-o lui Jack.

— Hei, ştii? Miros a ceva.

Felul în care se îndoia, râzând, indica faptul că ea credea că gluma asta este criminală şi a început şi el să râdă, deşi nu înţelegea nimic.

Ea scoase sticla de Oui.

— Pipi, înţelegi? Cadoul din seara asta. Păcat că se dă abia la final, că altfel am fi putut merge pe la toată lumea, să le spunem că miros a pipi. Hei, uite, spuse ea, observând ceva. Îţi rozi unghiile.

I-a ridicat mâna pentru a o examina.

— Păi, da, recunoscu el.

— De ce?

— Nu ştiu.

El dorea să găsească un motiv, dar nu putea.

— Îţi faci prea multe griji.

Ea îi mângâie degetele cu compasiune.

— Hei, spuse ea, privindu-l cu nerăbdare. Ai ceva ţigări? Jasper Ffrench a fugit cu ale mele.

— M-aş fi gândit că ai un pachet de rezervă.

El încerca să atingă o notă glumeaţă, dar în schimb se bâlbâia, de parcă tocmai venise de la dentist.

— Am avut, dar le-a furat şi pe alea.

Jack a zărit-o pe Lisa ridicând paharul către el din partea cealaltă a camerei. Tot corpul ei făcea o invitaţie. În timp ce îşi căuta derutat ţigările, îşi simţea capul plin de vată şi i se părea că nu poate gândi ca lumea. Lisa era frumoasă. Era inteligentă şi atrăgătoare, şi el admira din plin energia şi viziunea ei. Mai mult decât atât, chiar o plăcea. Trebuie să o fi plăcut – doar a sărutat-o. Chiar dacă încă nu îşi dădea seama cum se întâmplase.

Lisa avea planuri cu el în seara asta, dar dintr-odată el devenise sigur că nu voia să se conformeze cu ele. De ce nu? Oare pentru că Lisa era căsătorită? Pentru că lucrau împreună? Pentru că nu trecuse încă peste Mai? Pentru că nu trecuse încă peste Dee? Dar nu era din cauza nici unuia dintre aceste motive. Era din cauza lui Ashling. Femeia anterior cunoscută sub numele de Domnişoara Repară-Tot.

Ce Dumnezeu se întâmpla cu el? Poate din cauza diferenţei de fus orar? se întreba el ameţit. Dar se întorsese de douăsprezece zile, nu avea cum să fie asta.

Ei bine, era o singură concluzie care se potrivea. O singură şi unică şi inevitabilă concluzie.

Avea o cădere nervoasă.

53

Ashling s-a trezit, simţindu-se ca şi cum, cu o seară în urmă, fusese călcată de un autobuz. Urechea îi ţâşnea, oasele o dureau, nesiguranţa o apăsa, dar cui îi păsa? Seara trecută fusese bestială. Petrecerea nu fusese doar un succes, ci se dovedise şi foarte distractivă.

Pentru un moment nu şi-a putut da seama dacă este sau nu singură în pat. Apoi şi-a adus aminte că îl pierduse pe Marcus pe drum pe undeva şi că venise singură acasă. Nici o problemă. Acum, că revista era pe picioare, viaţa se putea întoarce la normal.

Cu o durere în tot corpul, s-a târât la canapea, unde a fumat şi s-a uitat la emisiunile de dimineaţă de la televizor. I se părea că o doare până şi creierul. Întârzise deja extrem de mult la muncă, dar nu îi păsa. Înţelegerea tacită era că astăzi toată lumea putea veni la muncă oricât de târziu doreau. Până la urmă, s-a spălat şi s-a îmbrăcat, cu toate că se făcuse ora unsprezece când a pus piciorul pe stradă. Ploua. Nori gri şi murdari de septembrie atârnau deasupra oraşului şi lăsau să treacă o lumină gri-verzuie. Boo stătea pe asfaltul umed, la câţiva metri de blocul lui Ashling. Stătea ghemuit, cu părul lipit de cap, iar picurii de ploaie îi alunecau în voie pe faţă. Dar când Ashling s-a apropiat a observat, cu o

mare durere în suflet, că nu ploaia îi umezea obrajii. Plângea.

— Boo, ce ai? S-a întâmplat ceva?

El şi-a ridicat privirea către ea, cu gura deschisă, dar incapabil să spună ceva.

— Uită-te la mine.

Acoperindu-şi ochii cu o mână, a folosit-o pe cealaltă pentru a arăta spre el însuşi, spre hainele lui ude şi murdare, spre absenţa unui acoperiş deasupra capului său.

— Este atât de umilitor, tremură el.

Ashling rămase înmărmurită. Boo era de obicei atât de vesel.

— Mi-e foame, mi-e frig, sunt fleaşcă, sunt murdar, sunt plictisit, sunt singur şi mi-e frică! spuse el, cu faţa contorsionată de plâns. M-am săturat să fiu alergat de poliţie, m-am săturat să mi-o iau de la petrecăreţi beţi, m-am săturat să fiu tratat ca un căcat. Nici măcar nu mă lasă să intru în cafeneaua de vizavi ca să cumpăr ceai. La pachet.

Ashling nu crezuse niciodată că lui Boo îi place să stea pe străzi, dar nu realizase că ura situaţia atât de mult.

— Am parte de atât de multe abuzuri. Oamenii îmi spun că sunt un nemernic leneş, că ar trebui să îmi iau o slujbă. Mi-ar plăcea la nebunie să am o slujbă. Urăsc să cerşesc, e atât de umilitor.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ashling. Ceva ce să provoace toate astea?

— Nu, spuse el apăsat. Am pur şi simplu o zi proastă.

În timp ce Ashling se întreba ce să facă, ploaia se lovea de umbrela ei şi aluneca apoi pe spatele jachetei, cu picuri mari şi reci. A simţit cum se umple de frustrare. Boo nu ar trebui să fie responsabilitatea ei. Ea îşi plătea impozitele şi guvernul

ar trebui să aibă grijă de oameni ca el. Dacă îl lăsa să se adăpostească în holul blocului ei? Dar nu putea: făcuse asta în timpul unei furtuni astă vară şi ceilalţi locatari declanşaseră un întreg scandal. Dar putea să îl lase la ea în apartament? Ar trebui să o facă, dar, în ciuda faptului că ţinea la el, simţea că trebuie să opună rezistenţă. Dar el era atât de trist...

A cedat.

— Hai sus la mine. Faci un duş şi mănânci ceva. Şi poţi să bagi hainele în maşina de spălat.

Spera ca el să refuze şi ea să poată pleca liniştită mai departe, cu conştiinţa curată, dar el părea că se umple de recunoştinţă.

— Mulţumesc, spuse el, înghiţind în sec, apoi începu să plângă din nou. Nu o să fac din asta o obişnuinţă, promise el, în timp ce ea îl conducea pe scări.

De îndată ce a văzut contrastul dintre el şi apartamentul ei curat, şi-a dat seama cât de murdar era cu adevărat. Blugii mizerabili atârnau pe talia lui slăbănoagă, faţa lui palidă şi osoasă era plină de mizerie, iar degetele – de noroi.

— Miros urât, recunoscu el, ruşinat. Îmi pare rău.

Ceva explodă în sufletul ei. O durere, o furie.

— Prosoape.

Dinţii ei erau încleştaţi în timp ce punea un teanc moale de prosoape în braţele lui.

— Şampon, periuţă de dinţi de rezervă. Aici este maşina de spălat, detergent. Aici aragazul, ibricul, ceai, cafea. Dacă găseşti ceva comestibil în frigider, eşti bine-venit să mănânci.

Apoi a bătut palma cu el.

— Trebuie să ajung la muncă, Boo, ne vedem mai târziu.

— Nu voi uita niciodată asta.

A închis uşa, în timp ce el stătea în hol, cu genunchii blugilor lăsaţi în stilul pantalonilor lui Charlie Chaplin, şi cu teancul de prosoape în braţe, moale şi alb ca o bezea.

Când Ashling a ajuns la serviciu, Jack Devine îi spuse:

— Te aşteaptă cineva.

A arătat către un bărbat care stătea la biroul ei, beat mangă.

În secunda în care Ashling l-a văzut pe Dylan, şi-a dat seama că ceva oribil se întâmplase. Ceva cu adevărat înfiorător. Trăsăturile lui erau atât de alterate de şoc, încât abia dacă îl recunoştea pe bărbatul pe care îl ştia de unsprezece ani. Părea dus, cu ochii şi pielea şi părul scurse de orice urmă de viaţă. Şi-a fixat ochii lui uimiţi şi răniţi în ai ei şi a anunţat astfel încât să audă toată lumea.

— Clodagh mă înşală.

Ashling a simţit cum această afirmaţie o izbeşte cu forţă. Un gând s-a înfiripat în conştiinţa ei. *Ce lucruri oribile le fac oamenii celor pe care îi iubesc.*

Era obligată să treacă prin etape. Nu putea să îi spună pur şi simplu lui Dylan ceva de genul: „De fapt, mă gândeam că va juca în deplasare." În schimb, a trebuit să pretindă că ar crede că există posibilitatea ca el să se înşele. Aşa că a întrebat:

— Ce te face să crezi asta?

— I-am prins.

— Unde? Când?

— M-am întors de la muncă la ora zece în dimineaţa asta, îmi făceam griji din cauza ei.

Mai bine zis, o bănuia de ceva. Dar Ashling înţelegea.

— Şi i-am prins în pat.

Vocea lui avea o tonalitate de soprană şi Ashling privea, pentru a doua oară în acea dimineaţă, cum un bărbat în toată firea plânge ca un copil.

— Şi ştiu şi cine este, recunoscu Dylan. Şi tu îl ştii.

Frica şi revelaţia se adunau laolaltă în mintea lui Ashling. Ştia ce nume urma să spună Dylan.

— E cretinul ăla de comic.

Ştiu.

— Prietenul ăla al tău.

Ted!

— Marcus imbecilul, spuse Dylan, înghiţindu-şi lacrimile. Şi cum dracu' îl mai cheamă. Valentine sau ceva – Marcus Valentine.

— Nu, vrei să spui Ted, Ted cel mic şi negru.

— Nu, nu el. Vreau să spun că e ciudatul ăla de prieten al tău, Marcus Valentine.

Coşmarul lui Ashling coti brusc către o altă direcţie.

— Nu e prietenul meu, spuse vocea ei, ca dintr-o altă cameră. E iubitul meu.

Puţinii oameni care srau la birou – Jack, domnişoara Morley, Bernard – erau înlemniţi de uimire. Singurul lucru care se auzea era sunetul suspinelor lui Dylan.

— Presupun că nu este surprinzător, spuse el tare. Nu e prima dată când îţi fură prietenul.

Se uită la ea lung şi insistent şi spuse:

— Ar fi trebuit să rămân cu tine, Ashling... Mai bine plec.

A luat o geantă de jos.

— Ce ai acolo? se bâlbâi Ashling.

— Haine, chestii.

— Ai *părăsit*-o.

— Cum dracu' să nu?

— Dar unde te vei duce?

— La mama, pentru început.

Ea îl privi cum pleacă, complet amorțită.

Simți o greutate pe umeri. Un braț. Aparținând lui Jack Devine.

— Vino în biroul meu.

Lisa s-a trezit, afectată de golul care urma unui mare succes. Toată strălucirea serii trecute dispăruse. Da, revista era perfectă, da, petrecerea fusese un triumf, dar era doar praf în vânt. De ce era atât de important?

Deprimarea ei era amestecată cu o și mai mare dezamăgire. Era vorba despre Jack. Fusese sigură ca va veni acasă cu ea. Simțea că merită asta, că era recompensa perfectă pentru toată munca ei și pentru toate realizările pe care le făcuse.

Deși nu mai ieșiseră de când el se întorsese de la New Orleans, ea simțea că au o înțelegere tacită să aștepte până la lansarea revistei. Dar cu o seară în urmă, când s-a dus să își ridice premiul, el dispăruse.

A ajuns la muncă la prânz, cu o dispoziție care cobora la nivelul asfaltului. S-a îndreptat direct către biroul lui Jack, parțial pentru a vorbi post-mortem despre lansare, parțial pentru a verifica în ce ape se mai scaldă el. A deschis ușa...

Și a văzut cea mai uimitoare scenă. Instantaneu, o imagine surprinzătoare a lovit-o și a lăsat-o împietrită.

Nu doar că Ashling și Jack erau singuri la el în birou, nu doar că Jack o proteja pe Ashling ca și cum ar fi fost o păpușă prețioasă. Era privirea de pe fața lui Jack. Lisa nu mai văzuse niciodată atâta tandrețe.

S-a dat înapoi, imposibilitatea de a crede ce a văzut transformând biroul într-un vis.

Trix s-a apropiat cu o bucată de hârtie.

— Ai primit un telefon...

— Nu acum.

Peste câteva minute, Ashling ieşi din birou, palidă şi evitând orice contact vizual cu oricine. A plecat din birou.

Apoi a ieşit Jack, care părea ameţit.

— Lisa! exclamă el. Ashling a suferit un şoc enorm. Am trimis-o acasă.

Era un efort considerabil să vorbească cu el.

— Ce are?

— Păi, ăăă, a descoperit că iubitul ei are o aventură cu cea mai bună prietenă a ei.

— Pardon? Marcus Valentine şi Clodagh aia?

— Da.

Lisa simţea o nevoie isterică să râdă.

— Poţi veni la mine în birou? întrebă Jack. Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Oare îşi va cere scuze? Oare va spune că încerca doar să o liniştească pe Ashling, dar de fapt lui îi păsa de Lisa? Dar el nu dorea să vorbească decât despre muncă.

— În primul rând, vreau să te felicit pentru seara trecută şi pentru primul număr. Ceea ce ai realizat tu este mult peste aşteptările noastre şi întreg consiliul te felicită.

Lisa dădu din cap, conştientă de partea negativă a vorbelor lui. Toată familiaritatea dintre ei dispăruse, ca şi cum cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare. Jack era evident stânjenit în preajma ei.

— Îmi pare rău să fac asta când tu ar trebui să te bucuri de succes, continuă el. Dar am nişte veşti proaste.

Te-ai îndrăgostit de Ashling?

— Mercedes şi-a dat demisia în dimineaţa asta.

— A! Dar, de ce?

— Pleacă din Irlanda.

Curva, se gândi Lisa cu răutate. Nici măcar nu avusese tupeu să spună că adevărata cauză este faptul că Lisa era un tiran sclavagist pentru care nu mai putea să lucreze.

— A primit o slujbă în New York, dezvoltă Jack. Se pare că soţul ei a fost transferat acolo.

— New York?

Lisa şi-a adus aminte brusc de călătoria pe care Mercedes o făcuse acolo în iunie. Un gând oribil i se înfiripă în minte.

— Slujba ei nouă, nu e la... la... *Manhattan*?

— Nu ştiu la ce revistă, nu a spus.

— Unde e? spuse Lisa, fierbând.

— A plecat. Avea dreptul la o săptămână de concediu, pe care şi-a luat-o pe post de preaviz.

Lisa şi-a pus faţa în palme.

— Te superi dacă mă duc acasă?

A chemat un taxi şi, peste cincisprezece minute, încă în stare de vis, a ajuns acasă.

A băgat cheia în uşă şi a intrat. Venise poşta şi un plic mare şi galben zăcea pe podeaua din hol. L-a ridicat absentă şi l-a deschis în timp ce îşi dădea pantofii jos. A scos hârtia rigidă dinăuntru în timp ce îşi arunca poşeta pe masa din bucătărie. Apoi, în sfârşit, şi-a îndreptat atenţia către paginile pe care le ţinea în mână.

Nu a fost nevoie decât de o privire scurtă. S-a prăbuşit pe podea, lovită de durere.

Era o petiţie pentru divorţ.

Clodagh a deschis uşa de la intrare şi a plecat capul în timp ce a auzit:

— Târfă!

— Ashling!

— Nu te aşteptai să mă vezi?

Nu se aştepta. Nu se putuse gândi decât la Dylan, la faptul că aflase şi că o părăsise. Undeva

în adâncurile minții ei, era conștientă de faptul că trebuia să vorbească cu Ashling, dar nu fusese în stare să treacă de etapa asta.

— Deci, prietena mea cea mai bună, spuse Ashling intrând în bucătărie. Te-ai gândit și la mine câtuși de puțin când i-o trăgeai prietenului meu?

Clodagh era în agonie. Cum să explice vinovăția, tortura?

— Chiar m-am gândit la tine, Ashling, spuse ea, umilă. M-am gândit, a fost atît de greu. Dar te gândești că doar personajele din telenovele au aventuri. Dar și oamenii obișnuiți au, se întâmplă.

— Dar mie. Cum ai putut să îmi faci mie asta?

— Nu știu. Dar nu ieși de multă vreme cu el, nu e ca și cum erați căsătoriți sau ceva, iar eu eram atât de nefericită. Mă simțeam captivă și simțeam că înnebunesc...

— Nu încerca să îmi provoci milă. Ai tot ce îți poți dori, spuse Ashling sălbatic. De ce a trebuit să îl iei? Ai totul.

Tot ce a putut spune Clodagh a fost:

— Câteodată totul nu este destul.

— Când a început chestia asta cu Marcus?

— Când tu erai la Cork, spuse Clodagh rigidă. Mi-a dat un bilet cu numărul lui de telefon...

— „Bellez-moi." spuse Ashling, mulțumită de surprinderea lui Clodagh. Tu și majoritatea fetelor din Dublin ați primit un astfel de bilet. Și atunci de ce m-a luat de la gară în duminica aceea?

Clodagh dădu din umeri.

— Poate se simțea vinovat.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— A venit aici lunea de după. Nu s-a întâmplat nimic. A băut doar o cană cu ceai, apoi când să plece, și-a spălat cana. Era doar un lucru mărunt, dar...

— A spus „Mămica m-a învăţat bine", a intervenit Ashling. Da, şi eu am fost fermecată al dracului de mult de asta.

— Mă iubeşte, spuse Clodagh defensivă.

Probabil că aşa este, îşi dădu seama, simţind înţepături insuportabile şi o furie crescândă.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— M-a invitat să ieşim la o cafea...

— Şi apoi?

— Şi apoi... a apărut aici a doua zi.

— Când a făcut mai mult decât să spele câni?

Nu avem conversaţia asta. Am halucinaţii.

Clodagh dădu din cap, cu ochii în pământ.

— Te-ai dus la Edinburgh cu el?

Din nou, Clodagh dădu din cap umilă.

— Nu aş fi spus că este genul tău, o acuză Ashling, conştientă de faptul că faţa ei era contorsionată şi urâţită de durere.

Cât şi-ar fi dorit să aibă o mină calmă şi plină de demnitate.

— Nici eu nu aş fi spus că este genul meu, recunoscu Clodagh. Dar mi-a plăcut de prima dată când l-am văzut la clubul de comedie. Nu am vrut, dar nu m-am putut abţine.

— Şi Dylan?

Clodagh a lăsat capul în jos.

— Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu... Uite, te-am trădat, am trădat prietenia noastră şi cred că asta doare mai mult decât finalul... iubirii tale.

— Greşeşti, o corectă Ashling dur. Mă deranjează mult mai mult faptul că mi-am pierdut prietenul.

Clodagh privi chipul furios şi palid al lui Ashling şi recunoscu nesigură:

— Nu te-am mai văzut aşa niciodată.

— Cum? Furioasă? Ei bine, era şi timpul.

— Ce vrei să spui?

— Mi-ai mai făcut o dată asta, spuse Ashling repede. Dylan a fost întâi prietenul meu.

— Da, dar... s-a îndrăgostit de mine.

— L-ai furat.

— Păi, de ce nu ai spus nimic până acum? spuse Clodagh, dintr-odată sălbatică. Ai făcut mereu pe victima.

— Deci asta s-a întâmplat din vina mea? spuse Ashling nervoasă. Hai să ne înţelegem. Te iert pentru Dylan. Dar nu te voi ierta niciodată pentru asta.

54

— La naiba, realiză ea. Cred că am o cădere nervoasă.

Se uită în jurul ei, la patul în care zăcea. Corpul ei care avea nevoie disperată de o baie zăcea letargic pe niște așternuturi care ar fi trebuit schimbate de urgență. Șervețele, umede și mototlite, murdăreau plapuma. Un arsenal neatins de ciocolată aduna praf pe comoda ei cu sertare. Pe podea stăteau răsfirate revistele la care nu fusese în stare să se concentreze. Televizorul din colț îi furniza necruțător informații direct către pat. Da, teritoriu propice pentru o cădere nervoasă.

Dar ceva era în neregulă. Ce anume?

— Eu am crezut mereu..., încercă ea. Știi, eu m-am așteptat mereu să... Eu am crezut întotdeauna că va fi mai bine de atât, își dădu ea seama dintr-odată.

55

Clodagh credea că înnebunește, de fapt era sigură de asta. Dar trebuia să se îmbrace și să o ia pe Molly de la grupul de joacă. Odată întoarsă acasă, s-a băgat în pat și a încercat să o ia de unde rămăsese, dar Molly a început să se agite, cerând să i se pună tăiței la microunde. Clodagh s-a resemnat și s-a ridicat din nou.

Oricum nu se simțise mai bine – ceea ce fusese o surpriză mare. Copil fiind, o privise pe mama lui Ashling zăcând în pat și crezuse că acesta este un abandon glorios. Dar în practică, să stai întinsă și să te simți incapabilă să faci față, plină de ură pentru propria persoană și confuzie, nu era nici pe jumătate la fel de distractiv cum se așteptase ea.

De la ora zece, din acea dimineață – oare fusese cu adevărat doar în acea dimineață? – începuse să își vadă întreaga viață ca și cum nu ar mai fi fost în corpul său. Din momentul în care l-a auzit pe Dylan băgând cheia în ușă, a știut. Totul se terminase.

Făcuse pauză din a mai geme frenetic sub Marcus și a început să tragă cu urechea.

— Șșșt!

El s-a rostogolit de pe ea într-un moment ce părea rupt dintr-un vis; înghețați și cu ochii mari, ascultau cum Dylan urcă scările.

Avusese toate șansele să sară din pat, să pună un halat pe ea și să-l bage pe Marcus în șifonier.

Într-adevăr, Marcus încercase să fugă din pat, dar ea îl ţintuise, agăţându-se ferm de încheietura lui. Apoi a aşteptat cu un calm oribil scena care urma să-i schimbe viaţa.

Pe parcursul ultimelor cinci săptămâni îndurase nopţi de nesomn, întrebându-se cum se va termina aventura ei cu Marcus. Oscila între a încheia totul cu el şi a continua viaţa normală alături de Dylan, şi fanteziile în care Dylan dispărea ca prin minune, fără ca ea să fie nevoită să-i spună că s-a terminat.

Dar, în timp ce asculta paşii lui Dylan apropiindu-se, şi-a dat seama că decizia era deja luată. Dintr-odată, nu mai era atât de sigură că este pregătită.

Uşa dormitorului se deschisese şi, deşi ştia că este Dylan, prezenţa lui a şocat-o până la stupoare.

Faţa lui. Expresia de pe chipul lui era mult mai gravă decât îşi imaginase ea că ar fi. Aproape că era surprinsă de cantitatea de durere pe care o vedea. Iar când a început să vorbească, nu părea a fi vocea lui. Părea sfâşiat, ca şi cum ar fi fost lovit în abdomen.

— Cu riscul de a suna precum versurile unei melodii, încerca el să respire cu o demnitate patetică, de când durează povestea asta?

— Dylan...

— De când?

— O lună.

Dylan s-a întors către Marcus, care strângea un cearşaf la piept.

— Vrei să pleci? Aş vrea să vorbesc puţin cu soţia mea.

Ţinându-şi părţile intime, Marcus s-a strecurat jos din pat, a înşfăcat nişte haine şi a mormăit către Clodagh:

— Te sun mai târziu.

Dylan l-a privit plecând, apoi şi-a întors privirea către Clodagh şi a întrebat-o încet:

— De ce?

O sută de mii de întrebări erau comprimate în acea scurtă răsuflare.

Ea se chinuia să găsească cuvintele potrivite.

— Nu ştiu exact.

— Te rog, spune-mi de ce. Spune-mi ce e în neregulă. Putem rezolva, voi face orice.

Ce ar fi putut să spună? Dintr-odată, era sigură că nu voia ca el să rezolve ceva, dar îi era datoare cu sinceritatea.

— Cred că mă simţeam singură...

— Singură? Cum adică?

— Nu ştiu, nu pot să descriu. Dar m-am simţit singură şi plictisită.

— Plictisită? De mine?

Ea ezită. Nu putea fi chiar atât de crudă.

— De tot!

— Vrei să rezolvăm asta?

— Nu ştiu.

El o studia într-o tăcere lungă şi dureroasă.

— Asta înseamnă nu. Îl iubeşti pe... el?

Ea dădu tristă din cap.

— Cred că da.

— Bine.

— Bine?

Dar Dylan nu răspunse. În schimb, a tras o geantă de voiaj de pe dulap, a aruncat-o pe pat şi, închizând şi deschizând zgomotos sertare, a început să arunce înăuntru chiloţi şi cămăşi. Nimic nu o pregătise pentru cât de şocantă era această imagine.

— Dar..., încercă ea, în timp ce ochii ei vedeau cravate şi ustensile pentru bărbierit, apoi şosete care erau aruncate în geantă.

Totul se întâmpla foarte rapid. Dintr-odată, geanta dădea pe dinafară. Apoi Dylan i-a tras fermoarul dintr-o mişcare bruscă.

— Mă întorc să iau restul mai târziu.

El a ieşit din cameră şi, după o secundă de panică, Clodagh a pus pe ea un halat şi a alergat pe scări după el.

— Dylan, eu încă te iubesc, îl imploră.

— Atunci ce a însemnat toată treaba aia? spuse el, întorcându-şi privirea spre ea.

— Eu încă te iubesc, repetă ea cu o voce mai coborâtă, dar...

— Dar nu mai eşti îndrăgostită de mine? încheie Dylan dur.

Ea ezită. Dar trebuia să fie sinceră.

— Presupun...

El se schimbă la faţă.

— Mă întorc în seara asta să explic situaţia copiilor mei. Poţi sta aici în casă pentru moment.

— Pentru moment?

— Casa va trebui vândută.

— *Da*?

— Nu-mi permit să plătesc ipoteca pentru casa asta şi pentru încă una. Şi, dacă tu crezi că vei rămâne aici, în timp ce eu stau într-o cutie de pantofi urât mirositoare din Rathmines, te înşeli amarnic.

Şi apoi a plecat.

Tremura din cauza şocului şi a vitezei cu care se întâmplaseră toate. Avusese fantezii în care Dylan dispărea din viaţa ei, dar acum, că se întâmpla asta, era urât. Unsprezece ani şterşi într-o jumătate de oră; şi Dylan în agonie. Şi vorbind despre faptul că trebuie să vândă casa! Da, era înnebunită după Marcus, dar lucrurile nu erau atât de simple.

Prea şocată pentru a plânge, a stat o vreme în bucătărie. Soneria de la intrare a readus-o la realitate. Putea să fie Marcus.

Dar nu. Era Ashling.

Clodagh nu se aştepta ca ea să vină. Cu siguranţă, nu era pregătită pentru asta. Şi furia

necaracteristică a lui Ashling amplifica toată nebunia. Clodagh fusese întotdeauna înconjurată de dragoste, dar dintr-odată toată lumea o ura, inclusiv ea însăși. Era o ratată, o nenorocită, încălcase toate regulile și nu urma să fie iertată.

Abia după ce a plecat Ashling, a început să plângă. S-a suit înapoi în pat, în așternuturile care încă miroseau a sex. Nu mai spălase în viața ei atât de multe așternuturi, cât spălase în ultimele cinci săptămâni. Ei bine, nu mai era nevoie să facă asta azi, nu mai era nimic de ascuns.

S-a întins după telefon și l-a sunat pe Marcus, pentru a-i da ocazia să-i reamintească de faptul că nu greșiseră cu nimic, că erau nebuni unul după celălalt, că nu se puteau abține, că legătura lor era nobilă. Dar el nu era la muncă și nu-i răspundea la mobil, așa că era nevoită să îndure totul singură.

Nu este vina mea, repeta ea din nou și din nou ca pe o mantră. *Nu m-am putut abține.* Dar începuse să vadă atrocitățile pe care le provocase, ca printr-o fisură în pereții iadului. Ceea ce îi făcuse lui Dylan era de neiertat. *De necrezut!* Cu rapiditate nesigură, a apucat cea mai apropiată revistă și a încercat să se piardă într-un articol despre grădinărit. Dar fisura s-a deschis din nou – mai acut de data asta. Nu se jucase doar cu Dylan. Era vorba și de copiii ei. Și de Ashling.

Inima îi bătea mai repede, în timp ce cu o mână transpirată a apăsat pe butoanele de la telecomandă, până când a dat de Jerry Springer. Dar nu era destul, cât să îi distragă atenția de la propria persoană – de obicei, oamenii de la emisiunea lui păreau personaje de desene animate, cu vieți private ridicol de complicate. Dar în acea zi nu se simțea cu nimic diferită de ei.

A trecut la *Emmerdale,* apoi la *Home and away,* dar nimic nu funcționa. Era șocată și nu îi venea

să creadă cum acţionase. Apoi şi-a adus aminte că trebuie să o ia pe Molly de la grupul de joacă şi a simţit că este cuprinsă de un atac de paralizie. Nu putea să iasă. Chiar nu putea. Era imposibil.

Nu putea să fie singură şi nu putea să fie cu nimeni altcineva şi, pentru o clipă îngrozitoare, s-a întrebat dacă nu cumva cedează nervos. Acest gând chinuitor a ţinut-o captivă, până când a reuşit să se sustragă din îmbrăţişarea patului. Cedarea nervoasă era chiar mai neplăcută decât obligaţia de a ieşi.

Marcus a sunat după-amiază şi, în ciuda celor întâmplate, fiecare celulă din corpul ei a cântat la auzul vocii lui. Era înnebunită după el, într-un fel în care nu mai simţise pentru Dylan de ani de zile. Dacă simţise vreodată. Dragostea învinge totul.

— Ce faci? întrebă el cu o voce plină de îngrijorare.

— Spanac! spuse ea pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Dylan a plecat de acasă, toată lumea mă urăşte, totul este un dezastru.

— Totul va fi bine, o linişti el.

— Promiţi?

— Promit.

— Hei, te-am sunat mai devreme şi aveai telefonul închis.

— Stăteam în tranşee.

— Ashling ştie. I-a spus Dylan.

— Mă gândeam că îi va spune.

— Vei vorbi cu ea?

— Nu cred că are vreun rost, spuse el, încercând să-şi ascundă ruşinea. Eu vreau să fiu cu tine. Ce pot să-i spun şi să nu ştie deja?

Marcus îşi petrecuse ultimele cinci săptămâni încercând să-şi justifice legătura cu Clodagh

spunând că Ashling îl neglijează. Dar, de fapt, sentimentele lui erau mult mai complexe. Nu îi venea să creadă ce noroc avusese cu Clodagh. Era atât de frumoasă şi în mod sigur o plăcea mai mult decât pe Ashling. Dar se ataşase foarte mult de Ashling şi se simţea vinovat pentru comportamentul lui mizerabil. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să se pună în situaţia de a avea o sesiune de întrebări şi răspunsuri cu Ashling.

Era mult mai bine să se concentreze pe lucrurile pozitive. Cu vocea plină de dorinţă, a întrebat-o pe Clodagh:

— Ne putem vedea?

— Dylan se întoarce după serviciu. Să vorbească cu copiii. Iisuse, e atât de greu de crezut...

— Dar când pleacă? Aş putea sta peste noapte. Până la urmă, nu mai avem de ce să ne temem, nu?

Ea simţea că o doare sufletul.

— Te sun eu când pleacă.

— Bine, sună-mă acasă. Sună de trei ori, apoi închide şi sună din nou. Aşa voi şti că eşti tu.

Dylan a venit după muncă. Nu mai era îndurerat, dar era evident furios.

— Voiai să fii prinsă, nu?

— Nu!

Oare voia?

— Ba da, voiai. Te purtai foarte ciudat.

Poate că aşa era, recunoscu ea.

— Copiii mei te-au văzut în pat cu cretinul ăla?

— Nu, bineînţeles că nu!

— Ei bine, ar fi bine să nu te vadă. Asta dacă mai vrei să ai acces la ei.

— Ce vrei să spui?

— Voi cere custodia lor, nu ai nici o şansă. *În aceste circumstanţe*, adăugă el, dezgustat.

Cuvintele şi expresia de pe faţa lui au făcut-o pe Clodagh să înţeleagă dintr-odată cât de gravă era situaţia. Aceasta era o parte din Dylan cu care nu era obişnuită.

— Iisuse, Dylan! explodă ea. De ce eşti atât de ne...

S-a oprit cu puţin înainte de a-i spune nenorocit. De ce nu ar fi un nenorocit?

El părea amuzat de frustrarea ei – dacă ar fi fost posibil pentru cineva să râdă şi să rânjească în acelaşi timp.

Şi-a adus aminte că Dylan este un om de afaceri. Unul cu foarte mare succes. Un om care joacă dur. Poate că nu avea de gând să se rostogolească şi să facă pe mortul doar pentru că aşa voia ea. Dylan i-a acordat tot timpul tandreţe şi dragoste şi îi venea greu să creadă că astea se transformaseră în duritate, chiar dacă ea era responsabilă pentru asta.

— Voi primi custodia, repetă el.

— Bine, spuse ea umilă.

Dar, deşi faţa îi era speriată, în minte i se agitau cuvintele: *Nu îmi va lua copiii, în nici un caz!*

— Da, voi vorbi cu ei.

Dylan se duse în camera în care Craig şi Molly se uitau la televizor. Ei evident simţeau că ceva este în neregulă, pentru că fuseseră ciudat de cuminţi toată după-amiaza.

Când Dylan s-a întors, a spus rece:

— Le-am spus că trebuie să plec o vreme. Am nevoie de timp pentru a mă gândi cum să tratez problema asta pe termen lung.

Şi-a trecut mâna peste gură şi dintr-odată părea *epuizat*.

Dar compasiunea pe care o simţea s-a evaporat când el a adăugat:

— *Aş putea* să le spun că mama lor este o târfă adulterină care a stricat totul, dar mi s-a spus că

ar face mai mult rău decât bine. Bun, plec. Sunt la părinţii mei. Sună-mă...

— O voi face...

— Dacă se întâmplă ceva cu copiii mei.

Ea l-a privit, în timp ce îşi îmbrăţişa puternic copiii, cu ochii strâns închişi. Era atât de îngrozitor. Ieri, la aceeaşi oră, lucrurile nu puteau fi mai normale. Făcuse tocăniţă la cină, Craig o scuipase la loc în farfurie, ea se uitase la *Coronation Street*, îl pusese pe Dylan să schimbe un bec, Molly dăduse cu unt de arahide pe pereţii dormitorului. Retrospectiv, părea o epocă de aur, neatinsă de durere sau grijă. Cine ar fi crezut că vieţile lor vor fi aruncate în aer şi rearanjate, într-un timp atât de scurt?

— Pa.

Dylan a închis uşa de la intrare în urma lui. Îl văzuse împachetând, îi spusese că pleacă, dar nu fusese capabilă să îşi imagineze plecarea lui până nu a fost pusă faţă-n faţă cu un *fait accompli*.

Asta nu se întâmplă cu adevărat, se gândi ea în timp ce stătea în hol. *Asta nu se întâmplă cu adevărat.*

A plecat lângă uşă şi i-a găsit pe Craig şi pe Molly privind-o fix, în tăcere. Ruşinată, s-a îndepărtat de ochii lor întrebători şi s-a îndreptat către telefon.

A ascultat cum telefonul lui Marcus sună şi sună, după care a intrat mesajul robotului. Unde era? Apoi şi-a adus aminte că el îi ceruse să sune, să închidă şi apoi să sune din nou. A făcut asta cu reţinere, simţindu-se ca un fel de răufăcător.

La al doilea set de apeluri, Marcus a răspuns şi instantaneu durerea ei s-a micşorat şi a fost înlocuită de o senzaţie de nerăbdare.

— A plecat Dylan? întrebă el.

— Da...

— Bine, vin spre tine.

— Nu, aşteaptă.

— Pardon?

Vocea lui era dintr-odată neprietenoasă.

— Mi-ar plăcea să te văd, explică ea, dar nu în seara asta. E prea devreme. Nu vreau să-i sperii pe copii. Vezi tu, Dylan spune tot felul de chestii urâte, că vrea să se asigure că nu voi primi custodia lor.

Liniște, după care Marcus întrebă cu o voce înceată:

— Vrei să mă vezi?

— Marcus, aş da orice! Ştii că vreau, dar cred că este mai bine dacă o lăsăm pe mâine. Hei, cred că îţi pare rău că te-ai implicat în aşa ceva, spuse ea râzând uşor.

— Nu te supăra, insistă el, după cum ea ştia că o va face.

— Treci pe aici mâine seară, îl invită ea ruşinată. Vreau să cunoşti nişte oameni.

A doua zi după-amiaza, Marcus a sosit cu o păpuşă Barbie pentru Molly şi cu un camion roşu pentru Craig. În ciuda cadourilor, copiii l-au întâmpinat cu reticenţă. Amândoi simţeau că lumea lor fusese dată peste cap şi se simţeau şi mai neliniştiţi de prezenţa acestui nou-venit. Luptându-se cu rezistenţa lor, Marcus s-a jucat răbdător cu amândoi, pieptănând părul păpuşii Barbie şi împingând camionul înainte şi-napoi, înainte şi-napoi pe covor. A fost nevoie de o oră de atenţie necondiţionată şi o pungă de Percy Pigs pentru ca Molly şi Craig să iasă din starea de stânjeneală.

Sperând ca o nebună, Clodagh privea, abia îndrăznind să respire. Poate că lucrurile se vor îmbunătăţi. Poate totul se va rezolva. Mintea îi zbura în viitor. Poate că Marcus se va putea muta

aici, ar putea plăti ipoteca, ea ar primi custodia copiilor, Dylan ar putea fi demascat ca fiind pedofil sau dealer de droguri, astfel încât toată lumea să-l urască pe el şi s-o ierte pe ea.

Când Craig şi Molly nu erau atenţi, Marcus a profitat şi a atins-o uşor.

— Cum eşti? întrebă el încet. Rezişti?

— Toată lumea ne urăşte, râse ea cu lacrimi în ochi. Dar măcar ne avem unul pe celălalt.

— Aşa este. Cât de repede te pot băga în pat? şopti el, strecurând o mână sub tricoul ei şi apucându-i sânul mai îndepărtat de copii.

A ciupit-o de sfârc şi gura ei s-a umezit de dorinţă.

— Mamiii!

Craig s-a ridicat în picioare urlând şi a încercat să îl dea jos pe Marcus de pe mama lui. Alerga sălbatic cu noul lui camion roşu şi a reuşit să-l lovească pe Marcus în testicolul stâng. Nu îndeajuns de aproape încât să cauzeze pagube importante, dar destul cât să-i provoace o senzaţie de greaţă.

— Dragul meu, va trebui să înveţi să împarţi, spuse Clodagh încet.

— Nu vreau!

După o pauză ciudată, Clodagh spuse:

— Marcus, eu de fapt vorbeam cu Craig.

56

Lisa se chircea pe podea, strângând în mâini actele de divorţ. Valul de depresie care venise şi dispăruse, venise şi dispăruse întruna din momentul în care ajunsese în Dublin se spărsese acum deasupra capului ei.

Sunt o *ratată,* realiză ea. *Sunt* o *ratată mare şi proastă. Căsătoria mea a luat sfârşit.*

În nebunia ei, nu crezuse niciodată că asta se va întâmpla. Vedea asta acum cu o claritate dureroasă. Din acest motiv nu căutase nici un avocat. Pe parcusul despărţirii de Oliver se purtase complet necaracteristic, ea care era mereu activă şi dinamică. Ea rezolva mereu lucrurile, cu cea mai mare rapiditate. Dar, nu se ştie din ce motive, nu şi în cazul acesta.

Ei bine acum, ar fi indicat să caute un avocat.

Dar, dacă ea trecuse printr-o perioadă de negare, atunci şi Oliver făcuse la fel, insistă ea, dornică să nu se mai simtă atât de... atât de... *penibilă.* El plecase în ianuarie şi plătea chirie în altă parte, dar continua să plătească partea lui de ipotecă. Nu aşa se comportă un om dornic să rupă legături.

Şi-a imaginat cum arată întinsă pe podea, cu hârtiile în braţe. Simţindu-se aiurea, s-a ridicat în picioare – şi a rămas instantaneu fără energie. A reuşit să ajungă în dormitorul ei, a căzut pe pat şi a tras cuvertura peste ea.

Ceva din felul în care pătura s-a aşezat şi s-a mulat protector în jurul ei, a făcut ca emoţiile să explodeze. A început să verse lacrimi pentru ce pierduse, pentru ce nu reuşise să facă – şi da! – lacrimi de milă pentru ea însăşi. Avea dreptul să îşi plângă de milă, ce dracu'! Uite numai câte lucruri aiurea se întâmplaseră. Faptul că fusese respinsă de Jack – deşi nu se compara cu acela că îl pierduse pe Oliver – îi mărea frustrarea. Şi Mercedes, dacă a luat slujba de la *Manhattan,* o, o... Păi, ce putea face? Fix nimic. Niciodată nu fusese atât de conştientă de propria ei neputinţă. Şi, deşi o pusese pe Trix să sune la magazin de o mie de ori, jaluzelele ei din lemn tot nu erau gata. În ritmul acesta, probabil că nu vor fi gata niciodată.

Ăsta era combustibilul de care avea nevoie. Plânsul de domnişoară s-a metamorfozat în urlete de copil.

...La bine şi la rău...

...Ashling a suferit un şoc puternic...

...Poţi săruta mireaaaasaaa...

...A primit o slujbă la New York...

...fabrica nu lucrează pe durata vacanţei de vară...

Bocind, a întins o mână şi a tras o cutie de şerveţele în pat, lângă ea.

Odată cu trecerea orelor, lumina din afara ferestrei sale devenea roz. Apoi camera s-a întunecat în albastru închis, pentru a deveni violet, odată cu căderea nopţii. Ea încă mai scâncea când lumina gri a zorilor s-a strecurat în casă. Această nuanţă s-a evaporat încet, transformându-se într-un cer albastru de septembrie. Zgomotele de afară, începuseră să se facă auzite în timp ce ziua se stârnea, dar Lisa alegea să rămână exact unde era.

La un moment dat, când, spre după-amiază, ceva a îndrăznit să îi invadeze realitatea. Un

zgomot pe hol, paşi, apoi a tresărit, în timp ce Kathy şi-a băgat capul pufos pe uşa dormitorului.

— Ce cauţi aici? o privi Lisa cu ochii roşii.

— E sâmbătă, spuse Kathy. Mereu fac curăţenie la tine sâmbăta.

Ghemotoacele de şerveţele aruncate peste cuvertură, mirosul închis şi faptul că Lisa era încă în pat şi părea totuşi să fie în continuare îmbrăcată o alarmau destul de mult pe Kathy.

— Eşti bine?

— Mda.

Kathy nu o credea, evident. Apoi Lisei i-a venit o idee inspirată.

— Sunt bolnavă, am gripă.

Kathy simţi instantaneu empatie. Poate vrea un 7-Up plat, un Lemsip sau whisky fierbinte...

Lisa dădu negativ din cap şi se întoarse la a se uita în gol. O slujbă cu normă întreagă.

Gripă? se întreba Kathy. Nu mai auzise să fi fost cazuri. Dar oare era de mirare că Lisa era bolnavă, dacă locuia în mizeria asta? A început operaţiunea de curăţenie în bucătărie, ştergând suprafeţe lipicioase – oare cum reuşise Lisa să facă asta? –, apoi dădu la o parte un document. Bineînţeles că a aruncat un ochi peste el, că doar nu era o sfântă, şi, dintr-odată, totul căpătă sens. Gripă? Lisa nu avea gripă. Dumnezeu să o ajute, gripa ar fi fost mult mai bună.

După o perioadă nedeterminată de timp, Kathy a ajuns înapoi în dormitor.

— Fac doar curat aici.

— Nu, te rog.

— Dar aşternuturile acelea sunt mizerabile, Lisa.

— Nu contează.

Kathy a ieşit, după care Lisa a auzit uşa de la intrare închizându-se. Bun. Din nou singură.

Dar peste câteva minute, uşa de la intrare s-a redeschis şi Kathy a apărut cu o pungă de plastic cu cumpărături.

— Ţigări, dulciuri, un loz şi un ghid TV. Dacă vrei orice de la magazin, anunţă-mă. Dacă nu sunt eu acolo, se duce Francine, care spune că o face pe gratis.

Francine cerea mereu taxă de o liră de fiecare dată când făcea cumpărături pentru Lisa.

— Plec la muncă acum, spuse Kathy. Înainte să plec, vrei să îţi fac o ceaşcă cu ceai?

Lisa dădu din cap în semn că nu. Kathy a pregătit oricum ceaiul.

— Un ceai puternic şi dulce, spuse ea cu subînţeles şi puse cana alături de Lisa.

Lisa s-a trezit privind pantofii lui Kathy. Erau uzaţi, murdari şi crăpaţi unde se îndoaie piciorul. A mai luat rapid un şerveţel din cutie şi l-a pus peste ochi.

După ce Ashling a spus că nu o va ierta niciodată pe Clodagh, a plecat, arzând încă de furie. Următoarea oprire era Marcus.

Cu o figură împietrită, mergea rapid, aproape alergând, îndreptându-se către biroul lui. Făcând slalom prin mulţimea de pe strada Leeson, un bărbat care mergea şi el la fel de rapid în sens invers se izbi de ea, umărul lui lovindu-se de al ei cu putere. El a dispărut imediat, dar, parcă cu încetinitorul, Ashling a privit înapoi, simţind durerea pulsând în ea. Dintr-odată fragmentată, durerea ei s-a crăpat ca un glob de sticlă, redusă până la inexistenţă. Zgomotul oraşului a izbit-o dintr-odată. Maşini care claxonau, feţe dure şi egoiste. Brusc, părea să nu existe loc unde să se poată simţi în siguranţă.

Corpul ei tremura în ritmul fricii, uitând de scandalul pe care urma să i-l facă lui Marcus. Nu putea să facă scandal unei mămăligi.

De ce Dumnezeu era furioasă, până la urmă? Furia nu a fost niciodată stilul ei. Trecuseră abia

douăzeci de minute de la confruntarea cu Clodagh şi, în acel moment, părea imposibil să fi fost ea cea care făcuse acest lucru.

A cotit spre casă, îngrijindu-şi fragilitatea. Lumea se transformase într-o pictură de Hieronymus Bosch: copii murdari cântau cântece ale căror cuvinte nu le cunoşteau; cupluri care îşi zâmbeau pentru a uita de propria goliciune interioară; o beţivă fără dinţi care înjura inamici invizibili; vagabonzi stând în praguri, cu gura deschisă în disperare.

Vagabonzi!

Doamne, să fi plecat Boo. Şi, te rog, ajută să nu mă fi jefuit de tot.

Nu credea cu adevărat că ar fi făcut asta, dar, după cum decursese ziua ei, se aştepta la orice.

Dar el nu o făcuse. Apartamentul era, în mare, la fel cum îl lăsase, cu excepţia unui bilet de mulţumire care se afla acum pe masă. S-a aşezat pe pat. Trebuia să se odihnească puţin pentru a trece peste şoc.

Dar tot în pat era când, la un moment dat, vineri seara, Joy a intrat în casă cu cheia lui Ashling de rezervă. A năvălit în cameră, cu faţa vădit îngrijorată.

— Am sunat la tine la muncă şi am vorbit cu divinul Jack. Mi-a spus ce s-a întâmplat. Îmi pare atât de rău.

Joy a luat-o în braţe, în timp ce Ashling zăcea mai lipsită de vlagă ca un covor făcut sul.

Peste o jumătate de oră, a apărut şi Ted. El şi Ashling nu mai vorbiseră de trei săptămâni, de când Ashling îl luase la întrebări în legătură cu călătoria lui la Edinburgh.

— Ted, îmi pare rău, spuse Ashling încet. Credeam că ai o aventură cu Clodagh.

— Chiar credeai?

Faţa lui neagră se lumină dintr-odată. Apoi a încercat să şteargă zâmbetul şi luă o atitudine sobră.

— Ţi-am adus nişte şerveţele, oferi el. Scrie „Puicuţă bine" pe ele.

— Pune-le acolo, spuse ea. Lângă cele pe care mi le-a adus Joy.

La auzul cheii în uşă, Lisa se ridică pe jumătate din pat. Din nou Kathy. Dar nu era Kathy, era Francine.

— Bună, spuse Francine, aducându-şi corpul rotofei în dormitor. Mama spune că trebuie să îţi ţin de urât.

— Nu vreau să îmi ţii companie, spuse Lisa, abia putându-se ridica de pe pernă.

— Pot să probez asta?

Francine pusese ochii pe un şal cu pene roz.

— Nu.

Ea l-a pus oricum pe ea şi s-a admirat în oglinda mare, îmbrăcată în pantaloni înfloraţi şi un tricou galben.

— Nu ar trebui să fii la şcoală? întrebă Lisa abia vorbind.

— Nu, râse Francine, dând din şolduri. E duminică.

Dumnezeule, se gândi Lisa, minunându-se. *Am pierdut şirul timpului.*

— Şi chiar dacă nu era duminică, dacă nu voiam să merg la şcoală, nu mă duceam, se lăudă Francine.

— Dar în felul ăsta nu vei primi o educaţie şi, mai târziu, nu vei găsi o slujbă bună.

Lisei nu îi păsa dacă Francine primea sau nu o educaţie bună, ci voia doar să o enerveze pentru ca ea să plece.

— Nu am nevoie de educaţie. Voi fi într-o formaţie de fete şi mama spune că alea sunt

proaste făcute grămadă toate. Uite! Vrei să îţi arăt numărul meu de dans?

— Nu. Cară-te şi lasă-mă-n pace.

— Ai un casetofon?

Francine ignora ostilitatea Lisei.

— Nu? Bine, o să îngân. Bun, trebuie să îţi imaginezi că eu sunt în mijloc şi că sunt două fete într-o parte a mea şi două de cealaltă parte. Stai aşa.

Francine şi-a ridicat tricoul şi l-a transformat într-o bustieră, dezvăluindu-şi burtica de copil.

— Ce e semnul ăla auriu de pe burta ta? întrebă Lisa, interesată, în ciuda oricărui lucru.

— Cercelul meu din buric, spuse Francine defensivă.

— Ba nu e asta.

— Ascultă, a trebuit să îl desenez, insistă Francine. Mama spune că pot avea unul adevărat când împlinesc treisprezece ani – deşi voi muri până atunci, adăugă ea, sumbră.

Apoi a început.

— Doi, trei, şi.

A bătut din picior în podea şi a numărat invers, apoi a lansat numărul. Cotul drept flutură de două ori, urmat de cotul stâng. Apoi două ţopăituri pe piciorul drept, două pe piciorul stâng, o lovitură puternică peste fesa ei plinuţă şi s-a întors către Lisa. Cântând, a început să îşi mişte şoldurile, coborând din ce în ce mai mult, din ce în ce mai aproape de podea. Nici o dansatoare exotică nu ar fi fost mai explicită. S-a ondulat înapoi la înălţimea normală, apoi a făcut o săritură anormală în faţă, cu o figură concentrată şi zâmbitoare.

— Asta e cea mai tare parte, promise ea.

Cu braţele întinse pe cât era posibil, a dat din pieptul lipsit de sâni pentru Lisa.

— Taraaam!

A încheiat printr-o tentativă de a face șpagatul, dar nu a ajuns nici pe departe aproape de podea.

— Uimitor! realiză Lisa.

Chiar așa și fusese.

— Mulțumesc! spuse Francine, fără respirație și roșie de plăcere. Bineînțeles că voi și cânta. Eu voi fi solista principală. Te plătesc mai mult pentru asta. Și tot eu voi scrie cântecele. Te plătesc chiar și mai mult pentru asta.

Lisa dădu din cap la ideea ei.

— Și marketing. Tot eu mă voi ocupa și de asta, promise Francine. Acolo sunt banii adevărați, spuse ea, privind-o fix pe Lisa. Cum mai e gripa acum? Te simți mai bine?

— Nu. Pleacă.

— Mănânci KitKat-ul ăla?

— Nu.

— Pot să îl iau eu?

Abia când nu s-a putut da jos din pat pentru a merge la muncă luni dimineața, Lisa și-a dat seama că o lua razna. În afară de zilele de vineri în care pleca mai devreme, nu își putea aminti când mai lipsise de la serviciu. Lipsise vreodată? Se dusese când avea dureri menstruale, când era răcită, mahmură, când nu îi stătea bine părul. Se dusese și în concedii. Se dusese și când o părăsise soțul. Așa că ce avea acum?

Și de ce nu era bine?

Fusese mereu obsedată de control și nu înțelesese niciodată ce era cu cei care o luau razna, cei care plecau smiorcăindu-se de la birourile lor și nu se mai întorceau niciodată. Dar ea avea în minte o curiozitate perversă despre cum era să o iei razna, bănuind că era ceva liniștitor în treaba asta. Nu era oare eliberator să fii absolut incapabil, să nu ai de ales, decât să lași pe alții să preia controlul?

Ei bine, se pare că nu. Era incapabilă să funcţioneze şi ura starea aceasta.

Ar trebui să meargă la muncă. Era nevoie de ea acolo. Colectivul de la *Colleen* era prea mic pentru a îşi permite să lipsească, mai ales că şi Mercedes şi Ashling erau indisponibile. Dar nu îi păsa. Nu îi putea păsa. Corpul ei era prea greoi şi mintea prea ameţită.

La un moment dat, a devenit conştinentă că trebuie să meargă la baie. S-a luptat cu starea asta, prefăcându-se că nu se întâmplă, dar până la urmă disconfortul a devenit atât de mare, încât a fost nevoită să se ridice. Trecând pe lângă bucătărie la drumul de întoarcere, a observat petiţia pentru divorţ pe masă. Nu o mai văzuse de vineri şi nu îşi dorea să o mai vadă vreodată, dar ştia că va trebui să o facă.

A luat-o cu ea înapoi în pat şi s-a forţat să o studieze. Ar fi trebuit să îl urască pe Oliver. Cât tupeu pe el să divorţeze de ea! Căsnicia lor luase sfârşit, era „stricată ireversibil", dacă ar fi fost să folosească termenii oficiali, iar el chiar o făcuse.

Limbajul din petiţie era pompos şi de neînţeles. A realizat din nou cât de multă nevoie are de un avocat, cât de desprinsă de realitate era. A scanat paginile rigide, încercând să le înţeleagă, şi primul lucru care a căpătat sens a fost acela că Oliver intentase divorţ pe motivul că Lisa avea un „comportament iraţional". Cuvintele săreau din pagină şi o înţepau. Ea nu suporta să fie acuzată că ar fi greşit cu ceva. Îşi doreau lucruri diferite. Afurisitul pământului! Ar fi putut să găsească şi ea câteva acuzaţii de comportament iraţional, dacă şi-ar fi pus mintea la contribuţie. Faptul că el îşi dorea să o vadă desculţă, însărcinată şi aplecată peste chiuveta din bucătărie – asta era destul de iraţional.

Dar furia s-a mai potolit când şi-a adus aminte că acuzaţia de comportament iraţional era doar

o formalitate. El îi explicase toate astea când venise în Dublin – le trebuia un motiv pentru divorţ şi ar fi putut foarte bine să-l dea ea pe el în judecată.

Citind mai departe, a descoperit cinci exemple, exact cum îi spusese el că trebuie să fie. Muncise nouă weekenduri la rând. Lipsise de la cea de-a treisprezecea aniversare a căsătoriei părinţilor lui din cauza faptului că trebuia să muncească. Se prefăcuse că vrea să rămână însărcinată. Deţinea prea multe haine. Fiecare punct o lovea ca un cuţit în inimă. În afară de cel cu hainele. Ea bănuia că la numărul cinci el rămăsese fără motive reale. Costurile vor fi împărţite şi nici unul nu va cere despăgubiri de la celălalt.

Aparent, ea trebuia să semneze ceva ce se numea Luare la Cunoştinţă, document pe care trebuia să-l trimită înapoi avocatului lui Oliver. Dar ea nu avea de gând să semneze nimic. Şi nu doar pentru că nu avea putere nici să ridice un pix. Instinctul ei de autoconservare era foarte puternic.

A urmat o bătaie la uşă. Ea a reuşit chiar să râdă puţin. Gândul de a se ridica din pat pentru a deschide era atât de puţin probabil, încât era amuzant. Altă bătaie. Nu o deranja câtuşi de puţin. Nu era nici o şansă să răspundă. Afară se auzeau voci. Altă bătaie – mai mult cu pumnul. Apoi zgomotul uşiţei de la cutia de scrisori.

— Lisa? întrebă o voce.

Ea abia dacă o auzi.

— Lisa, strigă vocea din nou.

Nu era nici o problemă în a o ignora.

— Lisaaa! strigă vocea.

Şi-a dat seama că o recunoaşte. Era Beck. Ei bine, nu acesta era numele lui adevărat, însă era unul dintre acei băieţei iubăreţi de pe stradă, cel cu vocea foarte puternică.

— ŞTIU că eşti acolo. A sosit un buchet MARE de flori pentru tine, îl vrei?

— Nu, strigă Lisa încet.

— CE?

— Nu.

— Nu te aud, ai spus da?

Furioasă, Lisa s-a dat jos din pat. Pentru numele lui Dumnezeu! Toată viaţa fusese puternică. Nu cedase *niciodată* sindromului premenstrual sau altor chestii de genul acesta. Şi singura dată când luase hotărârea să aibă o cădere nervoasă, oamenii o tot întrerupeau. A deschis uşa brusc şi i-a urlat lui Beck în faţă:

— Am spus nu!

— Foarte bine.

I-a pus un buchet mare învelit în celofan în braţe şi s-a strecurat pe lângă ea în hol.

— Repede, înainte să mă vadă careva. Ar trebui să fiu la şcoală.

Lisa privi plictisită florile. Erau numai din cele bune. Nici urmă de garoafe sau alte rahaturi ieftine, ci multe chestii ciudate – orhidee şi clopoţei mov, care păreau venite de pe altă planetă. De la cine erau? Mâinile îi tremurau în timp ce desfăcea plicul. Oare erau de la Oliver?

Erau de la Jack.

Tot ce scria în bilet era: „Te considerăm minunată. Te rugăm, întoarce-te la muncă". Dar, din instinct, Lisa şi-a dat seama că era vorba de o scuză. Jack ştia că ea pusese ochii pe el, dar el nu era interesat. El ştia că ea ştie. Şi ea ştia că el ştia că ea ştie şi dintr-odată nu mai conta. Deşi era arătos şi bine făcut, Jack ar fi înnebunit-o. Nu îi păsa destul de lucrurile care pentru ea erau vitale. Nu făcuse altceva decât să se amăgească cu fantezii legate de el – Oliver era de fapt bărbatul după care suferea.

Beck se agita, cerşindu-i atenţie.

— Vreau să te întreb ceva.

— Ce?

Pentru a scoate cuvântul ăsta fusese nevoie să adune energie şi din vârfurile degetelor de la picioare.

— Mă ajuţi să-mi pun asta în PĂR?

A scos un pachet din pantaloni. Era Sun-in.

— Nu-mi spune că vrei să faci parte dintr-o formaţie de băieţi, spuse Lisa.

Faţa lui Beck era lipsită de orice expresie în timp ce-şi căuta cuvintele. Până la urmă, s-a hotărât:

— Vrei să taci DRACU'? exclamă el. Voi face figuraţie pentru Man U.

— Şi ai nevoie de şuviţe blonde?

— Păi?! râse el de stupiditatea ei. Normal că am nevoie!

— Nu acum Beck, am gripă!

— Ba nu ai.

El deja se îndrepta spre baie şi apoi s-a întors pentru a-i face cu ochiul.

— Dacă tu nu mă spui pe mine, nu te spun nici eu pe tine.

Ea s-a sprijinit de perete şi s-a gândit să urle, dar în schimb şi-a acceptat în tăcere soarta.

Beck a plecat peste o oră cu părul pe jumătate blond.

— Mulţumesc Lisa, eşti COOL.

După plecarea lui, ea s-a aşezat la masa din bucătărie pentru a fuma. Îi era frig şi îşi dorea să pună ceva pe ea, dar, de fiecare dată când stingea o ţigară, aprindea alta.

În tăcerea camerei, telefonul a început să sune şi inima aproape că îi sări din piept – terminaţiile ei nervoase erau rupte în bucăţele! S-a activat robotul telefonic: nu scana apelurile, doar le evita. Dar fiecare celulă din corpul ei intră în alertă maximă în momentul în care Oliver începu să vorbească.

— Eu sunt, iubita. Ăăă, adică Oliver. M-am gândit să te contactez în legătură cu...

Ea înşfăcă receptorul.

— Eu sunt. Sunt aici.

— Hei, spuse el cu căldură. M-am gândit eu că eşti. Te-am căutat la muncă, dar mi-au spus că eşti acasă. Ai primit... ăăă...?

— Da.

— Am încercat să dau de tine joi şi vineri la muncă să-ţi spun că o să vină, dar nu am reuşit. Am lăsat un mesaj la asistenta ta să mă suni. Nu l-ai primit?

— Nu.

Sau poate îl primise. Îşi amintea vag că Trix încerca să-i bage pe gât un mesaj vineri dimineaţă.

— Şi aş fi sunat în weekend, dar am muncit. O şedinţă foto cretină în Glasgow cu modele psihopate. Am muncit douăzeci de ore pe zi.

— E în regulă.

— Păi, deci... chiar dacă ştiam că asta urmează, nu pare tocmai uşor, nu?

— Nu, spuse ea înghiţind în sec.

— Dar unul dintre noi trebuia s-o facă, spuse el, clar stânjenit. Să fiu sincer, iubita, am crezut că vei fi tu. Mă întrebam deja ce mai aştepţi.

— Eram ocupată, înghiţi ea din nou. Revistă nouă şi toate cele.

— Clar! Dar, hei, m-am simţit ca ultimul jegos când am scris acele cinci motive. Nu vreau să te vorbesc de rău, ştii asta, nu? Adică, eram nervos atunci, dar acum nu mai sunt, înţelegi ce vreau să spun? Dar aşa sunt regulile. Nu suntem separaţi de doi ani şi nu adulterul a fost motivul pentru care ne-am despărţit, aşa că trebuie să dăm un motiv la tribunal.

Lisa nu era tocmai pregătită să vorbească. Aştepta ca furtuna de lacrimi care o invada să treacă. Dacă şi-ar fi deschis gura acum, ar fi ieşit cu totul.

— Lisa, insistă el îngrijorat.

— Eu..., reuşi ea să spună.

— Heeei, spuse el.

— E foarte trist, se scuturâ ea.

— Ştiu, ştiu. Mie-mi spui?

După o scurtă pauză, Oliver începu să articuleze cuvintele ca şi cum ar fi gândit cu voce tare.

— Ce-ar fi să trec pe la tine? Putem să discutăm şi să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna.

— Eşti nebun!

— Nu sunt nebun. Gândeşte-te aşa: putem să mai scurtăm din cheltuielile cu avocaţii, dacă rezolvăm problemele – cum ar fi cea cu apartamentul – faţă-n faţă. Ai idee cât de mult costă de fiecare dată când avocatul meu scrie o scrisoare avocatului tău? Mult, Lisa, îţi spun eu. Haide, iubita, insistă el. Putem face asta complet amiabil. Faţă-n faţă. *Mano a mano. Hombre a hombre,* continua el, când observă că ea nu reacţionează.

— Bine, reuşi ea să spună aproape râzând.

— Da? Pe bune? Când?

— În weekendul ăsta?

— Nu munceşti?

— Nu.

— Măi să fie, spuse el, pe un ton din care ea nu ştia ce să-nţeleagă. Voi încerca să iau un avion sâmbătă şi voi aduce tot ce trebuie.

— Te aştept la aeroport.

Doar o noapte, îşi spuse ea. O noapte lipită de el şi îi va trece.

A închis telefonul nesigură de ce să facă în continuare. S-ar fi putut întoarce-n pat, dar, în schimb, s-a decis să-l sune pe Jack.

— Mulţumesc pentru flori.

— Nu ai pentru ce, voiam doar să spunem... să spun... că te respect foarte mult şi că...

— Jack, îţi accept scuzele, interveni Lisa.

— Păi, despre ce vorbe...

Apoi Jack se opri şi oftă.

— Bine, mulţumesc.

— Şi ce se mai întâmplă pe acolo? spuse ea, aproape reuşind să pară interesată.

Jack deveni ceva mai jovial.

— Multe lucruri interesante, de fapt. Revista a intrat la retipărit. Nu ştiu dacă ai văzut, dar fotografii de la petrecere au apărut în cinci ziare pe parcursul weekendului şi am primit cereri ca tu să participi la nişte emisiuni radio în timpul săptămânii. Am primit patru cereri nesolicitate pentru înlocuirea lui Mercedes. Dublinul este un oraş foarte mic. Şi am aflat la ce revistă a plecat Mercedes. Nu e vorba despre *Manhattan*, e un săptămânal pentru adolescenţi care se numeşte *Froth*.

Poate pentru că ştia că Oliver urma să vină, poate datorită veştilor despre *Colleen*, cu siguranţă datorită noutăţilor despre Mercedes, ceva se schimbase în Lisa, pentru că, în momentul în care Jack a întrebat-o dacă sunt şanse să se întoarcă la muncă, a reuşit să răspundă:

— Probabil.

— Bine, spuse el. Asta înseamnă că pot să nu mai scriu articolul despre îngrijirea pielii bărbaţilor.

— Poftim???

— M-a obligat Trix. Pentru că şi tu şi Ashling lipsiţi, şi Mercedes a plecat, ea ocupă cea mai importantă funcţie din personalul editorial al revistei. I s-a urcat puterea la cap. Spune că vrea să-l trimită pe Bernard la un salon de frumuseţe, doar ca să vadă dacă îl poate face să plângă.

— Vin într-o oră.

În drum spre baie, unde urma să facă un duş foarte necesar, Lisa a trecut pe lângă dormitorul

ei şi a fost şocată de halul în care arăta camera. Oare unde i-o fi fost mintea? Ea pur şi simplu nu era genul de om care ceda. Altora li se întâmpla, iar ea le ura succes. Dar nu şi Lisei – fie că-i plăcea, fie că nu, era o supravieţuitoare. Nu că nu s-ar fi simţit epuizată şi tristă. Se simţea. Dar căderile nervoase erau ca lentilele de contact colorate – funcţionau pentru alţii, dar ei nu i se potriveau.

57

Ashling se mută de pe o parte pe alta în pat şi a scos telefonul de sub ea. Dormise cu el pe parcursul ultimelor patru zile. A format pentru a mia oară numărul de acasă al lui Marcus. Robotul telefonic. Apoi numărul lui de la serviciu. Mesageria vocală. Într-un final, a încercat mobilul.

— Tot nu răspunde? întrebă Joy, în timp ce ea şi Ted se înghesuiau alături de Ashling pe patul ei micuţ.

— Nu. Doamne, cât îmi doresc să răspundă. Vreau doar nişte răspunsuri.

— E un laş ordinar. Treci pe la locul lui de muncă, stresează-l la numerele de comedie. Asta chiar ar fi bine, de fapt, spuse Joy entuziasmată. Chiar ai putea să te joci cu mintea lui astfel. Poţi urla la el că e prost în pat şi că o are...

— Minusculă, o completă Ashling.

— Pistruiată, voiam să spun eu, spuse Joy. Dar merge şi „minusculă".

— Nu. În nici un caz. Nici una dintre variante.

— Bine, uită de urmărire. Dar de ce nu treci pe la el? Dacă îl vrei înapoi, ar trebui să lupţi pentru el.

— Nu ştiu dacă îl vreau înapoi. Oricum, nu am nici o şansă. Nu în faţa lui Clodagh.

— Nu e chiar atât de frumoasă, spuse Joy, strâmbându-se.

Instantaneu, amândouă au întors privirea către Ted, care roşea.

— Deloc chiar, minţi el cu neruşinare.

— Vezi? se întoarse Ashling către Joy. El crede că e.

În tăcerea ciudată care s-a lăsat între ei, Ashling a aruncat o privire în jur. Stătuse în acea cameră de vineri după-amiaza. Acum era luni seara şi ea îşi părăsise patul doar pentru a vizita rapid baia. Intenţia ei fusese de a dormi pentru a trece peste şoc, apoi să dea de Marcus şi să vadă ce poate salva. Dar nu mai reuşise să se dea jos din pat. Acum îi plăcea să stea aici şi se gândise să rămână.

Privirea ei fixă cădea peste un teanc de ghemotoace de şervеţele. Toate nefolosite. Oare de ce nu plângea? Cantitatea imensă de durere pe care o simţea îi dădea dreptul să se lase pradă convulsiilor. Dar ochii ei rămâneau uscaţi. Nici o urmă – nici vocea, nici gâtul uscat, nici umflăturile feţei nu se arătau.

Nu că ar fi fost amorţită. Doamne, măcar să fi fost.

Vorbea încet, mai mult cu ea însăşi decât cu ceilalţi doi.

— Mă tot întreb cu ce am greşit şi chiar nu cred că e vina mea. L-am lăsat să testeze numerele noi pe mine de fiecare dată. Am fost la toate spectacolele. Mă rog, aproape.

Căci iată ce se întâmplase la singurul spectacol la care nu se dusese. El a agăţat-o pe cea mai bună prietenă a ei.

— Îi confirmam de zece ori pe zi că este cel mai bun şi că toţi ceilalţi comici sunt de rahat.

— Chiar şi eu? întrebă Ted nesigur. Mă considera de căcat?

— Nu, minţi Ashling.

În prima seară când se întâlnise cu Marcus, el părea foarte entuziasmat în legătură cu Ted, dar

asta doar pentru că – realiză ea acum – nu îl lua în serios. Când devenise evident că Ted adunase un grup mic, dar devotat de fani, Marcus începuse imediat să se ia de el. Era destul de inteligent să își dea seama că Ashling nu ar accepta insulte, se mulțumea cu comentarii de genul:

— Dragul de Ted Mullins. Avem nevoie și de jucători de categorie ușoară în jocul ăsta.

În momentul în care Ashling și-a dat seama că Marcus îl denigra de fapt pe Ted, era deja mult prea prinsă pentru a protesta.

— Totul se reducea la Marcus Valentine, observă Joy. Pare un nemernic egoist.

— Nu era chiar așa. Era amuzant să îl ajut. Eram apropiați, eram amici.

Asta durea enorm. Dar el cunoscuse pe cineva pe care să-l placă mai mult. Așa se întâmpla mereu.

— Ai simțit că se întâmplă ceva? întrebă Joy. Se purta diferit?

Era dureros să se gândească la trecutul apropiat în lumina noilor descoperiri, dar Ashling era nevoită să recunoască:

— Pe parcursul ultimelor săptămâni, când eu am fost foarte ocupată, el s-a purtat destul de aiurea. Am crezut că face asta pentru că îi este dor de mine, ca să vezi!

— Dar...

Joy încerca să găsească o modalitate de a îmbrăca întrebarea într-o formă cât mai puțin dureroasă, dar și-a dat seama că nu avea cum.

— Călăreala a continuat ca de obicei?

Ted și-a acoperit urechile cu mâinile.

— Nu, oftă Ashling din nou, am crezut că este din vina mea. Dar am făcut sex de când m-am întors eu din Cork. Deci, pentru o vreme, ne-a tras-o amândurora. Cum a putut accepta Clodagh? se întrebă ea, de parcă vorbea despre un personaj de telenovelă.

— Poate că nu ştia, sugeră Joy. Poate a minţit-o. Sau poate te ţinea pe tine ca avantaj pentru a o obliga pe ea să îl părăsească pe Dylan.

Mult prea târziu, Joy a realizat cât de dură fusese afirmaţia asta.

— Scuze, spuse ea umilă. Nu mă gândeam...Şi Clodagh? Dacă ar trebui să aleg eu între Marcus şi Dylan, ştiu pe cine aş alege. Iisuse! Scuze din nou. Auzi, nu vrei nişte chipsuri?

Ashling dădu din cap.

— Vrei ceva de mâncare? Ciocolată? Floricele? Ceva?

Joy indică înspre vasta gamă de oferte de pe comoda lui Ashling.

— Nu, şi nu îmi mai aduce altele.

— Intenţionezi să te mai dai vreodată jos din pat?

— Nu, spuse Ashling. Mă simt atât de... umilită.

— Nu le da satisfacţie, spuse Joy tare.

— Mi se pare că toată lumea mă urăşte.

— De ce? Nu ai greşit cu nimic!

— Simt că toată lumea e îndreptată împotriva mea, că nu sunt nicăieri în siguranţă. Şi sunt foarte tristă, adăugă ea.

— Binînţeles că eşti tristă.

— Nu. Sunt tristă din motive greşite. Mă tot gândesc la Boo şi la cât de trist este el. Şi la toţi ceilalţi oameni fără adăpost, care se simt înfometaţi şi cărora le este frig. Pierderea demnităţii, e atât de inuman.

S-a oprit. Observase privirea de genul „a-înnebunit-de-tot" pe care o schimbaseră Ted şi Joy. Se gândeau că şocul dereglase anumite părţi din ea. Cum să îi pese de oameni fără adăpost pe care nu îi întâlnise niciodată, când avea pe cap un dezastru atât de real? Nu înţelegeau. Dar exista o persoană care ar înţelege.

Dacă nu ar fi fost atât de catatonică, s-ar fi cutremurat de frică. *Aşa se simţea mama.* Şi abia

atunci a făcut conexiunea şocantă. *La naiba, cred că am o cădere nervoasă.*

Cu sau fără flori, când a ajuns la muncă, Lisa nu a putut să nu simtă ură la vederea lui, gândindu-se la felul în care o respinsese.

— Cum te simţi? întrebă el vesel.

— Bine, spuse ea, afectată.

— Ne-a fost dor de tine.

Ochii lui erau blânzi, dar nu inspirau milă, aşa că starea ei s-a evaporat. Se purta copilăros.

— Vrei să te uiţi peste articolul meu despre îngrijirea pielii?

I-a întins un print, conform căruia produsele Aveda erau „drăguţe", produsele Kiehl erau „drăguţe" şi produsele Issey Miyake erau „drăguţe".

Lisa puse hârtia înapoi pe birou şi, după ce îi făcu cu ochiul, îi spuse:

— Mai bine ţine-te de meseria pe care o faci acum.

Probabil că fuseseră foarte disperaţi, dacă ajunsese Jack să scrie articole.

— Ashling încă nu a venit?

Nu se putea abţine să nu se simtă bine. Adică, ea *divorţa* şi tot venise la serviciu.

Abia acum, că se întorsese, îşi dădea seama câtă tevatură se făcea pe seama revistei şi realiza că eforturile ei de a-i face numele cunoscut dăduseră roade. În timp ce ea zăcea în pat, convinsă că era cea mai mare ratată din lume, devenise un fel de vedetă – doar în Irlanda, bineînţeles, dar oricum.

Apăruse deja o ofertă de muncă de la o revistă irlandeză rivală şi mai mulţi jurnalişti sunaseră, interesaţi de profilul ei şi, mai mult, interesaţi să o folosească pe post de filtru, pentru materiale de genul „Vacanţa mea preferată" sau „Întâlnirea mea ideală".

S-a lăsat cuprinsă de o oarecare căldură, dar mai important de orice succes legat de revistă

era weekendul pe care urma să îl petreacă alături de Oliver. Trebuia să arate absolut spectaculos – trebuia să cumpere cele mai fabuloase haine şi să meargă la coafor. Şi unghiile. Şi picioarele. Nu va mânca nimic, bineînţeles, astfel încât să poată mânca normal când este cu el.

— Este *Sunday Times*, flutură Trix telefonul către Lisa. Vor să ştie ce culoare au chiloţii pe care îi porţi.

— Albi, spuse Lisa absentă, şi Kelvin aproape că avu orgasm.

— Glumeam, spuse Trix. Vor doar să întrebe câte ceva despre...

Dar Lisa nu asculta. Vorbea la telefon cu biroul de presă al DKNY din Londra.

— Vrem să facem un material pentru ediţia noastră de Crăciun, dar avem nevoie de haine *până vineri.*

— Lisa, putem discuta despre înlocuitorul lui Mercedes? întrebă Jack.

Faptul că Mercedes îi lăsase cu un om în minus îi provocă un nou acces de furie, pe care însă a trebuit să îl potolească.

— Trix, sună la Ghost, Fendi, Prada, Paul Smith şi Gucci! Spune-le că îi punem în paginile de Crăciun, dar doar dacă ne trimit haine până vineri. Haide!

I-a luat-o lui Jack înainte către biroul lui.

— Pune ceva la cale, observă Trix, vorbind singură.

Îi era dor de Ashling şi de Mercedes, nu era plăcut să nu aibă cu cine chicoti.

Jack şi Lisa s-au uitat peste toate cele patru cereri de angajare nesolicitate pentru postul de editor de modă şi au luat hotărârea de a le intervieva pe toate.

— Iar dacă sunt varză, dăm un anunţ, spuse Lisa. Pot să te întreb ceva? Unde găsesc un avocat?

Jack s-a gândit pentru un moment.

— Avem o firmă de avocatură ca partener. De ce nu apelezi la ei? Dacă nu pot să îţi rezolve problemele, măcar să recomande pe cineva care o poate face.

— Mulţumesc.

— Şi eu voi face tot ce pot pentru a te ajuta, promise Jack.

Lisa îl privi, bănuitoare. Nu avea cum să scape. Îl plăcea. El continua să aibă atitudinea de susţinere pe care o avusese începând cu ziua în care ea plânsese la el în birou pentru că nu mergea la spectacole. Nu era vina lui că ea interpretase prea mult din asta.

Joi seara, telefonul lui Ashling sună. L-a luat repede. *Să fie Marcus,* se ruga ea. *Să fie Marcus.*

Dar inima i s-a micşorat când a auzit voce de femeie. A mamei ei.

— Ashling, draga mea, ne întrebam cum a mers lansarea şi am sunat la birou la tine. Ne-au spus că nu eşti. Ce este, eşti bolnavă?

— Nu.

— Atunci?

— Sunt...

Ashling a ocolit cuvântul tabu, după care a cedat, simţind atât frică, cât şi uşurare.

— Sunt deprimată.

Monica şi-a dat seama imediat că nu era un caz de genul „Sunt deprimată pentru că am uitat să înregistrez *Friends* aseară". Ashling avusese întotdeauna grijă să nu folosească *niciodată* un cuvânt cum era „depresie" în ceea ce o priveşte. Deci acum era ceva serios. Istoria se repeta.

— Prietenul meu s-a încurcat cu Clodagh, explică Ashling, abia vorbind.

— Clodagh *Nugent*?

Monica părea furioasă.

— O cheamă Clodagh Kelly de zece ani. Dar, oricum, e mai mult de atât.

Monica se gândea nervoasă la cuvintele fiicei ei.

— Cât de rău eşti?

— Stau în pat. E a cincea zi. Nu am nici o intenţie de a-l părăsi.

— Mănânci?

— Nu.

— Te speli?

— Nu.

— Gânduri sinucigaşe ai?

— Nu încă.

Ce bine, avea la ce să se gândească.

— O să mă urc în tren mâine dimineaţă, dragoste, şi voi avea grijă de tine o vreme.

Monica a aşteptat să i se spună să îşi vadă de treaba ei. Dar, în schimb, a primit un „Bine!" slăbit. Frica i-a făcut inima să îngheţe. Înseamnă că Ashling este într-adevăr foarte rău.

— Nu îţi face griji, draga mea, te vom ajuta. Nu te voi lăsa să treci prin ce am trecut eu, promise Monica vehement. Lucrurile stau altfel acum.

— Mai puţine prejudecăţi, spuse Ashling, cu buzele aproape nemişcate.

— Medicamente mai bune, replică Monica.

Marţi seara, Joy şi Ted încercau să o ademenească pe Ashling cu o ofertă proaspătă de ciocolată şi reviste, când au auzit soneria. Au îngheţat cu toţii.

Pentru prima dată, după multe zile, faţa lui Ashling s-a luminat.

— Ar putea fi Marcus!

— Mă duc să îi spun să se ducă la dracu'.

Joy se îndrepta deja către uşă.

— Nu! spuse Ashling hotărâtă. Nu. Vreau să vorbesc cu el.

Joy s-a întors peste câteva secunde.

— Nu e Marcus... spuse ea.

Ashling alunecă imediat înapoi între aşternuturi.

— E Jack Devine.

Această vizită bizară o scoase puţin pe Ashling din stare. Ce voia? Să o dea afară pentru că lipsea de la muncă?

— Spală-te, pentru numele lui Dumnezeu! o imploră Joy. Miroşi îngrozitor.

— Nu pot, spuse Ashling grav.

Atât de grav, încât Joy şi-a dat seama că îşi pierdea timpul. Ca un compromis, a insistat ca Ashling să pună pe ea o pereche curată de pijamale, să se pieptene şi să se spele pe dinţi. Apoi, Joy s-a gândit la vreo două sticle de parfum.

— Happy sau Oui? Happy, hotărî ea. Să încercăm puterea sugestiei.

A îmbibat-o pe Ashling în Happy şi apoi a împins-o, de parcă era o jucărie cu cheiţă, în direcţia sufrageriei.

— Hai, du-te.

Jack stătea pe canapeaua ei albastră, cu mâinile atârnate între genunchi. Era cea mai ciudată imagine. Deprimată cum era, acel gând a lovit-o cu stupoare. El aparţinea lumii profesionale, dar, totuşi, iată-l aici, făcând ca apartamentul ei să pară chiar mai mic decât era.

Costumul închis la culoare, părul răvăşit şi cravata strâmbă îl făceau să pară un om împovărat de griji şi absent. Ea rămase o vreme în cadrul uşii, privindu-l cum conversează tăcut cu podeaua ei. Apoi el a aplecat capul într-o parte, a văzut-o şi a zâmbit.

Lumina din cameră s-a schimbat când el s-a ridicat.

— Bună, spuse Ashling. Îmi cer scuze că am lipsit şi ieri, şi azi.

— Nu am venit decât să văd cum eşti, nu să te grăbesc să te întorci la muncă.

Apoi Ashling şi-a adus aminte că Jack fusese excesiv de blând şi de înţelegător după ce Dylan venise cu teribilele veşti.

— Voi încerca să vin mâine, se oferi ea.

Erau şanse mai mari să urce pe Kilimanjaro.

— De ce nu îţi iei liber toată săptămâna? sugeră el. Şi încerci să te întorci de luni.

— Bine, mulţumesc.

Uşurarea pe care o simţea datorită faptului că nu trebuia să dea ochii cu lumea era atât de mare, încât nu s-a opus.

— Vine mama să stea cu mine câteva zile. Dacă e să mă trimită ceva înapoi la muncă, asta e, cu siguranţă.

— A, da? întrebă Jack cu un zâmbet empatic. Va trebui să îmi explici şi mie odată.

— Da.

Momentan, nu avea energie nici să îi spună cât e ceasul.

— Şi acum cum te simţi? întrebă el.

Ea ezită. Nu era tocmai genul de problemă care se discută cu şeful, dar ce mai conta? Nimic nu mai conta!

— Mă simt foarte tristă.

— Era de aşteptat. Sfârşitul unei relaţii, pierderea unei prietenii.

— Dar e mai mult de atât, spuse ea, încercând să îşi dea seama de propria durere. Simt tristeţe în legătură cu întreaga lume.

Îl privi pe Jack. Oare o considera nebună?

— Continuă, o rugă el.

— Nu văd decât lucruri triste. Şi sunt peste tot. Suntem nişte răniţi ambulanţi, întreaga rasă umană.

— *Weltschmerz*, spuse el.

— Sănătate! replică ea, absentă.

— Nu, râse el uşor. *Weltschmerz*. Înseamnă „tristeţe globală" în germană.

— Există un cuvânt pentru asta?

Ştia că nu este prima persoană care se simte aşa. Ştia că şi mama ei se simţise la fel. Dar, dacă fusese inventat un cuvânt pentru a descrie sentimentul, însemna că mulţi alţii simţiseră acelaşi lucru. Era un fel de uşurare. Jack scoase o pungă din hârtie albă.

— Ţi-am adus ceva.

— Ce? Şerveţele? Aş putea să îmi deschid magazin. Sau struguri? Nu sunt bolnavă. Sunt doar... umilită.

— Nu, este... Păi, de fapt, este sushi.

Ea făcu o pauză înlemnită.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu! Doar că păreai interesată când ne-am comandat noi la birou.

Pentru că Ashling rămânea mută, el a continuat.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea. Nimic nu e înspăimântător, nici măcar peştele crud. Oricum, sunt mai mult vegetale – castravete, avocado, un pic de crab. Un ghid pentru începătorii de sushi. Aş putea să te ghidez...

Dar expresia feţei lui Ashling l-a făcut să bată în retragere.

— În fine, atunci am să te las. Sper că te vei simţi mai bine. Ne vedem luni.

După ce a plecat, Ted şi Joy apărură în living.

— Ce este în pungă?

— Sushi.

— Sushi! Asta e o chestie ciudată.

Au dat târcoale pungii de hârtie de parcă era radioactivă.

— Să ne uităm? întrebă Ted într-un final.

— Dacă vreţi...

La auzul acestor cuvinte, el scoase o cutie neagră, lucioasă şi începu să privească fascinat micuţele rulouri cu orez, frumos aranjate.

— Nu-mi imaginam că aşa arată, remarcă Joy.

— Şi ce sunt toate celelalte? întrebă Ted, apăsând un săculeţ argintiu.

— Sos de soia, spuse Ashling neinteresată.

— Şi asta?

Ted dădu la o parte capacul unui recipient de plastic.

— Ghimbir murat.

— Şi asta? indică el către o pastă verde.

— Am uitat cum se numeşte, recunoscu Ashling, dar e picantă.

După ce mai petrecură ceva timp explorând, Ted se hotărî să ia taurul de coarne.

— Eu o să încerc!

Ashling dădu din umeri.

— Asta pare ceva cu castravete.

A aruncat-o în gură.

— Acum îmi voi curăţa gura cu o bucată de ghimbir, o voi...

— Nu aşa se face, spuse Ashling nervoasă.

— Atunci arată-mi tu cum.

58

O bătaie uşoară în geam o făcu pe Clodagh să sară în picioare. Se simţi plină de fericire. Venise el. A zburat până la uşa de la intrare şi a deschis-o.

— Cocoşul cântă de trezire, spuse Marcus cu un puternic accent rusesc.

— Şşşşt!

Ea şi-a pus degetul peste buze, într-un gest clar exagerat, dar era evident că dădeau pe dinafară de râs şi de bucurie.

— Dorm? întrebă Marcus în şoaptă.

— Dorm.

— Aleluia! spuse el, uitând de obligaţia de a face linişte. Acum pot să profit liniştit de tine.

A păşit în hol, a luat-o în braţe şi au început să îşi dea amândoi hainele jos, lovindu-se de cuier.

— Vino în sufragerie, îl invită ea.

— Vreau să o facem aici, spuse el malefic. Pe rucsăcele şi ghetuţe.

— Dar nu se poate!

Ea a început să râdă puternic când i-a văzut faţa acoperită de o expresie de falsă oftică.

— Arăţi ca Craig.

El şi-a împins buza de jos şi mai tare în afară şi a râs şi mai mult.

— Acum serios, şopti ea. Dacă se trezeşte unul dintre ei şi vrea să meargă la baie şi ne vede în

focuri pe podeaua holului? Hai, în sufragerie cu tine!

Ascultător, el şi-a ridicat cămaşa şi a urmat-o.

— Când ne furişăm aşa, îmi amintesc de vremea când eram adolescent. Mi se pare sexy.

Dylan o înfricoşase pe Clodagh cu ameninţările lui legate de custodie, aşa că ea era hotărâtă să nu le dea ocazia lui Molly şi lui Craig să îi vadă pe ea şi pe Marcus împreună în pat. Dar în acea săptămână, Marcus era foarte ocupat cu munca şi în timpul zilei nu se puteau vedea. Singurele momente în care o puteau face erau acelea în care cei mici dormeau. Aveau la dispoziţie aproximativ douăzeci de minute pe zi.

Pe canapea, şi-au dat unul altuia hainele jos şi apoi, pentru o clipă, s-au privit în ochi.

— Mă bucur atât de mult să te văd, oftă Clodagh.

Cele cinci zile de când plecase Dylan fuseseră ciudate, ca un fel de coşmar. Se simţea vinovată pentru că distrusese căminul, mai ales pentru că micuţii întrebau tot timpul când se întoarce tati acasă. Era din ce în ce mai izolată, până şi mama ei era furioasă pe ea. Şi simţea cum pierde din ce în ce mai mult controlul – era şocată de catastrofa pe care o provocase.

Singurele momente în care acea stare oribilă se mai domolea erau acelea pe care le petrecea cu Marcus. Era diamantul de pe mormanul de gunoi în care se transformase viaţa ei. Citise undeva fraza aceea – într-un roman în care femeia îşi deschide un magazin de haine second-hand – şi îi rămăsese în cap.

— Nu la fel de mult pe cât mă bucur eu.

Marcus îi privi corpul dezbrăcat, apoi şi-a băgat mâna sub ea şi a întors-o pe burtă. Înainte de a o penetra, a aşteptat un moment, aproape reverenţios. Trecuse aproape o săptămână de când făcuseră ultima dată sex. Nici nu speraseră

să o poată face sâmbătă după-amiaza. După ce Craig l-a lovit pe Marcus cu camionul roşu, nu îl mai lăsa să se apropie la mai puţin de un metru de Clodagh.

— Hai, imploră Clodagh, cu vocea înfundată.

Marcus s-a lucrat de vreo două ori cu mâna, apoi s-a poziţionat cu acurateţe exact la intrarea ei. Nimic nu depăşea prima intrare. Pentru că momentele lor de sex erau atât de scurte, deveniseră un pic violente; îi plăcea să se bage până la capăt din prima, forţând acea zonă semirezistentă, provocând un extaz ameţitor. Iar, dacă o putea face pe Clodagh să geamă cu un fel de plăcere-durere, asta îl provoca şi mai mult.

Dar, de data aceasta, intrarea lui perfectă a fost obstrucţionată la jumătate, deoarece Clodagh se încordase, se ridicase pe jumătate şi spusese:

— Ş-ş-ş-ş-t!

Apoi ea şi-a întors faţa în sus şi a îngheţat.

— Am crezut că aud... Nu!

Se relaxă din nou.

— Cred că mi s-a părut.

A ajuns la capăt din a doua încercare, dar nu a putut scăpa de sentimentul că ceva îi fusese furat. După o partidă scurtă şi sălbatică, au mai făcut-o o dată, ceva mai puţin frenetic, în timp ce ea stătea deasupra.

Traspirată, zăcea peste el, spunând:

— Mă faci să mă simt fericită.

— Şi tu mă faci fericit, replică el. Dar ştii ce m-ar face şi mai fericit? Să urcăm sus, în pat. Canapeaua asta îmi distruge spatele.

— Nu cred că ar fi bine. Dacă te văd?

— Ai putea să încui uşa de la dormitor. Haide, rânji el. Nu am terminat cu tine pe ziua de astăzi.

— Da, dar... Of, bine, dar nu rămâi peste noapte, bine?

— Bine.

Doctorul McDevitt era speriat de femeia care năvălise în biroul lui, cerând Prozac cu îndârjire.

— Şi nu plecăm de aici fără pastile!

— Doamnă..., spuse el, negăsind pagina cu programările. Aşa, Kennedy, nu pot să arunc aşa reţete în stânga şi-n dreapta...

— Spune-mi Monica. Şi nu este pentru mine, este pentru fiica mea.

Monica îi atrase atenţia asupra lui Ashling.

— A, Ashling, nu te-am văzut. Ce este?

O plăcea pe Ashling.

Ea se mişca neliniştită şi, trezită de cotul mamei sale, spuse într-un final:

— Mă simt îngrozitor.

— Iubitul ei a părăsit-o pentru cea mai bună prietenă a ei, explică Monica în momentul în care şi-a dat seama că Ashling nu o va face.

Doctorul oftă. Asta e viaţa, nu? Dar oamenii voiau Prozac pentru orice – dacă pierdeau un cercel, dacă se întâmpla să calce pe o piesă de Lego.

— Nu e vorba doar de prieten, continuă Monica să prezinte cazul lui Ashling. A trecut prin probleme de familie.

Doctorului McDevitt îi venea să o creadă pe asta. O mamă exagerat de protectoare, poate?

— Am suferit de depresie timp de cincisprezece ani. Am fost internată de mai multe ori...

— Nu e nevoie să mai spuneţi, zise el.

— ...iar Ashling se poartă cum mă purtam eu. Zace în pat, refuză să mănânce, e obsedată de oamenii fără adăpost.

Doctorul se mai înveseli. Aşa mai mergea.

— Ce e cu oamenii fără adăpost?

A mai urmat un cot şi un *„Spune-i!"* şoptit de la Monica, apoi Ashling îşi ridică faţa palidă şi împietrită şi mormăi:

— Cunosc un băiat fără casă. Mereu m-a afectat, dar acum sunt tristă pentru toţi. Chiar

şi din cauza celor pe care nu i-am întâlnit în viaţa mea.

Asta era de ajuns pentru a-l convinge pe doctorul McDevitt.

— De ce mă simt aşa? se întrebă Ashling. Înnebunesc?

— Nu, nu înnebuneşti, dar, păi, despresia e o bestie ciudată, explică el.

Cu alte cuvinte, nu prea avea idee despre ce vorbea.

— Dar, la prima vedere, din mărturia mamei tale, se pare că, ăăă, ai moştenit tendinţa ei de a dramatiza pierderea unui cerce... prieten.

I-a dat o reţetă cu cel mai mic dozaj.

— Provizoriu, spuse el, scriind ceva pe spate, ar trebui să faci şi terapie.

El era proterapie. Dacă oamenii vor să fie fericiţi, să facă şi eforturi în sensul ăsta.

Odată afară din cabinet, Ashling spuse:

— Pot să merg acasă acum?

Monica nu reuşise să o ducă la doctor decât cu taxiul.

— Hai cu mine până la farmacie şi apoi ne întoarcem.

Fără vlagă, Ashling a lăsat-o pe Monica să o ia de mână. Era obligată să facă tot felul de lucruri pe care nu voia să le facă şi se supunea. Problema era că Monica făcuse din fericirea lui Ashling un proiect, pentru că era încântată că avea ocazia să se revanşeze pentru toţi anii de neglijenţă.

Era o după-amiază plăcută de toamnă şi ele se plimbau sub soarele blând. Ashling se sprijinea de cotul moale al mamei sale, înfofolit de multe straturi de haine.

După vizita la farmacie, Ashling s-a trezit plimbată prin parcul Stephen's Green, unde a fost obligată să stea pe o bancă şi să se uite la lac

prin lumina soarelui care apunea. Păsări se bălăceau pe apă, iar Ashling se întreba când va putea merge acasă.

— În curând, îi promise Monica.

— În curând. Bun.

Apoi a reluat privitul păsărilor.

— Raţe, observă ea.

— Exact! Raţe!

Monica era atât de animată, de parcă Ashling avea doi ani şi jumătate.

— Se pregătesc să zboare spre sud pe perioada iernii... În căutarea unei clime mai calde, adăugă ea.

— Ştiu.

— Pun în valize loţiunea de plajă şi costumele de baie.

Tăcerea a fost reluată.

— Îşi ridică cecurile de călătorie, continuă Monica.

Ashling continua să se uite în gol.

— Poate că îşi fac unghiile de la picioare, sugeră Monica. Şi poate cumpără ochelari de soare şi pălării de paie.

Ochelarii de soare au pus capac. Imaginea unor raţe care arătau ca mafia a fost de ajuns pentru a scoate jumătate de zâmbet de la Ashling. Abia atunci i s-a dat voie să meargă acasă.

Sâmbătă dimineaţă, când Liam a sosit pentru a o lua pe Lisa cu taxiul şi a o duce la aeroport, admiraţia lui era evidentă.

— Doamne Dumnezeule, Lisa, exclamă el puternic. Arăţi fantastic!

*Fabulo*fantasmagoric, de fapt.

— Ar fi cazul, Liam, mă pregătesc de la şapte.

Trebuia să recunoască faptul că reuşise. Totul era perfect: părul, pielea, coatele, unghiile. Şi hainele. Joi şi vineri, curieri aduseseră la redacţie

unele dintre cele mai incredibile haine de pe planetă, din care alesese cele mai delicioase piese, pe care le purta acum.

Pe drum, Lisa a explicat câte ceva din ce se întâmpla, ceea ce l-a supărat pe Liam.

— Divorţezi, bombăni el. Omul tău trebuie să fie nebun. Şi orb.

Pentru a ajunge cât mai aproape de intrare, Liam a parcat într-un loc care era şi periculos, şi ilegal.

— Te aştept aici.

Lisa avea respiraţia tăiată înainte de a păşi în sala de aşteptări pentru sosiri. Deşi panoul spunea că avionul lui Oliver aterizase deja, nu era nici urmă de el, aşa că s-a aşezat la locul de întâlnire, şi-a fixat privirea pe uşile de sticlă şi a aşteptat. Inima îi bătea cu putere şi limba i se lipea de cerul gurii uscate. A mai aşteptat o vreme. Oameni veneau în valuri, întâlnindu-se cu cei care îi aşteptau, dar nici urmă de Oliver. După o vreme, a sunat acasă, pentru a vedea dacă nu cumva îi lăsase un mesaj că întârziase, dar nu era nimic.

Se convinsese, într-un final, că el nu mai venea, când l-a zărit trecând graţios prin uşile de sticlă. Capul a început să i se învârtă şi pământul a început să se mişte uşor. Era îmbrăcat complet în negru. O haină lungă de piele acoperea un pulover pe gât negru şi nişte pantaloni negri. Apoi a văzut-o şi el pe ea şi a schiţat acel zâmbet de milioane. Singurul lucru făcut de om care poate fi văzut din spaţiu. Aşa îl numea ea într-o altă viaţă.

Ea s-a grăbit să înainteze.

— Aproape că renunţasem să cred că o să te mai văd.

— Scuze, iubita, curbă el buzele peste dinţii incredibil de albi, dar m-au oprit la Imigrări. Singurul om din avion care era...

Apoi puse o mână în şold şi spuse:

— Nu, chiar mă întreb ce a fost cu *asta*.

— Animalele!

— Da, nu reuşeam să îi conving că sunt cetăţean briatnic. Chiar dacă aveam paşaport britanic.

Ea se încordă cu frică.

— Eşti supărat?

— Nu, m-am obişnuit. La fel s-a întâmplat şi data trecută când am venit aici. Arăţi minunat, iubita.

— Şi tu la fel.

Kathy tocmai termina o curăţenie pe cinste, când Liam i-a lăsat acasă.

— Oliver, ea e Kathy, locuieşte peste drum. Şi Kathy, el e Oliver, so... prietenul meu.

— Ce faci? spuse Kathy, întrebându-se ce este un soprieten.

Poate era ceva de genul unui amic gay.

Când Kathy a plecat, au intrat într-o stare ciudată de extrapoliteţe superjovială – deşi erau clar separaţi, era evident că aceasta era o situaţie pentru care nu fuseseră stabilite reguli de comportament. Oliver admira casa exagerat de entuziasmat, iar Lisa îşi prezenta planurile, explicând în detaliu ideea de jaluzele din lemn.

Până la urmă, s-au calmat amândoi şi au început să se poarte mai normal.

— Ar trebui să începem, iubita, spuse Oliver, scoţând din geantă ceva ce, pentru o secundă, ea a crezut că este un cadou, dar apoi şi-a dat seama că era un pachet cu documente: dividende, conturi bancare, declaraţii pentru carduri de credit, actele pentru ipotecă.

El şi-a pus o pereche de ochelari cu rame argintii şi, deşi părea profesional în cel mai delicios mod, toată nerăbdarea ei copilărească a dispărut

instantaneu. Oare ce fusese în capul ei? Asta nu era o întâlnire, ăsta era un pas în cadrul divorţului lor.

Starea ei de spirit s-a prăbuşit instantaneu. A luat loc la masa din bucătărie şi a început derularea vieţilor lor financiare, în scopul de a le reda amândurora statutul de oameni singuri. Era un proces la fel de complicat şi de delicat ca separarea unor gemeni siamezi.

Jucându-se cu documente bancare, s-au întors cinci ani în timp şi au încercat să facă o listă cu plăţile pe care le făcuse fiecare pentru apartament. Cele două teancuri au devenit rapid foarte clar separate.

De câteva ori, lucrurile au devenit tensionate şi urâte, aşa cum se întâmplă mai mereu când vine vorba de bani. Lisa insista cu convingere că ea plătise toate taxele pentru avocaţi, dar Oliver era sigur că şi el contribuise.

— Uite aici, spuse el, scoţând la suprafaţă o chitanţă de la avocatul lor. E o chitanţă pentru cinci sute douăzeci de lire. Şi uite, scoţând o declaraţie bancară, un cec pentru cinci sute douăzeci de lire, emis cu două săptămâni mai târziu. O coincidenţă? Nu prea cred.

— Dă-mi să văd!

Le-a examinat pe ambele, apoi a exclamat:

— Scuze!

S-a auzit soneria şi Francine s-a strecurat înăuntru.

— Bună, Lisa. Ăăă, bună, dădu ea din cap către Oliver, ruşinea domolindu-i încrederea în sine.

S-a întors din nou către Lisa.

— Facem petrecere în pijama diseară. Eu şi Chloe şi Trudie şi Phoebe. Vrei să vii?

— Mulţumesc, dar am deja planuri.

— Bine. Ăăă, ai ceva măşti pentru faţă în plus, pe care să le folosim?

Lisa se abţinu să nu explodeze.

— Scuză-mă, Oliver. O secundă doar. Vino la mine în dormitor, Francine.

— Slavă Domnului! exclamă Oliver, după ce Francine ieşi cu o pungă plină de măşti pentru faţă, lacuri de unghii, exfolianţi şi alte nebunii pentru petrecerea în pijamale.

Lisa avea spasme teribile.

— A trecut pe aici doar ca să vadă cum arăţi.

S-au întors la hârţogăraie şi au început să dea de tot felul de amintiri.

— De unde Dumnezeu am cumpărat un radiator care să coste atât de mult?

— Patul nostru, replică Oliver.

Tăcerea s-a lăsat peste un conglomerat de sentimente puternice.

— Un cec pentru Discovery Travel? întrebă Lisa.

— Cipru.

Acel cuvânt dezlănţui un val de emoţii în ea. Căldură puternică, membre încurcate în aşternuturi acoperite de umbrele unui soare târziu de amiază; era atât de îndrăgostită, în prima sa vacanţă de femeie căsătorită, incapabilă să îşi imagineze viaţa ei fără Oliver.

Şi iată-i acum, descoperind acest cec, în timp ce se pregăteau de divorţ. Nu e viaţa ciudată?

Peste încă vreo două ore, soneria s-a auzit din nou. De data asta, era Beck.

— Lisa, ai chef să ieşi? Noi ne jucăm cu mingea.

— Sunt ocupată, Beck.

— Bună.

Beck a încercat un salut ca de la bărbat la bărbat cu Oliver, dar nu şi-a putut ascunde mirarea.

— Dar tu?

— Şi el e ocupat.

Lisa devenea din ce în ce mai nervoasă. Se purtau cu Oliver de parcă era de la circ.

— De fapt, spuse Oliver, punând pixul şi ochelarii jos, mi-ar prinde bine o pauză. Chestia asta mă termină. O jumătate de oră?

El s-a ridicat graţios şi Lisa îi admiră musculatura fluidă.

— Vii, Lisa?

— Păi ce să fac?

— La început trişa, se confesă Beck lui Oliver, dar acum nu mai face.

— Joacă fotbal cu voi?

Oliver părea uimit.

— Bineînţeles că da.

Acum era rândul lui Beck să pară uimit.

— Nu e rea. Pentru o fată.

Cu gura deschisă, Oliver spuse, aproape acuzator:

— Te-ai schimbat.

— Nu e adevărat, spuse Lisa calmă.

Cele treizeci de minute petrecute alergând după minge fuseseră o idee bună. Erau obosiţi şi veseli când s-au întors la masa din bucătărie, acoperită de documente.

— Maaamăăă, se strâmbă Oliver când a văzut hârţogăraia. Uitasem.

— Hei, hai să le lăsăm aşa pe seara asta.

— Mai bine nu, iubita, sunt multe de făcut.

Pusă la punct, Lisa a sunat după pizza şi au reluat treaba. S-au oprit după miezul nopţii.

— Care e termenul-limită pentru toate astea? întrebă Lisa.

Ziua care trecuse o epuizase şi o lăsase dezolată şi tristă. O durea gâtul, o durea inima şi acum era timpul să se culce şi ea nu avea deloc chef să facă sex.

Nici el nu avea. Erau amândoi mult prea trişti.

El s-a dezbrăcat fără să gândească, amorțit, lăsând hainele acolo unde căzuseră, apoi s-a urcat în patul Lisei de parcă ar fi făcut asta de o mie de ori. A întins brațele spre ea și ea s-a dus către el. Piele pe piele, au adoptat poziția lor pentru dormit – ea cu spatele lipit de pieptul lui, cu picioarele între coapsele lui. Ea plângea în întuneric. El a auzit-o, dar nu găsea nimic în el cu care să o liniștească.

A doua zi, au reluat poziția de la masa din bucătărie și au continuat să lucreze până la ora trei, când a sosit momentul ca Oliver să plece. Ea l-a condus la aeroport și, când s-a întors în casa ei dureros de goală, a simțit cum patul o cheamă lasciv. Se simțea atât de deprimată. Dar a rezistat să nu se suie din nou în pat și să se deconecteze. Viața trebuie să continue.

59

Luni dimineaţă, Monica a condus-o pe Ashling la serviciu.

— Bun, fetiţă, dă-i înainte.

Parcă era prima zi de şcoală. Ashling a trecut de uşile de la intrare, apoi s-a întors pe jumătate şi Monica a mimat un *Hai, du-te!* prin geamurile de sticlă. Ea a pornit nesigură către lift.

Când s-a aşezat la biroul ei, toată lumea a privit-o ciudat, după care au devenit toţi umilitor de amabili.

— Vrei o ceaşcă cu ceai? întrebă Trix stânjenită.

— Trix, mă sperii, replică Ashling, prea obosită pentru a privi lucrurile de pe biroul ei.

Când a ridicat capul pentru o clipă, a văzut-o pe Trix mimând către domnişoara Morley un *Nu vrea ceai!*

Jack a dat buzna în birou, cu un teanc de documente sub braţ, dar, când a văzut-o pe Ashling la birou, a încetinit ritmul şi s-a luminat la faţă.

— Cum mai eşti? întrebă el gentil.

— Păi, m-am dat jos din pat, spuse ea.

Dar figura ei fixă ca un mulaj de gips însemna că nu e tocmai veselă.

— Auzi, în ziua când ai trecut pe la mine... Mulţumesc pentru sushi, eram puţin... irascibilă.

— Nici o problemă. Cum mai e *Weltschmertz*-ul?

— Viu şi nevătămat.

El dădu din cap într-o tăcere încurajatoare, dar neputincioasă.

— Ar fi cazul să mă apuc de muncă, spuse ea.

— Tristeţea asta pe care o simţi, întrebă Jack încet. Vine de la sine sau pleacă de la ceva anume?

Ashling se gândi şi, după o vreme, începu să vorbească.

— Pleacă de la ceva anume, presupun. Cunosc un băiat fără casă. Boo, cel din fotografii, îţi aminteşti? El a făcut problema asta reală pentru mine şi asta îmi rupe inima în bucăţi.

După o tăcere, Jack spuse gânditor:

— Ştii, am putea să îl angajăm. Îl luăm de jos, adică îl putem face curier pentru postul TV.

— Dar nu poţi angaja pe cineva pe care nu-l cunoşti.

— Îl ştiu pe Boo.

— De unde?

— L-am văzut pe stradă într-o zi. L-am recunoscut din fotografii şi am vorbit puţin. Am vrut să îi mulţumesc, acele fotografii au schimbat enorm profilul revistei. Mi s-a părut foarte inteligent, foarte lucid.

— Da, chiar este, este interesat de mult... Stai puţin, tu vorbeşti serios?

— Sigur, de ce nu? Dumnezeu ştie că îi suntem datori. Uite câtă publicitate au adus fotografiile acelea.

Ashling s-a înveselit pentru un moment, apoi a alunecat din nou în abis.

— Dar toţi ceilalţi oameni fără adăpost? Cei care nu au apărut în nici o fotografie...

Jack râse trist.

— Nu îi pot angaja pe toţi.

Uşa se lovi de perete şi un tânăr ciudat intră în birou.

— Bună dimineaţa, gaşcă, spuse el tare.

— El cine e? întrebă Ashling, uitându-se la părul oxigenat, pantalonii galbeni, tricoul transparent şi jachetuţa de piele care îi aluneca tipului de pe corp.

— El e Robbie, noul nostru coleg, înlocuitorul lui Mercedes, spuse Jack. A început joi. Robbie, hai să faci cunoştinţă cu Ashling.

Robbie puse o mână pe pieptul lui aproape gol şi spuse:

— Mititelul de mine?!?!?

— Eu cred că e homo, şopti Kelvin.

— Hai să mori tu, Sherlock, spuse Trix, cu un profund sarcasm.

Robbie dădu ferm mâna cu Ashling şi apoi oftă şi se topi peste poşeta ei.

— Foarte Gucci! Cred că am un moment *fashion.*

Ashling chiar a reuşit să muncească – ceea ce era surprinzător. Totuşi, nu i se dăduse nimic greu de făcut. Şi singurul lucru care nu a apărut pe biroul ei pentru editare era materialul semnat de Marcus Valentine.

La finalul zilei, mama ei a luat-o de la muncă şi i-a permis să se pună direct în pat când a ajuns acasă.

Marţi dimineaţă, după multe împunsături, împinsături şi încurajări materne, a reuşit să se dea jos din pat şi să se ducă din nou la serviciu. La fel şi miercuri dimineaţa. Şi joi.

Vineri, Monica s-a întors la Cork.

— Ar fi mai bine. Probabil că tatăl tău a dat foc la casă în lipsa mea. Acum, ia în continuare pastilele – nu contează că te fac să te simţi ameţită sau că îţi provoacă greaţă –, apoi caută undeva să faci terapie şi vei fi bine.

— Bine.

Ashling s-a dus la muncă şi s-a simţit chiar bine – până la prânz, când Dylan a intrat în

birou. Instantaneu, greaţa ei, abia perceptibilă, a crescut în intensitate.

— Eşti liberă la prânz? întrebă el.

Sosirea lui a provocat agitaţie în birou. Cei care nu ştiau cum arată Marcus Valentine s-au uitat către cei care ştiau, întrebând *El e?*. Oare vor fi martorii unei împăcări romantice şi pasionale? Aşa că au fost foarte dezamăgiţi când cei care ştiau au răspuns cu *Nu, este soţul prietenei ei.*

În timp ce Ashling îşi lua geanta, ochii lui Dylan şi ai Lisei s-au întâlnit pentru o privire ca de la o persoană frumoasă la alta.

Dylan arăta diferit. Fusese mereu arătos, poate un pic prea frumos. Dar, peste noapte, căpătase o duritate ciudată, un fel de magnetism. A ghidat-o pe Ashling afară din birou, cu mâna pe talia ei, în timp ce ochii celor din birou îi priveau arzător.

Au mers în barul de peste drum şi au găsit o masă liberă într-un colţ. Deşi Ashling nu ceruse decât o Cola dietetică, Dylan a comadat o halbă de bere.

— Hai noroc! exclamă el.

— Tot la mama ta stai? întrebă Ashling.

— Da, spuse el şi râse uşor.

Deci asta însemna că Clodagh şi Marcus erau încă împreună. Nu se terminase totul şi nu se redusese la o nebunie de scurtă durată. Simţi o dorinţă foarte reală şi foarte palpabilă de a vomita.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nu mare lucru, doar că am hotărât ca eu să-i vizitez pe copii în fiecare weekend şi să rămân acolo în serile de sâmbătă. I-am spus lui Clodagh că o voi aştepta, spuse el cu o faţă ruşinată, poate îşi va reveni. Deşi mi-a spus că îl iubeşte pe imbecil. Dumnezeu ştie de ce. Scuze, spuse el, după o pauză în care realizase ce spusese.

— E-n regulă.

— Tu ce mai faci?

A pus reflectorul grijii lui asupra ei şi, dintr-odată, a părut a fi vechiul Dylan.

Ea ezită. Ce să spună? *Urăsc lumea, urăsc faptul că trăiesc, iau antidepresive, mama a trebuit să îmi pună pastă de dinţi pe periuţă dimineaţa şi acum, că s-a întors la Cork, nu ştiu cum voi reuşi să mă spăl pe dinţi.*

— Sunt bine, spuse ea.

El nu părea foarte convins, aşa că ea îl asigură:

— Chiar sunt. Hai, spune-mi mai multe despre ce s-a mai întâmplat.

Dylan expiră trist.

— De fapt, cel mai mult îmi fac griji pentru copii. Sunt atât de nedumeriţi, e foarte grav. Dar sunt prea mici pentru a afla toată povestea. Şi, oricum, nu ar trebui să îi insting împotriva mamei lor, chiar dacă o urăsc.

— Nu o urăşti.

— O, crede-mă, Ashling, chiar o urăsc.

Ashling găsea retorica lui patetică. O ura pe Clodagh doar pentru că o iubea atât de mult.

— Poate se rezolvă totul, spuse Ashling, cu speranţe la fel de mari pentru ea, cât şi pentru Dylan.

— Da. Vom trăi şi vom vedea. Ai vorbit cu vreunul dintre ei?

— Am fost la Clodagh acum două săptămâni, în... vinerea aceea. Dar nu am reuşit să dau de...

A ezitat. O durea să îi rostească numele.

— ...Marcus. Am încercat să îl sun. Dar nu a mai răspuns la telefon.

— Ai putea să-l suni acasă.

— Nu.

— Bravo ţie. Păstrează-ţi demnitatea.

Când Oliver s-a reîntors la Londra, nu a sunat-o pe Lisa şi nici ea nu l-a sunat pe el. Nu

era nimic de spus. Ambii urmau să primească aprobare de la avocaţii lor pentru declaraţiile bancare, apoi divorţul urma să fie finalizat peste câteva luni.

Lisa a trecut cu bine peste săptămâna ce a urmat, dar, deşi funcţiona, nu era deloc bine. A reuşit să pună numărul din octombrie la punct, dar fusese ca şi cum ar fi încercat să împingă o bilă de lipici în sus pe un deal. Mai ales că Ashling se purta ca o somnambulă.

Robbie era bun, totuşi. Plin de idei sălbatice pentru numerele viitoare. Unele dintre ele erau exagerate, dar cel puţin una – de a organiza o şedinţă foto ca o sesiune S & M – era genială.

Când ediţia a pornit spre tipar în ziua de vineri, toată lumea a invitat-o la o băută, după program. Trix şi Robbie, şi chiar şi *Jack*, sugeraseră că ar fi frumos să meargă undeva şi să sărbătorească încheierea numărului din octombrie. Dar ea se săturase de ei toţi, aşa că s-a dus acasă.

Abia ce ajunsese, când Kathy a sunat la uşă. Kathy devenise un personaj omniprezent. Iar dacă nu era Kathy, era Francine. Sau alţii de pe stradă.

— Vino să iei cina la noi în seara asta, o invită Kathy.

Lisa aproape că râse la ideea asta, apoi Kathy spuse:

— Avem pui la cuptor.

Şi, dintr-odată, Lisa a fost de acord. De ce nu? se gândea ea, încercând să se justifice. Ar putea începe dieta Scarsdale pe care nu o mai aplicase de secole, iar puiul se încadra perfect.

Peste zece minute, intra în bucătăria lui Kathy şi se lovea de zgomotul puternic pe care îl făcea televizorul şi copiii care se certau. Kathy părea agitată.

— E aproape gata. Amestecă în sos, nemernic nefolositor!

Replica fusese direcţionată către John, gâlma benignă pe care o numea soţul ei.

— Vrei ceva de băut, Lisa?

Lisa era pe punctul de a cere un pahar cu vin alb sec, când Kathy a început să enumere:

— Ribena? Ceai? Lapte?

— A, păăăi, lapte, cred.

— Adu-i Lisei nişte lapte.

Kathy a atenţionat-o cu piciorul pe Jessica, în timp ce copila se tăvălea pe podea cu Francine.

— Într-un pahar bun. Toată lumea la masă.

Lisa a observat că i se pusese în farfurie de trei ori mai mult ca oricui altcuiva de la masă. Kathy pusese cel puţin patru cartofi copţi pe farfuria ei, înainte ca ea să poată spune că nu mănâncă aşa ceva. A încercat să pretindă că nu erau acolo, dar arătau şi miroseau atât de delicios... S-a luptat din răsputeri, apoi a cedat şi, pentru prima dată în zece ani, a lăsat ca o bucată de cartof să treacă de buzele ei. *Voi începe dieta mâine.*

— Nu mai lovi piciorul mesei! urlă Kathy la Lauren, fiica ei cea mai mică.

Lauren a adoptat o figură nemulţumită, s-a oprit şi a reluat acţiunea peste trei secunde.

— Mă loveşti cu cotul, se plânse Francine Lisei.

— Scuze.

— Nu spune scuze, zise Francine, dintr-odată glumeaţă. Ar trebui să spui că măcar nu faci zgomot când mănânci.

— Aha, am înţeles.

— Sau că nu eşti grasă şi pofticioasă, o ajută Jessica.

— Sau că nu sunt eu cea care se tot bese, spuse Lisa.

— Da!

În timp ce toţi erau înghesuiţi în jurul mesei din bucătărie, cu televizorul mergând de nebun,

cu mustăţi de lapte pe boticuri, probabil şi pe
ei, Lisa avea un déjà vu. De ce anume? De ce
amintea asta? Şi a realizat înfricoşată ce era. E
vorba de propria ei casă din Hemel Hempstea
atmosfera era aceeaşi. *Cum Dumnezeu am aju*
înapoi aici?

— Eşti bine, Lisa? o întrebă Kathy.

Lisa dădu din cap. Dar se lupta cu dorinţa
a se catapulta din scaun şi de a fugi din ca
aceea. Era o fată din clasa muncitoare, care
luptase toată viaţa pentru a deveni altcineva. Ş
în ciuda anilor petrecuţi muncind pe brân
pupând cururi, trişând, rezistând, niciodată rel
xată, mereu atentă, fusese adusă înapoi de un
plecase.

Această senzaţie o făcuse incapabilă de a m
scoate un cuvânt.

Nu se gândise niciodată ce anume sacrifică
timp ce se îndepărtează de rădăcinile ei. Recor
pensa părea mereu că merită. Dar, stând în b
cătăria lui Kathy, nu vedea în jurul ei nici
dovadă a vieţii fabuloase pentru care muncise at
de mult. În schimb, era înconjurată de ceea
încercase să lase în urmă – prieteni, familie
cel mai grav, Oliver. Şi toate pentru nimic.

60

Era miezul nopţii şi Jack Devine era epuizat şi dărâmat. Cutreierase timp de vreo două ore străzile din Dublin, căutându-l, fără succes, pe Boo. Se simţea ca ultimul om. În afară de uşile clădirilor de apartamente din jurul casei lui Ashling, nu avea idee unde să caute. Unde se ascund oamenii fără adăpost?

Cei de pe stradă pe care îi întrebase negaseră că ar ştii ceva de existenţa lui Boo. Poate că nu îl cunoşteau cu adevărat, dar Jack bănuia că încercau să îl protejeze. Oare ar fi fost mai eficient dacă le-ar fi dat o bancnotă de zece, ar fi suflat fum în ochii lor şi ar fi spus:

— Poate asta îţi va ajuta memoria.

Că doar asta se întâmpla în cărţile lui Raymond Chandler.

Ignorându-şi eşecul, a continuat să meargă. A ieşit de pe strada principală şi a intrat pe alei lăturalnice şi întunecoase... poate că acesta era el. Un morman de oase fără pic de carne pe ele zăcea adunat sub o haină, pe o cutie de carton.

— Scuză-mă.

Jack s-a chircit lângă el şi o faţă mică, slabă şi *foarte* tânără s-a ridicat către el. Defensivă şi înfricoşată. Nu era Boo.

— Scuze, spuse Jack, îndepărtându-se. Îmi pare rău că te-am deranjat.

A ieşit din nou la bulevard şi a simţit că a rămas fără energie. Îi ajunsese pentru seara asta,

va mai încerca mâine. În timp ce se îndrepta către maşină, a auzit cum cineva îl striga.

— Jack! Aici.

Şi acolo, pe pragul unei frizerii, citind o carte, stătea Boo.

— Ai ieşit la o băută? întrebă Boo, rânjind.

— Păi, nu.

Jack era şocat de faptul că Boo îl găsise *pe el*.

— Te caut de vreo două ore.

— Deci *tu* erai.

Ceva mai devreme, JohnJohn îl avertizase că îl căuta un tip. Presupusese că era vorba de cineva cu haine obişnuite – pentru că ce altceva putea fi? –, dar nu era complet sigur.

— Eu eram.

Jack s-a chircit lângă Boo şi, dintr-odată, ca şi cum trecuse de o linie invizibilă, mirosul îl lovi în plin, ca un ciocan. Cu un efort enorm, se forţă să nu îl simtă.

— Deci, care-i treaba? întrebă Boo agitat.

Îi plăcuse de Jack când se oprise pentru a pălăvrăgi cu el. Dar, de obicei, oamenii nu îl căutau pe Boo decât dacă dăduse de necazuri.

Încercând să ignore aerul împuţit, Jack căuta cuvintele potrivite, astfel încât să nu pară că îi vorbeşte de sus. Îşi dorea ca Boo să iasă din situaţia aceasta cu puţină demnitate.

— Am o problemă, începu Jack.

Faţa lui Boo a început să se blocheze, muşchi cu muşchi.

— Am un loc liber la postul de televiziune la care lucrez şi caut pe cineva potrivit să îl ocupe. Numele tău mi-a fost sugerat de unul dintre colegi.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui Boo erau mici şi suspicioşi.

— Îţi ofer o slujbă. Dacă o vrei, adăugă el rapid.

Figura lui Boo era o poză de nedumerire. Asemenea lucru nu se încadra în genul lui de experienţe zilnice.

— De ce? a reuşit el, într-un final, să spună.

Faptul că oamenii erau drăguţi cu el era un eveniment rar şi nu era înclinat să aibă încredere în aşa ceva.

— Ashling s-a gândit că ai fi potrivit, iar eu am încredere în părerea ei.

— Ashling...

Dacă ea avea legătură cu asta, poate că nu era totul un truc. Dar ce altceva ar fi putut să fie?

— Îţi baţi joc de mine, nu? spuse el ascuţit.

— Nu, chiar nu. De ce nu vii să vezi postul de televiziune şi poate că o să mă crezi atunci.

— M-ai lăsa să intru?

La această idee, inima lui Jack a cedat.

— Bineînţeles. Cum altcumva să munceşti?

În acel moment, Boo a renunţat să aibă încredere în orice fel de instinct şi a început să îl creadă pe Jack.

— Dar de ce...?

Ochii îi străluceau şi părea foarte tânăr, aproape ca un copil. Jack simţi şi el că este copleşit de emoţie.

— Nu am mai avut niciodată o slujbă, spuse Boo, înghiţind în sec.

— Păi, şi nu crezi că ar fi timpul să începi?

— Nu pot tăia frunză la câini toată viaţa.

— Ăăă, da.

Jack nu îşi dădea seama dacă e bine sau nu să râdă.

— Hai, relaxează-te, spuse Boo, dându-i un cot şi rânjind umed. Şi voi face doar cronici de carte sau şi alte chestii?

— Păăăi, şi altele, cred, spuse Jack, prins complet pe picior greşit.

A doua zi, la muncă, Jack i-a dat vestea lui Ashling de parcă ar fi fost un cadou.

— L-am găsit pe Boo şi i-am spus de postul de la televiziune. Părea încântat.

— Minunat.

Vocea ei entuziasmată nu se asorta cu faţa ei palidă.

— Nu are haine aşa că i-am zis să vină la Kelvin. Sunt multe haine bărbăteşti în departamentul de modă pe care nu le vrea nimeni, aşa că nu are decât să se înţolească.

Ashling rămânea nemişcată. Încă nu lăsase o lacrimă să curgă, dar asta ar fi putut fi destul cât să o înmoaie.

— E foarte drăguţ din partea ta, spuse ea, cu bărbia înfiptă în piept.

— Ideea este că, spuse Jack confuz, la început Boo credea că o să îl punem să scrie cronici de carte pentru *Colleen*. De ce?

Ea s-a uitat la el şi a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

Dintr-odată, şi-a dorit să nu fi spus asta. Acele cuvinte provocaseră o schimbare pe faţa lui Jack, schimbare care a făcut-o să îngheţe. Orice ar fi fost, o făcuse să se simtă în viaţă. Şi înfricoşată.

— Cronici de carte?

Încercă să se concentreze, apoi îşi aminti.

— I-am tot dat copii primite la redacţie. Copii de cărţi pe care nu le dorea nimeni, a adăugat ea ezitant. Şi el îmi spunea mereu ce crede despre ele.

— A, da. Ei bine, luni va începe curieratul pentru postul de televiziune. Cronicile de carte pentru *Colleen* sunt departamentul Lisei. Dar am putea să o întrebăm oricând, concluzionă el vesel.

Cu râuri de lacrimi pe obraji, Clodagh deschise uşa de la intrare.

— Ce este? întrebă Marcus, şocat.

— Dylan e un nenorocit.

— Ce a făcut? întrebă Marcus, urmând-o în bucătărie cu faţa vânătă de furie.

— E, o meritam.

Clodagh s-a aşezat la masă şi şi-a şters ochii umezi.

— Nu zic că nu merit. Dar e atât de greu. De fiecare dată când îl văd îmi dă alte veşti proaste şi mă face să mă simt infect.

— Deci ce a făcut? întrebă Marcus din nou.

— M-a pus să îi dau înapoi toate cardurile de credit. Şi a închis contul nostru comun şi, în schimb, îmi va da o alocaţie în fiecare lună. Şi ghici cât.

Suspinând din nou, a spus o sumă atât de mică, încât l-a făcut pe Marcus să exclame:

— Alocaţie? Pare mai mult bătaie de joc.

Ea a recompensat această replică cu un zâmbet.

— Păi, am fost fetiţă rea, la ce te aşteptai?

— Dar este de datoria lui să aibă grijă de tine, eşti soţia lui!

Vehemenţa lui Marcus nu prea îşi avea locul. Se juca cu ciucurii jaluzelelor.

— Dar presupun că nu se simte dator să aibă grijă de mine... Ce faci? spuse ea, după o scurtă pauză.

— Caut un pix.

— Uite, spuse Clodagh, după ce localiză un penar de-al lui Craig. Ce vrei să faci?

— Doar...

El scria ceva pe o bucată de hârtie.

— Ceva. Hai în pat, îi şopti el, cu buzele lipite de gâtul ei.

— Am crezut că nu mai propui.

Ea i-a zâmbit şi l-a condus către sufragerie. Dar Marcus se opri şi refuză să intre. Nobleţea sexului adolescentin pe canapea începuse să se evapore.

— Hai să mergem sus.

— Nu putem.

— Cât o să ne mai jucăm de-a v-aţi ascunselea? Hai, Clodagh, se rugă el. Sunt doar copii. Nu înţeleg.

— Răsfăţatule, chicoti ea. Ar fi bine să nu faci zgomot.

— Atunci, ar fi bine să nu fii atât de sexy.

— Voi încerca, rânji ea.

Partida de sex a fost fantastică, aşa cum era de obicei. Reuşea să se piardă, să uite de ruşine şi de noua ei sărăcie odată cu fiecare mişcare a lui Marcus în ea. Până când a simţit cum ritmul lui încetineşte.

— Mai repede, şopti ea.

Dar el a încetinit din ce în ce mai mult, apoi s-a oprit de tot.

— Ce este?

— Clodaaaaaagh.

Vocea lui era ca un avertisment, ochii lui erau concentraţi în altă direcţie, iar ea se trase rapid de sub el. *Am uitat să încui uşa.*

A fost un şoc să îl vadă pe Craig stând în cadrul uşii.

— Tati? întrebă el, cu o confuzie care îi făcea vocea să tremure.

— Mama, Lisa la telefon.

— Bună, dragoste, spuse Pauline cu căldură. Ce mă bucur să te aud!

— Da, şi eu.

Gâtul Lisei se uscase la auzul dragostei care se simţea în vocea mamei sale.

— Auzi, mă gândeam să vin să vă văd pe tine şi pe tata weekendul viitor. Dacă sunteţi de acord, adăugă ea.

— Ştii ceva? spuse Pauline. Nu mă pot gândi la nimic altceva ce ne-ar plăcea mai mult. Am fi încântaţi să te vedem.

Când Lisa plecase din casa lui Kathy, vineri seara, se simţea goală şi expusă, ca şi cum tot ce o făcuse ceea ce este dispăruse. Şi, dintr-odată, dorea să fie lângă mama sa.

Era o reacţie neaşteptată, la fel ca şi ceea ce a urmat – şocul realizării a trecut şi nu a mai părut atât de îngrozitor. *Poţi lua fata din casa de la ţară, dar nu poţi scoate casa de la ţară din sufletul fetei*, îşi spusese ea, aproape râzând. Nu era tocmai fericită din cauza asta, dar nici nefericită.

Imediat după, simţise nevoia de a fugi. Dar această nevoie a părăsit-o şi, în schimb, a fost înlocuită cu aceea de a se întoarce la rădăcini.

— Abia aştept să te văd, Lisa. M-ai înveselit enorm.

Pauline era atât de călduroasă şi de încântată, încât Lisa începu să se întrebe dacă părinţii ei fuseseră într-adevăr vreodată incomodaţi de ea. Oare nu fusese totul o proiecţie a gândurilor ei?

Zilele păreau lungi pentru Ashling. Lumea era în continuare tristă şi, când se trezea în fiecare dimineaţă, se simţea de parcă băuse foarte mult cu o seară în urmă. Chiar şi în serile când nu o făcea. Dar după vreo două săptămâni şi-a dat seama că lucrurile mici, cum era spălatul pe dinţi şi făcutul duşului, nu mai păreau la fel de ridicole.

— Ăsta trebuie să fie efectul antidepresivelor, spuse Monica, în cadrul uneia dintre multele lor convorbiri telefonice. Acei Inhibitori Selectivi sunt un dar de la Dumnezeu. Mult mai bune decât prostiile alea triciclice, cum s-or mai numi.

Ashling era surprinsă. Nu se aştepta ca antidepresivele să funcţioneze şi, odată cu asta, îşi dăduse seama că nu avea încredere în nimic. Până la urmă, mama ei nu se făcuse bine. Cel puţin, nu pentru o perioadă lungă de timp.

Pe lângă faptul că reuşea să se menţină curată, reuşea să şi muncească, atâta vreme cât nu era nimic foarte complicat. Fusese mereu ruşinată de conştiinciozitatea ei, dar acum realiza vag că fusese salvarea ei.

— A venit horoscopul din noiembrie, spuse Trix, agitând pagini. Adunaţi-vă cu toţii, să vă citesc.

Tot biroul a suspendat orice activitate. Orice scuză era bună. Până şi Jack se apropiase, conştient că ar fi trebuit să citească documente. Va face asta, se hotărî el, imediat după ce citesc Balanţa.

— Citeşte Scorpionul, o rugă Ashling pe Trix.

— Dar tu eşti Peşti.

— Haide, Scorpion. Şi apoi Capricorn.

Clodagh era Scorpion, iar Marcus – Capricorn, şi Ashling voia să afle cum se vor înţelege în noiembrie. Jack Devine i-a surprins privirea şi i-a aruncat un zâmbet ciudat – un amestec de tristeţe şi îngrijorare. Ştia ce vrea ea să afle. Ea şi-a întors capul din instinct. Avea dreptul să citească ce horoscop voia şi erau lucruri mult mai rele pe care le putea face. Până la urmă, Joy sugerase să-i blesteme pe cei doi.

Potrivit horoscopului, luna lui Clodagh şi a lui Marcus urma să aibă suişuri şi coborâşuri. Asta nu era o surpriză pentru Ashling.

— Tu ce eşti, J.D.? întrebă Trix.

— Domnul Devine pentru tine... Balanţă, spuse el, oftând când devenise clar că ea încă aştepta răspunsul. Dar eu nu cred în astrologie. Nici o Balanţă nu crede în aşa ceva.

Ashling găsea asta amuzant. Ridică ochii pe sub păr către el. Jack o privea deja. Au schimbat un zâmbet şi apoi s-a trezit aplecându-se după ceva la ea în birou. A ieşit la suprafaţa cu geanta, confuză, nesigură dacă avea nevoie de ceva din ea. Oare nu făcuse asta doar pentru a nu se mai

uita la Jack Devine? Apoi şi-a dat seama că era aproape ora prânzului şi că se apropia momentul pentru întâlnirea cu doctorul McDevitt.

Drumul de zece minute până la cabinet a fost pentru Ashling ca o plimbare pe un teren minat. Îi era teamă să meagă pe afară, în ideea că ar putea vedea ceva care să îi provoace durere. Ochii îi ţinea, pe cât posibil, în jos şi nu i-a văzut pe oameni decât de la nivelul genunchilor. Asta a mers, până când un refugiat bosniac a încercat să îi vândă un număr din *Big Issue* expirat. Instantaneu, a fost lovită de un val de deznădejde.

Şi a urmat ceva şi mai rău – chiar de la doctorul McDevitt.

— Cum te înţelegi cu Prozac-ul? întrebă el.

— Bine. Vă rog, domnule, spus ea cu un zâmbet slab, pot să mai iau?

— Efecte secundare?

— Doar nişte greaţă şi frisoane.

— Pofta de mâncare?

— Dispăruse deja.

— Şi ştii că nu ar trebui să amesteci medicamentele cu alcoolul?

— Ăăă, da.

Faptul că îi cerea să nu bea era exagerat.

— Cum merge terapia?

— Păi, nu m-am dus.

— Dar eu ţi-am dat un număr la care să suni.

— Ştiu, dar nu pot să sun. Sunt prea deprimată.

— E, hai!

Părea supărat şi a pus mâna pe telefon, a sunat undeva, apoi altundeva. Apoi a acoperit receptorul cu mâna şi i-a spus:

— La cât termini programul marţi?

— Depinde...

— La cinci? întrebă el nervos. Şase?

— La şase.

Dacă avea noroc.

El a închis telefonul şi i-a întins o foaie.

— În fiecare zi de marţi, la şase. Şi dacă nu te duci, nu mai primeşti Prozac.

Ticălosul!

În timp ce se întorcea fără vlagă prin Temple Bar, a auzit pe cineva strigând:

— Hei, Ashling!

Un bărbat tânăr, victimă a modei, încălţat în pantofi absolut ridicoli, alerga după ea şi a durat o secundă până l-a recunoscut pe Boo. Părul îi strălucea, avea culoare în obraji şi, neaşteptat, ea a început să râdă.

— Uită-te la tine, spuse ea încântată.

— Mă duc la serviciu, sunt în tura de la două la zece.

Apoi el a început să râdă în hohote.

— Îţi vine să crezi că am spus asta?!?

Apoi a lansat o serie de mulţumiri, spuse fără a respira.

— Totul va fi minunat la postul de televiziune. Mi-au dat chiar şi un avans la salariu, ca să pot sta la un motel.

— Şi munca nu e prea grea?

Ashling îşi făcea griji că, după o viaţă lipsită de limite, lui Boo îi va fi dificil să se adapteze la o lume disciplinată şi plină de reguli.

Boo pufni.

— Curieratul? O nimica toată. Chiar şi în pantofii ăştia.

— Mişto haine, remarcă Ashling, privind jacheta, cămaşa foarte colorată şi pantofii ciudaţi, care păreau din *Starship Enterprise*.

— Arăt ca un peşte, începu Boo din nou să râdă. Pantofii sunt cei mai răi. Kelvin de la voi mi-a dat toate nebuniile pe care el nu le voia, dar

cel puţin sunt curate şi pot cumpăra unele normale când primesc salariul. Stai aşa! Vreau doar să mai spun cuvintele acelea încă o dată! zise el, apoi îşi umezi buzele. Când primesc salariul.

Bucuria lui era contagioasă.

— Sunt încântată că merg lucrurile pentru tine, spuse Ashling, sinceră.

— Păi, datorită cui? Doar ţie.

Boo îi aruncă alt zâmbet ştirb. Kelvin nu se gândise să îi dea şi un dinte, se pare.

— Şi mulţumiri şi lui Jack. E foarte drăguţ.

Faţa lui Boo era acoperită de nerăbdare, aşteptând ca Ashling să îl aprobe.

— Minunat.

Dar era confuză. Când devenise Jack Devine atât de drăguţ?

— Ai auzit că eu credeam că voi face cronică de carte pentru el? izbucni Boo.

— Ăăă...

— Înţelesesem complet greşit. Nici măcar nu mai vreau să fac cronici.

— Păăăi...

— Vreau să fiu cameraman. Sau inginer de sunet. Sau prezentator de ştiri!

Înapoi la birou, Ashling trebuia să o anunţe pe Lisa că are nevoie să plece mai devreme în serile de marţi.

— Doctorul nu îmi va mai da Prozac dacă nu merg la terapie.

Lisa era evident deranjată.

— Va trebui să fie şi Jack de acord şi ar fi bine să vii mai devreme pentru a recupera, spuse ea, printre dinţi.

Dar apoi i-a trecut. Ashling era o fată bună, până la urmă.

Şi Lisa îşi permitea să fie şi caritabilă. *Cel puţin eu nu trebuie să merg la consiliere,* îşi spuse ea. *Şi nici să iau Prozac.*

61

Într-o seară de sâmbătă, cam la o lună după ce totul o luase razna, Ted a făcut un număr de comedie. Marcus era şi el pe afiş.

— Sper că nu te superi, spuse Ashling cu o veselie amară, dar nu voi veni să te susţin.

— Nici o problemă, nici un deranj, nu face nimic, cine s-ar aştepta să vii?

— Dar va trebui să începi să ieşi din nou în lume la un moment dat, se rugă Joy de ea.

Ashling se cutremură. Ce gând!

— Nu există străini, exclamă Ted, există doar prieteni pe care nu i-ai cunoscut încă.

— Mai bine zis, îl corectă Joy, nu există străini, există doar *iubiţi* pe care nu i-ai cunoscut încă.

— Nu există străini, există doar *foşti* iubiţi pe care nu i-am cunoscut încă, spuse Ashling, ironică.

Ea a rămas încordată până când l-a văzut din nou pe Ted, duminică după-amiază. A încercat din răsputeri să nu întrebe, dar până la urmă a cedat:

— Ted, îmi pare rău, dar era acolo?

Când Ted a dat aprobator din cap, Ashling a întrebat cu o voce ceva mai domolită.

— A întrebat de mine?

— Nu am vorbit cu el, a replicat Ted rapid.

Oare de ce se simţea ca şi cum păşea pe un teren minat?

Ashling era nervoasă. Ted ar fi trebuit să vorbească cu el, astfel încât Marcus să aibă ocazia

să întrebe de ea. Deşi, dacă ar fi vorbit cu el, s-ar fi simţit trădată.

Cu o voce chiar şi mai înceată, s-a forţat să întrebe:

— Şi era şi ea acolo?

Simţindu-se cumva vinovat, Ted confirmă, dând din cap.

Ashling a căzut într-o muţenie absolută. Deşi spera să nu fi fost aşa, ştia că Clodagh va fi la număr, pentru că sâmbăta stătea Dylan cu copiii. Ashling îşi înjura memoria, care reţinuse toate detaliile pe care i le spusese Dylan despre cei doi porumbei. I-ar fi fost mai bine dacă nu ştia nimic. Dar era irezistibil, ca atunci când te joci cu coaja unei răni.

Într-o tăcere monumentală, îşi imagina cum Clodagh se uită admirativ la Marcus şi cum el se uită înapoi la ea cu aceeaşi admiraţie. Liniştea a mai durat până când Ted a început să creadă că scăpase şi că nu vor mai fi alte întrebări. Încet-încet, a început să se relaxeze – prea devreme! Cu o voce înecată, Ashling întrebă:

— Păreau supăraţi unul pe celălalt?

— Nu, deloc, pufni el.

Se gândi că e mai bine să nu spună că la începutul numărului său, spusese: „Asta e pentru Clodagh!"

După ce fuseseră surprinşi în pat de către Craig, Marcus o convinsese pe Clodagh că nu mai avea importanţă. Rămânea acum la ea aproape în fiecare seară şi lucrurile mergeau mai bine decât se aşteptaseră. Copiii păreau că îl acceptaseră şi erau momente – ca cel de acum – când Clodagh simţea că se instalase armonia.

Erau toţi în jurul mesei din bucătărie, Molly colora flori (direct pe masă), Craig îşi făcea temele, asistat de Clodagh, iar Marcus lucra la gaguri.

Atmosfera era calmă, plină de armonie şi energie pozitivă.

— Hei, Clodagh, pot să încerc numărul ăsta pe tine? întrebă Marcus.

— Lasă-mă zece minute, vreau să îl ajut pe Craig.

Peste ceva timp, Marcus interveni, în timp ce Clodagh încerca să îi arate lui Craig cum să facă o literă q mai frumoasă.

— Pot să îţi arăt acum, Clodagh?

— Încă zece minute, iubitule, şi sunt toată a ta.

În momentul următor, uşa de la bucătărie se trânti şi Clodagh ridică brusc capul. Ce se întâmplase?

O privire rapidă asupra celor rămaşi la masa din bucătărie a relevat faptul că Marcus plecase.

Era ora şapte şi jumătate, într-o seară de joi de la sfârşitul lui octombrie şi Ashling şi Jack erau singurii care mai rămăseseră la serviciu. Jack a închis lumina din biroul său, a închis uşa şi apoi s-a oprit lângă biroul lui Ashling.

— Cum te descurci? încercă el să întrebe.

— Foarte bine. Tocmai termin articolul despre prostituate.

— Nu, voiam să spun... în general. Cu terapia şi restul. Ajută?

— Nu ştiu. Poate că da.

— Mama mea spune că timpul este cel mai bun leac, încercă el să o liniştească. Îmi amintesc că aveam inima frântă şi simţeam că nu voi mai fi niciodată bine...

Ashling îl întrerupse.

— Tu ai avut inima frântă?

— Şi tu care credeai că nici nu am inimă!!!

— Nu, dar...

— Hai, recunoaşte, asta credeai.

— Nu credeam asta.

Dar a fost nevoie să-şi întoarcă privirea şi să zâmbească pe ascuns, cu faţa din ce în ce mai roşie.

— Din cauza lui Mai? întrebă ea, curioasă.

— Cea dinaintea lui Mai, Dee. Am fost împreună o perioadă lungă de timp şi ea m-a părăsit, dar, până la urmă, am trecut peste. Şi tu vei face la fel.

— Da, dar Jennifer – consiliera la care merg – spune că nu mă lupt numai cu o inimă frântă.

— Păi şi cu ce te mai lupţi?

Şi a întrebat asta atât de blând, încât s-a trezit spunându-i despre depresia mamei ei şi despre mecanismele pe care şi le crease pentru a lupta cu această problemă.

— Domnişorica Repară-Tot, termină ea povestea.

Jack părea absolut înlemnit.

— Scuze, spuse el rapid. Îmi pare rău că am...

— E-n regulă. E adevărul.

— Este? Asta este motivul pentru care porţi toate alea în geantă? Motivul pentru care eşti atât de săritoare?

— Jennifer aşa crede.

— Şi tu ce crezi?

— Presupun că sunt de acord, oftă ea.

Nu mai menţionase că Jennifer mai spusese că acesta era şi motivul pentru care Ashling alegea doar bărbaţi pe care să îi poată organiza. Şi, după o rafală de negaţii furioase, Ashling chiar ajunsese să fie de acord cu ea: fusese folositoare tuturor prietenilor ei, chiar şi celor dinainte de Phelim – ameţitul dulce –, şi până la Marcus – comicul plin de nevoi – şi ei îi plăcea asta.

— Şi ce spune această Jennifer despre *Weltschmerz*?

— Spune că e mai bine acum, chiar dacă eu nu pot vedea asta. Şi spune că este posibil să mai apară în viitor, dar pot face lucruri pentru a o ţine

sub control. De exemplu, pot să fac voluntariat pentru a ajuta oameni ca Boo... Cei care nu avut norocul să dea peste un Jack Devine! adăugă ea veselă.

— E, hai, spuse el, ridicând ochii către ea, pe sub şuviţele de păr, după care privirile lor s-au intersectat.

Starea de relaxare a dispărut brusc, lăsându-i confuzi şi cu zâmbete ciudate pe faţă.

Jack şi-a revenit primul.

— Iisuse, Ashling! declară el, foarte vesel. Mă simt cuprins de emoţii! Boo se descurcă de minune la televiziune, să ştii.

— A fost drăguţ din partea ta să rezolvi asta.

Şi-a dat seama că fusese atât de preocupată pe parcursul ultimelor două luni, încât nu îi mulţumise aşa cum trebuia.

— Nu a fost nimic!

Exista pericolul unei noi întâlniri de priviri. Când sunt dubii, vorbeşte de vreme.

— Plouă cu găleata afară. Vrei să te duc acasă?

El a pus mâna pe biroul ei şi, dintr-odată, ea şi-a amintit de ziua când o spălase pe cap. Atingerea lui pe pielea ei, senzaţia superbă pe care i-o dădeau mâinile lui mari, căldura corpului lui, lipit de al ei... *Mmmmmm.*

— Ăăă, nu, spuse ea, revenindu-şi rapid. Mai bine termin asta.

— Te mai duci la salsa? întrebă el, spre surprinderea ei.

Ashling dădu din cap. Nu mai avea chef de aşa ceva.

— Poate că voi mai merge, când lucrurile vor fi mai...

— Îmi poţi arăta paşii de bază odată?

Cu toată sinceritatea, ea se putea gândi cu greu la ceva mai puţin probabil.

— Facem o seară cu sushi şi salsa, glumi ea.

— O să îţi aduc aminte.

În timp ce Jack se îndepărta, Ashling îl întrebă:

— Ce mai face Mai?

— Bine. O mai văd ocazional.

— Să îi spui că o salut. Mi s-a părut drăguţă.

— O să îi spun. Acum iese cu un arhitect de grădini.

— Pe care îl cheamă Cormac? spuse Ashling, la derută.

Jack făcu o faţă pe care se citea groaza şi mirarea absolută.

— Tu de unde ştii?!

Telefonul Lisei sună în toiul nopţii. S-a trezit brusc, în timp ce inima îi bătea îngrozitor. Oare se întâmplase ceva mamei sau tatălui ei? Înainte să poată ajunge la telefon, a pornit robotul şi cineva a început să vorbească.

Oliver. Şi părea chiar şi mai zgomotos decât de obicei.

— Să mă scuzi, Lisa Edwards, strigă el, dar chiar *te-ai schimbat*.

Ea ridică receptorul.

— *Poftim*?

— Bună şi ţie. Ziua aceea în Dublin când jucai fotbal cu copiii, ţi-am spus că te-ai schimbat, dar tu ai spus că nu e adevărat. M-ai minţit, iubita.

— Oliver, e cinci fără douăzeci... *dimineaţa*.

— Ştiam că ceva nu se potriveşte şi m-a frământat de atunci. Eşti altcineva, iubita – nu mai munceşti la fel de mult, eşti atât de dulce cu copiii aceia – de ce vrei să ascunzi asta?

Ştia motivul şi îl ştiuse din ziua în care se întâmplase, dar oare era bine să îi spună? E, de ce nu, ce se mai putea întâmpla?

— Pentru că este prea târziu... pentru a mai salva ceva între noi, explică ea, când abservă că

el nu răspunde. E mai bine să spun că sunt aceeaşi persoană obsedată de control care eram înainte, nu?

Oliver încercă să asimileze această logică ciudată.

— Ăsta este răspunsul tău final?

— Da.

— Bine, iubita, cum vrei tu.

Ted şi Joy erau la un magazin video.

— *Sliding Doors?* sugeră Ted.

— Nu, nu e cu cineva care are o aventură?

— Ce zici de *My Best Friend's Wedding*?

— Doar titlul şi sună a necazuri, explică Joy. Până la urmă s-au hotărât la *Pulp Fiction.*

— Bună alegere, spuse Joy mulţumită. Nu! Proastă alegere. *Foarte* proastă alegere. Cineva înşală! Uma Thurman?

— Ai perfectă dreptate, spuse Ted, cu ochii mari.

Fusese cât pe ce.

— Poate că ar trebui să luăm *The Best of the Teletubbies* şi cu asta basta.

— Nu, ăsta e omul nostru, ţopăi Joy de bucurie, în timp ce scoase de pe raft *Exorcistul.* Ăsta nu va supăra pe nimeni.

— Bun, spuse Ted. Nu aş mai suporta să se întâmple ca data trecută.

Privind înapoi, Joy trebuia să recunoască faptul că atunci când o obligase pe Ashling să se uite la *Damage* făcuse o mare greşeală. Deşi trecuseră două luni de când aflase de Marcus şi Clodagh, oamenii care aveau aventuri încă nu era tocmai ceva plăcut.

Înapoi în apartamentul lui Ashling, cei trei se adunaseră în faţa televizorului, înconjuraţi de sticle cu vin, tirbuşoane, pungi cu floricele şi batoane de ciocolată. Spre uşurarea lor, Ashling

părea chiar interesată de film – până când s-a auzit soneria. Imediat, faţa ei s-a luminat: încă spera ca Marcus să îşi facă apariţia mult-aşteptată.

— Mă duc eu.

S-a ridicat în picioare şi a deschis uşa.

Spre surprinderea ei, persoana care era de cealaltă parte era Dylan. Luase prânzul cu el cam o dată pe săptămână în ultima lună, dar asta era o premieră.

— Sper că nu te superi că vin neanunţat.

El zâmbea, dar ceva din lenea cu care vorbea şi din pivirea lui ameţită o făcu să îşi dea seama că era beat.

— Uită-te la tine, fată frumoasă.

El o mângâie pe păr, lăsându-i o urmă de căldură de la creştet până la ceafă.

— Frumos, spuse el tărăgănat.

— Mulţumesc. Intră. Sunt Ted şi Joy aici.

El îşi turnă un pahar cu vin şi Ashling privi cum o farmecă pe Joy, fără să depună prea mult efort. Faptul că era beat şi nearanjat nu îl făcea mai puţin atractiv. Doar diferit.

Când filmul s-a terminat, Dylan a început să schimbe canalele, până a găsit ceva ce să îi placă.

— Spectaculos! *Casablanca.*

— Nu mă uit la nici un căcat romantic, spuse Ashling serioasă şi făcându-l pe Dylan să râdă.

— Nu-i aşa că eşti superbă? spuse el călduros.

— Poate, dar tot nu mă uit la asta.

— Superbă, repetă el.

El fusese mereu plin de complimente, dar Ashling era conştientă că în seara asta atmosfera era puţin cam prea încărcată.

— Tot nu mă uit.

— Ei bine, eu sunt omul cu telecomanda.

— Nu pentru mult timp, amice.

În lupta pentru telecomandă, o sticlă cu vin roşu a fost răsturnată.

— Scuze. Mă duc să iau o cârpă, spuse Dylan. Dar nu găsesc nici una, spuse el când ajunse în bucătărie.

— Sunt niște prosoape vechi în baie.

Ashling părăsi camera și cotrobăia în dulapul din baie când vocea lui, venită exact din spatele ei, o făcu să tresară. Speriată, s-a întors.

— Ashling, spuse el.

— Ce?

Dar știa deja că se întâmpla ceva. Privirea din ochii lui, tonul vocii, apropierea, totul era încărcat de sexualitate.

— Dulce Ashling, spuse el, aproape șoptind. Trebuia să fi rămas cu tine.

Asta nu se compara cu felul în care se comportase cu ea în ultimii unsprezece ani. A atins-o cu degetul pe obraz.

Aș putea să îl am acum, realiză ea. Poate fi al meu, după unsprezece ani.

Și de ce nu? O făcea să se simtă frumoasă. Mereu o făcuse să se simtă așa, chiar și când era căsătorit cu fosta ei cea mai bună prietenă. Iar ea îl considera incredibil. Era curioasă în privința lui, în privința felului în care ar face dragoste cu el. O foame care fusese stimulată cu multă vreme în urmă și nu fusese niciodată potolită.

Mintea ei începu să țeasă câteva scenarii. Se epilase pe picioare. Slăbise enorm. Ar avea mare nevoie de ceva atenție. Și nici sexul nu ar pica prost.

Apoi, dintr-odată, nu i-a mai păsat.

I-a pus un prosop în brațe.

— Treci la curățat.

Ochii de sub părul blond și răvășit păreau surprinși, dar a făcut așa cum i s-a spus, apoi s-a așezat lângă Joy și a început să îi spună ce se va întâmpla în film, asta cu mult timp înainte să se întâmple.

— Taci, chicoti Joy.

Când filmul s-a terminat, ea se întoarse către Dylan şi spuse:

— Mă duc acasă să mă bag în pat acum. Eşti bine-venit să mi te alături.

Ochii lui căprui străluciră şi, cu un zâmbet larg, s-a ridicat în picioare.

— Încântat.

Ted şi Ashling priveau înmărmuriţi. Ashling aproape credea că e o glumă. Dar, când ei nu s-au întors peste câteva minute, şi-a dat seama că nu era.

A doua zi dimineaţă, Ashling a sunat-o pe Joy la serviciu.

— Te-ai culcat cu Dylan?

Ea crezuse că întrebase încet, dar tot biroul a ridicat capul după această replică.

— Bineînţeles că da.

— Adică, ai făcut sex cu el.

— Bineînţeles că am făcut!

Ashling înghiţi în sec.

— Cum a fost?

— Genial. E superb. E supărat foc pe femei şi nu există nici o şansă să mă sune...

Dintr-odată, Joy schimbă tonul. Părea speriată.

— Iisuse Hristoase, nu te superi, nu? Nu m-am gândit nici o secundă... Eu mă gândeam că tu eşti cu gândul la Marcus şi că ştii că eu o urăsc pe Clodagh enorm...

— Nu mă supăr, insistă Ashling.

Sau mă supăr?

Sau te superi? se întreba tot biroul.

De fapt, chiar nu cred că mă supăr.

La începutul lunii decembrie, a apărut un cumpărător pentru apartamentul din Londra al lui Oliver şi al Lisei. Lisa nu trebuia să ia decât

obiectele personale, deoarece mobila era inclusă în achiziţie.

Oliver era plecat la o şedinţă foto în weekendul în care a ales să facă asta. Putea să aştepte până era şi el, dar luase decizia să nu o facă. Trebuia să renunţe la el.

Cotrobăitul prin rămăşiţele vieţii lor împreună era un proces dureros. Dar mama şi tatăl ei veniseră din Hemel Hempstead pentru a o ajuta. Sincer, nu erau de mare folos, dar alergătura lor călduroasă şi stângace o făcea să se simtă mai bine. Când au terminat, au băgat-o pe Lisa şi posesiunile ei în Rover-ul lor vechi de douăzeci de ani şi s-au întors în Hemel. În acea seară, ca trataţie specială, au rezervat o masă la restaurantul local. Într-un fel, Lisa ar fi preferat să se radă în cap, decât să meargă acolo, dar pe de altă parte, chiar nu o deranja.

Ashling a ajuns la bar şi Ted era deja acolo.

— Bună, spuse el. El era acolo. Ea era acolo. Nu păreau supăraţi unul pe celălalt.

Fusese la un spectacol de comedie cu o seară în urmă şi, pentru că Ashling întreba mereu de Marcus şi de Clodagh, a încercat să îi salveze demnitatea şi să livreze din proprie iniţiativă buletinul de ştiri.

— Avea nişte glume noi despre copii. Eu cred că i-o trage lui Clodagh doar pentru a face rost de material, rânji Ted.

Şi era o minciună atât de bine intenţionată, încât Ashling se simţi atinsă.

— Şi se pare că – plusă Ted, pentru că observase că Ashling se simte bine, citind printre rânduri –, Dylan nu îi dă mai deloc bani lui Clodagh, pentru că Marcus a făcut un număr despre prietena lui – scuze.

A făcut o pauză, pentru a o lăsa pe Ashling să respire.

— O glumă despre soţul prietenei lui, care îi dă acesteia o alocaţie care e mai mult o bătaie de joc.

Sosi Joy.

— Despre ce vorbim?

— Despre numărul lui Marcus de aseară.

— Ce idiot, spuse Joy, strâmbându-se şi apoi piţigăindu-şi vocea. Vreau să dedic numărul lui Craig şi lui Molly. Cât de prost să fii?

Ashling se înverzi la faţă.

— Şi-a dedicat numărul *copiilor* ei?

Confuză, Joy s-a uitat la Ted.

— Credeam că i-ai spus asta... Căcat, mereu dau cu stângu'-n dreptu'!

Ashling simţi un val de umilinţă, la fel de proaspăt ca primul.

— Familii fericite, observă ea, încercând să pară rece.

— Nu are cum să dureze, spuse Joy, convinsă.

— Nu, vor rămâne împreună, insistă Ashling. Bărbaţii rămân mereu lângă Clodagh.

Apoi Joy puse o întrebare amuzantă.

— Îţi este dor de Marcus?

Ashling se gândi. Simţea multe emoţii, toate negative, dar printre ele nu se regăsea nevoia de Marcus. Furie, da. Şi tristeţe, umilinţă, în sensul de pierdere. Dar nu îi era dor de el, de compania lui, de prezenţa lui fizică, în felul în care îi era înainte.

Bineînţeles că îmi pasă de copiii tăi, insista Marcus. Nu le-am dedicat numărul lor aseară?

— Păi, atunci de ce nu îi citeşti o poveste lui Molly?

— Pentru că am treabă. Am două slujbe cu normă întreagă.

— Dar sunt terminată. E imposibil să mă descurc cu doi copii de una singură.

— Dar ai spus că Dylan oricum nu era niciodată aici, că lucra tot timpul.

— Nu lucra tot timpul, spuse Clodagh serioasă. Era deseori aici.

I-a întins lui Marcus o copie laminată din *Scufiţa Roşie*, pe care el a refuzat să o ia.

— Scuze, dar trebuie să dedic o oră romanului meu.

Ea îl privi o vreme fix.

— Căsnicia mea s-a încheiat din cauza *ta*.

— Şi relaţia mea cu Ashling s-a terminat din cauza *ta*. Aşa că suntem chit.

Clodagh spumega de furie. Nici măcar nu credea că Marcus o plăcuse pe Ashling atât de mult, dar el insista că o plăcuse, aşa că ce putea face?

62

Şi apoi, luând, ca de fiecare dată, pe toată lumea prin surprindere, a venit Crăciunul. Toţi au băut ca nebunii toată luna şi apoi, pe douăzeci şi trei decembrie, biroul *Colleen* s-a închis pentru unsprezece zile. Kelvin numea asta concediu de milă.

Phelim a venit din Australia şi a rămas oarecum surprins când Ashling a refuzat să se culce cu el. Totuşi, i-a dat cadoul pe care îl adusese pentru ea. Ashling s-a dus la ai ei de Crăciun, un eveniment demn de comentat, deoarece în ultimii cinci ani petrecuse sărbătorile în Dublin, cu familia lui Phelim. Fratele ei, Owen, a venit acasă din bazinul Amazonului şi a făcut-o fericită pe mama sa, pentru că îşi dăduse jos cercelul din buza de jos. Sora lui Ashling, Janet, venise şi ea din California. Era mai înaltă, mai slabă şi mai blondă decât îşi amintea Ashling. Mânca multe fructe proaspete şi refuza să meargă oriunde pe jos.

Clodagh a petrecut Crăciunul singură. Dylan a dus copiii la părinţii lui, iar ea şi-a boicotat propriii părinţi, după ce aceştia au spus că Marcus nu putea să vină cu ea. Apoi, în ultimul moment, Marcus s-a hotărât să îşi petreacă ziua cu părinţii lui.

Lisa a mers la Hemel şi a îndrăgit agitaţia pe care o făceau părinţii în jurul ei. Semnase şi trimisese ultimele acte de divorţ cu câteva săptămâni

înainte de Crăciun, dar se simţea încă destul de fragilă. Următoarea parte a procesului era pronunţarea.

În seara în care Ashling s-a întors din Cork, a aflat că are un nou vecin. Un băiat blond şi slab stătea ghemuit lângă uşa ei, îndopându-se cu un sendviş şi o cutie de Budweiser.

— Bună, spuse ea. Eu sunt Ashling.

— George.

El observă că ea se uita la cutia de Bud.

— E ajunul Revelionului, spuse el, defensiv. Beau şi eu ceva, ca oricine altcineva.

— Nu mă deranjează, spuse Ashling încet.

— Doar pentru că sunt de pe stradă nu înseamnă că sunt alcoolic, explică el, puţin nervos. Beau doar la evenimente mondene.

Ea i-a dat o liră şi a intrat, unde disperarea ameninţa să o cuprindă. Vagabondajul era o boală mult prea răspândită – dacă îi tai un cap, apar două în locul lui. Boo era rezolvat, avea un job, un apartament şi chiar şi prietenă, dar el era unul dintre cei mai norocoşi: inteligent, prezentabil şi încă destul de tânăr, pentru a se putea adapta la viaţa normală. Erau mulţi alţii care nu aveau nimic şi care nici nu vor avea – învinşi de viaţa care îi catapultase pe străzi şi chinuiţi de foame, disperare, frică, plictiseală şi de ura celorlalţi oameni.

S-a auzit soneria. Era Ted, ţinând de braţ o fată micuţă şi simpluţă.

— Te-ai întors, anunţă el, apoi se înclină pentru a prezenta persoana de lângă el. Ea este Sinead.

Sinead a întins o mânuţă.

— Încântată de cunoştinţă, spuse ea, plină de încredere.

— Intraţi.

Ashling era surprinsă. Sinead nu părea una dintre acele fane de comedie.

Ted se legănă puţin, apoi aranjă pernele canapelei, înainte de a o invita pe Sinead să ia loc.

Ea s-a aşezat uşor pe canapea, cu genunchii şi gleznele aliniate şi a acceptat graţios când Ashling i-a oferit un pahar cu vin. Tot timpul, Ted o privea ca un uliu la pândă.

— Tu, ăăă, l-ai cunoscut pe Ted la un spectacol?

Ashlig încerca să facă conversaţie, în timp ce căuta cu privirea tirbuşonul pe podea. Era sigură că acolo îl lăsase cu o seară înainte de a pleca la Cork.

— La un spectacol?

Sinead era atât de uimită, de parcă nu ştia ce înseamnă cuvântul.

— Un spectacol de comedie.

— A, nu! dădu ea din gene.

— Nu mi-a văzut niciodată numărul şi spune că nici nu vrea să îl vadă vreodată.

Ted o privi cu o drăgălăşenie care parcă spunea „nu-i-aşa-că-e-minunată"?

A reieşit că Sinead şi Ted lucrau împreună, umăr la umăr, la Ministerul Agriculturii. La petrecerea de Crăciun, în timp ce dansau beţi, ochii lor se întâlniseră şi asta a fost – dragoste.

Ashling simţea că refuzul lui Sinead de a participa la spectacole semnifica finalul carierei de comic a lui Ted. Dar, pentru că nu a devenit comic decât pentru a face rost de o prietenă, poate că asta nu îl va deranja. În mod sigur, nu părea supărat.

— În seara asta? Vrei să ieşi din nou? întrebă Clodagh. Dar ai ieşit şi aseară şi cu o seară înainte şi miercuri seara.

Marcus explică răbdător.

— Trebuie să fiu cu ochii pe noii comici care apar acum. Asta e cariera mea, trebuie să merg.

— Ce e mai important pentru tine? Eu sau cariera ta?

— Ambele sunteţi la fel de importante.

Răspuns greşit.

— Ei bine, nu voi putea găsi o dădacă, e prea în ultimul moment.

— Bine.

Şi cu asta, se gândea Clodagh, basta. Până când, la nouă, Marcus s-a ridicat în picioare şi a spus:

— Eu plec, voi sta până târziu, aşa că mă duc acasă apoi, în loc să vin aici.

Clodagh era înmărmurită.

— Chiar pleci?

— Nu aşa am spus?

— Nu, ai spus că e în regulă că nu pot să dau de o dădacă. Credeam că vrei să spui că nu te vei duce fără mine.

— Nu, voiam să spun că voi merge fără tine.

— Ashling, am ceva să îţi spun, anunţă Ted.

— Ce?

Era o seară geroasă de ianuarie, iar Joy şi Ted îşi făcuseră apariţia cu zăpadă pe gulere.

— Mai bine stai jos, o sfătui Joy.

— Dar deja stau jos, ţopăi Ashling pe canapeaua pe care stătea.

— Asta e bine. Nu ştiu dacă te vei supăra, spuse Ted.

— De ce?

— M-am tot gândit dacă să îţi spun sau nu.

— Spune-mi!

— Îl cunoşti pe Marcus Valentine?

— Se poate să fi auzit de el. Hai, Ted, *te rog*.

— Da, scuze. Păi, l-am văzut. Într-un bar. Cu o fată. Care nu era Clodagh.

A urmat liniște, după care Ashling spuse:

— Și ce dacă? Are voie să fie văzut în compania altei femei.

— Înțeleg ce spui. Înțeleg ce spui. Dar are voie să îi bage limba pe gât?

O expresie ciudată se instală pe chipul lui Ashling. Șoc – și încă ceva. Joy o privea nerăbdătoare.

— Cunoști fata, explică Ted. Suzie, vorbeam eu cu ea la acea petrecere din Rathmines și apoi am plecat cu tine. Îți amintești?

Ashling dădu din cap. Își amintea de o roșcată micuță și simpatică. Ted spusese că e admiratoarea tuturor comicilor.

— Așa că, ăăă, am întrebat prin jur, continuă Ted.

— Și?

— Și își bagă mai mult decât limba în ea, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— O, Dumnezeule mare!

— Pentru un ticălos pistruiat, are destul de mult succes la fetițe, observă Joy sec.

— O, Dumnezeule mare, repetă Ashling.

— Să nu începi cu compasiunea și să te apuce mila pentru Clodagh, se rugă Joy. Te rog să nu dai fuga la ea să o ții de mână.

— Nu fi proastă, spuse Ashling. Sunt încântată la culme.

— Vin acolo să îmi iau lucrurile, spuse Marcus.

— Vor fi gata, confirmă Clodagh nervoasă.

Scoțând fum pe urechi, ea trântea și bușea prin casă, îndesând obiectele lui într-un coș de gunoi negru. Nu îi venea să creadă cât de repede se stricase totul. Trecuseră de la a fi obsedați unul de celălalt la a se urî în două săptămâni, alunecând pe o spirală descendentă din momentul în care nu a mai fost vorba doar de sex, ci a intervenit viața reală.

Crezuse că îl iubeşte, dar nu era aşa. Era un ticălos plictisitor. Cel mai plictisitor dintre ticăloşii plictisitori. Nu voia să vorbească decât despre numărul său şi despre cum nici unul dintre ceilalţi comici nu era la fel de bun ca el.

Şi avea nevoie de atât de multă atenţie. I se părea dezgustător faptul că pe el îl deranja când ea se concentra asupra lui Craig sau a lui Molly. Câteodată, era ca şi cum ar fi avut trei copii.

Ca să nu mai vorbească de imbecilul ăla de roman pe care începuse să îl scrie. Gunoi! *Incredibil* de deprimant. Şi el reacţiona atât de prost la critică, chiar şi la sugestii constructive. Tot ce spusese ea era că femeia din roman ar putea să îşi deschidă propria afacere, să facă prăjituri sau olărit, şi el *înnebunise*.

Iar în ultima vreme, voia să iasă în fiecare seară. Refuza pur şi simplu să înţeleagă că ea nu îşi putea lăsa cei doi copii. Era greu să găseşti o dădacă. Şi era şi mai greu să îşi permită una pe banii pe care îi primea de la Dylan. Dar, mai mult decât atât, nu îşi *dorea* să iasă în fiecare seară. Îi era dor de Craig şi de Molly când nu era lângă ei.

Era plăcut să stea acasă. Nu era nimic ruşinos în a te uita la *Coronation Street* şi a bea un pahar cu vin.

Şi sexul. Nu îşi mai dorea să o facă de trei ori pe noapte. Şi nu era normal să i se ceară asta. *Nimeni* nu cerea aşa ceva după ce trecea pasiunea de la început. Dar el încă dorea la fel de mult şi era epuizant.

Dar toate astea erau nimic pe lângă bomba pe care el tocmai o lansase – faptul că „întâlnise pe altcineva".

Fierbea de furie şi era foarte umilită. Mai ales pentru că, undeva în mintea ei, îşi imaginase mereu că ea îi făcea lui o favoare, că fusese cea mai

norocoasă zi a vieții lui când ea renunțase la căsnicia ei și îi căzuse în brațe. O deranja destul de mult că îi fuseseră dați papucii. Nu se mai întâmplase de când Greg, sportivul american, își pierduse interesul pentru ea, cu o lună înainte să se întoarcă în State.

Ea tocmai îndesa ultima pereche de chiloți într-o pungă, când s-a auzit soneria. A mărșăluit la ușă, a deschis și i-a trântit coșul de gunoi în brațe.

— Poftim.

— E și romanul meu acolo?

— O, da, *Câinele Negru*. Capodopera, acolo este. Coșul de gunoi e cel mai bun loc pentru el, spuse ea răspicat.

Figura lui furioasă exprima faptul că înțelesese mesajul și că se pregătea să-și ia revanșa.

— A, apropo, spuse el peste umăr, după ce se întorsese pentru a pleca, are douăzeci și doi de ani și nu are copii.

Acompanie micuța informație cu un semn din ochi. Știa că Clodagh are o problemă cu vergeturile ei.

Dezgustată, a trântit ușa în urma lui. Până la urmă, prima rafală de furie oarbă a trecut și ea a încercat să își inducă o atitudine pozitivă. Măcar scăpase de Marcus și de glumele și romanul și toanele lui – asta trebuia să conteze cât de cât.

Și abia atunci a realizat că era un pic cam singură. Nici soț, nici prieten.

Of, căcat!

Fan clubul Jack Devine avea reuniune. Robbie, Mostrulețul și domnișoara Morley erau adunați în încercarea lor de a da frumos din gene.

Jack trecuse recent prin birou, arătând mai bine ca de obicei. Ceea ce, după spusele lui Trix, nu era foarte greu.

— Mă întreb, bombănea ea deseori, dacă a venit vreodată cineva la el pe stradă, i-a dat nişte mărunt şi i-a zis să îşi ia o ceaşcă cu ceai.

Dar în dimineaţa aceasta era spălat şi lucios, costumul său negru era la dungă, iar cămaşa lui din bumbac era albă ca zăpada. Nici părul său ondulat nu era tocmai rău – câteodată venea la serviciu cu părul pieptănat doar în părţi, în timp ce în spate îl avea răvăşit.

Arăta bine aranjat, nici nu se punea problema. Dar, când s-a oprit pentru a-şi lua mesajele de la domnişoara Morley, cămaşa lui s-a căscat în locul unde îi lipsea un nasture, undeva la jumătatea pieptului.

Asta a inflamat fan clubul şi mai mult.

— Un om tulburat, care poate salva lumea, dar care are nevoie de o femeie adevărată să aibă grijă de el, declară monstruleţul Shauna.

Iar trecuse pe Mills & Boons.

— Da, deci are acel look boho şic, concluzionă Robbie.

— Chiar aşa, aprobă domnişoara Morley, care nu ştia diferenţa dintre boho şic şi o bucată de săpun.

— Nu te-ai sui pe el de cum l-ai vedea? întrebă Robbie. Ashling?

O sesiune de *Nu* o *întreba pe ea* s-a dezlănţuit în secunda următoare.

Dar era prea târziu. Ashling cea ascultătoare îşi imagina deja cum îl călăreşte pe Jack Devine şi mai multe emoţii şi-au făcut loc pe figura ei, nici una capabilă să-i liniştească pe colegii îngrijoraţi.

— A fost profund dezamăgită, şopti domnişoara Morley. Eu aş spune că s-a lăsat de bărbaţi.

— Nu ar fi trebuit să întreb asta! exclamă Robbie. Simt cum se apropie un moment de valium.

Orice scuză era bună. Mereu lua valium, pentru „nervi".

— Vrei una? o întrebă el pe domnişoara Morley. Eu am luat deja trei pe ziua de azi.

Ochii ei străluciră.

— Presupun că nu ar fi nimic rău în asta.

Apoi şi-a petrecut restul zilei plutind ca o somnambulă, lovindu-se de birouri, încurcând tastele, în timp ce Robbie îşi crease o toleranţă atât de mare, încât abia dacă mai simţea efectul.

Între timp, Ashling era aproape la fel de drogată ca domnişoara Morley. Întrebarea lui Robbie o făcuse să nu se mai poată opri din a se gândi la Jack Devine. Inima ei se umfla ca un balon gândindu-se la blândeţea şi bunătatea lui, la costumele lui şifonate şi la mintea lui ascuţită, la negocierile lui dure şi la inima lui caldă, la jobul lui important şi la nasturele lui lipsă.

O spălase pe cap când nu avea timp. Îl tratase pe Boo, un om de pe stradă, ca pe persoana care era cu adevărat. Refuzase să o dea afară pe monstruleţul de Shauna când aceasta pusese un zero în plus într-un număr din *Gaelic Knitting* şi oamenii s-au trezit croşetând şaluri de trei metri, în loc de un metru.

Robbie are dreptate, realiză ea. *Chiar l-aş călări pe Jack Devine de îndată ce aş pune ochii pe el.*

— Ashling! o trezi Lisa iritată. Pentru a suta oară, introducerea asta e a dracului de lungă! Ce este în neregulă cu tine? Ai luat şi tu valium?

S-au uitat amândouă instinctiv la domnişoara Morley, care zăcea pe un scaun, vopsindu-şi visătoare unghia de la degetul mare cu pastă corectoare.

— Nu.

Lisa oftă. Ar trebui să fie mai blândă. Ashling nu mai fusese aşa de secole, de după primele săptămâni după aflarea veştii despre Marcus. Poate că a aflat ceva nou şi neplăcut – poate Clodagh se recăsătorea.

— S-a întâmplat ceva cu Marcus şi cu prietena ta?

Ashling s-a forţat să se concentreze pe altceva în afară de Jack Devine.

— Păi, da. Marcus şi-o trage cu altcineva.

— Nu mă mir, spuse Lisa rece. Ştii genul ăla de bărbat.

Lisa avea talentul de a o face pe Ashling să se simtă foarte necoaptă.

— Care fel de bărbat?

— Ştii tu – nu băiat rău, dar nesigur. Dependent de a fi iubit, dar doar puţin arătos.

Doamne, dar politicoasă mai era!

— Dintr-odată, femeile îl plac pentru că este celebru şi el e ca un copil într-un magazin de dulciuri.

Dar aceste cuvinte de înţelepciune nu prea reuşeau să o trezească pe Ashling la realitate. Aveau chiar efectul opus. Părea să alunece din ce în ce mai departe şi bombăni, în cel mai speriat mod:

— O, Dumnezeule mare!

Apoi faţa i s-a luminat.

— Revelaţiile sunt ca autobuzele, nu-i aşa? întrebă ea. Nu vine nici una pentru multă vreme, apoi vin mai multe deodată.

Lisa îşi reprimă un urlet, apoi îşi legănă şoldurile mai departe.

Între timp, Ashling se agita pe scaun, până a sosit vremea să plece de la serviciu şi să se întâlnească cu Joy. Voia să împărtăşească cu ea noile ei revelaţii. Sau, cel puţin, una dintre ele. Cealaltă va trebui să aştepte până când îi va de cap.

În momentul în care Joy sosi în barul de pe Morrison, a fost izbită de debitul verbal al lui Ashling.

— ...chiar dacă Marcus nu ar fi întâlnit-o pe Clodagh, oricum ar fi călcat strâmb, mai devreme

sau mai târziu. E prea nesigur şi are prea multe nevoi şi ar fi trebuit să văd semnalele.

— Aha. Şi care erau semnalele?

Joy îşi dădea jos haina şi făcea tot ce putea pentru a o urmări.

— Ştiam că dăduse un bileţel cu *„Bellez-moi"* cel puţin unei alte fete. Spune-mi, ce fel de bărbat aruncă numere de telefon în toate părţile? Dacă e interesat de tine, îţi cere numărul de telefon, nu? În loc să caute o... o... cum se spune? O reacţie pozitivă, cred, dând numărul peste tot şi aşteptând să vadă cine muşcă momeala.

— Altceva?

— Da. I-am dat numărul meu de două ori şi nu m-a sunat prima dată. Acum mi se pare clar că juca un fel de joc. Voia să vadă dacă îl plac destul pentru a-i da numărul meu. Nu era interesat de mine cu adevărat – era interesat să vadă ce cred despre el. Abia după ce i-am văzut numărul de comedie s-a obosit să mă sune. Şi când nu am vrut să mă culc cu el în prima seară. Ce a mai lăsat botul. Ce copil! Şi toată treaba cu „Sunt cel mai bun?... Cine e cel mai amuzant om din lume?". Şi mai ştii ceva, Joy? Nici eu nu am fost tocmai o sfântă. Am ieşit cu el şi din motivul că era faimos. Deci, dacă dădea rateu, era numai vina mea.

— Dar faci să pară ca şi cum ar fi un dezastru total, obiectă Joy. V-aţi înţeles foarte bine. Ştiu că tu l-ai plăcut şi toată lumea a văzut că şi el te plăcea pe tine.

— Mă plăcea, recunoscu Ashling. Ştiu că mă plăcea, dar se plăcea pe el mai mult. Iar eu îl plăceam parţial şi din motive greşite. Clodagh spunea că făceam pe victima, recunoscu ea încet.

— Târfa!

— Nu, am făcut. Dar a trecut, adăugă ea.

— Dar doar pentru că ai redus totul la faptul că Marcus era nesigur nu înseamnă că vei fi din

nou prietenă cu Clodagh, nu? întrebă Joy nervoasă. O să o urăşti în continuare, da?

Un junghi ascuţit de pierdere a trebuit să apară şi să dispară, înainte ca Ashling să poată răspunde.

— Bineînţeles.

63

De Sfântul Valentin, un plic mare şi impresionant se strecură, prin cutia de scrisori, în holul Lisei. O felicitare? De la cine? A rupt plicul, în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai tare, apoi a încetinit... A!

Era o notificare a pronunţării divorţului ei.

Voia să râdă, dar nu a reuşit. Viteza cu care ajunsese de la tribunal la avocatul ei o luase prin surprindere. Durase puţin peste două luni, iar în mintea ei trebuiau să fi fost cel puţin trei.

Cu o luciditate deprimantă a realizat că ea şi Oliver erau divorţaţi. Calea era liberă şi, în lungul liniei, vedea finalul căsniciei ei venind cu repeziciune către ea.

Doar şase săptămâni până ce notificarea finală era emisă.

Atunci se va simţi mai bine. Încheiere şi toate cele.

În acea seară a ieşit cu Dylan. O tot invita în oraş în ultimele două luni – de fiecare dată când venea la birou pentru a o vizita pe Ashling – şi ea s-a gândit că o va înveseli. Mai ales că Oliver nu îi mai adresase nici măcar o silabă.

Dylan a luat-o după program şi a dus-o la un bar din Dublin Mountains, unde luminile oraşului erau înşirate sub nivelul lor, strălucind ca nişte bijuterii. L-a felicitat pentru alegerea locului. A primit, de asemenea, şapte puncte din zece pentru păr şi opt puncte din zece pentru felul în

care arăta. Şi, teoretic, era plin de farmec şi de complimente relevante, aşa că a primit şapte puncte din opt pentru asta. Dar nu se putea apropia de el, pentru că îl vedea ca fiind dur şi şmecher şi dincolo de cuvintele lui galante putea detecta un cinism care aproape că îl făcea pe al ei de râs.

Sau poate că problema venea de la ea. Nu se putea descotorosi de senzaţia de pierdere care plutise asupra ei toată ziua.

A băut mult, dar nu s-a putut îmbăta, iar întâlnirea, departe de a-i ridica moralul, nu a făcut altceva, decât să o deprime. Iar apoi Dylan şi-a făcut clară dorinţa de a se culca cu ea, ceea ce a deprimat-o şi mai rău.

A spus ceva de genul „nu sunt genul acela de fată".

— A, serios?

Dylan îşi schimonosi gura într-un mod care exprima atât regretul, cât şi mulţumirea şi, dintr-odată, îşi dorea să fie acasă.

Tăcut, Dylan a condus-o înapoi în oraş, lăsând roţile să scârţâie pe serpentinele drumului de munte.

În faţa casei ei, a reuşit să îi mulţumească, dar nu ştia cum să se dea mai repede jos din maşina lui. Odată ajunsă în bucătăria ei, a mâncat o gogoaşă (pentru că era la cura cu G) şi se întreba unde se ajunsese, dacă nici măcar aventurile de o noapte nu o mai atrăgeau.

Clodagh stătea jos, cu picioarele încrucişate bâţâind isteric din genunchi. Dylan scosese copiii la plimbare în acea după-amiază şi trebuia să se întoarcă în orice moment şi, deşi el nu ştia încă, urmau să aibă o discuţie.

De fiecare dată când se întâlneau, lucrurile erau civilizate, dar neplăcute. El era supărat, iar ea era defensivă, dar totul urma să se schimbe.

Cum a putut să creadă vreodată că Marcus va fi de ajuns? Dylan era minunat: răbdător, bun, generos, fidel, muncitor, *mult* mai atractiv. Ea își dorea vechea viață înapoi. Dar se aștepta la o anumită cantitate de ranchiună și de rezistență din partea lui Dylan și nici nu dorea să se umilească pentru a-l câștiga înapoi.

Vocile zgomotoase de copii din dreptul ușii de la intrare indicau faptul că se întorseseră. S-a grăbit pentru a-i lăsa să intre și i-a aruncat lui Dylan un zâmbet cald, care a fost însă irosit, căzând pe un teren înghețat.

— Pot să vorbesc puțin cu tine? spuse ea, încercând să-și păstreze vocea veselă.

— Bine, dădu el indiferent din umeri.

Ea i-a pus pe Molly și Craig în fața televizorului, a închis ușa și s-a întors în bucătărie, unde o aștepta Dylan.

Ea înghiți puternic.

— Dylan, aceste ultime luni... Am greșit, îmi pare rău. Eu încă te iubesc și aș vrea să..., spuse ea, înecându-se. Vreau să te întorci acasă.

Ea îi privea chipul, așteptând să vadă o strălucire de fericire care să spele duritatea ce se așternuse acolo în momentul în care începuse totul. El o privea, nevenindu-i să creadă.

— Știu că va dura o vreme până când lucrurile vor reveni la normal și până vei avea din nou încredere în mine, dar putem merge la consiliere, promise ea. Cred că îmi ieșisem din minți când ți-am făcut ce ți-am făcut, dar putem repara totul... Putem? întrebă ea, pentru că el încă nu răspundea.

Când, într-un final, a vorbit, a spus un singur cuvânt:

— Nu.

— Nu... ce?

— Nu, nu mă întorc.

Ea nu anticipase asta. În nici unul dintre scenariile ei.

— Dar de ce?

Nu îl credea cu adevărat.

— Pur şi simplu nu vreau.

— Dar ai fost distrus de ce... ăăă... am făcut... eu.

— Da, credeam că voi muri, aprobă el gânditor. Dar presupun că am trecut peste, pentru că acum, dacă mă gândesc la asta, îmi dau seama că nu mai vreau să fiu căsătorit cu tine.

Ea începu să tremure. Aşa ceva nu se întâmpla.

— Şi copiii?

Asta l-a atins.

— Îmi iubesc copiii.

Bun.

— Dar nu mă voi împăca cu tine doar pentru ei. Nu pot.

Ea pierdea. Toată puterea pe care credea că o posedă se transformase într-o pură iluzie. Apoi, ceva foarte puţin probabil îi veni în minte:

— Ai... nu ai... întâlnit pe altcineva?

El râse neplăcut. *Eu am făcut asta,* se gândi ea, profund ruşinată. *Eu l-am făcut să fie aşa.*

— Am întâlnit multe alte persoane, spuse el.

— Vrei să spui că... te-ai culcat cu mai multe femei?

— E, nu a fost numai culcat.

I se întoarse stomacul pe dos, simţindu-se trădată, geloasă, înşelată.

— Cunosc pe vreuna dintre ele?

Zâmbetul lui era crud.

— Da.

Stomacul ei reacţionă din nou.

— Cine?

— Ce întrebare e asta, să o pui unui gentleman? spuse el, important.

— Ai spus că mă vei aştepta, spuse ea încet.

— Aşa am spus? Ei, am minţit.

Când Lisei i s-a oferit un job de la principalii rivali ai Randolph Media, ea a început să se gândească la viitorul ei. În cele zece luni petrecute la *Colleen*, adusese revista acolo unde îşi dorise, din punctul de vedere al tirajului şi al veniturilor din publicitate. Era timpul să plece.

Ştia deja că se va întoarce la Londra – acolo era locul ei şi îşi dorea să fie alături de mama şi de tatăl ei. Dar, când se gândea la variante, nu era atât de sigură că mai suporta să editeze o revistă lunară din nou. Să se caţere pe scara alunecoasă a carierei, umilindu-i pe alţii şi luând laude pentru munca lor nu îi mai provoca aceeaşi plăcere ca înainte. Şi nici rivalitatea glorioasă dintre reviste. Şi nici lupta sălbatică internă care se dădea pentru posturi. Exista o vreme în care fusese încântată, chiar motivată, de un astfel de mediu competitiv. Dar nu şi acum, iar, când a realizat asta, a simţit panică – oare devenise o fiinţă slabă? Dar nu se simţea slabă. Doar pentru că existau lucruri pe care nu voia să le mai facă nu însemna că era slabă, însemna doar că este diferită.

Nu foarte diferită, evident, realiză ea: încă adora superficialitatea revistelor. Hainele, machiajul, sfaturile despre relaţii. Aşa că mişcarea evidentă pe care trebuia să o facă în cariera ei era să caute ceva în consultanţă.

Ashling îşi dădu seama că se întâmpla ceva ciudat. La început nu observase, apoi a crezut că este vorba doar de un incident izolat. Urmat de alt incident izolat. Şi apoi de altul. Dar oare când o serie de incidente izolate nu mai este o serie de incidente izolate şi devine un *tipar*?

Îi fusese frică să îi dea prea multă importanţă, pentru că îşi dorea foarte mult să însemne ceva. Era Jack Devine. O scosese în oraş pentru a

sărbători faptul că terminase tratamentul cu Prozac. Apoi, peste o săptămână, când a devenit clar că ea nu o va lua razna din nou, el a scos-o în oraş, pentru a sărbători şi asta. Apoi a scos-o să bea ceva şi să mănânce o pizza, pentru a sărbători faptul că reluase lecţiile de salsa. Apoi a scos-o la o cină în toată regula la Cookes, pentru a sărbători faptul că Boo se mutase în primul său apartament. Dar, când Ashling sugerase că ar fi indicat să participe şi Boo, Jack nu s-a arătat foarte încântat.

— Ies la câteva pahare mâine seară cu el şi cu alţi băieţi de la televiziune, adăugase el.

— Ce sărbătorim de data aceasta? întrebase ea suspicioasă.

El făcu o pauză.

— Ăăă, faptul că e joi?

— Bine, spuse ea.

Pentru că *era* cu adevărat joi. Dar de ce se purta atât de bine cu ea? Oare îi era încă milă de ea, după toată povestea? Dar asta era în trecut. Şi orice alte motive pentru care îi acorda asemenea atenţie păreau exagerate.

Lisa a fost cea care a luminat-o.

— Deci tu şi Jack v-aţi cuplat, în sfârşit? întrebă ea cât de calm putea.

Încă nu era complet împăcată cu ideea că fusese ignorată, nu era stilul ei şi probabil nu va fi niciodată.

— Pardon?

— Tu şi Jack. Îţi place de el, nu? o necăji ea. Adică, îl placi în sensul acela?

Culoarea care i se instală în obraji era răspunsul lui Ashling.

— Şi el chiar te place, sublinie Lisa.

— Nu, nu mă place.

— Ba da.

— Ba nu.

— Of, nu mai fi atât de naivă, Ashling, se enervă Lisa.

Ashling se uită la ea speriată, apoi, după o perioadă de tăcere, spuse foarte încet:

— Bine, nu voi mai fi.

În acea seară, la restaurant, Ashling a încercat să vorbească despre situaţie. Nu voia, dar bănuia că trebuie să o facă. Pentru a o ajuta în acest scop, şi-a aprins o ţigară, iar Jack a privit-o fumând de parcă făcea ceva remarcabil.

Nu te mai uita aşa la mine. Nu pot să gândesc.

— Jack, pot să te întreb ceva? Am ieşit în oraş, luăm cina. Asta e o...

A îngheţat. Poate nu ar trebui să o spună, dacă se înşela?

— Asta e o...? sări el, cu e figură dornică de a se conforma.

Ea expiră din greu. S-o ia dracu', ce avea de pierdut?

— Asta e o întâlnire?

El se gândi la ce ar fi vrut ea să audă.

— Vrei să fie?

Ea se prefăcu că se gândeşte la răspuns.

— Da.

— Atunci este o întâlnire.

Ambii şi-au îndreptat privirile spre oamenii din restaurant.

— Vrei să mai ieşim? întrebă Jack, foarte liniştit.

— Da.

— Sâmbătă-seara?

Frate! Prima ieşire care nu este în una dintre zilele lucrătoare. Noi limite sunt depăşite.

— Da.

Ochii lor au plecat din nou la plimbare prin cameră, în căutare de orice era de privit, cu excepţia celuilalt.

Ashling şi-a auzit din nou vocea:

— Jack, te pot întreba de ce vrei să mai ieşi... ştii tu... cu mine?

Ea a ridicat ochii către el, iar el a fixat-o cu privirea, puternic. A rămas fără suflare şi nerăbdarea a crescut, făcând-o să simtă peştişori mici care îi ronţăie pielea pe dedesubt.

— Pentru că, Ashling, spuse Jack încet, tu stai în calea planurilor mele pentru preluarea controlului lumii.

Dar oare asta *ce* însemna?

— Nu mă pot gândi la nimic, în afară de tine, spuse el. Asta afectează tot, spuse el explicativ.

Capul a început să i se învârtă şi a simţit că nu poate vorbi. Nu putea găsi nici măcar o singură silabă care să pară potrivită. Bănuia că el o place, dar acum că spusese ce spusese...

— Spune ceva, o rugă el nerăbdător.

Ea se bâlbâi.

— De când durează asta?

Parcă aş fi doctorul McDervitt.

— De secole, oftă el. Din seara lansării.

— De atât de multă vreme?

— Da.

Alt oftat.

— Dar asta înseamnă luni de zile.

— Şase.

— Şi în tot timpul ăsta...

Căuta să vizualizeze ultima jumătate de an trăită, viziunea asupra vieţii sale schimbându-se complet. Oare vorbea serios? Ei bine, o spusese, dar ei îi era frică să-l creadă. Deocamdată.

— Nu mă mai miră că te purtai atât de frumos cu mine, reuşi ea să spună.

— Oricum m-aş fi purtat frumos cu tine.

— Da?

— Sigur, zâmbi el şmechereşte. Păi, poate. Probabil... Şi tu?

— Eu?

— Tu ce, ăăăă, simţi?

Cuvintele refuzau în continuare să vină, şi nu a reuşit să spună decât:

— Simt că vreau să ies cu tine sâmbătă seara.

— Bun, dădu el din cap, citind printre rânduri. Poate vrei să vii la mine? Ai spus că mă vei învăţa să dansez.

Nu spusese niciodată aşa ceva, dar o lăsă baltă.

— Şi eu tot spun că ţi-ar plăcea sushi, dacă ai avea încredere în mine, adăugă el.

— Am încredere în tine.

A doua zi, când Lisa i-a înmânat preavizul şi a anunţat că intenţionează să se întoarcă la Londra într-o lună, Jack a avut inspiraţia să spună:

— Am avut noroc să avem parte de tine atâta timp.

Dar ea era destul de deşteaptă încât să observe că el nu îi dă toată atenţia.

— Iar tu m-ai putea înlocui cu Trix, sugeră ea inocent.

— Ne vom gândi cu siguranţă la as... Ha-ha-ha, bună poantă! râse el emoţionat.

64

Într-o casă întunecată dintr-un colţ sumbru din Ringsend, pe malul mării, un bărbat şi o femeie se întâmpinau cu emoţie. Prin ferestrele fără draperii, marea neagră îl urmărea, în timp ce el o conducea pe ea într-o cameră pentru care pierduse mai multe ore, mai devreme, pentru a o curăţa. Marea îl ştia pe Jack Devine de multă vreme şi nu văzuse niciodată o asemenea agitaţie. Bine, dacă tot începuse, putea să-şi fi călcat cămaşa şi să fi pus pe el o pereche de blugi care să nu fie ruptă.

Femeia s-a aşezat pe canapeaua proaspăt aspirată şi şi-a trecut mâna prin părul pe care îl uscase în mod special. S-a aranjat puţin, simţind cum bumbacul şi dantela lenjeriei sale intime îi aminteşte de existenţa ei.

— Ţi-e foame? întrebă Jack, întinzându-i un pahar cu vin.

— Mor, minţi ea.

Pe o masă mică, Jack aranjase beţigaşe şi sos de soia şi ghimbir şi alte nebunii din seria sushi, apoi, cu maximă grijă, a preparat micuţele pacheţele de orez pentru Ashling.

— Nu e ceva exagerat, promise el. E sushi pentru...

— ...începători, ştiu.

Şi ea era atinsă până la suflet, într-un fel în care ar fi fost imposibil cu şase luni în urmă, când sufletul ei era mort.

— Poate ar fi mai bine să nu pun *wasabi* din prima. Să o iau blând? sugeră ea.

— Bine.

Dar ea văzu o urmă de dezamăgire pe faţa lui şi s-a întristat. El se chinuia atât de mult.

— Risc, anunţă ea. E mai bine să le pui pe toate, nu? Gusturile diferite se completează unul pe celălalt.

— Doar dacă eşti sigură, spuse el. Nu vreau să te sperii.

El puse, delicat, o felie transparentă de ghimbir exact în centru. Apoi, cu beţişoarele, a aranjat marginile pachetelor de orez, în timp ce ea se minuna că făcea astfel de eforturi pentru ea.

— Eşti gata? întrebă el, ridicând bucata de sushi către ea.

Ashling se panică pentru o clipă. Nu era sigură că e gata. Se simţea de parcă deschidea mai mult decât doar gura şi l-a lăsat să pună un pachet micuţ pe limba ei.

Jack îi urmărea nerăbdător reacţia.

— Bun, spuse ea într-un final, zâmbind. Înfricoşător, dar bun.

La fel ca şi tine.

A încercat una cu castravete, una cu tofu, una cu crab şi una cu avocado şi apoi a riscat totul, încercând una cu somon.

— Eşti fantastică, spuse Jack, de parcă făcuse ceva memorabil, cum ar fi să fi luat examenul de conducere. Eşti pur şi simplu extraordinară. Deci, oricând eşti gata să dansăm...

Oh, nu!

— Păi, e cam greu pentru mine să îţi arăt, spuse ea repede, pentru că bărbatul ar trebui să conducă.

— Încearcă oricum, o rugă el.

— Dar...

— Doar în linii mari, rânji el.

— Nu avem muzica potrivită.

— De ce avem nevoie? Ceva cubanez?

— Daaaa, spuse ea încet, realizându-şi greşeala.

Se gândise că nu era nici o şansă ca el să aibă asemenea obscurităţi, dar uitase că el era bărbat.

Va fi nevoită să o facă şi pe asta.

— Bine, lasă baltă muzica. Ce e în casetofon merge. Bun, ne ridicăm amândoi.

El s-a ridicat imediat în picioare şi ea s-a simţit ameninţată de înălţimea lui care o domina.

— Şi stăm unul cu faţa la celălalt.

S-au întors unul către altul. Doar că erau la trei metri distanţă.

— Poate ceva mai apropiaţi, sugeră Ashling.

El făcu un pas înainte, apoi făcu şi ea. Într-un final, a ajuns în faţa lui, reticentă în a se apropia. Dar era destul de aproape încât să îl miroasă.

— Poţi pune braţul pe mine, dacă vrei, adăugă ea.

El îşi lăsă braţul să alunece peste mijlocul ei şi, pentru o clipă, ea ţinu mâna peste umărul lui, apoi a lăsat-o să îl atingă. Îi simţea căldura corpului prin cămaşă.

— Şi mâna asta? întrebă el, agitând mâna liberă.

— Mă ţii pe mine.

— Aşa.

Era atât de degajat încât, în momentul în care mâna lui mare şi uscată a apucat-o pe a ei, s-a decis să se relaxeze. Ea îi arăta cum să danseze, deci era acceptabil să se atingă.

— Când piciorul meu face un pas înapoi, al tău îl urmează, bine?

— Arată-mi.

— Bine.

A făcut un pas în spate şi al lui a venit înainte, în tandem.

— Acum în partea cealaltă, spuse Ashling. Tu pui piciorul în spate şi eu te urmez. Şi din nou.

Au exersat mişcarea de mai multe ori, cu o viteză şi o graţie crescândă, până când, în mijlocul unei mişcări, el s-a oprit şi ea a continuat, până s-a trezit că coapsa ei se lipeşte de a lui. Ea s-a oprit brusc, dar nu s-a retras. Stăteau perfect nemişcaţi. Cu ochii la nivelul bărbiei lui, ea se gândea: *Trebuie să se bărbierească.* Era important să se gândească la lucruri normale în astfel de momente. Pentru că, în alte colţuri ale minţii ei, alte gânduri se derulau.

— Ashling, vrei, te rog, să te uiţi la mine?

Vocea lui Jack în părul ei era un chin.

Nu pot.

Apoi, dintr-odată, a putut. Şi-a ridicat privirea în sus, ochii lui negri ca noaptea au coborât către ea şi ei s-au întâlnit într-un sărut puternic. Multe luni de aşteptare s-au adunat în acel sărut. Senzaţia de deschidere o ardea deja pe Ashling: în mod normal, apărea treptat, dar de data aceasta a apărut cu o pulsaţie bruscă de dorinţă.

El ţinea mâna pe faţa ei şi s-au sărutat până s-au rănit unul pe celălalt. Înfometaţi şi disperaţi, nu se puteau sătura unul de celălalt.

— Scuze, şopti Jack.

— E-n regulă, murmură ea.

Treptat, sărutările s-au mai domolit, devenind visătoare şi uşoare, şi buzele lui îi sugeau uşor gura fragedă. Muzica se oprise, iar ei parcă se învârteau prin cameră.

Marea care privea înăuntru îşi spunea: Acum dansează în sufragerie, le-am văzut pe toate.

Ashling şi-a strecurat mâna pe sub cămaşa lui Jack, peste noutatea delicioasă a spatelui său. Corpurile lor erau strâns lipite, palmele lui, lipite de fundul ei, o trăgeau chiar şi mai aproape, iar ea se simţea fluidă, uşoară, fericită. Nu şi-a dat

seama cât timp au petrecut aşa. Puteau fi zece minute sau două ore, dar, dintr-odată, Ashling îi dădu cămaşa jos. Mă rog, nu era nevoie decât să deschidă un nasture.

— Perverso, spuse el. Pun o cămaşă şi plusez cu o pereche de pantofi.

— Bine.

Inima îi bătea în piept în neştire.

— Ce înseamnă asta mai exact? Îmi dau pantofii jos?

— Şi cămaşa. Văd că nu prea joci poker. Va trebui să te învăţ regulile. Jos cămaşa.

El o ajuta deja să o scoată.

— Acum tu spui: plusez pe o pereche de blugi.

— Plusez pe o pereche de blugi.

Ea înghiţi în sec, nervoasă şi agitată, în timp ce Jack deschidea primul nasture al pantalonilor. Cu mâinile tremurânde, a ezitat un moment înainte de a-şi deschide fermoarul pantalonilor negri şi a ieşi din ei.

— Şosete! declară el, dar tonul lui glumeţ nu era asortat cu intenţia de pe faţa lui.

Gâtul ei era uscat şi se simţea înnebunită de dorinţă, în timp ce stăteau unul în faţa celuilalt, Jack în chiloţi albi Calvin Klein şi Ashling într-un corset cu efect de talie.

— Ai prins regulile? întrebă Jack.

Ea dădu încet din cap, admirându-i picioarele perfecte, braţele sculptate, porţiunea de păr negru de pe pieptul lui, care se întindea până la stomac.

— Cred că da. Şi ştii ce e sălbatic?

— Tu?

Ea se surprinse râzând. Cu sau fără talie, se simţea mai plină de încredere în ea însăşi decât fusese vreodată cu haine pe ea.

A întins mâna şi a atins banda groasă care întindea materialul chiloţilor lui şi a fost răsplătită de o tresărire din partea lui. Apoi a băgat un

deget pe după elastic şi a tras. Nu era nevoie de vorbe. Era evident ce îşi dorea.

El a băgat mâna înăuntru şi s-a eliberat. Lăsând să se vadă părul său pubian negru, şi-a dat jos chiloţii, în timp ce îşi ţinea erecţia în pumn. Lui Ashling nu îi venea să creadă cât de erotică i se părea această mişcare.

Sus, pe patul lui Jack proaspăt schimbat, el îi dădu jos lenjeria intimă cu mişcări încete. O incita, trăgând de ei cu mişcări lichide şi uşoare, iar ea abia se abţinea să nu scâncească. La final, nu mai existau obstacole.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? întrebă Jack nerăbdător.

— Tu ce crezi? îi zâmbi ea leneş.

— Poate că eşti în revenire.

— Nu sunt în revenire, spuse ea încet. Sincer.

Dintr-odată, el îngheţă.

— Nu faci asta pentru un pariu?

Ea râse puternic, sincer amuzată.

— Nu? Tocmai am văzut-o pe Trix strângând bani pe noi.

Au alunecat unul lângă celălalt şi fiecare gest, fiecare atingere era intuitivă şi uşoară. Au început să respire din ce în ce mai greu şi, cu fiecare mişcare, au încetat să mai fie gentili şi au devenit sălbatici, cu o viteză şi o dorinţă crescânde. Ea şi-a înfipt unghiile în fesele lui, iar el a muşcat-o de piept. S-au rostogolit unul peste altul şi el a intrat în ea, apoi ea alunecat strâns peste el.

După aceea, au rămas întinşi, lipiţi unul de altul. Dintr-odată, Ashling simţi o nesiguranţă. Dacă el se răzgândise? Dacă, acum că o avusese, nu o mai voia?

Apoi Jack spuse încet:

— Ashling, eşti cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Şi toate îndoielile ei s-au spulberat.

— Bineînţeles, întrebarea este, spuse Jack, în întuneric, mă vei mai respecta mâine dimineaţă?

— Nu îţi face griji, spuse Ashling somnoroasă, oricum nu te respectam.

El o ciupi.

— Bineînţeles că te voi respecta dimineaţă, reluă ea. S-ar putea să râd puţin de tine după-amiază, adăugă ea, dar pot garanta respect nelimitat pentru dimineaţă.

65

În prima zi de luni a lunii aprilie, cu o săptămână înainte de a se întoarce la Londra, Lisa a primit notificarea de pronunţare finală a divorţului. Ştia ce conţine plicul înainte să-l deschidă – şi, oricât de prostesc părea, avea impresia că simte un aer neplăcut ieşind din acel plic, când l-a deschis.

Instinctul ei era să se ascundă de el, să-l îndese sub cartea de telefoane şi să-şi imagineze că nici nu venise. Apoi, oftând, l-a deschis. Fusese nevoită să facă multe lucruri neplăcute la viaţa ei. Dacă nu le înfrunta direct, nu ar fi realizat nimic. Dar asemenea lucruri trebuiau făcute rapid, ca atunci când dai jos un plasture.

Mintea ei era uimitor de lucidă. A observat felul în care îi tremurau degetele în timp ce scotea paginile, apoi privi propoziţiile cum se derulează în faţa ochilor ei, prea rapid pentru a le putea citi. Când cuvintele au încetinit şi s-au oprit din mişcare, s-a forţat să citească literele groase şi negre de pe foaia albă de hârtie. Unul câte unul, până când mesajul pe care îl ştia deja s-a arătat – se terminase. Gata cu viaţa pe jumătate căsătorită, pe jumătate nu. În schimb, totul era curat şi clar. Sfârşit. *Fin.* Asta a fost totul, prieteni.

Cu o luciditate uimitoare, observă că nu începuse să ţopăie pe hol, uşurată. În schimb, şi-a dat seama că temperatura ei crescuse – oare transpira? – şi că nu se simţea veselă şi liberă.

Pe tot parcursul divorţului, sperase ca următoarea etapă să o facă să se simtă vindecată. Ca prin farmec. Dar acum ajunseseră la final, iar ea încă nu era din nou fericită. Se simţea chiar *mai rău*.

Poate că tristeţea divorţului nu era tocmai disperare, realiză ea. În schimb, trebuie să o asimilezi, să înveţi să coexişti cu ea – ceea ce părea atât de imposibil, încât simţea nevoia să se ascundă în pat.

Fifi dăduse o petrecere după pronunţarea divorţului ei, ea de ce nu simţea să facă acelaşi lucru? Diferenţa, recunoscu ea, era că ea nu îl ura pe Oliver. Păcat că nu îl ura, râse ea în sinea ei.

A împăturit documentul şi s-a forţat să simtă speranţă. Va fi bine. Într-o zi, şi sigur la Londra. Va cunoaşte un alt bărbat acolo. Chiar dacă erau momente în care se deprima foarte mult când vedea cât de aiurea erau alţi bărbaţi. Prin comparaţie, concluzionă ea. Poate va fi mai bine, dacă nu-l va mai folosi pe Oliver pe post de etalon.

Odată ajunsă înapoi la Londra, va face tot ce poate pentru a-l evita. Drumurile lor s-ar putea intersecta ocazional din cauza muncii, iar ei îşi vor zâmbi civilizat unul altuia. Până când va veni ziua în care se vor putea întâlni, vor putea colabora şi nu se vor mai gândi la ce ar fi putut fi, la viaţa pe care ar fi putut-o trăi.

Ea se considerase mereu suma reuşitelor sale. Un succes peste altul o făcuseră pe Lisa ceea ce este. Aşa că, unde se potrivea acest eşec? Şi va trebui să-l ia în considerare, pentru că realizase că viaţa este o succesiune de experienţe şi că cele negative contează la fel de mult ca şi cele pozitive.

Durerea m-a schimbat, recunoscu ea. Durerea aceasta, care nu va dispărea pentru mult timp, m-a făcut o persoană mai bună. Chiar dacă nu îmi doresc să fiu, realiză ea. Chiar dacă eu consider asta o soartă mai rea decât moartea. Sunt mai moale, mai blândă, mai bună.

Şi mă bucur că am fost căsătorită cu Oliver, se gândi ea. Sunt tristă şi regret şi am draci că am dat-o în bară, dar voi învăţa din asta şi nu voi mai lăsa ca aşa ceva să se întâmple.

Şi ăsta era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

Ea oftă profund, şi-a ridicat geanta şi a plecat către serviciu, ca o supravieţuitoare ce era.

Când a ajuns la muncă, era o agitaţie totală – se făceau pregătiri pentru petrecerea ei de plecare, petrecere care urma să aibă loc vineri. Era o operaţiune aproape la fel de complicată ca şi petrecerea de lansare. Lisa plănuia să părăsească Dublinul în plină glorie. Îi spusese deja lui Trix că o consideră pe ea responsabilă pentru cadoul de plecare şi că dacă primea cupoane de la Next urma să o mutileze.

— Lisa, îi întinse Trix telefonul. E Tomsey, de la departamentul de draperii de la Hensards. Jaluzelele tale din lemn sunt gata!

La sfârşitul orelor de program, Lisa a încolţit-o pe Ashling şi au luat amândouă liftul în jos. Era nerăbdătoare să lămurească ceva.

— Vreau să ştii, începu Lisa, că am propus numele tău pentru funcţia de editor şi că te-am lăudat în faţa consiliului. Îmi pare rău că nu ai primit jobul.

— Nu contează. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu editor, insistă Ashling. Sunt un număr doi în viaţă şi noi suntem la fel de importanţi ca liderii.

Lisa râse de felul în care se conştientiza Ashling.

— Fata pe care au numit-o pare bună. Se putea mai rău, o puteau alege pe Trix!

Lisa nu avea nici un dubiu că Trix va edita într-o zi o revistă – pentru că o făcea pe Lisa să se simtă ca Maica Tereza. Dar, pentru moment,

Trix avea alte idei în cap. Tipul cu peştii fusese dat afară, pentru a-i face loc lui Kelvin, şi o idilă de birou era pe cale să înceapă. Acesta era un „secret".

Când uşile liftului se deschiseră, Lisa îi dădu un cot lui Ashling şi spuse ascuţit:

— Ia uite cine e aici!

Era Clodagh, care părea foarte emoţionată.

— Ce vrea? întrebă Lisa nervoasă. A venit să încerce să ţi-l ia pe Jack? Vaca! Vrei să-i spun că bărbată-su a încercat să mi-o tragă?

— E o ofertă încântătoare, îşi auzi Ashling vocea de departe. Dar nu e nevoie, mulţumesc.

— Sigur? Ne vedem mâine, atunci.

Clodagh s-a apropiat după ce Lisa a plecat.

— Spune-mi să mă car dacă vrei, dar mă întrebam dacă putem discuta.

Ashling era mută din cauza şocului, aşa că a durat ceva până a putut scoate un cuvânt.

— Putem merge în barul de alături.

Au găsit locuri, au comandat de băut şi, în tot acest timp, Ashling nu se putea abţine să nu se uite la Clodagh. Arăta bine. Se tunsese mult mai scurt şi i se potrivea.

— Am venit să îmi cer scuze, spuse Clodagh stânjenită. M-am maturizat foarte mult în ultimele luni. Sunt diferită acum.

Ashling dădu rigid din cap.

— Acum văd cât de egoistă şi cât de obsedată de mine însămi eram şi cât de crudă, explică Clodagh. Pedeapsa este că trebuie să trăiesc cu tot răul pe care l-am cauzat. Mă urăsc şi nu ştiu dacă l-ai văzut pe Dylan în ultima vreme, dar e distrus. E atât de furios şi de... rece.

Ashling era de acord. Nu îi mai plăcea să fie în preajma lui.

— Ştii că l-am rugat să se întoarcă şi nu a vrut?

Ashling dădu din cap. Dylan aproape că dăduse anunţ la televiziunea naţională pentru a face publică vestea.

— Aşa îmi trebuie, nu? zâmbi Clodagh trist.

Ashling nu răspunse.

— Am vândut casa din Donnybrook, iar eu şi copiii locuim în Greystone acum. E foarte departe, dar a fost tot ce ne-am putut permite. Acum sunt o mamă singură, de când Dylan a hotărât că nu se descurcă cu custodia. E o pantă descendentă...

— De ce ai făcut toate astea? o întrerupse Ashling brusc.

Clodagh tresări la furia din vocea lui Ashling.

— Asta m-am tot întrebat şi eu.

— Şi? Concluzii? O perioadă proastă în căsnicia ta? Toţi trec prin asta, să ştii.

Clodagh înghiţi în sec, nervoasă.

— Nu cred că a fost doar asta. Nu trebuia să mă fi măritat cu Dylan. Poate că e greu de crezut, dar nu cred că mi-a plăcut niciodată de el. Mă gândeam doar că este genul de bărbat cu care să mă căsătoresc – era atât de arătos şi de fermecător şi avea o slujbă bună şi era responsabil...

Ridică ochii către Ashling, a cărei faţă rigidă şi întunecată nu era tocmai încurajatoare.

— Aveam douăzeci de ani şi eram egoistă şi habar nu aveam pe ce lume trăiesc.

Clodagh tânjea după înţelegere.

— Şi cu Marcus ce a fost?

— Eram disperată după distracţie şi amuzament.

— Nu te puteai apuca de sărituri de la înălţime?

Clodagh dădu tristă din cap.

— Sau de canotaj pe apă dulce.

Dar Ashling nu râdea. Iar ea chiar credea că va râde.

— Mă simţeam neîmplinită şi frustrată, încercă Clodagh. Câteodată simţeam că mă sufoc...

— Multe mame sunt plictisite şi frustrate, se enervă Ashling. Mulţi oameni se simt aşa. Dar

nu înşală. Mai ales nu cu iubitul celei mai bune prietene.

— Ştiu, ştiu, ştiu! Văd asta acum, dar pe moment nu mi-am dat seama. Îmi pare rău. Am presupus că am dreptul la orice îmi doresc, doar pentru că mă simţeam mizerabil.

— Dar de ce Marcus? De ce prietenul *meu*?

Clodagh plecă ochii. Risca foarte mult recunoscând asta.

— Probabil oricine ar fi fost în locul lui ar fi fost acelaşi lucru.

— Dar tu l-ai ales pe prietenul *meu*. Pentru că nu mă respecţi deloc, ajunse Ashling în mijlocul problemei.

Ruşinată, Clodagh recunoscu.

— Nu destul. Lucru pentru care mă urăsc. Mi-am petrecut ultimele luni urându-mă şi simţindu-mă vinovată pentru asta. Aş renunţa la sânul meu stâng ca tu să mă ierţi.

După o pauză lungă, Ashling oftă greoi.

— Te iert. Adică, cine sunt eu să te judec? Nici eu nu am trăit o viaţă perfectă. După cum ai subliniat tu, am făcut mereu pe victima.

— Of, îmi pare rău.

— Nu are de ce să îţi pară, aveai dreptate.

Faţa lui Clodagh s-a luminat.

— Asta înseamnă că putem fi prietene din nou?

A urmat o altă pauză lungă, cât timp Ashling se gândea la acest lucru. Ea şi Clodagh erau prietene de la vârsta de cinci ani. Cele mai bune prietene. Trecuseră împreună prin copilărie, prin adolescenţă şi prin primii ani ca oameni adulţi. Aveau o istorie comună şi nimeni nu o va cunoaşte la fel de bine cum o cunoştea Clodagh. Acest fel de prietenie e rară, dar...

— Nu, sparse Ashling tăcerea. Te iert, dar nu am încredere în tine. Să pierzi un iubit în faţa

celei mai bune prietene e ghinion, dar să se întâmple de două ori, e deja irațional.

— Dar m-am schimbat. Chiar m-am schimbat.

— Nu contează, spuse Ashling tristă.

— Dar..., obiectă Clodagh.

— Nu!

Clodagh realiză că nu mai avea rost.

— Bine, șopti ea. Mai bine plec, chiar îmi pare rău și voiam să știi asta... Pa.

Când s-a ridicat, și-a dat seama că tremura. Lucrurile nu merseseră așa cum spera ea. Ultimele luni fuseseră foarte urâte pentru Clodagh. Nu doar pentru că era o mamă singură, ci pentru că realizase în ce fel se comportase.

Remușcarea era un nou sentiment pentru ea și își imaginase că, dacă împărtășea ceea ce realizase despre egoismul său și insista că îi părea foarte rău, va fi iertată. Că imediat, totul va fi din nou perfect. Dar o subestimase pe Ashling și acum învăța încă o lecție: doar pentru că ei îi părea rău, nu însemna că oamenii erau gata să o ierte și, doar pentru că oamenii o iertau, nu însemna că se va simți mai bine.

Tristă și rănită și în continuare împovărată de roadele distrugerii pe care o provocase, se întreba dacă va putea vreodată repara ce stricase. Va mai fi oare ceva normal vreodată?

În timp ce trecea pe lângă Hogan's, un grup de băieți a reperat-o și a început să fluiere și să strige complimente. La început i-a ignorat, apoi s-a trezit că își flutură părul și că aruncă un zâmbet peste umăr, ceea ce a primit maximă apreciere din partea băieților. Dintr-odată, se simți mai bine.

Hei, viața merge înainte.

Între timp, după ce le-a lăsat pe Ashling și pe Clodagh în holul clădirii de birouri, Lisa s-a forțat

să meargă pe jos până acasă. Începuse asta pentru a combate cinele pe care o obligase Kathy să le mănânce. Cât timp a mers, s-a luptat din greu pentru a-şi alunga tristeţea. *Sunt fabuloasă. Am nişte părinţi fabuloşi. Am o slujbă nouă şi fabuloasă ca şi consultant media. Am pantofi fabuloşi.*

Când a intrat pe strada ei, unul dintre vecini stătea pe pragul casei ei, aşteptând-o. Ceea ce o uimea era că nu luase cheia de la Kathy pentru a intra.

Îi va fi dor de toţi, când se va întoarce la Londra. Deşi Francine îi tot spunea că nu va fi nevoie, că Lisa va primi atât de multe vizite, încât nici nu îşi va mai aminti că plecase vreodată.

Dar cine stătea în pragul casei ei? Francine? Beck? Dar avea sexul greşit pentru a fi Francine şi era prea mare pentru a fi Beck şi... Lisa încetini pasul când a văzut că avea culoarea greşită pentru a fi oricare dintre ei. Era Oliver.

— Ce cauţi aici? întrebă ea mirată.

— Am venit să te văd, răspunse el.

— De ce?

Ea a băgat cheia în uşă şi el a urmat-o în hol. Era confuză şi puţin nervoasă. Ea depusese efort o zi întreagă pentru a trece mai departe şi el apăruse din nou.

— Pentru că eşti cea mai bună, spuse el simplu.

Alt zâmbet uimitor.

Ea îşi azvârli cheile pe masa din bucătărie.

— Cam târziu să spui asta, zise ea ţâfnoasă. Abia am divorţat.

— Ştiu, spuse el gânditor. Mă simt de căcat în privinţa asta. M-a dat peste cap în ultimul hal! Oricum, nimic nu ne opreşte să ne căsătorim din nou, rânji el. Vorbesc serios, adăugă el, când ea îi aruncă o privire care îl acuza de a fi un ticălos nebun.

Ea îl mai privi o dată, dar gândurile ei deveniseră deja de necontrolat. Ideea de a se recăsători cu Oliver era absurdă dar seducătoare. Extrem de seducătoare – pentru o fracţiune de secundă, după care a revenit la realitate.

— Nu îţi aminteşti cât de oribil era? întrebă ea brusc. Spre final ne certam tot timpul şi eram nefericiţi. Mă urai pe mine şi îmi urai slujba.

— Aşa este, recunoscu el. Dar trebuie să îmi asum şi eu o parte din responsabilitate. Eram prea pretenţios. Când te-ai răzgândit în privinţa copilului, trebuia să te fi ascultat. Ştiu că ai încercat să îmi spui, iubita, dar eu nu voiam să ştiu. De asta m-a dat peste cap când am aflat că încă iei pastile. Dar, dacă te ascultam... Şi nu mai eşti deloc la fel de dură pe cât erai. Scuze, iubita, spuse el. Dar chiar nu eşti.

— Şi asta e de bine?

— Desigur.

El răspunse blând expresiei ei sceptice:

— Lisa, stăm separaţi de mai bine de un an şi eu încă nu mă simt bine deloc. Nu am cunoscut pe nimeni care să fie ca tine.

Expresia lui era curioasă, aşteptând din partea ei ceva care să-l susţină sau să-l aprobe, dar ea nu spunea nimic. Tot entuziasmul pe care îl avea când sosise se epuizase şi acum era nerăbdător.

— Asta dacă nu ai cunoscut tu pe altcineva. Plec, dacă asta e situaţia, se oferi el graţios. Şi uit ideea de a te recuceri.

Faţa ei era împietrită. Lisa îl privea şi se gândea să-i dea de înţeles ceva de genul „poate-am-cunoscut-poate-că-nu". Asta ar opri toată situaţia asta nebunească şi periculoasă. Apoi, dintr-odată, a decis să nu o facă. Nu jucase niciodată jocuri cu el, de ce ar începe acum?

— Nu, Oliver, nu există altcineva.

— Aha, spuse el, dând încet din cap. Ei bine, atunci pot să termin să mă omor aici, dacă aşa stau lucrurile.

După o pauză ciudată, a continuat.

— Eu încă te iubesc. Acum, că suntem mai bătrâni şi mai înţelepţi... spuse el râzând nervos, văd că există şanse să iasă.

— Da? întrebă ea calmă.

— Da, spuse el ferm. Şi, dacă ai fi interesată, m-aş putea stabili la Dublin.

— Nu ar fi nevoie, mă mut înapoi în Londra la sfârşitul săptămânii, mormăi ea.

— Atunci, Lisa, spuse Oliver, foarte serios, singura întrebare este: eşti interesată?

A urmat o tăcere lungă şi densă, după care Lisa spuse:

— Da, presupun.

Dintr-odată, devenise timidă.

— Eşti sigură?

— Da, chicoti ea, emoţionată.

— Iubita! exclamă el, aproape în glumă. Atunci de ce mă laşi să transpir aşa?

Încă timidă, ea recunoscu:

— Îmi era frică. Încă îmi este.

— De ce?

Ea dădu din umeri.

— De speranţă, cred. Nu am vrut să sper, în cazul în care erai doar nebun pentru câteva minute. A trebuit să mă asigur că eşti hotărât, înainte să mă gândesc la asta. Adevărul este că, recunoscu ea, te iubesc.

— Atunci nu ai de ce să îţi fie frică, promise el.

— Când ai devenit atât de înţelept? mormăi ea.

El râse puternic şi din tot corpul, aşa cum numai el putea, şi, instantaneu, gândurile ei au devenit la fel de agitate ca o haită de dulăi scăpaţi din cuşcă. *Au decolat*, pur şi simplu.

Cât noroc să aibă să mai primească o şansă? Strălucirea norocului ei i se arăta în toată splendoarea şi era incredibil de fericită. Nu oricine primeşte o astfel de şansă, se gândi ea, savurând – pentru prima dată – frumuseţea momentului.

O voi face altfel de data asta, îşi jură ea. Amândoi vor face altfel. Şi mai era ceva, poate cireaşa de pe tort: dacă două nunţi cu aceeaşi persoană erau destul de bune pentru Burton şi pentru Taylor, atunci erau şi pentru ea. Incapabilă să-şi oprească mintea fugară şi veselă, deja planifica o nuntă extravagantă. Nu se mai punea în discuţie o fugă pe ascuns la Vegas – nu, o vor face ca la carte. Mama ei va fi încântată. Şi vor aduce revista *Hello!* să se ocupe de fotografii...

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, Oliver exclamă agitat:

— Uşurel, bestie!

Epilog

Jack şi Ashling se plimbau pe doc. Era o seară de mai şi era încă lumină. Înaintau ţinându-se de braţ.

— Toffo? întrebă Ashling.

— Şi eu care credeam că nu se poate mai bine, spuse Jack.

Ashling băgă mâna în geantă.

— Unde sunt?

A scos o cutie de medicamente şi o sticlă cu un leac miraculos, înainte să găsească ceea ce căuta.

— Încă mai ai toate lucrurile alea acolo? spuse Jack, trist. Plasturii şi toate cele?

— Din obişnuinţă, presupun.

Dar, pentru prima dată, se simţea ciudat că ducea după ea atâtea nebunii pentru prevenirea dezastrelor.

— Nu vrei să le arunci? Nu mai ai nevoie de ele. Totul e diferit.

Ashling îl privi îndelung. Avea dreptate, totul era diferit.

— Bine, o să scap de ele când ajung acasă.

— De ce nu acum? Haide, aruncă-ţi geanta în mare.

— Să îmi arunc geanta în mare? Da, sigur.

— Vorbesc serios. Dă-i drumul.

— Eşti nebun? Şi cardurile mele de credit? Şi geanta în sine?

— Scoate-ţi cardurile şi îţi cumpăr eu altă geantă, promit!

— Dumnezeule, tu vorbeşti serios.

Ashling se uită la el, pe jumătate speriată, pe jumătate încântată. Era în mod ciudat atrasă de idee, chiar dacă o făcea să se simtă puţin rău.

— Dă drumul la tot, spuse el, cu faţa animată.

— Nu pot.

— Ba poţi.

Pot?

— Dacă asta era geanta mea din piele de piton, nici nu mă gândeam, spuse ea, în încercarea de a trage de timp.

— Dar asta este veche şi uzată, o rugă Jack. Şi mânerul se rupe în curând. Îţi iau alta. Haide!

Simbolistica acestui act era seducătoare. Dar, pe de altă parte, să arunce o poşetă, plină de chestii de care avea nevoie, cum ar putea? Dar avea nevoie de ele cu adevărat? Poate că nu... Imaginea se contura, devenind posibilă, probabilă, realizabilă.

— Bine, atunci, o s-o fac. O fac! Ţine astea.

I-a pus în palmă portofelul, mobilul, ţigările şi pachetul de Toff

— Nu pot să cred că fac asta.

Cu un strigăt exaltat, a învârtit geanta deasupra capului o dată, de două ori. Şi apoi, speriată şi încântată, i-a dat pur şi simplu drumul. A lăsat în urmă o arcadă de agrafe de birou şi plasturi pe fondul cerului care se întuneca. Şi a căzut graţios în jos, unde, cu un zgomot scurt făcut de apă, s-a lăsat primită de mare.

ÎN COLECȚIA „CHIC"

au apărut

Helen Fielding – *Bridget Jones : La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret ?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vînt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Oksana Robski – *Ca$ual*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*

în pregătire :

Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Marian Keyes – *E cineva acolo ?*

Colecția

„Pe măsură ce personajele imaginate de Marian Keyes, cea mai bine vândută autoare britanică de *chick-lit*, evoluează și intră în relație unele cu altele, este din ce în ce mai greu să te desparți de ele. Un roman a cărui lectură este o adevărată încântare."

Publishers Weekly

„Ultima carte a lui Marian Keyes aduce în scenă două femei de carieră ambițioase și o a treia cufundată într-un vis de fericire domestică. Toate ingredientele genului *chick-lit* sunt prezente aici într-un amestec irezistibil."

Booklist

„Un roman plin de răsturnări de situație, cu o acțiune rapidă și personaje cu reacții neprevăzute."

The Guardian

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0806-5

www.polirom.ro